DANIELLE STEEL

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Observații

Danielle Steel

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

Editura MIRON
1995

Danielle Steel
© **Fine Things**, 1987

Pentru marea mea dragoste, John,
și copiii noștri Beatrix, Trevor, Todd, Nicholas, Samantha,
Victoria, Vanessa și Maxx
din toată inima și cu toată dragostea
pentru tot ceea ce sunt și ceea ce înseamnă pentru mine

Și în memoria unei doamne deosebite
și familiei ei, Carola Haller

d.s.

Capitolul 1

Era aproape imposibil de ajuns pe Lexington și pe strada Șaizeci și trei. Fulgii de zăpadă purtați de vântul care urla înghițiseră totul, cu excepția mașinilor mai mari. Autobuzele renunțaseră la cursele lor și se înghesuiau unele în altele ca niște dinozauri înghețați; doar rareori părăseau turma aventurându-se pe cărarea făcută de plugurile de zăpadă pentru a-i culege pe cei câțiva călători îndrăzneți care alergau agitându-și înnebuniți brațele, alunecând periculos pe trotuar, izbindu-se de nămeții de zăpadă, grăbiți să se urce în autobuz. Aveau ochii umezi, fețele roșii și, ca în cazul lui Bernie, țurțuri de gheață pe barbă.

Îi fusese imposibil să găsească un taxi. Renunță, după o așteptare de cincisprezece minute, și apoi porni spre sud pe strada Șaptezeci și nouă. Mergea deseori pe jos la lucru. Erau doar opt blocuri de parcurs. Însă astăzi, când traversă Madison spre Park și o luă la dreaptă spre Lexington Avenue, constată că vântul mușcător era neașteptat de brutal în furia lui, și de-abia trecuse de trei blocuri când fu obligat să se dea bătut. Un portar înțelegător îi permise să aștepte în holul unei clădiri. Doar câteva suflete mai dârze așteptau un autobuz căruia îi trebuiseră mai multe ore ca să vină dinspre nord pe Madison Avenue, să întoarcă și să se îndrepte spre sud, pe Lexington Avenue, ducându-i spre locurile lor de muncă. Alte suflete mai realiste capitulaseră după ce îi aruncaseră o singură privire viscolului de afară, și se hotărâseră să nu mai meargă la lucru. Bernie era convins că magazinul va fi pe jumătate gol. Însă el nu era omul care să rămână acasă și să piardă vremea de pomană, urmărind serialele de televiziune.

Nu mergea la slujbă pentru că era constrâns să o facă. Adevărul era că Bernie mergea la slujbă de șase ori pe săptămână, deseori chiar și atunci când nu era absolută nevoie, așa ca astăzi, pentru că iubea magazinul. Mânca, dormea, visa și respira pentru tot ce se întâmpla de la primul la al optulea etaj al magazinului *Wolff's*. Iar anul acesta era în mod deosebit un an important. Se pregăteau să lanseze noile linii ale modei, patru dintre ele aparținând unor prestigioși creatori de modă europeni și asta urma să schimbe întreaga imagine a modei americane atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Se gândea la toate astea privind pe geam în timp ce autobuzul se mișca greoi prin zăpada răscolită de vânt, deși acum nu o mai vedea, așa cum nu-i vedea nici

pe cei care veneau clătinându-se spre autobuz. Cu ochii minții vedea noile colecții de primăvară așa cum le văzuse în noiembrie la Paris, Roma și Milano; femei superbe purtând toalete deosebite, alunecând pe podium ca niște splendide păpuși, punând în evidență fiecare detaliu al îmbrăcămintei lor, și brusc se bucură că venise la lucru. Voia să le mai arunce o privire modelelor pe care le vor folosi pentru marea paradă a modei de săptămâna viitoare. După ce alesese și aprobase rochii și costume, dorea să se asigure că și modelele alese erau cele mai potrivite. Lui Bernard Fine îi plăcea să fie la curent cu tot, de la cheltuielile pentru cumpărarea hainelor, selectarea modelelor, până la felul cum vor arăta invitațiile care urmau să fie trimise celor mai deosebiți clienți ai lor. Pentru el totul conta. În ceea ce-l privea, munca lui nu se deosebea de a celor de la *U.S. Steel* sau *Kodak.* Se ocupau de un produs, de fapt de mai multe, și impresia pe care o făcea acest produs depindea de el.

Partea incredibilă era că dacă cineva i-ar fi spus acum cincisprezece ani, când încă mai juca fotbal la Universitatea din Michigan, că își va face probleme în privința lenjeriei de corp pe care o vor purta modelele, și cum vor fi prezentate rochiile de seară, ar fi izbucnit în râs... sau și-ar fi folosit pumnul pentru a-i muta falca din loc. Acum i se părea amuzant și uneori stătea în biroul lui uriaș, zâmbind, amintindu-și de vremurile de atunci. Fusese un student foarte bun, cel puțin în primii doi ani, apoi își găsise refugiul în literatura rusă. Dostoievski fusese idolul său încă din prima jumătate a anului al treilea, egalat doar de Tolstoi, urmat imediat de Sheila Borden. O întâlnise la cursul de rusă, pentru că ajunsese la concluzia că nu-i poate onora pe marii clasici ruși citindu-i în traducere, așa că se înscrisese la un curs rapid de învățare a limbii, aflând astfel cum să întrebe unde e poșta, hotelul și să găsească un tren, cu un accent care o impresionase enorm pe profesoara lui. Însă rusa îi încălzise sufletul. Ca și Sheila Borden. Era așezată în primul rând, cu părul negru și drept atârnându-i romantic până la talie, sau cel puțin așa își imagina el, cu un corp suplu și drept. Ceea ce o adusese la orele de rusă era fascinația ei pentru balet. Dansa de la cinci ani, îi explicase ea când discutaseră pentru prima oară, și nu poți înțelege baletul până nu-i înțelegi pe ruși. Era o tânără nervoasă, încordată, cu ochi mari, iar trupul îi era un poem de simetrie și de grație, care îl vrăjise când o urmărise a doua zi dansând.

Sheila se născuse în Hartford, Connecticut, iar tatăl ei lucra la o bancă, ceea ce ei i se părea mult prea vulgar. Tânjea după ceva mai subtil, o mamă într-un scaun de invalid... un tată cu TBC care să fi murit la scurt timp de la nașterea ei... Cu un an în urmă, Bernie i-ar fi râs în nas, dar nu și acum. La douăzeci de ani lua totul foarte în serios, iar ea era o extraordinară balerină, îi explică el mamei lui când veni

acasă de sărbători.

— Evreică? întrebă mama lui când îi auzi numele.

Sheila i se păruse întotdeauna un nume irlandez, iar Borden era de-a dreptul înspăimântător. Însă se poate ca în trecut să fi fost Boardman sau Berkovitz sau o mulțime de alte variante; schimbarea numelui era un semn de lașitate, dar cel puțin erau acceptabili. Bernie se supărase îngrozitor pentru că îi pusese întrebarea cu care îl bătuse la cap mai toată viața lui, chiar înainte de a ajunge să simtă ceva pentru vreo fată. Mama lui îl întreba despre fiecare: „E evreu... care e numele de fată al mamei? ...ceremonia de *bar mitzvah* a avut loc anul trecut? ...ce ziceai că face tatăl său? E evreică, nu-i așa?" Nu erau oare toți? Oricum, cei pe care îi cunoștea familia Fine erau. Părinții lui au dorit ca el să-și facă studiile la *Columbia* sau la Universitatea din New York. Putea face naveta. De fapt, mama lui chiar încercase să insiste. Însă fusese acceptat doar de Universitatea din Michigan, așa că îi fusese ușor să se hotărască. Era salvat! Zbură spre Țara Libertății, se întâlni cu sute de fete blonde cu ochi albaștri, care nu auziseră niciodată de *pește gefilte,* sau de *kreplah* sau *knishes* și care habar nu aveau când era Paștele evreiesc. Fusese o binecuvântată schimbare pentru el, deoarece până atunci se întâlnise cu toate fetele din Scarsdale după care mama lui era înnebunită și ajunsese să se plictisească de ele. Își dorea ceva nou, diferit și poate tocmai ce-i era interzis. Iar Sheila reprezenta toate astea. În plus era incredibil de frumoasă, cu ochi mari, negri, și plete de abanos. Îi prezentase autori ruși despre care nu auzise niciodată, și îi citiseră pe toți - în traducere bineînțeles. Încercase să discute cu părinții lui aceste cărți în timpul vacanțelor, dar fără folos.

— Bunica ta a fost rusoaică. Voiai să înveți rusește, puteai învăța de la ea.

— Nu era același lucru. Și apoi ea vorbea *Yiddish* mai tot timpul...

Vocea i se pierdu. Detesta să se certe cu ei. Mamei lui îi plăceau discuțiile aprinse. Era ocupația ei de bază, marea ei bucurie, sportul preferat. Obișnuia să discute în contradictoriu cu oricine, în special cu el.

— Nu-i vorbi de rău pe cei morți!

— N-am făcut așa ceva. Am spus doar că bunica vorbea *Yiddish* tot timpul.

— Vorbea și rusește foarte frumos. Și ce folos ai tu din asta? Ar trebui să urmezi cursurile de știință, de asta au nevoie bărbații în țara asta acum... economie...

Dorea ca el să ajungă doctor ca și tatăl lui, sau măcar avocat. Tatăl lui era chirurg specializat în operații pe laringe, unul dintre cei mai importanți din domeniul lui. Însă Bernie nu-și dorise niciodată să calce pe urmele tatălui său, nici măcar copil fiind. Îl admira enorm. Însă n-

ar fi suportat să fie doctor. Voia altceva, în ciuda visurilor mamei lui.

— Limba rusă? Cine mai vorbește rusește cu excepția comuniștilor?

Sheila Borden... ea vorbea. Bernie își privi mama cu disperare. Era o femeie atrăgătoare, fusese întotdeauna. Nu se simțise niciodată stânjenit de felul în care arăta mama lui, sau tatăl lui, un bărbat înalt, uscățiv, cu ochi negri și păr cărunt, având deseori o privire absentă. Îi plăcea ceea *ce* făcea și mai întotdeauna se gândea la pacienții săi. Însă Bernie știa că era acolo, în caz că ar fi avut nevoie de el. Mama lui își vopsea părul blond de mai mulți ani, culoarea se numea „Soare de toamnă" și îi venea bine. Avea ochi verzi pe care Bernie îi moștenise și își păstrase silueta. Purta haine scumpe pe care nimeni nu părea să le observe. În cea mai mare parte erau costume bleumarin, sau rochii negre și costaseră o groază de bani la *Lord,* la *Taylor* sau la *Saks.* Cumva, arăta ca o mamă pentru el.

— De ce învață fata asta rusește? De unde îi sunt părinții?

— Connecticut.

— De unde în Connecticut?

Bernie ar fi vrut să o întrebe dacă avea de gând să-i viziteze.

— Hartford. Ce importanță are?

— Poartă-te frumos, Bernie.

Arăta artificială și teatrală, iar el își puse jos șervețelul și își împinse scaunul în spate. Cina cu ea îi provoca întotdeauna dureri de stomac.

— Unde pleci? Nu ți-am dat voie să te ridici.

De parcă ar fi avut doar cinci ani. Câteodată ura să vină acasă. Apoi se simțea vinovat pentru că ura să vină acasă. Și apoi se enerva pe ea pentru că îl făcea să se simtă vinovat că ura să vină acasă...

— Mai am ceva de învățat înainte să plec.

— Slavă Domnului că nu mai joci fotbal.

Mereu îi spunea lucruri din astea care îl făceau să se răzvrătească. Îi venea să se întoarcă și să-i spună că era din nou în echipă... sau că studia baletul cu Sheila doar ca să o ațâțe puțin...

— Hotărârea nu e neapărat una permanentă, mamă.

Ruth Fine îl fulgeră cu privirea.

— Vorbește despre asta cu tatăl tău.

Ea vorbise deja și încă destul de mult. „Dacă Bernie mai vrea să joace fotbal, îi oferi o mașină nouă..." Dacă Bernie ar fi știut, ar fi sărit până în plafon și nu numai că ar fi refuzat mașina, dar imediat s-ar fi apucat din nou de fotbal. Detesta să fie mituit. Detesta felul în care gândea ea uneori, și modul posesiv și protector în care îl trata, în ciuda atitudinii mult mai înțelegătoare a tatălui său. Era greu să fii singurul copil, iar când se întoarse la *Ann Arbor* și o văzu pe Sheila, ea îl înțelese perfect. Nici pentru ea vacanța nu fusese prea fericită. Nu reușiseră să se întâlnească, deși Hartford nu era la capătul lumii, cu

toate că parcă acolo era. Părinții ei o avuseseră la bătrânețe și se purtau cu ea ca și cum ar fi fost din porțelan, îngrozindu-se de fiecare dată când pleca de acasă, speriați că se va lovi, va fi atacată sau violată, va aluneca pe gheață, va cunoaște bărbați nepotriviți, sau nu-și va face studiile la școala cea mai bună. Nici ei n-au fost încântați de Universitatea din Michigan, însă ea stăruise. Știa cum să obțină de la ei ceea ce-și dorea. Însă era obositor să știe că erau preocupați doar de ea. Înțelegea exact la ce anume se referea Bernie, iar după vacanța de Paște au pus la cale un plan. Se vor întâlni în vara următoare în Europa și vor călători cel puțin o lună fără să spună nimic nimănui. Și așa au și făcut.

A fost minunat să viziteze împreună Veneția, Parisul și Roma. Sheila fusese teribil de îndrăgostită și, în timp ce erau întinși goi pe o plajă din Ischia, cu părul ei lung atârnându-i pe umeri, Bernie știu că nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă. I se părea atât de adorabilă, încât în secret se gândea să-i ceară să se căsătorească cu el. Dar nu-i spuse nimic. Visa să se logodească cu ea în vacanța de Crăciun și apoi să se căsătorească după absolvire, în luna iunie a anului următor... Au călătorit și în Anglia și Irlanda, plecând din Londra cu același avion.

Ca de obicei tatăl lui era în sala de operații. Mama lui venise să-l întâmpine, în ciuda faptului că-i trimisese o telegramă să nu o facă. Făcându-i cu mâna, plină de entuziasm, arăta mult mai tânără în costumul bej creat de Ben Zuckerman și cu părul aranjat în cinstea lui. Însă indiferent cât de bune ar fi fost intențiile lui, au dispărut în clipa în care i-a zărit însoțitoarea.

— Cine e?

— E Sheila Borden, mamă.

Doamna Fine arăta gata să leșine.

— Ați călătorit împreună în tot timpul ăsta?

Îi dăduseră destui bani pentru șase săptămâni. Cadoul lor pentru cea de-a douăzeci și una aniversare.

— Ați călătorit împreună așa... așa... de nerușinat...?

Lui Bernie îi venea să moară auzind-o ce spune, iar Sheila îi zâmbea de parcă nici nu i-ar fi păsat.

— E în regulă... nu-ți face probleme, Bernie... Trebuie oricum să prind autobuzul spre Hartford.

Îi mai zâmbi o dată, își înhăță sacul de voiaj și pur și simplu dispăru fără să-și ia rămas-bun, în timp ce mama lui începu să-și șteargă lacrimile.

— Mamă... te rog...

— Cum ai putut să ne minți în halul ăsta?

— N-am mințit. Am spus că mă voi întâlni cu niște prieteni.

Era roșu la față și ar fi vrut ca pământul să se deschidă și să-l înghită. Își dorea să nu o mai vadă niciodată în viața lui.

— Și asta numești tu prietenă?

Bernie se gândi imediat la toate clipele în care făcuseră dragoste... pe plajă, în parcuri, lângă râuri, în mici hoteluri... Nimic din ce-i va spune ea nu va putea șterge aceste amintiri și se uită furios la mama lui.

— E cea mai bună prietenă pe care o am!

Își apucă sacul de voiaj și porni spre ieșirea din aeroport lăsând-o singură, dar făcu greșeala să se întoarcă o dată și văzu că rămăsese pe loc, plângând fără să se ascundă. Nu-i putea face așa ceva. Se duse la ea și îi ceru iertare, iar apoi se urî pentru slăbiciunea lui.

Reîntors în toamnă la școală, continuase legătura cu Sheila, iar când s-au întors acasă de Ziua Recunoștinței a trecut prin Hartford pentru a-i cunoaște familia. Părinții ei au fost rezervați, dar politicoși, surprinși evident de ceva ce Sheila nu le spusese. Când s-au întors la școală, Bernie o întrebă:

— I-a deranjat faptul că sunt evreu?

Era curios. Se întreba dacă părinții ei erau la fel de sensibili ca ai lui, deși i se părea puțin probabil. Nimeni nu putea fi la fel de sensibil și inflexibil ca Ruth Fine, cel puțin nu și în ochii lui.

— Nu.

Sheila zâmbi absentă și își aprinse o marijuană. Erau așezați pe ultimul rând al avionului care îi ducea în Michigan.

— Doar surprinși, cred. Nu m-am gândit că e ceva atât de important încât să-i previn.

Lui Bernie îi plăcea felul ei de a fi. Nu se agita dacă nu era necesar. Nimic nu părea să fie important și Bernie trase și el un fum înainte ca ea să stingă cu grijă țigara și să ascundă mucul într-un plic din poșetă.

— Te-au găsit drăguț.

— Și mie mi s-au părut drăguți.

Minția. De fapt i se păruseră extrem de plictisitori și fusese surprins că mama ei avea atât de puțin stil. Au discutat despre vreme și despre ce se mai întâmplă prin lume și nimic altceva. Atitudinea lor îl făcuse să se simtă ca într-un coșmar, suportând un permanent comentariu pe viu al știrilor internaționale. Sheila era atât de diferită de ei, însă și ea spuse același lucru despre el. O categorisise pe mama lui drept isterică după singura dată când o întâlnise, iar el nu o contrazisese.

— Vor veni la absolvire?

— Glumești?

Sheila râse.

— Mama plânge numai când vorbește despre asta.

Bernie încă se mai gândea să se căsătorească cu ea, deși nu-i spusese nimic. Îi făcu o surpriză de ziua Sfântului Valentin, oferindu-i un superb inel cu diamant pe care îl cumpărase pentru ea din banii lăsați de bunicii lui. Era mic, lucrat perfect și avea doar două carate,

însă era un impecabil inel de logodnă. În ziua în care îl cumpărase simțise o strângere de inimă și se întorsese acasă plin de entuziasm. O luase în brațe, o sărutase apăsat și îi aruncase în poală cutia roșie, cu o neglijență bine studiată.

— Vezi dacă ți se potrivește, fetițo.

Ea crezuse că e vorba de o glumă și râsese cu poftă până deschisese cutia. Atunci rămase cu gura căscată și apoi începu să plângă. Îi aruncase înapoi cutia și plecase fără să spună un cuvânt. Bernie nu înțelesese nimic până când ea nu se întoarse înapoi pentru a sta de vorbă. își aveau camerele lor, dar de cele mai multe ori dormeau într-a lui. Era mai încăpătoare și mai confortabilă, avea două mese de birou. Sheila privea fix la inelul din cutia de pe masa lui.

— Cum ai putut să faci așa ceva? întrebă ea.

Bernie nu înțelese. Poate că inelul i se părea prea mare.

— Ce să fac? Vreau să mă căsătoresc cu tine.

O privi cu tandrețe și întinse mâna spre ea, dar Sheila îi întoarse spatele, ducându-se în celălalt colț al camerei.

— Credeam că înțelegi... tot timpul ăsta am crezut că totul e grozav.

— Ce dracu vrea să însemne asta?

— Înseamnă că am crezut că legătura noastră e echilibrată.

— Firește că este. Dar cu ce influențează asta restul?

— Nu avem nevoie de căsătorie... nu avem nevoie de tot gunoiul acela tradițional.

Îl privi dezgustată, iar el se simți șocat.

— Nu avem nevoie decât de ceea ce avem acum, atât cât va dura.

Era pentru prima oară când o auzea vorbind așa și se întrebă ce se întâmplase cu ea.

— Și cât va dura?

— Astăzi... săptămâna viitoare...

Ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Ce importanță are? Nu poți prelungi nimic cu un inel de logodnă.

— Ei bine, îmi cer scuze.

Însă se înfuriase, înhăță cutia, o închise și o azvârli într-unul din sertare.

— Îmi pare rău pentru gestul meu de burghez ieșit din comun. Bănuiesc că cei șapte ani de acasă din Scarsdale și-au spus cuvântul.

Ea se uită la el de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Nu mi-a trecut prin cap că îi dai atâta importanță.

Privi nedumerită, undeva în spatele lui, de parcă pe moment nu și-ar fi mai adus aminte cum îl cheamă.

— Credeam că înțelegi totul...

Se așeză pe canapea și îl urmări cum se îndreaptă spre fereastră. El

se întoarse spre ea.

— Nu. Și știi ceva? Nu înțeleg nimic. Trăim împreună de mai bine de un an. Am fost în Europa împreună. Ce-ai crezut că e? Doar o aventură?

Pentru el nu era. Nu era acel gen de bărbat, chiar dacă avea doar douăzeci și unu de ani.

— Nu mai folosi niște cuvinte atât de învechite.

Se ridică în picioare și se întinse de parcă ar fi fost plictisită, iar el observă că nu purta sutien, ceea ce complica și mai mult lucrurile. Simți cum în el crește dorința.

— Poate că e doar prea devreme.

O privi plin de speranță, îndemnat de ceea ce simțea între picioare și în inimă și urându-se pentru asta.

— Poate că avem nevoie de mai mult timp.

Însă ea clătina din cap. Și nu-l sărută când plecă din cameră.

— Niciodată nu voi dori să mă căsătoresc, Bern. Nu e genul meu. Vreau să plec în California după absolvire și să rămân acolo un timp.

Dintr-odată și-o putu imagina acolo... într-o comună...

— Ce fel de viață mai e și asta? Ca un drum fără ieșire.

Ea ridică din umeri, schițând un zâmbet.

— E ceea ce vreau acum, Bern.

S-au privit mai multe clipe.

— Dar îți mulțumesc pentru inel.

Închise ușor ușa în urma ei, iar el rămase mult, mult timp singur în camera întunecată, gândindu-se la ea. O iubea atât de mult, cel puțin așa credea el. Însă niciodată nu-i cunoscuse această latură, această indiferență nepăsătoare față de ce simțea celălalt. Dintr-odată își aminti cum se purtase cu părinții ei când el o vizitase acasă. Nu prea părea să-i pese de ei și mereu îl acuza că e nebun când își sună părinții, sau îi cumpăra mamei lui un mic cadou înainte de a se întoarce acasă. Îi trimisese flori de ziua ei de naștere, iar Sheila își bătuse joc de el. Toate aceste mici incidente îi reveneau în minte. Poate că într-adevăr o durea în cot de toată lumea, inclusiv de el. Nu făcea decât să se distreze și să se simtă bine. Iar până acum el o făcuse să se simtă bine, însă inelul de logodnă schimbase totul. Se culcă simțindu-și inima ca un bolovan și se gândi toată noaptea la ea.

Iar lucrurile nu s-au îmbunătățit prea mult după această discuție. Sheila se alăturase unui grup care se ocupa cu trezirea conștiinței, iar unul dintre subiectele pe care se părea că adoră să le discute era relația ei cu Bernie. Sheila venea acasă și îi ataca în mod constant valorile, țelurile, modul de a vorbi cu ea.

— Nu-mi vorbi ca și cum aș fi un copil. Sunt femeie, fir-ar să fie, și nu cumva să uiți că boașele tale sunt doar decorative și nici măcar prea impresionante. Sunt la fel de deșteaptă ca și tine, la fel de

îndrăzneață... notele mele sunt la fel de bune... singurul lucru pe care nu-l am e bucată aia de piele care atârna între picioarele tale și, oricum, cui îi pasă de ea?

Bernie era îngrozit; se îngrozi și mai tare când ea renunță la balet. Continua să urmeze orele de rusă, dar vorbea foarte mult despre *Che Guevara,* și începuse să poarte bocanci de luptă și diferite accesorii pe care le cumpăra de la magazinul armatei. Îi plăceau în mod deosebit maieurile bărbătești pe care le purta fără sutien, iar sfârcurile ei se distingeau cu ușurință. Bernie se simțea tot mai jenat să meargă cu ea pe stradă.

— Doar nu vorbești serios? spuse ea când au discutat despre festivitatea de absolvire, amândoi ajungând la concluzia că era al naibii de demodat.

El recunoscuse că ar dori totuși să participe. Era o amintire pentru viitor, iar în cele din urmă Sheila acceptă să-l însoțească. Însă apăru în apartamentul lui într-o salopetă deschisă până la brâu, pe sub care purta un tricou roșu rupt. Bocancii nu erau chiar soldățești, dar semănau foarte bine. Imitații perfecte, stropiți cu vopsea aurie pe care ea îi numea râzând „pantofii noi de dans" în timp ce el se holba la ea. Bernie era îmbrăcat într-un smoching alb, pe care îl purtase la o nuntă anul trecut. I-l făcuse tatăl lui la *Brooks Brothers* și îi venea perfect, iar cu părul lui castaniu, ochii verzi și culoarea bronzului de vară arăta teribil de atrăgător. Însă ea era ridicolă și Bernie i-o spuse.

— E nepoliticos să le faci așa ceva puștilor din anul întâi, care iau totul în serios. Dacă mergem, suntem datori să ne îmbrăcăm mai decent.

— Of, pentru Dumnezeu!

Se aruncase pe canapeaua lui privindu-l cu dispreț.

— Arăți ca Lordul Fauntleroy. Doamne, să vezi când o să le povestesc celor din grupul meu.

— Nu-mi pasă de ce cred cei din grupul tău!

Era pentru prima oară când Bernie își ieșea din fire, iar ea îl studie surprinsă, văzându-l cum avansează spre ea, oprindu-se în fața canapelei, dominând-o cu înălțimea lui. Își mișcă nervoasă picioarele grațioase, încălțate cu bocancii de luptă aurii.

— Mișcă-ți fundul, du-te în camera ta și schimbă-te.

— Du-te dracului.

Își înălță capul și îi zâmbi.

— Vorbesc serios, Sheila. Nu mergi în costumația asta.

— Ba da.

— Nu.

— Atunci nu mergem.

El șovăi doar o fracțiune de secundă înainte să se îndrepte cu pași mari spre ușă.

— *Tu* nu mergi. Eu voi merge singur.

— Distracție plăcută.

Îi făcu cu mâna, iar el ieși afară fierbând de furie. Așa că se dusese singur și se simțise îngrozitor de prost. Nu dansase cu nimeni, dar rămăsese acolo doar pentru a-i face ei în ciudă. Însă ea îi stricase seara. Așa cum urma să strice și festivitatea de absolvire cu același gen de ispravă, doar că mult mai senzațională. Când veni rândul ei să urce pe scenă și după ce-și primi diploma, Sheila se adresă celor prezenți ținându-le un mic discurs despre cât de neînsemnate erau gesturile simbolice ale guvernului, și despre faptul că existau femei oprimate peste tot în lume. Și în numele lor și al ei înseși, ea respingea șovinismul Universității din Michigan. Apoi își rupse diploma în două în timp ce publicul rămase cu gura căscată, iar lui Bernie îi veni să plângă. După așa ceva nu mai avu ce să-i spună mamei lui. Nici Sheilei, când s-au întâlnit în cameră pentru a-și face bagajele. Nu-i spuse ce părere avea despre gestul ei. Nu se simțea în stare să spună ceva. De fapt au discutat despre foarte puține, în timp ce-și adunau lucrurile din dulap și din sertare. Părinții lui luau cina la hotel cu niște prieteni, iar el urma să ia prânzul cu ei înainte ca toți trei să se întoarcă la New York. Acum o privea pe Sheila cu o expresie de disperare întipărită pe chip. Ultimul an și jumătate parcă se dusese pe apa sâmbetei. În ultimele săptămâni au rămas împreună din obișnuință și comoditate. Însă lui Bernie tot nu-i venea să accepte despărțirea lor. Deși își făcuse planuri să plece în Europa cu părinții, nu-i venea să creadă că totul se terminase între ei. Era ciudat cât de senzuală putea fi în pat și cât de rece oriunde altundeva. Asta îl zăpăcise încă din prima zi când o cunoscuse. Și se trezi că este absolut incapabil să fie obiectiv în privința ei. Ea vorbi prima.

— Mâine seară plec în California.

El o privi uluit.

— Credeam că părinții tăi vor să te întorci acasă.

Sheila zâmbi și aruncă un maldăr de șosete în geanta de voiaj.

— Probabil.

Ridică din nou din umeri și brusc Bernie simți o dorință copleșitoare să-i tragă o palmă. Fusese atât de sincer îndrăgostit de ea... dorise să se căsătorească... iar ei nu-i păsa decât de ceea ce voia ea. Era cea mai egocentrică ființă pe care o cunoscuse vreodată.

— Voi zbura cu cursa de noapte spre Los Angeles și de acolo voi face autostopul până în San Francisco.

— Și apoi?

— Cine știe?

Întinse mâinile, privindu-l de parcă acum s-ar fi cunoscut și n-ar fi fost prieteni și îndrăgostiți unul de altul. Făcuse parte din viața lui în ultimii doi ani petrecuți la Universitatea din Michigan, iar acum se

simțea ca un prost. Își pierduse doi ani cu ea.

— Ce-ar fi să treci prin San Francisco după ce te reîntorci din Europa? Mi-ar plăcea să ne revedem.

I-ar plăcea? După doi ani?

— Nu cred că am să pot.

Zâmbi pentru prima oară după mai multe ore, dar ochii îi erau încă triști.

— Trebuie să-mi caut o slujbă.

Știa că pentru ea asta nu era o problemă. Părinții ei îi oferiseră douăzeci și cinci de mii de dolari la absolvire, și băgase de seamă că pe aceia nu-i rupsese. Avea destui bani ca să trăiască mai mulți ani în California. Iar el nu se străduise prea mult să-și găsească o slujbă, pentru că nu fusese sigur de ce voia ea să facă. Și se simți un prost și mai mare. Ceea ce-și dorea cel mai mult era să-și găsească un post de profesor la o școală din New England și să predea rusa.

Trimisese cereri la mai multe școli și aștepta răspunsul.

— Nu ți se pare o prostie să te lași înghițit de cei care conduc, Bern, și să faci o meserie pe care o detești, pentru bani de care n-ai nevoie?

— Vorbește în numele tău. Părinții mei nu au de gând să mă finanțeze tot restul vieții lor.

— Nici ai mei.

— Intenționezi să cauți o slujbă pe Coasta de Vest?

— Probabil.

— Ce vei face? Vei prezenta asta la parada modei?

Arătă spre pantalonii tăiați și bocanci, iar ea se supără.

— Într-o zi vei ajunge exact ca și părinții tăi.

Era cel mai îngrozitor lucru pe care ar fi putut să i-l spună. Își trase fermoarul la geantă și îi întinse mâna.

— Rămâi cu bine, Bernie.

Era ridicol, își spuse el în timp ce o privea țintă.

— Asta e tot? După aproape doi ani, „rămâi cu bine”?

Avea lacrimi în ochi și nu-i mai păsa ce va crede despre el.

— Nu pot să cred... urma să ne căsătorim... să avem copii.

Ei nu i se păru deloc amuzant.

— Nu asta am fost hărăziți să facem.

— Atunci ce, Sheila? Doar să ne regulăm doi ani la rând? Te-am iubit, indiferent cât de greu ți-ar fi să crezi acum.

Brusc nu-și mai dădu seama ce văzuse la ea și îl duru să recunoască că mama lui avusese dreptate. Însă așa era. De data asta.

— Cred că și eu te-am iubit...

Buzele ei tremurară în ciuda efortului de a-și stăpâni emoția și se repezi în brațele lui strângându-l tare în încăperea acum goală, care cândva fusese casă lor.

— Îmi pare rău, Bernie... presupun că totul s-a schimbat...

Plângeau amândoi, iar ei clătină din cap.

— Știu... nu e vina ta...

Vocea îi era răgușită și se întrebă a cui vină era totuși. O sărută, iar ea ridică ochii spre el.

— Vino în San Francisco dacă poți.

— Voi încerca.

Știa însă că n-o va face niciodată.

Sheila își petrecu următorii trei ani trăind într-o comună de lângă Stinson Beach, iar el îi pierdu complet urma până când primi o felicitare de Crăciun și o fotografie. N-ar mai fi recunoscut-o. Locuia într-un vechi autobuz de școală parcat pe plajă, împreună cu alți nouă oameni și șase copii. Avea și ea două fete. Când primi această felicitare, nu mai simțea nimic pentru ea, deși o uitase greu, rămânându-le recunoscător părinților săi că nu dăduseră relației lui cu ea o prea mare importanță. Se simțea ușurat că mama lui nu-i mai amintea de ea, iar ea era ușurată că Sheila dispăruse pentru totdeauna.

Fusese prima fată pe care o iubise, iar visurile tinereții mor greu, Călătoria în Europa îi făcuse bine. Întâlnise zeci de fete în Paris, Londra, în sudul Franței, Elveția, Italia, și rămăsese surprins că a călători cu părinții putea fi așa de amuzant. Mereu se întâlneau cu prieteni.

În Berlin s-a întâlnit cu trei tipi de la școală și și-au făcut de cap înainte de a se întoarce din nou la viața adevărată. Doi dintre ei se pregăteau de ultima aventură, dar o făcea mai ales pentru a scăpa de înrolare, ceva pentru care Bernie nu trebuia să-și facă probleme, deși se simțea jenat din această cauză. Avusese astm în copilărie și tatăl său adunase toate dovezile necesare. Fusese respins când se prezentase în fața comisiei la optsprezece ani, cu toate că nu o recunoscuse în fața nici unuia din prietenii săi. Însă acum îi convenea. Nu mai trebuia să se îngrijoreze. Din nefericire, fusese respins de toate școlile la care solicitase un post, pentru că încă nu avea diploma de profesor. Așa că se înscrise la *Columbia,* plănuind să-și ia acolo diploma. Toate școlile îl sfătuiseră să încerce din nou în anul următor. Un an i se părea foarte lung, iar cursurile la care se înscrisese nu-i prea trezeau interesul.

Locuia acasă și mama lui îl înnebunea, iar toți pe care îi cunoștea erau plecați. Fie în armată, fie la școală, fie își găsiseră slujbe în alte părți. Se simțea ca singurul care rămăsese acasă, și disperat, se oferise să lucreze la *Wolff's* în perioada aglomerată de Crăciun, fără să-i pese că-l trimiseseră să vândă pantofi bărbătești. Orice i-ar fi plăcut mai mult, decât să stea acasă, iar magazinul îi plăcuse întotdeauna. Era una din acele săli mari și elegante care mirosea frumos, și unde până și angajații erau mai stilați. Cu ocazia Crăciunului erau mult mai

politicoși decât în alte părți. *Wolff's* fusese întotdeauna un magazin care stabilise moda pentru toată lumea, și într-o anumită măsură era și acum, deși îi lipsea forța unui magazin ca *Bloomingdale's*, aflat doar la trei blocuri depărtare.

Însă Bernie era fascinat și îi spunea mereu șefului de departament ce credea el că ar trebui să fie făcut pentru că magazinul să fie mai bun ca *Bloomingdale's,* însă acesta se mulțumea să zâmbească. *Wolff's* era cel mai grozav. Cel puțin asta era părerea lui. Dar nu și a lui Paul Berman, conducătorul magazinului, intrigat de un memoriu trimis de Bernie. Șeful departamentului își ceru scuze la nesfârșit când auzi de memoriu și promise că Bernie să fie imediat concediat, dar nu asta dorea Berman. Dorea să-l cunoască pe acest tânăr cu idei interesante, așa că s-au întâlnit și Paul Berman i-a remarcat imediat calitățile. Îl invită la prânz de mai multe ori, amuzat de îndrăzneala lui, însă era un puști deștept și Paul izbucni în râs când îi spuse că vrea să predea literatură rusă și că urma cursurile serale de la *Columbia.*

— E o mare pierdere de vreme.

Bernie era șocat, deși omul îi plăcea. Era liniștit, elegant, un foarte bun om de afaceri, interesat de ce spunea lumea. Era nepotul celui care crease magazinul *Wolff's.*

— Literatura rusă a fost subiectul meu preferat, domnule, spuse el cu respect.

— Ar fi trebuit să urmezi o școală de comerț.

Bernie zâmbi.

— Vorbiți ca mama.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E doctor. Chirurg. Însă mie nu mi-a plăcut niciodată medicina. Doar când mă gândesc la ce se învață acolo, mi se face rău.

Berman dădu din cap. Înțelegea foarte bine.

— Cumnatul meu e doctor. Nici eu n-aș suporta așa ceva.

Se încruntă privindu-l pe Bernard Fine.

— Și tu? Tu ce-ai de gând să faci?

Bernie simți că e de datoria lui să fie sincer. Ținea destul de mult la magazin pentru ca să scrie un memoriu, lucru care îl adusese aici. Îi plăcea *Wolff's.* Pentru el era un loc minunat. Dar nu ca o slujbă permanentă.

— Îmi voi lua diploma, voi scrie unor școli și, dacă am noroc, în anul următor voi preda la un liceu.

Zâmbi încrezător arătând teribil de tânăr. Lui Paul Berman îi era teribil de simpatic.

— Ce se întâmplă dacă te iau la armată?

Bernie îi povesti despre clasificarea 4-F pe care o primise.

— Ești la naibii de norocos, tinere. Acea mică neplăcere din Vietnam s-ar putea să devină ceva mult mai serios. Uite ce s-a

întâmplat cu francezii. Au dat bir cu fugiții. Ni se poate întâmpla și nouă, dacă nu vom fi atenți.

Bernie era de acord cu el.

— Ce-ar fi să renunți la cursurile serale?

— Și ce să fac?

— Am o propunere pentru tine. Vei rămâne la magazin un an și vei trece pe la toate departamentele ca să vezi cam cum e pe aici. Dacă vrei să rămâi și reușești la examen, te trimitem la o școală de comerț. Între timp îți poți face ucenicia lucrând în magazin. Ce zici?

Nu mai oferise niciodată o astfel de posibilitate unui tânăr, însă îi plăcea acest puști cu ochi verzi larg deschiși și sinceri, și fața inteligentă. Nu era un tânăr frumos, dar arăta bine și era ceva strălucitor, cinstit și decent pe chipul lui. Paul Berman i-o și spusese înainte de a pleca de la birou. Bernie îi ceruse o zi sau două ca să se gândească la propunerea lui, dar recunoscu că se simțea flatat și emoționat. Însă era o hotărâre importantă. Nu era prea sigur că vrea să meargă la o școală de comerț și nu era deloc dispus să renunțe la visul său, cu o mică școală într-un orășel retras, predându-le unor tineri entuziaști despre Dostoievski și Tolstoi. Dar poate că nu era decât un vis. Care i se părea tot mai estompat.

Vorbi cu părinții lui în acea seară și până și tatăl său fusese impresionat. Era o șansă minunată, dacă asta era ceea ce-și dorea să facă. Iar anul de ucenicie la *Wolff's* îi va da posibilitatea să vadă singur dacă îi plăcea magazinul. Nu avea ce pierde, iar tatăl său îl felicită, iar mama lui se interesă câți copii avea Berman... câți fii... adică cu cine va trebui să se ia la întrecere... câte fete... ce-ar fi să se căsătorească cu una din ele!

— Lasă-l în pace, Ruth!

Lou se arătase foarte ferm când rămăseseră singuri în acea noapte, și cu un mare efort de voință ea reuși să se abțină, iar Bernie îi dădu răspunsul lui Berman chiar a doua zi. Era încântat să accepte și Berman îl sfătui să trimită imediat cereri de înscriere la mai multe școli de comerț. Bernie alese *Columbia* și Universitatea din New York, pentru că erau în oraș, și *Wharton* și *Harvard* pentru ceea ce reprezentau. Avea să treacă mult timp până să afle dacă a fost acceptat sau nu și între timp avea o mulțime de lucruri de făcut.

Anul de ucenicie trecu foarte repede. Fusese acceptat la trei dintre școlile la care trimisese cereri. Îl refuzase doar *Wharton*, dar îl asiguraseră că poate vor avea un loc pentru el anul următor, dacă era dispus să aștepte, însă Bernie nici nu se gândea la așa ceva. Alese *Columbia*. Continua să lucreze la magazin câteva ore pe săptămână. Nu voia să piardă contactul cu viitorul lui loc de muncă și descoperi că era interesat în mod special de aspectele de design ale îmbrăcămintei bărbătești. Făcu un studiu referitor la această problemă

pentru prima lui lucrare, și nu numai că obținu note maxime, dar propunerile lui au dat rezultate și în magazin, atunci când Berman îi permise să le pună în aplicare la o scară mică. Cariera lui de student la școala de comerț deveni un enorm succes, iar când își încheie studiile, lucră șase luni pentru Berman, întorcându-se la confecțiile bărbătești, apoi la cele de damă. Începu să facă schimbări care se resimțiră în tot magazinul, iar la cinci ani după ce începuse să lucreze la *Wolff's* era starul lor care urca pe treptele succesului. Încât a fost o mare lovitură când Paul Berman îl anunță într-o însorită după-amiază de primăvară că îl vor trimite la magazinul lor din Chicago.

— De ce?

Pentru el parcă ar fi fost în Siberia. Nu voia să plece nicăieri. Iubea New York-ul și se descurca excelent la magazin.

— În primul rând cunoști bine o parte din Mid West. În al doilea rând - Berman oftă și își aprinse un trabuc - avem nevoie de tine acolo. Magazinul nu merge așa de bine pe cât am vrea. Trebuie pus pe picioare și tu ești omul potrivit.

Îi zâmbi tânărului său prieten. Se respectau enorm, dar Bernie se vedea silit să-l contrazică. Nu reuși să-i schimbe părerea pentru că Berman nu era dispus să cedeze, iar două luni mai târziu, Bernie lua avionul spre Chicago. Peste un an ajunse directorul magazinului, asta însemnând încă doi ani în Chicago, deși detesta să rămână acolo. Chicago i se părea un oraș deprimant, iar vremea îl făcea să se simtă mizerabil.

Părinții îl vizitau deseori și devenea tot mai evident că poziția lui socială îi oferea un prestigiu considerabil. Să fii directorul magazinului *Wolff's* la treizeci de ani nu era puțin lucru. Cu toate astea ardea de nerăbdare să se reîntoarcă la New York, iar mama lui dădu o petrecere uriașă când o anunță vestea cea bună. Se reîntoarse la treizeci și unu de ani și Berman îi permise să-și pună în aplicare toate ideile. Cu toate astea când Bernie se gândi să ridice nivelul îmbrăcămintei feminine, Berman nu se lăsă ușor convins. Dorea să promoveze vreo zece noi linii de îmbrăcăminte de lux, care vor readuce firma *Wolff's* pe primul plan al celor care lansează modă pe întreg cuprinsul Americii.

— Îți dai seamă la ce preț se vor vinde astfel de rochii?

Berman arăta foarte îngrijorat, în timp ce Bernie se mulțumi să-i zâmbească.

— Da. Dar pentru noi poate că vor reduce prețul. La urma urmei nu vor fi unicate.

— Însă foarte aproape. Prețurile în orice caz vor fi. Cine va cumpăra așa ceva aici?

Totul i se părea neobișnuit, dar și interesant.

— Sunt convins că clienții noștri vor fi încântați de ceea ce le

putem oferi. Mai ales în orașe ca Chicago, Boston, Washington și chiar și la Los Angeles, unde nu au toate magazine împrăștiate la fiecare colț de stradă ca în New York. Le vom aduce Parisul și Milano.

— Sau vom da faliment încercând, nu-i așa? însă Berman nu-l contrazise.

Bernie se uită gânditor la Paul. Era o idee grozavă. Voia să sară direct la mărfurile cu preț ridicat, să vândă rochii cam la cinci, șase sau șapte mii de dolari fiecare, rochii care erau la urma urmei doar confecții în serie, doar tiparele îmbrăcămintei de lux.

— Nici nu e nevoie să le cumpărăm. Nu are sens să ne încărcăm inventarul. Îi cerem fiecărui creator de modă să organizeze o paradă a modei, iar femeile pot să-și comande hainele prin noi, ceea ce va fi mai logic și economic.

Lui Berman îi plăcu ideea. Așa nu mai exista nici un pericol.

— Așa da, Bernard.

— Cred că mai întâi ar trebui să schimbăm înfățișarea magazinelor. Nu prea sunt compatibile cu noile modele europene.

Au discutat ore în șir. Ideea prindea viață, iar când au pus la punct ceea ce urmau să facă, Berman îi strânse mâna. Bernard se maturizase mult în ultimii ani. Devenise cumpănit, încrezător în forțele sale, iar hotărârile sale erau bine gândite. Chiar arăta mai în vârstă, îl tachină Berman, arătând spre barba pe care și-o lăsase să crească după reîntoarcerea la New York. Avea treizeci și unu de ani și era un bărbat foarte atrăgător.

— Cred că ai făcut o treabă excelentă, gândindu-te la toate astea.

Cei doi bărbați și-au zâmbit. Amândoi erau mulțumiți.

— Pentru magazinele *Wolff's* va urma o perioadă foarte palpitantă. Cu ce începem?

— Vreau să vorbesc cu câțiva arhitecți săptămâna asta, și le voi cere să facă niște schițe pe care să ți le prezint. Apoi vreau să plec la Paris. Trebuie să văd ce părere au creatorii de modele.

— Crezi că se vor împotrivi?

Bernie se încruntă, se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nu au de ce. Vor câștiga și ei foarte bine.

Și Bernie avu dreptate. Nu s-au împotrivit. Au fost încântați, iar Bernie semnă contracte cu douăzeci dintre ei. Plecase la Paris ferm hotărât să încheie această afacere și se întoarse victorios la New York după trei săptămâni. Noul proiect urma să fie lansat peste nouă luni, cu o serie de fabuloase gale de modă în iunie, de unde doamnele își vor putea comanda hainele pentru toamnă. Era ca și cum s-ar fi dus la Paris și și-ar fi comandat îmbrăcămintea de la marile case de modă. Iar Bernie urma să le deschidă apetitul pentru noile creații cu o petrecere și o extraordinară paradă a modei, în care vor fi prezentate doar câteva modele ale fiecărui creator cu care vor lucra. Nu puteau fi

cumpărate, era doar o reclamă pentru spectacolele care vor urma. Toate fetele care vor prezenta hainele vor veni din Paris împreună cu creatorii de modă. Și încă trei creatori americani au fost adăugați listei lor după începerea proiectului. Însemna o muncă uriașă pentru Bernie în lunile următoare, însă asta îl făcuse și vicepreședinte al firmei la numai treizeci și doi de ani.

Spectacolul de deschidere a fost cel mai frumos pe care l-a văzut vreodată cineva. Rochiile erau de-a dreptul superbe, iar publicul scotea exclamații de uimire și aplauda tot timpul. A fost de neuitat și toți cei prezenți au avut sentimentul că asistă la un moment crucial în istoria modei. Era extraordinar felul în care Bernie reușea să combine principiile reușitei în afaceri cu punerea în valoare a mărfii. Mai avea și un neobișnuit simț pentru modă. Iar toate la un loc puteau face din *Wolff's* cel mai important magazin din New York, și chiar și din toată țara. Iar Bernie se simți în al nouălea cer de bucurie, când, așezat în ultimul rând, urmărea desfășurarea programului, în timp ce femeile sorbeau din ochi toate rochiile prezentate pe scenă. Îl văzuse pe Paul Berman trecând printre rânduri puțin mai devreme. Toată lumea era fericită, iar Bernie începu să se mai relaxeze puțin și începu să privească mai atent modelele care treceau pe podium îmbrăcate în rochii de seară. Privirea îi fu atrasă de o tânără blondă, splendidă, cu mișcări feline, trăsături frumos cizelate și ochi albaștri enormi. Parcă plutea deasupra pământului și se trezi că așteaptă apariția ei după fiecare schimbare a rochiilor, rămânând dezamăgit când spectacolul se termină în cele din urmă și știu că nu o va mai vedea.

În loc să se grăbească înapoi la biroul său, așa cum intenționase să facă, mai rămase câteva clipe, apoi porni spre culise pentru a o felicita pe conducătoarea spectacolului, o doamnă din Franța care lucrase mulți ani pentru *Dior*.

— Totul a fost minunat, Marianne.

Bernie îi zâmbi, iar ea îl privi plină de speranță. Se apropia de cincizeci, avea o siluetă impecabilă, era îmbrăcată foarte șic și pusese ochii pe el din clipa când venise să lucreze pentru ei.

— Rochiile au fost superb puse în evidență, nu-i așa, Bernard?

Îi pronunță numele ca pe unul francez, arătând teribil de distinsă și sexy în același timp. Ca focul și gheața. Iar Bernie se trezi privind peste umărul ei la fetele care treceau grăbite, îmbrăcate acum în blugi și propriile lor haine, ducând pe brațe acele rochii de seară atât de fantastice. Vânzătoarele intrau și ieșeau, luând cât mai multe rochii pentru a le duce clientelor ca să le încerce și apoi să le comande. Totul se desfășura extrem de bine. În cele din urmă, Bernie o zări cu rochia de mireasă din final pusă cu grijă pe braț.

— Cine e fata aceea, Marianne? E una din modelele noastre, sau ai angajat-o pentru spectacol?

Marianne îi urmări privirea și nu se lăsă păcălită de tonul lui nepăsător. Simți cum i se strânge inima când dădu ochii cu frumoasa tânără. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani și era superbă.

— Lucrează din când în când pentru noi. E franțuzoaică.

Însă nu era nevoie să spună mai multe. Fata se îndrepta direct spre ei să le arate rochia de mireasă, privind mai întâi la Bernard apoi la Marianne. O întrebă în franceză ce să facă cu ea pentru că se temea să o pună jos undeva, iar Marianne îi spuse cui să i-o dea, în timp ce Bernard rămase pe loc, incapabil să-și controleze admirația din ochi. În clipa aceea Marianne știu care e datoria ei.

I-l prezentă pe Bernard, cu funcție cu tot, și pe deasupra îi explică faptul că noul concept îi aparținea în întregime. Nu-i plăcea absolut deloc că trebuia să le facă cunoștință, dar nu avea de ales. Studie ochii lui Bernie în timp ce acesta se holba la tânăra din fața lui. Într-un fel o amuza, pentru că mereu păruse atât de distant. Era evident că-i plăceau fetele, dar niciodată nu se complica prea mult cu ele, cel puțin așa se povestea despre el. Și spre deosebire de marfa pe care o selectă pentru *Wolff's,* când era vorba de femei prefera cantitatea calității... „volumul”...cum se exprimau cei de meserie... dar poate că nu și de data asta.

Numele ei era Isabelle Martin și avea douăzeci și patru de ani. Crescuse în sudul Franței, iar la optsprezece ani plecase la Paris pentru a lucra pentru *Saint Laurent,* și apoi pentru *Givenchy*. Arăta formidabil, iar la Paris avusese un imens succes. Nu era de mirare că fusese invitată în State și se descurcase foarte bine la New York. Nu-și dădea seama cum de nu se întâlniseră până acum.

— De obicei pozez pentru fotografi, *monsieur* Fine.

Avea un accent care îl fermecă.

— Dar pentru spectacolul dumneavoastră...

Îi aruncă un zâmbet care îi lipi pantalonii de piele și în clipa aceea ar fi făcut orice pentru ea. Și brusc își aminti unde o mai văzuse. Pe coperta revistei *Vogue,* chiar de mai multe ori, apoi *Bazaar, Women's Wear*... doar că arăta foarte diferită în realitate, de fapt chiar mult mai frumoasă. Rareori se întâmpla ca modelele să lucreze la prezentarea modei și ca fotomodele, dar ea era talentată pentru amândouă, făcuse o treabă excelentă în spectacolul lor, iar Bernie o felicită din toată inima.

— Ai fost minunată, domnișoară...

Mintea i se goli pe neașteptate, iar ea îi zâmbi din nou.

— Isabelle.

Bernie credea că va muri doar uitându-se la ea, iar în seara aceea o duse la cină la *La Caravelle.* Toată lumea a întors capul ca să o privească. Apoi au mers să danseze la *Raffles* și lui Bernie nu-i mai

venea să plece acasă. Nu mai voia să-i dea drumul, să-și dezlipească brațele din jurul ei. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea și nimeni nu mai reușise să-i sucească mințile atât de mult. Iar armura pe care și-o construise după ce Sheila dispăruse din viața lui se topi sub zâmbetul ei. Părul îi era atât de blond, încât era aproape alb, și ceea ce era extraordinar, era faptul că era culoarea lui naturală. O considera cea mai frumoasă creatură de pe pământ și oricui i-ar fi fost greu să nu fie de acord cu el.

În acel an au trăit o vară plină de vrajă în East Hampton. Bernie închiriase o casă mică, iar ea își petrecea cu el fiecare sfârșit de săptămână. După ce sosise în America avusese imediat o legătură cu un foarte cunoscut fotograf, iar după doi ani îl părăsise pentru un magnat al proprietăților imobiliare. Însă toți bărbații părură să dispară din viața ei după întâlnirea cu Bernie. Pentru el a fost o perioadă de vis. O lua peste tot cu el, prezentând-o, lăsându-se fotografiat cu ea, dansând până în zori. Totul se desfășura cu o viteză prea mare și izbucni în râs când luă prânzul cu mama lui iar ea îl fixă cu cea mai maternă privire a ei.

— Nu crezi că e prea sofisticată pentru tine?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că miroase a superficialitate. De fapt, unde te potrivești tu în viața ei, Bernie?

— Nu ești niciodată erou în propriul tău oraș, nu așa se spune? Deși nu găsesc că e măgulitor.

Bernie admiră costumul *Dior* al mamei lui. I-l cumpărase ultima oară când fusese plecat în Europa și îi venea foarte bine. Dar nu prea avea chef să discute cu ea despre Isabelle. Încă nu o dusese acasă ca să-i cunoască părinții, și nici nu avea de gând să o facă. Cele două lumi nu vor conviețui niciodată pașnic, deși știa foarte bine că tatălui său i-ar fi plăcut să o vadă. Oricărui bărbat i-ar fi plăcut. Era o frumusețe ieșită din comun.

— Cum e?

Mama lui nu se dădea bătută, ca de obicei.

— E o fată drăguță, mamă.

Ea îi zâmbi.

— Nu mi se pare o descriere potrivită. În orice caz e foarte frumoasă.

Îi vedea fotografia peste tot și le povestise tuturor prietenilor ei. Iar la coafor le arăta tuturor „fata aceea... nu, cea de pe copertă... e prietena fiului meu.”

— Ești îndrăgostit de ea?

Niciodată nu se temea să întrebe ceea ce dorea să afle, iar Bernie începu să tremure când îi auzi cuvintele. Încă nu era pregătit pentru așa ceva, deși era nebun după ea, însă își amintea mult prea bine

prostia pe care o făcuse la Michigan... inelul de logodnă pe care i-l dăruise Sheilei de ziua Sfântului Valentin, faptul că ea i-l aruncase înapoi... planurile de căsătorie pe care și le făcuse... ziua când îl părăsise ducând cu ea geanta de voiaj și inima lui. Nu mai dorea să se trezească din nou într-o astfel de situație și se protejase cu mare grijă. Dar nu și de Isabelle Martin.

— Suntem buni prieteni.

Era tot ce-i trecea prin minte, însă mama lui se holbă la el.

— Sper să fie mai mult de atât.

Arăta îngrozită, de parcă dintr-odată l-ar fi bănuit de a fi homosexual, iar Bernie nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— E mai mult, O.K.? E mai mult de atât... dar nu ne gândim la căsătorie. În regulă? Mulțumită? Și acum, ce vrei să servești la prânz?

El comandă friptură și ea fileu de somon și începu să-l întrebe despre tot ce se întâmpla la magazin. Acum erau din nou prieteni, Bernie vizitându-și părinții tot mai rar de la apariția lui Isabelle în viața lui.

O luă cu el în Europa când plecă în acea toamnă într-o călătorie de afaceri și au făcut senzație oriunde au mers. Erau nedespărțiți. Chiar înainte de Crăciun ea se mută în apartamentul lui și până la urmă Bernie se văzu silit să capituleze și să o ducă în vizită la Scarsdale, deși era înfricoșat de posibilele urmări. Isabelle se purtă foarte frumos cu părinții lui, cu toate că nu părură să o impresioneze și îi spuse foarte clar lui Bernie că nu dorea să-i vadă prea des.

— Avem atât de puțin timp când putem fi împreună...

Își țuguia buzele atât de perfect, iar el adoră să facă dragoste cu ea. Era cea mai superbă femeie pe care o cunoscuse vreodată și uneori doar se mulțumea să o privească cum se machiază, sau își usucă părul, sau iese de la duș, sau cum intră pe ușă ducându-și poșeta. Reușea într-un fel să te facă să-ți dorești să îngheți și doar să o privești.

Până și mama se controlase atunci când se întâlniseră. Isabelle avea un mod al ei de a te face să te simți foarte mic stând lângă ea, cu excepția lui Bernie, care nu se simțise mai bărbat cu nimeni altcineva. Era remarcabil de senzuală și relația lor se baza mai mult pe pasiune decât pe iubire. Făceau dragoste aproape peste tot, în cadă, sub duș, pe podea, chiar și pe bancheta din spate a mașinii lui într-o după-amiază de duminică în timp ce călătoreau spre Connecticut. Mai că au făcut-o și în ascensor, dar și-au revenit la timp când s-au apropiat de etajul lor, știind că ușile urmau să se deschidă în orice clipă. De parcă nu s-ar fi putut opri. El nu reușea să se mai sature de ea. Din acest motiv o luă cu el în Franța în primăvara următoare, apoi din nou înapoi în East Hampton, însă de data asta s-au întâlnit cu mai mulți oameni și printre ei se afla și un producător de filme care puse ochii pe ea în seara petrecerii de pe plajă la Quogue, iar a doua zi Bernie nu

o găsi nicăieri. Dădu peste ea pe un iaht ancorat în preajmă, făcând dragoste pe punte cu producătorul de la Hollywood. Bernie rămase o clipă nemișcat, privindu-i fără să-și creadă ochilor, dându-și seama de ceva de care reușise să se ascundă foarte mult timp. Nu era doar grozavă în pat și foarte frumoasă, era și femeia pe care o iubea și să o piardă îl durea îngrozitor.

Ea își ceru scuze când se reîntoarse în casa lor, dar asta nu se întâmplă decât după multe ore. Ea și producătorul discutaseră foarte mult despre țelurile ei, despre ce dorea ea de la viață, despre ce însemna pentru ea legătura ei cu Bernie, ce-i putea oferi el. Producătorul fusese fascinat de ea și i-o spusese. Iar când se întoarse, încercă să-i explice lui Bernie ce anume simțea, spre marea lui disperare.

— Nu pot să trăiesc într-o cușcă tot restul vieții mele, Bernard... trebuie să fiu liberă să zbor unde vreau.

Bernie mai auzise toate astea, într-o altă viață, cu bocanci de luptă și geantă de voiaj în loc de o rochie *Gucci,* pantofi *Chanel* și valize *Louis Vuitton* deschise în cealaltă cameră.

— Deci eu reprezint o cușcă pentru tine?

Ochii lui erau reci. Nu avea de gând să tolereze escapada ei. Nu putea, nu era în firea lui și se întrebă dacă se mai culcase și cu alții și dacă da, cu cine.

— Nu ești o cușcă, *mon amour,* ești un bărbat foarte de treabă. Dar viața asta în care ne prefacem că suntem căsătoriți... nu poate rezista la infinit.

Se mutase la el doar de opt luni, nu era ceva ce s-ar putea numi o eternitate.

— Cred că am înțeles greșit relația dintre noi, Isabelle.

Ea dădu din cap, arătând parcă și mai frumoasă și pentru o clipă o urî.

— Și eu cred la fel, Bernard.

Și apoi, cuțitul în inimă.

— Vreau să plec în California pentru un timp.

Era atât de candidă în comportarea ei față de el.

— Dick spune că-mi poate aranja o probă la studio - vorbea cu un accent care îi sfâșia inima - și aș vrea foarte mult să joc într-un film făcut de el.

— Înțeleg.

Își aprinse o țigară, deși rareori fuma.

— Niciodată nu mi-ai spus despre intențiile tale.

Însă era logic. Ar fi fost păcat ca filmul să nu profite de chipul ei. Coperțile magazinelor nu erau suficiente pentru ea.

— N-am crezut că e atât important încât să-ți spun.

— Sau pentru că ai vrut să storci tot ce poți de la *Wolff's* mai întâi.

Era unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le spusese vreodată și se rușină. Ea nu avea nevoie de el și el regreta asta.

— Îmi pare rău, Isabelle...

Traversă camera și se opri în fața ei privind-o prin fum.

— Nu e momentul să faci ceva necugetat.

Ar fi vrut să o implore, dar ea era mult mai dură. Se hotărâse deja.

— Săptămâna viitoare plec la Los Angeles.

El dădu din cap, se îndepărtă de ea apropiindu-se de fereastră și privi țintă marea, apoi se întoarse și îi zâmbi amar.

— Locul acela trebuie să fie magic. Până la urmă toată lumea pleacă spre Vest.

Se gândea din nou la Sheila. Îi povestise lui Isabelle despre ea.

— Poate că ar trebui să merg și eu acolo.

Isabelle zâmbi.

— Locul tău e la New York, Bernard. Tu reprezinți tot ce e important, palpitant și plin de viață în acest oraș.

Vocea lui era tristă când îi răspunse.

— Dar asta pare să nu fie destul pentru tine.

Ochii ei îl priviră cu regret.

— Nu e asta... nu e vorba de tine... dacă mi-aș fi dorit ceva serios... dacă aș fi dorit să mă căsătoresc... te-aș fi ales pe tine.

— Niciodată nu ți-am propus așa ceva.

Dar amândoi știau că ar fi făcut-o, cu timpul. Era genul acesta de bărbat și, în timp ce o privea, aproape că-i părea rău că era așa cum era. Ar fi vrut să fie mai dur... mai decadent... să fie el cel care să o introducă în lumea filmului.

— Pur și simplu nu mă văd rămânând aici, Bernard.

Se închipuia în chip de star de cinema și plecă cu acel producător de film exact așa cum plănuise, la trei zile după ce se întorsese în East Hampton cu Bernard. Își împachetă toate lucrurile, mai ordonat decât o făcuse Sheila, luând cu ea toate rochiile superbe pe care Bernie i le cumpărase. Le împachetă în valizele *Louis Vuitton* și îi lăsă un bilețel. Împachetă și cei patru mii de dolari pe care îi ținea ascunși în sertarul biroului. Îi numise „un mic împrumut”, și era sigură că el „va înțelege”. Dădu proba de film și exact peste un an apăru pe genericul unei producții cinematografice. Însă pe atunci lui Bernie nu-i mai păsa. Devenise imun. Existau destule modele, secretare și colege de afaceri. Întâlni femei în Roma, exista o stewardesă drăguță în Milano, o pictoriță... dar nici una nu-l interesa în mod deosebit, și se întreba dacă se va mai îndrăgosti vreodată. Încă se mai simțea ca un idiot când cineva amintea despre ea. Bineînțeles că niciodată nu-i trimisese banii înapoi, sau ceasul *Piaget,* care observase că dispăruse nu mult timp după aceea. Nu-i trimisese nici măcar o felicitare de Crăciun. Se folosise de el, trecând la un altul, exact așa cum existaseră și alții

înaintea lui. Iar la Hollywood făcuse la fel, scăpând de producătorul care o ajutase la primul film, înlocuindu-l cu cineva mai puternic, care îi putea oferi un rol mai bun.

Isabelle Martin va ajunge departe, nu exista nici o îndoială în această privință, iar părinții lui știau că subiectul este tabu. Nu-i mai pomeniseră niciodată numele, după acea singură dată când se năpustise afară din casa din Scarsdale, spumegând de furie. Nu-și mai vizitase părinții timp de două luni, iar mama lui rămase îngrozită de ce văzuse în ochii lui. Apoi acest subiect nu mai reveni niciodată în conversațiile lor.

La un an și jumătate după plecarea ei, Bernie reușise să devină din nou stăpân pe viața lui. Existau mai multe femei în viața lui decât putea să le facă față, afacerile înfloreau, magazinul mergea excelent și, când se trezise dimineață și văzuse viscolul de afară, hotărâse totuși să treacă pe la magazin. Avea multe de făcut și dorea să discute cu Paul Berman despre planurile de vară ale magazinului. Avea câteva idei interesante și coborî din autobuz la colțul dintre Lexington și strada Șaizeci și trei, îmbrăcat într-un palton gros englezesc și cu o căciulă rusească pe cap. Intră în magazin cu capul plecat din cauza vântului, apoi îl ridică și privi cu mândrie în jurul său. Era căsătorit cu *Wolff's,* și nu-i păsa de restul lumii. Era marea lui iubire, iar cariera lui, un formidabil succes. Avea de ce să fie mulțumit. Apăsă pe butonul de la etajul opt și își scutură paltonul de zăpadă.

— Bună dimineața, domnule Fine, spuse o voce în timp ce ușa se închise, iar el zâmbi.

Închise ochii pentru o clipă, înainte ca ușile să se deschidă din nou, gândindu-se la tot ce avea de făcut în acea zi și la ce dorea să-i spună lui Paul. Însă în nici un caz nu era pregătit pentru ceea ce Paul Berman urma să-i spună în acea dimineață.

Capitolul 2

— Ce zi îngrozitoare!

Paul Berman privea prin fereastra biroului său la zăpada încă răscolită de vânt și își dădu seama că va trebui să petreacă încă o noapte în oraș. Nu avea cum să se întoarcă în Connecticut. Noaptea trecută dormise la hotelul *Pierre* și îi promisese soției că nici măcar nu va încerca să ajungă acasă prin zăpada care acoperise șoselele.

— E cineva în magazin?

Era mereu uluit de numărul clienților când condițiile atmosferice erau atât de îngrozitoare. Oamenii găseau întotdeauna o cale de a-și cheltui banii.

Bernie dădu din cap.

— Surprinzător de mulți. Și am organizat două puncte în care se servește ceai, cafea și ciocolată fierbinte. O idee bună, indiferent cine s-a gândit la ea. Merită o recompensă pentru că vin aici pe o astfel de vreme.

— De fapt cei care vin sunt cei isteți. E grozav să faci cumpărături când magazinul e aproape gol. Și mie mi-ar plăcea.

Cei doi și-au zâmbit. Erau prieteni de doisprezece ani, iar Bernie nu uita niciodată că Paul a fost cel care i-a dăruit această carieră. Îl încurajase să urmeze școala de comerț și deschisese nenumărate uși la *Wolff's* pentru el. Mai mult decât atât, avusese încredere în el și îi dăduse un vot de încredere în momentul când nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să-i pună în aplicare schemele. Nu era un secret pentru nimeni că datorită faptului că nu avea copii îl pregătise și se îngrijise de Bernard pentru a-i ceda locul într-o zi. Îi oferi tânărului un trabuc în timp ce acesta aștepta ca el să-i spună ce avea de spus.

— Cum ți se pare magazinul zilele astea?

Era o zi excelentă pentru una din discuțiile lor și Bernie se trezi zâmbind. Obișnuiau să stea de vorbă despre magazin, schimbând informații, iar din conversațiile lor se năștea mereu idei bune pentru *Wolff's*. Hotărârea de a angaja un nou creator de modă pentru magazin, ca urmare a ultimei lor discuții, se dovedise o idee excelentă. Îl furase de la *Saks*.

— Cred că ne descurcăm foarte bine. Tu nu crezi, Paul?

Bărbatul mai în vârstă dădu din cap, nefiind prea sigur cum să înceapă, însă trebuia să pornească de undeva, își zise el.

— Ba da. Și de aceea eu și consiliul de conducere suntem de părere că ne putem permite o mișcare mai neobișnuită.

— Oh?

Dacă cineva i-ar fi luat pulsul lui Bernie în acea clipă ar fi văzut că își accelerase bătăile. Paul Berman nu aducea vorba *niciodată* despre consiliul de conducere dacă nu era ceva serios.

— Știi că vom deschide în iunie magazinul din San Francisco.

Mai erau cinci luni până atunci și construcția era în plină desfășurare. Paul și Bernie îl vizitaseră de câteva ori și totul părea să se desfășoare conform planului, cel puțin deocamdată.

— Și încă n-am fost în stare să găsim pe cineva care să-l conducă.

Bernie lăsă să-i scape în tăcere un mare oftat de ușurare. Pentru o clipă crezuse că era vorba de el. Știa însă cât de importantă era pentru Paul piața din San Francisco. Oamenii de acolo aveau o mulțime de bani, iar femeile cumpărau haine de lux de parcă ar fi fost covrigi vânduți pe stradă. Venise timpul ca și *Wolff's* să profite de generozitatea lor. Erau bine înrădăcinați în Los Angeles și erau de acord cu toții că venise momentul să se extindă spre Nord.

— Continui să cred că Jane Wilson ar fi cea mai potrivită, dar mă îndoiesc că ar accepta să părăsească New York-ul.

Paul Berman se încruntă. Urma să fie mult mai greu decât își imaginase.

— Nu cred că ar fi o alegere bună. Nu e destul de puternică. Iar un magazin nou are nevoie de cineva capabil, cu multă energie, care să supravegheze totul; de cineva cu picioarele pe pământ și idei inovatoare. Ea e mult mai potrivită pentru ceea ce se întâmplă aici.

— Ne întoarcem de unde am plecat. Ce-ar fi să angajăm pe cineva care nu lucrează la magazin? Poate chiar de la un alt magazin?

Venise vremea să ia inițiativa. Nu exista nici o cale de a evita vestea neplăcută. Paul îl privi drept în ochi.

— Te vrem pe tine, Bernard.

Ochii li se întâlniră și Bernie se făcu alb ca varul. Nu putea vorbi serios. Însă expresia de pe fața lui... Dumnezeule, era adevărat. Dar el își ispășise pedeapsa. Trei ani în Chicago erau suficienți. Sau nu erau?

— Paul, nu pot... n-aș putea... San Francisco?

Arăta de-a dreptul șocat.

— De ce eu?

— Pentru că tu ai toate calitățile pe care le-am descris. Indiferent cât de mult am căuta, nu vom găsi pe nimeni la fel de bun ca tine, iar magazinul e foarte important pentru noi. O știi și tu. Există acolo o piață extraordinară, însă extrem de sensibilă. Totul e de cea mai bună calitate, elegant, cu mult stil, și dacă pornim cu stângul nu ne vom reveni niciodată. Bernie - Paul îl privi rugător - trebuie să ne ajuți.

Îi aruncă o privire stăruitoare, iar Bernie se lăsă pe scaun.

— Dar, Paul... San Francisco?... Și cum rămâne cu slujba mea de aici?

Urma să plece din nou din New York, să părăsească lucrurile pe care le făcea acum. Îi era foarte greu să plece acum, dar nu voia să-l dezamăgească pe Paul.

— Vei putea zbura cu avionul acolo și înapoi. Și voi lucra eu în locul tău aici. Avem nevoie de tine acolo.

— Pentru cât timp?

— Un an. Poate doi.

Poate mai mulți. Tocmai de asta se temea Bernie.

— Așa mi-ai spus și când m-ai trimis la Chicago, Paul. Doar că atunci eram mai tânăr... Mi-am câștigat dreptul să rămân aici. Nu vreau să trăiesc din nou prin camere de hotel. Am fost acolo. Știu cum e. E un oraș drăguț, dar e al naibii de provincial.

— Du-te la Los Angeles și distrează-te. Fă orice crezi că să supraviețuiești. Dar te rog... nu ți-aș cere așa ceva dacă ar exista o altă posibilitate, dar nu avem pe nimeni altcineva. Și trebuie să trimit repede pe cineva acolo, înainte ca totul să meargă pe dos. Cineva va trebui să supravegheze terminarea clădirii, să se asigure că totul se desfășoară bine pentru ziua deschiderii, să dea tonul modului de reclamă, să verifice materialul publicitar...

Dădu din mână nerăbdător.

— Nu e nevoie ca eu să-ți spun ce anume trebuie făcut. E o enormă responsabilitate, Bernard. E un magazin nou-nouț, cel mai frumos pe care îl avem, pe lângă cel din New York.

Într-un fel era un magazin cu care se putea mândri, dar nu și-l dorea. Nu și-l dorea absolut deloc.

Se ridică oftând adânc. N-a fost deloc o dimineață minunată și aproape că-i părea rău că venise la lucru astăzi, deși vestea i-ar fi fost transmisă oricum, mai devreme sau mai târziu. Nu exista o altă alternativă, odată ce Paul se hotărâse, și nu va fi ușor să-l facă să renunțe la ideea lui.

— Va trebui să mă mai gândesc.

— Firește.

Își încrucișară privirile. Și de data asta Paul se temu de ceea ce văzu.

— Poate că, dacă mi-ai promite ferm că nu voi sta mai mult de un an, voi reuși să mă obișnuiesc cu gândul de a pleca.

Zâmbi trist; știa că Paul nu-i putea promite așa ceva. Dacă magazinul nu va fi pregătit să fie predat, atunci Bernard nu va putea pleca atât de repede. Era nevoie de doi până la trei ani de supraveghere și muncă îndârjită pentru a pune bazele unui magazin, oriunde s-ar fi aflat el, iar Bernie nu era dispus să se angajeze pe o perioadă atât de lungă. Iar San Francisco nu i se părea un loc grozav.

Paul Berman se ridică uitându-se atent la el.

— Mai gândește-te. Însă vreau să știi ce e esențial pentru mine.

Nu avea de gând să riște să-l piardă pe Bernie, indiferent ce ar fi spus consiliul de conducere.

— Nu vreau să te pierd, Bernard.

Și era clar că vorbea serios, iar Bernie îi zâmbi prietenește.

— Iar pentru mine este esențial să nu te dezamăgesc.

— Atunci amândoi vom lua hotărârea potrivită, indiferent care ar fi ea.

Paul Berman îi întinse mâna lui Bernie și și le strânseră cu putere.

— Gândește-te foarte serios.

— Știi bine că așa voi face.

Se duse în biroul lui, închise ușa și privi pe fereastră la zăpada de afară, simțindu-se de parcă l-ar fi lovit un camion. Nici măcar nu-și putea imagina cum ar fi să trăiască în San Francisco. Își iubea viața din New York. Însemna să ia totul de la început și nu-l încânta perspectiva de a deschide un nou magazin, oricât de deosebit și de elegant ar fi fost. Tot nu va fi ca la New York. Cu tot viscolul, murdăria și arșița cumplită din iulie, îi plăcea aici, iar micul oraș, cu înfățișare de ilustrată de la marginea golfului, nu-l atrăgea deloc. Nu era o ispită. Se gândi la Sheila și buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet sardonic. Era mai degrabă stilul ei decât al lui, și se întrebă dacă va trebui să-și cumpere bocanci de luptă când se va muta acolo. Chiar și numai gândul acesta îl deprima îngrozitor și așa îi era și vocea când îl sună mama lui.

— Ce s-a întâmplat, Bernard?

— Nimic, mamă. Doar că a fost o zi lungă.

— Ți-e rău?

Bernie închise ochii, încercând să pară mai vesel de dragul ei.

— Nu, mă simt bine. Ce mai faceți, tu și tata?

— Suntem deprimați. A murit doamna Goodman. Îți mai amintești de ea? Îți făcea prăjituri când erai mic.

Încă atunci păruse foarte bătrână și trecuseră treizeci de ani. Nu era de mirare că murise până la urmă, însă mamei lui îi plăcea să-l informeze despre astfel de lucruri. Iar acum continuă atacul.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Nimic, mamă. Ți-am spus doar. Sunt bine.

— Mie nu mi se pare. Parcă ai fi obosit și trist.

— A fost o zi foarte lungă. O spuse cu dinții încleștați... și mă trimit din nou în Siberia... N-are importanță. Mergem la cină de ziua ta, săptămâna viitoare? Unde ai vrea să fi sărbătorită?

— Nu știu. Tatăl tău zicea că ar fi mai bine dacă ai veni aici.

Bernie știa că era o minciună. Tatălui său îi plăcea să ia cina la restaurante. I se părea relaxant după încordarea din timpul operațiilor.

Mama lui era cea care credea că era mai bine dacă el venea acasă, de parcă dorea să-i dovedească ceva.

— Ce-ai zice de *21?* Ți-ar plăcea? Sau un restaurant franțuzesc? *Côte Basque... Grenouille?*

— În regulă. Vocea îi suna resemnată. *21.*

— Grozav. Ce-ar fi să veniți la mine să bem ceva înainte de cină, la ora șapte? Și așa vom mânca pe la opt.

— Vii cu o fată?

Vocea îi suna îndurerată, de parcă el ar fi făcut tot timpul așa ceva, cu toate că adevărul era că părinții lui nu o cunoscuseră pe nici una din prietenele lui, de la despărțirea de Isabelle. Nici una nu rezistase prea mult pentru a se deranja să o prezinte părinților săi.

— De ce aș aduce o fată?

— De ce n-ai aduce? Nu ne prezinți niciodată prietenelor tale. Ți-e rușine de noi?

Bernie mai că gemu în receptor.

— Bineînțeles că nu, mamă. Uite, trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare. La ora șapte la mine acasă.

Însă știa că repetând ora și locul nu o va împiedica să mai telefoneze încă de patru ori ca să se asigure că nu se schimbase nimic, că nu intervenise altceva, că rezervase masa, că nu dorea să vină cu o fată.

— Salută-l pe tata.

— Sună-l și tu... Nu mai dai telefon în ultimul timp...

Bernie zâmbi punând jos receptorul, întrebându-se dacă și el va fi ca ea într-o zi, când va avea copii, deși în privința asta nu se afla într-un mare pericol. Cu un an în urmă una din prietenele sale crezuse mai multe zile că rămăsese însărcinată și îi trecuse prin minte dacă să-i spună sau nu să păstreze copilul, doar așa, pentru a avea și el un copil al lui. Până la urmă nu se întâmplase nimic, fata greșise și amândoi s-au simțit ușurați. Dar pentru câteva zile i se păruse o idee interesantă. Oricum nu-și dorea cu disperare copii. Era prea implicat în cariera lui și i se părea o rușine să faci un copil care să nu fie un produs al iubirii. În privința asta era încă un idealist și în prezent nu exista nici o candidată care să-l tenteze cu ideea de a fi tată. Privea zăpada, întrebându-se cum ar fi să renunțe la viața lui de aici, să renunțe să se mai întâlnească cu prietenele lui. Mai că-i venea să plângă când plecă din birou în seara aceea, ieșind în noaptea rece și limpede ca un glob de cristal. De data asta nu mai încercă să ia autobuzul, pentru că vântul se liniștise în cele din urmă. O porni pe jos pe Madison Avenue, aruncându-le priviri scurte magazinelor pe lângă care trecea grăbit. Ninsoarea încetase și totul arăta ca o țară de basm. Câțiva oameni alunecau pe schiuri, iar copiii aruncau cu bulgări de zăpadă; nu existase prea mult trafic pentru a murdări străzile și se simți mai bine

când ajunse acasă. I se părea o idee oribilă să părăsească New York-ul acum. Nici măcar nu-și putea imagina așa ceva. Dar nu-i venea în minte nici o soluție prin care să evite plecarea. Doar dacă își dădea demisia și nu voia să facă așa ceva. Nu avea absolut nici o scăpare.

Capitolul 3

— Unde pleci?

Mama lui îl privea cu ochi mari pe deasupra paharului de vin și părea că nu înțelege, de parcă el ar fi spus ceva de-a dreptul de ridicol. Ca și cum ar fi devenit membrul unei colonii de nudiști sau s-ar fi pregătit să-și schimbe sexul.

— Te concediază sau doar te retrogradează?

Îl încânta încrederea pe care o avea în el, dar era ceva tipic din partea mamei lui.

— Nici una, nici alta, mamă. Mi se cere să conduc noul magazin din San Francisco. E cel mai important magazin pe care îl avem, cu excepția celui din New York.

Se întrebă de ce încerca să o facă să înțeleagă, singura explicație fiind că încă mai încerca să se convingă singur de adevărul spuselor sale. Îi dăduse răspunsul lui Paul după două zile și de atunci era mereu deprimat. Îi dăduseră un salariu uriaș, iar Berman îi reaminti că într-o zi el va fi cel care va conduce magazinele *Wolff's*. Poate nu cu mult timp după ce se va reîntoarce la New York. Știa că Paul Berman îi era recunoscător, deși încă îi venea greu să creadă că acceptase. Nu aștepta cu nerăbdare să plece. Hotărâse să-și păstreze apartamentul și să-l închirieze pentru un an sau doi și să-și ia o locuință temporară în San Francisco. Îi spusese deja lui Paul că va face tot posibilul ca să se reîntoarcă peste un an la New York. Și nu i se promise nimic, dar știa că toți cei din conducere vor încerca să-l ajute. Chiar dacă ar fi fost vorba de optsprezece luni, va supraviețui. Mai mult de atât nu credea că vă rezista, dar nu i-o spuse mamei lui.

— La San Francisco? Acolo sunt doar hippy. Obișnuiesc să poarte haine?

Bernie zâmbi.

— Firește. Și încă foarte scumpe. Va trebui să vii să te convingi singură.

Le zâmbi ambilor părinți.

— Vreți să veniți la deschidere?

Ea arăta de parcă ar fi invitat-o la o înmormântare.

— S-ar putea. Când va fi?

— În iunie.

Știa că nu aveau nimic programat. Plecau în iulie în Europa dar

aveau destul timp să vină înainte de asta.

— Nu știu. Va trebui să vedem. Programul tatălui tău...

El era întotdeauna o scuză bună pentru toanele ei, deși lui nu părea să-i pese prea mult. Acum însă își privi fiul îngrijorat în timp ce se aflau la restaurantul *21*. Era unul din rarele momente când tatăl său părea relaxat și nu preocupat de munca lui.

— Este într-adevăr un pas înainte, fiule?

— Este, tată.

Îi răspunsese sincer.

— E o poziție prestigioasă și Paul Berman, împreună cu cei din consiliu, mi-au cerut să mă ocup personal de acest magazin. Însă trebuie să recunosc - zâmbi trist - că aș prefera să rămân la New York.

— Ești legat de vreo fată?

Mama lui se aplecă peste masă de parcă l-ar fi întrebat ceva foarte intim, iar Bernie râse.

— Nu, mamă, nu sunt. Doar că îmi place New York-ul. Îl iubesc. Însă sper că mă voi reîntoarce peste mai puțin de optsprezece luni. Atât cred că voi reuși să rezist. Și bănuiesc că sunt orașe și mai rele decât San Francisco.

Deși pe moment nu se putea gândi la nici unul. Își termină băutura.

— La naiba, ar putea fi Cleveland, Miami, sau Detroit... nu că aș avea ceva împotriva lor, dar nu sunt ca New York-ul.

Le zâmbi mâhnit.

— Se spune că în San Francisco e plin de homosexuali.

Vorbise vocea destinului, privindu-și îngrozită singurul fiu.

— Mamă, știu să mă descurc și singur.

Apoi îi privi pe amândoi.

— Îmi veți lipsi foarte mult.

— Nu te mai întorci deloc?

Avea lacrimi în ochi și lui Bernie aproape că-i păru rău pentru ea. Plângea însă atât de des când asta era în avantajul ei, încât, cu timpul, nu mai reușea să-l impresioneze.

O mângâie ușor pe mână.

— Voi veni și voi pleca foarte des. Însă adevărul e că voi locui acolo. Va trebui ca voi să veniți în vizită. Și aș vrea foarte mult să fiți prezenți la deschidere. Va fi un magazin foarte frumos.

Continuă să-și repete această frază în timp ce-și făcu bagajele pe la începutul lui februarie și își luă rămas bun de la prieteni. Acceptă invitația la cină a lui Paul. Iar de ziua Sfântului Valentin, la numai trei săptămâni după ce i se oferise acest post, se afla în avionul care îl ducea la San Francisco, gândindu-se că poate n-ar fi fost rău dacă și-ar fi dat demisia. Însă chiar când plecau din New York se porni un nou viscol și când ateriză în San Francisco, la ora două după-amiază, observă că soarele strălucea, aerul era cald și sufla un vânt de

primăvară. Florile înfloriseră și totul arăta ca la New York în mai sau în iunie. Și dintr-o dată se bucură că venise aici pentru un timp. Cel puțin vremea era frumoasă, lucru care îl încântă de la bun început. Iar camera de la hotelul *Huntington* era și ea foarte drăguță.

Însă mult mai important decât toate astea, deși încă într-un stadiu neterminat, magazinul avea să arate fantastic. Când îl sună pe Paul a doua zi acesta păru ușurat doar pentru că îl știa pe Bernie acolo. Totul se desfășura conform programului. Construcția continua să se înalțe, decorațiunile erau gata pentru a fi instalate. Se întâlni cu agentul publicitar, discută cu cei de la relațiile cu publicul despre cum vor pregăti deschiderea și dădu un interviu revistei *Chronicle*. Totul era așa cum speraseră că va fi. Iar Bernie era singurul responsabil de reușită.

Nu-i mai rămânea decât să deschidă magazinul și să-și găsească un apartament. Două sarcini deloc ușoare, deși era mult mai îngrijorat de soarta magazinului decât de a sa. Închirie în grabă un apartament mobilat într-o zonă modernă de pe Nob Hill; nu avea farmecul caselor pe care le vedea prin alte părți, dar îi convenea pentru că era aproape de magazin.

Deschiderea a fost de neuitat. Exact așa cum și-o doriseră. Presa fusese binevoitoare încă dinainte. În magazin avusese loc o petrecere somptuoasă, modelele fiind îmbrăcate în rochii excepțional de frumoase, iar chelnerii, într-o ținută impecabilă, au servit caviar, aperitive și șampanie. S-a dansat, s-a asistat la un spectacol distractiv și cei prezenți au primit permisiunea să cutreiere prin magazin. Bernie se simțea foarte mândru. Totul era foarte frumos, dând o ușoară senzație de ireal combinată cu o eleganță enormă. Magazinul avea farmecul celui din New York, la care se adăuga veselia specifică Coastei de Vest. Prezent la deschidere, Paul Berman se declară impresionat și teribil de încântat.

Mulțimea care veni a doua zi după deschidere făcu necesară chemarea poliției și a hoardei de angajați pentru a-i ține în loc. Își dădură seama că totul meritase atunci când văzură vânzările record din prima săptămână, și până și mama lui fu mândră de el. Îi declarase că era cel mai frumos magazin pe care îl văzuse vreodată și povesti fiecărei vânzătoare care o ajuta la cumpărături că directorul e fiul ei, și că într-o zi când se va întoarce la New York, va conduce tot lanțul de magazine. Era foarte sigură de asta.

Când, în sfârșit, plecară din San Francisco se îndreptară spre Los Angeles. Bernie descoperi cu uimire cât de singur se simțea. Plecase și contingentul din New York, membrii consiliului de conducere întorcându-se la New York chiar în seara deschiderii. Paul zbură spre Detroit. Și dintr-o dată Bernie se trezi singur în orașul în care fusese transplantat, fără nici o prietenă, cu un apartament care i se părea

steril și urât. Decorat în întregime în nuanțe de maron și bej, arăta teribil de plictisitor pentru soarele plăcut din California de Nord. Îi părea rău că nu închiriase un apartament drăguț în stil victorian. Dar oricum nu avea o prea mare importanță. Era tot timpul la magazin, șapte zile pe săptămână, pentru că în California aveau deschis în fiecare zi. N-ar fi fost obligat să vină în zilele de la sfârșitul săptămânii, dar cum nu avea altceva de făcut, era prezent de dimineață și până seara. Grija lui nu trecu neobservată de angajații magazinului. Bernie Fine lucra ca un câine, spuneau ei, și toți erau de acord că era un om foarte drăguț. Le cerea foarte mult, dar cerea și mai mult de la el însuși, și nu puteai condamna un astfel de om. De asemenea, părea să aibă un simț infailibil în legătură cu ceea ce era potrivit pentru magazin, ce fel de mărfuri ar trebui să vândă, și nimeni nu îndrăznea să glumească cu el în această privință. Era foarte hotărât și, după câte puteau să-și dea seama, avea dreptate de cele mai multe ori. Avea un simț înnăscut pentru ce mergea și ce nu mergea, chiar și în acest oraș pe care abia îl cunoștea. Muta mereu mărfurile dintr-un loc într-altul, aranjându-le după noile informații obținute atunci când se plimba prin oraș. Făcea ca totul să fie într-o permanentă mișcare, trimițând unele mărfuri altor magazine dacă se dovedeau nepotrivite pentru San Francisco, aducând altele noi, cerându-le șefilor de raioane să facă în mod constant noi comenzi. Și reușea. Era extraordinar și toți îl iubeau la magazin. Nu îi deranja nici obiceiul lui de a patrula prin magazin mai multe ore în fiecare zi. Voia să afle ce purtau oamenii, cu ce se ocupau, cum cumpărau, ce le plăcea. Discuta cu soțiile care nu lucrau, cu fete tinere, cu bărbați necăsătoriți, ajungând să se intereseze și de îmbrăcămintea copiilor. Voia să știe totul și singurul mod de a afla, spunea el, era să fii mereu în linia întâi.

I se înmânau în mod frecvent lucruri care să fie înregistrate la casă, sau articole care nu plăceau, și el făcea tot ce putea, găsea o vânzătoare cât mai repede posibil. Era fericit să vină în contact cu clienții. Angajații magazinului începuseră să se deprindă cu el. Îl vedeau peste tot, un bărbat înalt cu păr castaniu, barbă bine îngrijită, ochi verzi prietenoși, îmbrăcat în costume englezești bine croite. Niciodată nu rostea vreun cuvânt nepotrivit, iar atunci când dorea vreo schimbare, vorbea calm și clar, explicând ce anume dorea, ca să fie sigur că angajatul înțelesese. Ca rezultat, toți nutreau un enorm respect pentru el. În New York, doar privind la cifrele de vânzări, Paul Berman știu că își alesese bine omul, nefiind deloc surprins. Bernie va transforma magazinul *Wolff's* din San Francisco în cel mai grozav din întreaga rețea. Era omul lor și într-o zi va continua cu succes ceea ce începuse el. Era ferm convins.

Capitolul 4

Prima lună a fost foarte agitată pentru toți, dar prin iulie totul deveni mult mai calm. Mărfurile pentru toamnă începuseră deja să sosească. Bernie programase mai multe prezentări de modă pentru luna următoare, iar marele eveniment din iulie era deschiderea stagiunii de operă, ceea ce însemna foarte mult. Era evenimentul cel mai palpitant din San Francisco, iar femeile urmau să cheltuiască de la cinci la șapte sau chiar zece mii de dolari pentru o singură rochie.

Rochiile de seară atârnau deja pe umerașe în încăperea încuiată de la parter. Aveau un paznic care nu se dezlipea de lângă ușă, pentru a fi siguri că nimeni nu le va imita modelele, nu va face fotografii neautorizate, sau chiar mai rău, va fura rochiile care costaseră o mică avere. Și tocmai la această colecție de rochii de seară se gândea Bernie când urca pe scări pe la mijlocul lui iulie. Coborî la etajul cu îmbrăcăminte pentru copii, doar ca să se asigure că totul era în ordine. Știa că avuseseră probleme cu comanda pentru anumite articole de școală în săptămâna care trecuse și voia să fie sigur că depășise acest neajuns. Șeful de raion era lângă casierie, instruindu-le pe câteva dintre vânzătoare care îi zâmbeau. Le aruncă o privire fugară rafturilor, apoi porni mai departe până se trezi în fața raionului cu costume de baie viu colorate care urmau să fie puse în vânzare săptămâna următoare, privind drept în ochii foarte albaștri ai unei fetițe. Ea păru să-l studieze mult timp, fără să-i zâmbească sau să-i fie teamă de el, doar privindu-l, de parcă ar fi vrut să vadă ce va face el. Bernie îi zâmbi.

— Bună. Ce mai faci?

Era o întrebare ciudată pentru un copil care nu părea să aibă mai mult de cinci ani, dar niciodată nu știuse cum să se adreseze copiilor. Iar replica lui cea mai bună, „Cum îți place școala?”, nu era deloc potrivită, mai ales acum când copiii erau în vacanță, îți place magazinul?

— E O.K.

Ridică din umeri. Era clar că el o interesa mai mult.

— Urăsc bărbile.

— Îmi pare rău.

Era cea mai drăgălașă fetiță pe care o văzuse vreodată; cineva îi împletise părul în două cozi lungi și blonde, și avea fundițe roz în păr,

o rochiță scurtă roz, și o păpușă care-i atârna într-o mână. Păpușa era, evident, marea ei favorită..

— Bărbile zgârie.

I-o spusese că pe un adevăr bine cunoscut pe care și el ar fi trebuit să-l știe, iar el dădu serios din cap, mângâindu-și barba. Lui i se părea destul de moale, se obișnuise cu ea, și nu o testase pe vreun copil de cinci ani. De fapt, de când venise în San Francisco nu o testase pe nimeni. Iar micuța din fața lui era cea mai drăguță fetiță pe care o văzuse de la venirea lui aici. Până în prezent femeile din San Francisco nu se dovediseră a fi genul lui. Își purtau părul lung și liber, erau încălțate cu sandale urâte care probabil că erau mai comode, și toate păreau să prefere tricourile și blugii. Le lipsea înfățișarea îngrijită și elegantă a femeilor din New York... pantofii cu tocuri înalte... pălăriile... accesoriile... părul coafat... cerceii care le încadrau chipul… blănurile... Erau detalii frivole, dar pentru el erau importante, iar aici nu vedeai așa ceva.

— Mă numesc Bernie.

Îi făcea plăcere conversația cu ea și îi întinse mâna, pe care ea i-o scutură foarte sobră în timp ce continua să-l privească.

— Numele meu e Jane. Lucrezi aici?

— Da.

— Sunt drăguți?

— Foarte drăguți.

— Atunci e bine. Acolo unde lucrează mama nu sunt întotdeauna drăguți cu ea. Uneori sunt foarte răutăcioși.

Îi vorbea foarte serios și Bernie se luptă să nu zâmbească, în timp ce se întreba pe unde îi era mama. Se întreba dacă fetița se pierduse, dar încă nu știa, ceea ce părea o posibilitate foarte logică. Uneori nu o lasă să rămână acasă când sunt bolnavă. Continuă să-i povestească, șocată în mod evident de cruzimea celor pentru care lucra mama ei, ridicându-și privirea spre el. Însă asta îi aduse aminte de mama ei. Și brusc ochii i se făcură foarte mari.

— Unde e mama?

— Nu știu, Jane.

Îi zâmbi cu blândețe privind în jur. Nu mai era nimeni prin preajmă, doar vânzătoarea care discutase cu șeful de raion cu puțin timp în urmă. Încă mai stăteau lângă casierie, dar nu mai era nimeni în afara lor. Mama lui Jane nu era prin preajmă.

— Îți amintești unde ai văzut-o ultima dată?

Ea se uită chiorâș la el, încercând să-și amintească.

— Cumpăra pantalonași roz la parter...

Îl privi puțin rușinată.

— Am vrut să văd costumele de baie.

Se uită pe furiș în jurul ei. Rafturi întregi erau pline de costume și

mai mult ca sigur că urcase scările singură pentru a le vedea mai bine.

— Săptămâna viitoare vom merge la plajă...

Vocea i se pierdu și își ridică ochii spre el.

— Costumele de baie sunt foarte drăguțe.

O găsise lângă raftul cu bikini foarte mici atunci când dăduse peste ea. Însă acum văzu cum buza de jos începuse să-i tremure și îi întinse mâna.

— Hai să vedem dacă nu o putem găsi pe mama ta.

Dar ea clătină din cap și făcu un pas înapoi.

— Nu am voie să plec cu nimeni.

Bernie îi făcu semn uneia dintre vânzătoare care se apropie cu grijă, dar văzu cum ochii micuței se umpleau de lacrimi deși se străduia să nu plângă, ceea ce era foarte curajos din partea ei.

— Ce-ar fi să mergem la restaurant să mâncăm niște înghețată sau altceva în timp ce această doamnă o va căuta pe mama ta?

Jane îi privi precaută pe amândoi, iar vânzătoarea îi zâmbi. Bernie îi explică în șoaptă, că mama ei cumpărase pantalonași la parter când Jane urcase scările. Puteau activa sistemul de alarmă. Îl aveau pentru cazuri de incendiu, bombe sau alte urgențe, însă acum era mai simplu să o caute prin megafon pe mama lui Jane.

— Sună la biroul meu și cei de acolo se vor ocupa de asta.

Privi în jos spre Jane, observând că-și folosea păpușa ca să-și șteargă lacrimile.

— Cum se numește mama ta? Care e numele ei de familie?

Îi zâmbi, iar ea îl privi încrezătoare, în ciuda refuzului de a pleca împreună cu el. Mama ei îi băgase bine în cap treaba asta și bine făcuse.

— Același ca al meu.

Jane aproape că zâmbi.

— Și care e numele tău?

— O'Reilly.

De data asta îi zâmbi.

— Sunt irlandeză. Și catolică. Tu ce ești?

Părea fascinată de el, iar Bernie era la fel de fascinat de ea. Zâmbi, spunându-și că aceasta ar putea să fie femeia pe care o așteptase, nu mai puțin de treizeci și patru de ani. În orice caz era cea mai grozavă pe care o întâlnise de foarte, foarte mult timp.

— Sunt evreu, îi explică el în timp ce vânzătoarea pleca pentru a transmite anunțul la megafon.

— Ce e aia?

Arăta foarte curioasă.

— Înseamnă că avem *Chanukak* în loc de Crăciun.

— Moș Crăciun vine la tine acasă?

Arăta îngrijorată și lui Bernie întrebarea i se păru foarte dificilă.

— Schimbăm daruri timp de opt zile.

Îi evitase întrebarea dându-i o explicație mai simplă, iar micuța păru impresionată.

— Opt zile? E grozav.

Apoi dintr-odată deveni mai serioasă, uitând de mama ei.

— Crezi în Dumnezeu?

Bernie dădu din cap, surprins de profunzimea gândirii ei. În ceea ce-l privea, nu se mai gândise la Dumnezeu de foarte mult timp și îi era rușine să o recunoască în fața ei. Probabil că îi fusese adusă în cale pentru a-i îndrepta comportarea.

— Da, cred.

— Și eu.

Dădu din căpșor, apoi îl privi întrebător.

— Crezi că mama se va întoarce repede?

Lacrimile amenințau din nou să-i curgă pe obraji, deși acum nu mai arăta așa de speriată.

— Sunt convins. Sigur nu te-ar tenta niște înghețată? Restaurantul e acolo.

I-l arătă, iar ea privi mirată în direcția spre care Bernie își îndreptase mâna. Ideea unei înghețate era minunată și își strecură mânuța în palma lui. Codițele îi fluturau pe umeri când porniră spre restaurant.

O ajută să urce pe un scaun de la bar și ceru o înghețată de banane, care nu exista în meniu, dar era convins că o vor servi pentru el. Jane luă cu linguriță, zâmbind încântată dar având ochii încă neliniștiți. Nu uitase complet de mama ei, dar era ocupată să pălăvrăgească tot timpul cu Bernie, povestindu-i despre apartamentul lor, despre plajă și școală. Își dorea un câine, însă proprietarul apartamentului refuza să-i permită așa ceva.

— E foarte rău, spuse ea cu gura plină și mânjită de ciocolată și frișcă. Așa e și soția lui... iar ea mai e și grasă.

Băgă în gură o lingură plină de nuci, banane și frișcă în timp ce Bernie dădea din cap serios, întrebându-se cum de trăise atât de mult timp fără ea.

— Costumele de baie de la voi sunt foarte drăguțe.

Se șterse la gură apoi mai luă o înghițitură, iar Bernie nu mai rezistă să nu zâmbească.

— Care îți place cel mai mult?

— Cele micuțe care au și partea de sus. Mama spune că nu e nevoie să port și partea de sus... dar eu vreau.

Arăta așa de exigentă cu toată ciocolată care acum îi mânjise și nasul.

— Îmi place cel roșu, cel roz, cel albastru... și cel portocaliu...

Dispăru și ultima banană urmată de o cireașă și de restul de frișcă,

apoi dintr-odată cineva se repezi înăuntru. Era o femeie cu părul lung, auriu, care părea ca un voal de aur atunci când veni spre ei grăbită.

— Jane!

Era o tânără foarte drăguță. Semăna cu Jane. Pe față i se vedeau urmele lacrimilor și ochii îi erau înfricoșați în timp ce jongla cu poșeta, trei pachete și ceea ce trebuie să fi fost jacheta lui Jane și încă o păpușă.

— Unde ai fost?

Jane roși și o privi rușinată.

— Am vrut numai să văd...

— Să nu mai faci așa ceva niciodată!

Mama ei o întrerupse luând-o de braț și scuturând-o puțin, apoi o luă repede în brațe strângând-o tare, luptându-se cu propriile ei lacrimi. Se speriase îngrozitor. Doar după un timp îl observă pe Bernie, care le admira pe amândouă.

— Îmi pare atât de rău.

Îl privi și lui Bernie îi plăcu felul în care arăta. Purta blugi, tricou și sandale. Însă era mai drăguță decât altele, mai delicată și teribil de fragilă și de blondă, cu aceiași ochi mari, albaștri, ca ai lui Jane.

— Îmi cer scuze pentru tot deranjul pe care l-am provocat.

Se crease o mare agitație, în special la etajul întâi. Mama lui Jane se temuse că fetița fusese răpită, și ceruse disperată ajutorul unei vânzătoare, apoi al unei casiere și al unui șef de raion, care se întâmplase să treacă pe acolo. Toți au făcut tot ce-au putut, până când au auzit anunțul că fetița se afla în restaurant.

— Nu face nimic. Nu ne strică puțină zarvă pe aici. Ne-am distrat foarte bine.

El și Jane au schimbat o privire plină de înțeles și Jane începu să vorbească pe neașteptate, zâmbind cu gura până la urechi.

— Știi, ai fi așa de mânjit dacă ai mânca o înghețată... vezi! De aceea nu-mi plac bărbile!

Amândoi au izbucnit în râs, iar mama ei o privi îngrozită.

— Jane!

— Am dreptate!

— Așa e, recunoscu el vesel.

Se bucurase de prezența ei și n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Zâmbi, iar tânăra drăguță din fața lui roși.

— Îmi cer scuze.

Apoi își aminti brusc că nu se prezentase.

— Îmi pare rău. Mă numesc Elizabeth O'Reilly.

— Și ești catolică.

Își amintise de replica lui Jane iar mama ei îl privi mirată.

— E! încercă să-i explice. Îmi pare rău... Eu și cu Jane tocmai discutam serios despre asta.

Jane dădu din cap cu înțelepciune și își vârî încă o cireașă în gură, în timp ce-i urmărea stând de vorbă.

— Și el mai e ceva...

Strânse din ochi ridicându-și privirile spre el.

— Ce ești?

— Evreu, o ajută el, iar Elizabeth O'Reilly zâmbi.

Ea era obișnuită cu Jane, dar erau momente când...

— Și are șapte Crăciunuri...

Arăta teribil de impresionată iar cei doi adulți izbucniră în râs.

— Pe cuvânt că așa e. Așa mi-a spus. Nu?

Îl privi așteptând ca el să confirme și Bernie zâmbi dând din cap.

— *Chanukak*. Adevărul e că Jane mă face și pe mine să cred că e ceva deosebit.

Nu mai intrase în templu de mai mulți ani. Părinții lui erau reformați, dar el nu era religios. Însă acum se gândea la altcineva. Se întreba cât de catolică era această doamnă O'Reilly și dacă exista un domn O'Reilly sau nu. Nu-i trecuse prin cap să o întrebe pe Jane, iar ea nu pomenise nimic despre un tată.

— Nu știu cum să vă mulțumesc.

Elizabeth se prefăcuse că se uită urât la Jane, care acum era mult mai fericită. Nu-și mai ținea păpușa atât de strâns, și înfuleca încântată ce mai rămăsese din înghețată.

— Au și costume de baie foarte frumoase.

Elizabeth clătină din cap și își întinse din nou mâna spre Bernie.

— Mulțumesc încă o dată că ai salvat-o. Haide, răutate mică, mergem acasă. Mai avem și alte lucruri de făcut.

— Ne mai putem uita o dată la costumele de baie?

— Nu.

Mama ei era fermă. Îi mulțumi din toată inima lui Bernie înainte de a pleca. Jane îi strânse mâna într-un mod foarte oficial apoi își ridică ochii spre el, un zâmbet radios luminându-i fața.

— Ai fost foarte drăguț, iar înghețata a fost foarte bună. Îți mulțumesc foarte mult.

Era evident că se distrase foarte bine și lui Bernie îi părea sincer rău să o vadă plecând. Rămase în capul scărilor urmărind cum dispar în mulțime fundițele roz, simțindu-se de parcă ar fi pierdut singurul lui prieten din California.

Se întoarse la casierie pentru a le mulțumi angajaților pentru ajutorul lor și dând să plece, micuțele costume de baie îi atraseră atenția. Se îndreptă spre raft și luă trei de mărimea șase. Cel portocaliu, cel roz și cel albastru - cel roșu nu mai exista la numărul ei - și mai luă și două pălăriuțe care să se potrivească cu ele și un mic halat de plajă. Toate i-ar fi venit perfect, iar Bernie le duse la casierie.

— Avem o Elizabeth O'Reilly pe computer? Nu știu dacă cumpără

la noi cu carte de credit și nici care e numele soțului ei.

Începu să spere dintr-o dată că nu avea unul, iar verdictul fu favorabil după ce se făcură verificările. Peste două minute îi confirmară că avea un credit nou și locuia pe strada Vallejo în Pacific Heights. Excelent. Își notă numărul de telefon și adresa, încercând să arate de parcă ar fi avut nevoie de ele pentru dosarele lui... și nu pentru agenda lui goală... Și le spuse să trimită totul „*domnișoarei Jane*" trecând prețul în contul lui. Scrise un bilețel: „*Mulțumesc pentru timpul minunat petrecut împreună. Sper să te revăd cât de curând. Prietenul tău, Bernie Fine",* îl dădu femeii care împacheta lucrurile. Apoi cu un pas mai ușor porni spre biroul lui zâmbind misterios, convins că viața e frumoasă.

Capitolul 5

Costumele de baie sosiră într-o după-amiază de miercuri, iar Liz sună a doua zi pentru a-i mulțumi pentru generozitatea lui.

— Zău că n-ar fi trebuit. Jane încă mai vorbește despre înghețata de banane și cât de bine s-a simțit.

Elizabeth O'Reilly avea o voce tânără și îi vedea cu ochii minții părul strălucitor în timp ce vorbea cu ea la telefon.

— Cred că e o fetiță foarte curajoasă. Când și-a dat seama că s-a pierdut a fost foarte speriată dar s-a stăpânit din răsputeri că să nu izbucnească în plâns. E ceva neașteptat din partea unui copil de cinci ani.

Elizabeth zâmbi.

— E un copil foarte bun.

Bernie ardea de nerăbdare să spună „Ca și mama ei", dar n-o făcu.

— I se potrivesc costumele de baie?

— Toate. Ieri seară a defilat prin casă în toate și chiar acum poartă unul sub rochiță... e în parc jucându-se cu prietenii ei. Am foarte multe de făcut astăzi... cineva ne-a împrumutat o căsuță în Stinson Beach, așa că Jane are toată garderoba de care va avea nevoie la plajă. Liz râse. Îți mulțumesc foarte, foarte mult...

Nu mai știu ce altceva să spună, iar Bernie își căuta și el cuvintele. Dintr-odată totul i se păru nou, de parcă ar fi vorbit o altă limbă. Avea impresia că o ia de la început.

— Aș putea... aș putea să te mai văd?

Se simțea ca un idiot spunând cuvintele astea la telefon... ca un exaltat dând un telefon anonim, dar rămase surprins când ea spuse da.

— Mi-ar face plăcere.

— Da?

Vocea lui sună neîncrezătoare și ea râse.

— Da. Vrei să ne faci o vizită în Stinson Beach într-o după-amiază?

Părea atât de degajată și de naturală, încât îi fu recunoscător. Nu-l făcea să se simtă de parcă aștepta cu sufletul la gură răspunsul ei sau că o deranja. Îi vorbea ca și cum n-ar fi fost absolut deloc surprinsă și se bucura să-l vadă.

— Cum să nu. Cât timp vei rămâne acolo?

— Două săptămâni.

Bernie calculă rapid în gând. Nu exista nici un motiv pentru care

nu ar fi putut să-și ia și el o duminică liberă. Nu exista nici o regulă care să spună că trebuia să fie prezent la magazin. Până acum nu avusese altceva mai bun de făcut.

— Sâmbătă e bine?

Mai erau doar două zile până atunci iar palmele i se umeziră gândindu-se la perspectiva de a le vedea atât de curând.

Ea nu-i răspunse imediat, încercând să-și amintească pe cine invitase și când. La Stinson Beach avea șansa de a se întâlni cu toți prietenii ei, invitându-i pe fiecare pentru o zi sau două. Însă sâmbăta era încă liberă.

— În regulă, grozav... de fapt...

Zâmbi gândindu-se la el. Era un bărbat atrăgător, fusese foarte drăguț cu Jane, nu părea să fie homosexual și nu purta verighetă...

— Apropo, nu ești căsătorit, nu-i așa?

Nu strică să întrebi. Era cam șocant să afli prea târziu. I se întâmplase deja. Dar nu și de data asta.

— Doamne Dumnezeule, nu! Ce idee!

— Ești alergic la căsătorie?

— Nu. Doar că lucrez prea mult.

— Ce legătură are asta cu căsătoria?

Era sinceră, directă și dintr-odată curioasă în privința lui. Avea motivele ei pentru a nu-și mai dori să se căsătorească din nou. Dacă te frigi o dată, a doua oară ești foarte atent. Dar cel puțin ea încercase. Însă poate că și el o făcuse.

— Ești divorțat?

Bernie zâmbi la celălalt capăt al firului, întrebându-se de ce anume îi punea astfel de întrebări.

— Nu, nu sunt divorțat. Și da, îmi plac fetele. Și am trăit cu două femei la viața mea, și îmi convine foarte mult viața mea de acum. Nu am prea avut timp liber pe care să-l ofer altcuiva. Mi-am petrecut ultimii zece ani concentrându-mă asupra carierei mele.

— Uneori poate fi o viață foarte goală.

Vorbea de parcă ar fi știut ce înseamnă asta și Bernie se întrebă prin ce experiențe triste trecuse.

— Sunt norocoasă că o am pe Jane.

— Da, ești.

Rămase tăcut gândindu-se la fetiță și hotărî să păstreze restul întrebărilor pentru când va ajunge la Stinson Beach, când îi va putea vedea fața, ochii și mâinile. Niciodată nu-l încântase să cunoască pe cineva, făcând conversație la telefon.

Atunci ne vedem sâmbătă la Stinson Beach? Să aduc ceva? Pentru un picnic spre exemplu? Vin? Ceva de la magazin?

— Cum să nu. O blană de nurcă n-ar fi rău.

Bernie râse, închise și după o oră încă se mai simțea bine. Avea

genul acela de voce, sinceră și prietenoasă, nu părea să acționeze din interes. Nu era genul de femeie care să urască bărbații, sau cel puțin nu părea să fie, și nu încerca să-i dovedească nimic. Abia aștepta după-amiaza de sâmbătă, iar vineri seara, înainte de a pleca acasă, intră într-un magazin de alimente și cumpără două pungi de delicatese. Un ursuleț de ciocolată pentru Jane, o cutie de bomboane de ciocolată pentru Liz, două feluri de brânză *Brie,* o *baguette* adusă din Franța, o mică conservă de caviar, un pateu, două sticle de vin, unul roșu și unul alb, și o cutie de piure de castane.

Își puse pungile în mașină și se îndreptă spre casă. A doua zi la ora zece dimineața făcu un duș, se bărbieri, își luă o pereche de blugi și o cămașă albastră mai veche, încălță niște tenișI uzați și își luă o jachetă din cuierul din hol. Își adusese din New York multe haine comode și mai uzate pentru perioadele în care supraveghease construirea magazinului, iar acum le putea folosi pentru a merge la plajă. Tocmai când se pregătea să iasă auzi telefonul. Nu avea chef să răspundă, apoi se întrebă dacă nu era Elizabeth, care avea alte planuri, sau îl ruga să cumpere ceva în drum spre ele, așa că ridică receptorul, ținând încă în brațe jacheta și pungile.

— Mda?

— Nu așa se răspunde la telefon, Bernard.

— Bună, mamă. Mă pregăteam să plec.

— La magazin?

Interogatoriul începuse.

— Nu... la plajă. Mă duc în vizită la niște prieteni.

— Îi cunosc?

Ceea ce, în traducere liberă însemna: Mi s-ar părea potriviți?

— Nu cred, mamă. Totul e în regulă?

— E bine.

— Atunci te sun deseară sau mâine, de la magazin. Trebuie să plec.

— Trebuie să fie cineva foarte important dacă nu poți vorbi cinci minute cu mama ta la telefon. E vorba de vreo fată?

Nu. De o femeie. Și bineînțeles că mai exista și Jane.

— Nu, doar niște prieteni.

— Nu te-ai înhăitat cu băieții de acolo, nu-i așa, Bernard?

Oh, pentru Dumnezeu! Ar fi vrut să-i spună că da, doar ca să o enerveze.

— Nu. Uite, mă grăbesc acum. Te sun cât de curând.

— Bine, bine... nu uita să-ți pui o pălărie dacă stai la soare.

— Sărută-l pe tata din partea mea.

Închise și ieși în grabă din apartament înainte ca ea să-l sune din nou, ca să-l prevină să se ferească de crocodili. Dar avertismentele ei preferate erau legate de articolele pe care le citea în *Daily News.* Îl prevenea mereu să nu folosească anumite produse care nu erau bune

și uciseseră doi oameni în *Des Moines*... botulism... boala *legionnaires*... infarct... hemoroizi... intoxicație. Posibilitățile erau nelimitate. Era bine să ai pe cineva care să se îngrijească de sănătatea ta, dar nu cu pasiunea cu care o făcea mama lui.

Își puse pungile în portbagaj, urcă și peste zece minute era pe podul Golden Gate, îndreptându-se spre nord. Nu mai fusese în Stinson Beach, și îi plăcu drumul întortocheat care urca pe creasta dealurilor, privind în jos spre stâncile care ieșeau afară din apă. Era un Big Sur în miniatură și se bucură de călătoria cu mașina. Intră în micul oraș căutând adresa pe care i-o dăduse Liz. Se afla într-o zonă numită Seadrift și paznicul de la barieră pentru taxe îl obligă să-și spună numele. Însă în afară de acest paznic, nu părea să fie un loc deosebit. Casele erau foarte mici, iar oamenii care se plimbau pe plajă erau desculți și umblau în pantaloni scurți. Arăta ca un loc înfloritor și drăguț, unde familiile își petreceau vacanța, ca Long Island sau Cape Cod. Parcă mașina în fața casei cu numărul dat de ea. Afară se vedea o tricicletă și un căluț-leagăn decolorat. Bernie trase de un vechi clopoțel de școală aflat la poartă, apoi deschise ușa. Și dintr-odată se trezi cu Jane în fața lui, îmbrăcată într-unul din costumele de baie trimise de el, peste care purta halatul de plajă.

— Bună, Bernie.

Îi zâmbi radioasă, și amândoi își amintiră de înghețata de ciocolată și de conversația lor despre Crăciun și Dumnezeu.

— Îmi plac noile mele costume de baie.

— Arată foarte bine pe tine.

Veni lângă ea.

— Am putea să te folosim ca model la magazin. Unde e mama ta? Să nu-mi spui că ai pierdut-o din nou?

Luă o mutră dezaprobatoare și Jane izbucni într-un hohot de râs vesel care îi merse drept la inimă.

— I se întâmplă deseori?

Jane clătină din cap.

— Doar în magazine... uneori.

— Ce fac eu în magazine?

Elizabeth scoase capul pe ușă și îi zâmbi lui Bernie.

— Bună. Cum a fost drumul până aici?

— Minunat.

Arăta de parcă într-adevăr se bucurase de călătoria făcută. Schimbară o privire grăitoare, prietenoasă.

— Nu toți spun așa când ajung aici. E o șosea teribil de întortocheată.

— Eu întotdeauna vomit, completă Jane zâmbind. Dar îmi place când ajungem aici.

— Trebuie să stai pe scaunul din față cu geamurile deschise.

O privea îngrijorat.

— Îhî.

— Mănânci ceva sărat înainte de a porni la drum?... Nu... pariez că mănânci tot timpul doar înghețată de banane.

Își aminti de ursulețul de ciocolată și îl scoase din pungă înainte de a-i oferi restul lui Liz.

— Pentru amândouă, câteva delicatese.

Elizabeth arăta surprinsă și mișcată de gestul lui, iar Jane scoase un țipăt de fericire când luă ursulețul. Era chiar mai mare decât păpușa ei, și mai că salivă privindu-l.

— Pot să-l mănânc acum, mami? Te rog...

Întoarse doi ochi rugători spre Elizabeth care oftă învinsă.

— Te rog, mami?... Te rog? Doar o ureche?

— Bine, bine. Mă dau bătută. Dar să nu mănânci prea mult. Prânzul va fi gata imediat.

— O.K.

O luă la fugă ținând ursulețul în brațe, ca un cățeluș cu un os, iar Bernie îi zâmbi lui Elizabeth.

— E un copil extraordinar.

Cineva ca Jane îi amintea că există pete albe în viața lui, una dintre ele fiind lipsa copiilor.

— E nebună după tine, spuse Liz zâmbind.

— Înghețata de banane și ursulețul de ciocolată au fost în favoarea mea. Pentru ea sunt o neașteptată sursă de dulciuri.

În timp ce vorbea, o urmă pe Elizabeth în bucătărie, unde ea despachetă pungile, scoțând exclamații de uimire când văzu caviarul, pateul și celelalte delicatese.

— Bernie, n-ar fi trebuit să aduci așa ceva! Dumnezeule... ia te uită...

Privi la cutia cu bomboane de ciocolată, apoi, zâmbind vinovată, făcu exact ca și Jane. Îi oferi și lui și băgă una în gură închizând ochi extaziată. Hmm... oh... sunt așa de bune... parcă vorbea despre ceva senzual, iar asta îi dădu prilejul să o admire din nou.

Era delicată, grațioasă și într-adevăr frumoasă. Își împletise părul într-o coadă lungă, iar ochii îi erau la fel de albaștri ca și cămașa pe care o purta. Pantalonii scurți, albi, îi scoteau în evidență picioarele zvelte. Și Bernie observă că unghiile de la picioare erau date cu ojă roșie, care arăta puțină vanitate. Însă ochii nu-i erau machiați, nu era rujată iar unghiile de la mâini erau tăiate scurt. Era o fată drăguță, chiar mai mult decât drăguță, nu era frivolă și îi plăcea asta la ea. Nu-ți tăia răsuflarea, dar îți încălzea inima... de fapt îi încălzea și alte părți acum, când o privea aplecându-se să pună vinul în frigider. Se întoarse și îi aruncă un zâmbet exact ca al lui Jane.

— Ne răsfeți îngrozitor, Bernard... Nu știu ce să spun.

— Ascultă... mă bucur să-mi fac noi prieteni... Nu am prea mulți aici.

— De cât timp ești aici?

— De cinci luni.

— Din New York?

Bernie încuviință.

— Toată viața am trăit la New York cu excepția celor trei ani pe care i-am petrecut la Chicago.

Ea îl privi curioasă în timp ce scotea două beri de la frigider și îi oferi una.

— Eu de acolo am venit aici. De ce ai fost la Chicago?

— Proba mea de foc. Am fost acolo ca să conduc magazinul...

Vocea i se pierdu, amintindu-și de acei ani.

— Iar acum sunt aici.

Încă i se părea o pedeapsă, deși acum mai puțin, pentru că se uita la ea. O urmă într-o cameră de zi foarte confortabilă. Casa era mică iar podeaua era acoperită cu rogojini. Tapițeria era puțin uzată și peste tot se vedeau scoici. Casa s-ar fi putut afla oriunde, în East Hampton, Fire Island, Malibu... nu avea nimic deosebit în ea, însă prin ferestrele de sticlă se vedea o plajă superbă, o vastă întindere de apă și într-o parte San Francisco, înălțându-se pe dealuri, strălucind în soare. O priveliște magnifică, dar mai mult decât atât, era ea, o fată frumoasă. Îl invită să ia loc pe un scaun, iar ea se așeză pe canapea, cu picioarele sub ea.

— Îți place aici? Mă refer la San Francisco.

— Uneori.

Era sincer cu ea.

— N-am văzut prea multe, trebuie să recunosc. Am fost foarte ocupat cu magazinul, îmi place climatul. Când am plecat din New York ningea, iar când am ajuns aici, cinci ore mai târziu, era primăvară. E ceva deosebit.

— Dar?

Îi zâmbi invitându-l să continue. Avea un fel de a fi care o făcea imediat simpatică. Te îndemna să-i vorbești la infinit, să-i destăinuiești toate gândurile. Instinctul îi spunea că e o femeie deosebită, pe care și-ar fi dorit-o ca prieten, dar nu era convins că asta era tot ce-și dorea de la ea. Era ceva în ea care îl atrăgea, ceva de o senzualitate subtilă, pe care nu o putea defini, cum ar fi rotunjimea sânului sub cămașa veche, sau felul în care își ținea capul aplecat... Ar fi vrut să o atingă, să-i țină mâna... să-i sărute buzele pline care-i zâmbeau... era dificil să se concentreze la ce îi povestea ea.

— Trebuie să te simți foarte singur aici, fără prieteni. În primul an nici mie nu mi-a plăcut.

— Însă ai rămas oricum?

O privea nedumerit. Voia să știe totul despre ea, tot ce avea ea de spus.

— Da. Un timp nu am avut altă posibilitate. N-am putut să mă întorc acasă. Părinții mei au murit într-un accident de mașină când eram în anul doi la *Northwestern*.

Închise ochii amintindu-și, iar Bernie se înfioră gândindu-se la tragedia prin care trecuse.

— Cred că asta m-a făcut mult mai vulnerabilă și m-am îndrăgostit nebunește de actorul principal din piesa în care jucam.

Amintindu-și, ochii ei deveniră triști. Ciudat, de obicei nu povestea despre trecutul ei, dar îi era ușor să discute cu el. O priveau pe Jane jucându-se afară în nisip, cu păpușa așezată lângă ea, făcându-le cu mâna din când în când. Exista ceva în Bernie care o îndemna să fie sinceră chiar de la început. Nu avea ce pierde, dacă nu-i plăcea ce auzea, nu îi va mai da nici un telefon, dar cel puțin totul va fi clar între ei în caz că va dori să o revadă. O oboseau jocurile dintre oameni, prefăcătoria care se declanșa în clipa în care doi oameni se cunoșteau. Nu era stilul ei. Și se uită la Bernie cu ochii larg deschiși și sinceri.

— Eram studentă la *Northwestern*... la cursurile de dramă, bineînțeles.

Îi zâmbi amintindu-și.

— Am jucat împreună într-o piesă de vară, imediat după moartea părinților mei. Eram ca o *zombie* pentru că nu mai simțeam nimic și nu mai aveam pe nimeni pe lume. M-am îndrăgostit până peste cap de el. Era un bărbat frumos și părea de treabă, așa credeam atunci și am rămas însărcinată chiar înainte de absolvire. Mi-a spus că vrea să ne căsătorim aici. Cineva îi oferise un mic rol într-un film la Hollywood. Așa că el a venit primul, iar eu l-am urmat. Nu mai aveam unde să merg și nici nu mă gândeam să fac un avort. Deci l-am urmat pe Chandler, deși la vremea aceea lucrurile nu mergeau grozav între noi. Nu era deloc încântat că urma să am un copil. Dar eram încă foarte îndrăgostită de el și m-am gândit că toate se vor rezolva într-un fel sau altul.

Aruncă o privire pe fereastră, uitându-se la Jane ca pentru a se asigura că într-adevăr se rezolvaseră.

— Deci am făcut autostopul până în Los Angeles și m-am întâlnit cu Chandler. Chandler Scott... s-a dovedit până la urmă că adevăratul lui nume era Charlie Schiavo, și-l schimbase... oricum, rolul nu mai era al lui... acum era ocupat cu starletele și slujbele mărunte, în timp ce eu lucram pe post de chelneriță și burta îmi creștea tot mai mare. Ne-am căsătorit în cele din urmă cu trei zile înainte de nașterea lui Jane. Cel care ne-a căsătorit era cât pe ce să leșine când m-a văzut... apoi Chandler a dispărut. M-a sunat să-mi spună că și-a găsit o slujbă în

Oregon, cam pe când Jane avea cinci luni, pe urmă am aflat că fusese închis. De parcă însuși actul căsătoriei l-a speriat așa de mult, încât a trebuit să dispară. Mi-am dat seama mai târziu că se ocupase mai tot timpul cu lucruri ciudate. A fost arestat pentru că făcea negoț cu lucruri furate, apoi a fost arestat din nou pentru jaf. S-a întors când Jane a împlinit nouă luni, a locuit cu noi un timp și când ea a împlinit un an a dispărut din nou. Când am aflat că e din nou la închisoare, am cerut divorțul și mi-am încheiat socotelile cu el. M-am mutat la San Francisco și de atunci n-am mai auzit de el. Dacă l-aș întâlni acum nu cred că m-aș mai lăsa înșelată din nou, însă pe atunci știa așa de bine să se lingușească... Nu e deprimant să-ți dai seama prea târziu? În orice caz mi-am reluat numele de fată după ce am divorțat și acum suntem aici.

Părea foarte calmă în timp ce-i povestea viața ei, iar Bernie era uluit; oricine altcineva în clipa asta și-ar fi șters lacrimile doar gândindu-se la câte se întâmplaseră. Însă ea supraviețuise și încă bine. Era sănătoasă, fericită și avea o fetiță încântătoare.

— Jane e acum toată familia mea. Până la urmă am fost norocoasă.

Inima lui Bernie se înduioșă auzindu-i cuvintele.

— Ce crede Jane despre toate astea?

Era curios să știe ce-i spusese Elizabeth copilului ei.

— Nimic, i-am spus că a murit, că a fost un actor frumos, că ne-am căsătorit după ce-am terminat școala, am venit aici și el a murit când ea a împlinit un an. Nu știe nimic altceva. Nu-l vom mai vedea niciodată, așa că nu are importanță. Numai Dumnezeu știe pe unde poate fi. Probabil că va face ceva rău și-și va petrece restul vieții în închisoare. Pentru el noi două nu însemnăm nimic. Prefer să-și facă iluzii în privința felului cum a venit pe lume, cel puțin până va crește mai mare.

— Presupun că ai dreptate.

O admira. Chiar foarte mult. Era o fată curajoasă, se descurcase foarte bine, iar fetița nu părea să sufere deloc, mulțumită mamei care o iubea așa de mult. Nu era nimic tragic în comportamentul acestei tinere îndrăznețe, inimoase și frumoase, cu părul blond, mătăsos. Își făurise singură o viață nouă.

California era un loc potrivit pentru așa ceva. Era un loc unde puteai începe o viață nouă. Și ea reușise.

— Acum predau la școala de aici. Am folosit banii de asigurare ai părinților mei, am urmat cursurile serale timp de un an și am obținut diploma necesară pentru a putea profesa aici. Îmi place slujba mea. Predau la gimnaziu, iar copiii din clasa mea sunt grozavi.

Îi zâmbi fericită.

— Jane merge și ea la școala la care predau, iar taxa e mai mică așa. E unul din motivele pentru care m-am hotărât să devin

profesoară. Am vrut ca ea să meargă la o școală bună și am știut că îmi va fi foarte greu să plătesc pentru o școală particulară, așa că toate s-au rezolvat foarte bine.

Făcea ca totul să sune ca o poveste plină de succes, nu ca una nefericită. Așa și era. Un succes remarcabil. Smulsese victoria din ghearele înfrângerii, iar el putea înțelege foarte ușor cum se întâmplase. „*Chandler Scott”,* sau oricare ar fi fost numele lui părea ca o versiune masculină al lui Isabelle, deși el nu era un atât de bun profesionist ca ea, pentru că Isabelle nu va ajunge niciodată în închisoare.

— Acum câțiva ani și eu am trecut printr-o experiență asemănătoare.

Pentru sinceritatea ei, merita să fie corect cu ea.

— O franțuzoaică frumoasă, un model pe care l-am cunoscut la magazin, m-a făcut să-i mănânc din palmă mai bine de un an, dar eu n-am rămas cu o fetiță frumoasă ca Jane.

Îi zâmbi fetiței care se juca afară, apoi lui Liz, care era așezată în fața lui.

— Am sfârșit prin a mă simți folosit, minus câteva mii de dolari și un ceas primit cadou de la părinții mei. A fost foarte abilă. Cineva i-a oferit șansa unei cariere în cinematografie și i-am găsit făcând dragoste pe puntea iahtului lui. Cred că oamenii de genul ăsta sunt de toate sexele și naționalitățile. Dar te face să fii mai precaut când te implici într-o nouă relație, nu-i așa? Niciodată de atunci n-am mai reușit să mă apropii de cineva și asta s-a întâmplat în urmă cu trei ani.

Se opri.

— Astfel de oameni te fac să te îndoiești de propria ta judecată. Te trezești întrebându-te cum de ai putut fi așa de prost.

Liz izbucni în râs.

— Bine zici! Eu nu m-am mai întâlnit cu nimeni de doi ani... chiar și acum sunt foarte precaută... Îmi place munca mea, prietenii pe care îi am. Restul - ridică din umeri - mă descurc și fără.

Bernie îi zâmbi. Îl întrista să o audă vorbind așa.

— Ar fi mai bine să plec?

Au râs amândoi, iar ea se ridică pentru a controla mâncarea și când deschise ușa de la bucătărie o aromă delicioasă pătrunse în cameră.

— Mamă, ce bine miroase.

— Mulțumesc. Îmi place să gătesc.

Pregăti repede o salată pentru ei doi, cu aceeași dexteritate ca și chelnerul său preferat de la *21* din New York și turnă un pahar de *Bloody Mary* pentru el. Apoi bătu în fereastră făcându-i semn lui Jane să vină înăuntru. Pregătise pentru ea un sandviș cu unt și șuncă, iar micuța veni la masă ducând în brațe ursulețul de ciocolată, minus o ureche.

— Te mai poate auzi, Jane?

— Ce? îl privi derutată când îi auzi întrebarea.

— Ursulețul... fără o ureche.

— Oh. Zâmbi. Da. Acum îi voi mânca nasul.

— Sărmanul. Va arăta foarte ciuntit până diseară. Va trebui să-ți cumpăr altul.

— Chiar?

Jane arăta încântată, iar Liz servi prânzul. Masa era acoperită de împletituri rotunde, iar în mijloc se afla un vas cu flori portocalii. Lângă farfuriile frumoase de porțelan se aflau șervețele de un portocaliu strălucitor.

— Ne place aici, îi explică Liz. Petrecem o vacanță atât de plăcută! Casa aparține unei profesoare de la școala la care predau. Soțul ei e arhitect și au construit-o acum un an. În fiecare an pleacă în Est în vizită la părinții ei, așa că ne lasă nouă casa. Pentru noi e cea mai plăcută parte a anului, nu-i așa, Jane?

Copila zâmbi și dădu din cap.

— Îți place aici? îl întrebă Jane.

— Foarte mult.

— Ai vomat pe drum?

Era curioasă și Bernie râse de subiectul pe care îl alesese ca temă de conversație la masă. Însă îi plăcea naivitatea și nonșalanța ei. Semăna mult cu Liz, la trăsături și la felul de a fi. Era o versiune în miniatură a mamei ei.

— Nu, nu am vomat. Dar când conduci mașina e mult mai ușor.

— Așa spune și mama. Ea nu vomită niciodată.

— Jane...

Liz îi transmise un avertisment cu ochii, iar Bernie le urmări fericit. Era o după-amiază plăcută, se simțea în largul său, iar după prânz, el și Liz au făcut o plimbare pe plajă, cu Jane țopăind în fața lor și căutând scoici. Bănuia că nu le era întotdeauna ușor. Era dificil să crești singură un copil, dar Liz nu se plângea. Iubea ce făcea.

Îi povesti despre slujba lui, despre cât de mult iubea magazinul *Wolff's,* cum dorise și el să devină profesor, însă visul lui se transformase în cu totul altceva. Îi povesti chiar și de Sheila, cât de distrus fusese, iar în timp ce se reîntorceau spre casă privi în jos spre ea. Era cu mult mai mică decât el și asta îi plăcea teribil.

— Știi, mi se pare că te cunosc de foarte mult timp. E ciudat, nu-i așa?

Nu mai simțise așa ceva pentru nici o altă femeie.

Ea își înălță capul, zâmbindu-i.

— Ești un bărbat drăguț. Am știut-o din clipa în care te-am văzut la magazin.

— Mă bucur că spui asta.

Era încântat. Îi păsa de ce credea ea.

— Mi-am dat seama după felul cum vorbeai cu Jane și după cum a vorbit ea despre tine tot drumul până acasă. De parcă ai fi fost unul dintre cei mai buni prieteni ai ei.

— Aș vrea să fiu.

O privi în ochi și ea îi zâmbi.

— Uite ce-am găsit!

Jane veni alergând, izbindu-se de ei în timp ce vorbea.

— E un adevărat dolar de argint. Nu e lovit sau ciobit!

— Ia să văd.

Bernie se aplecă și întinse mâna, iar ea puse pe palma lui cu mare grijă scoica perfect rotundă.

— Să fiu al naibii, ai dreptate!

— Cine e naiba?

Bernie râse.

— E doar o expresie tâmpită pe care o folosesc adulții.

— Aha.

Părea satisfăcută de explicație.

— Dolarul tău de argint e foarte frumos.

I-l dădu înapoi cu aceeași mare grijă cu care i-l oferise ea și se ridică întâlnind privirea mamei ei.

— Cred că ar trebui să plec.

Deși nu prea avea chef.

— Nu vrei să rămâi la cină? Avem hamburgeri.

Trebuia să fie atentă cu bugetul, însă până acum se descurca foarte bine. La început îi fusese foarte greu, însă acum ajunsese o expertă. Cosea singură cele mai multe rochii ale lui Jane, învățase să gătească, făcea chiar și pâine, iar cu prietenii care să le închirieze casa din Stinson Beach, aveau tot ce-și doreau... pe Bernie și costumele lui de baie... se hotărâse să-i cumpere unul sau două lui Jane. Acum avea o garderobă întreagă mulțumită lui.

— Am o idee mai bună.

Văzuse restaurantul când trecuse prin oraș.

— Ce-ar fi să vă scot în oraș, doamnelor?

Apoi brusc își aminti în ce era îmbrăcat.

— Mă vor lăsa să intru așa la *Sand Dollar?*

Întinse brațele în timp ce doamnele îl examinau, iar Liz izbucni în râs.

— Mie îmi place.

— Atunci cum rămâne?

— Haide, mami, te rog... putem merge?... Te rog!

Jane fusese imediat cucerită și Liz era și ea tentată. Acceptă bucuroasă și o trimise pe Jane la ea în cameră ca să se schimbe, oferindu-i o bere lui Bernie. Însă el refuză.

— Nu prea îmi place să beau, recunoscu el.

Elizabeth arăta ușurată. Nu-i plăcea să meargă undeva cu bărbați care beau prea mult. Chandler întotdeauna întrecea măsura, iar asta o făcuse să se simtă nervoasă în preajma lui, dar pe atunci nu avusese destul curaj pentru a-i spune ce gândea.

— E ciudat cât de mult se pot supăra unii când aud că nu bei.

— Bănuiesc că o consideră o amenințare, mai ales dacă obișnuiesc să bea prea mult.

Se simțea atât de bine cu el, încât nu-i venea să creadă. Au petrecut o seară extraordinară. Restaurantul *Sand Dollar* avea aura unui vechi salon, oamenii intrau și ieșeau toată seara prin ușile batante, se așezau la bar, sau mâncau fripturile și homarii enormi care li se serveau. Liz îi spuse că era singura distracție din oraș, dar din fericire mâncarea era foarte bună, și până și Jane se înfruptă bucuroasă, atacând cu poftă friptura cea mai mare din farfuria ei. Nu se întâmplă deseori să cineze atât de extravagant. Jane adormi în mașină pe drumul de întoarcere, iar Bernie o duse în brațe înăuntru punând-o cu tandrețe în patul ei. Dormea în mica încăpere de oaspeți a casei, chiar lângă camera în care dormea Liz, și amândoi s-au întors în vârful picioarelor în sufragerie.

— Cred că mă îndrăgostesc de ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Liz și ea zâmbi.

— E ceva reciproc. Ne-am distrat foarte bine.

— Și eu.

Porni încet spre ușă, dorindu-și să o sărute, dar temându-se că e prea devreme. Nu voia să o sperie, îi plăcea prea mult. Se simțea de parcă ar fi fost licean din nou.

— Când te întorci în oraș?

— De astăzi în două săptămâni. De ce n-ai veni și săptămâna viitoare? Nu e greu de ajuns aici. Îți trebuie cam patruzeci de minute, dacă suporți șoseaua întortocheată. Vom cina mai devreme ca să te poți întoarce. Sau poți rămâne și aici dacă vrei. Vei dormi în camera lui Jane, iar ea va dormi cu mine.

Bernie ar fi preferat să doarmă el cu ea, dar nu îndrăzni să i-o spună, nici măcar în glumă. Era prea devreme pentru a-i propune așa ceva și nu voia să riște nimic. Va fi și foarte delicat din cauza lui Jane, care era o parte atât de importantă din viața mamei ei. Era mereu cu ei și trebuia să o ia și pe ea în considerare. Nu dorea să facă nimic care să o rănească.

— Mi-ar plăcea să vin dacă voi reuși să plec de la magazin la o oră mai potrivită.

— La ce oră pleci de obicei?

Șopteau în sufragerie, de teamă să nu o trezească pe Jane, iar Bernie râse.

— Între nouă și zece seara, dar ce să fac, așa sunt eu. Nu e vina nimănui. Lucrez șapte zile pe săptămână, mărturisi el, iar ea îl privi șocată.

— Asta nu e viață.

— Nu am altceva mai bun de făcut.

O confesiune dureroasă, care și lui îi suna îngrozitor. Însă poate că acum va avea ceva mai bun de făcut... cu ele...

— Voi încerca să mă schimb până săptămâna viitoare. Îți voi telefona.

Ea dădu din cap sperând că o va face. Începutul era întotdeauna atât de greu, să stabilești un contact cu cineva, să-ți povestești speranțele și visurile. Dar cu el îi fusese ușor. Era cel mai drăguț bărbat pe care îl cunoscuse de foarte, foarte mult timp. Îl conduse până afară la mașină.

Parcă niciodată nu mai văzuse atât de multe stele pe cer. Își ridică ochii să le privească apoi se uită la el. Bernie o studie câteva secunde.

— A fost o zi minunată, Liz.

Fusese atât de sinceră cu el, atât de prietenoasă. Îi povestise până și adevărul în privința lui Jane și despre căsătoria dezastruoasă cu Chandler. Uneori era bine să știi astfel de lucruri chiar de la început.

— Voi aștepta cu nerăbdare să ne întâlnim din nou.

Îi luă mâna și ea i-o ținu un timp, apoi el urcă la volan.

— Și eu. Ai grijă cum conduci.

El zâmbi vesel, scoțându-și capul pe geamul deschis.

— Voi încerca să nu vomit.

Au râs amândoi și Bernie îi făcu cu mâna când întoarse mașina pe aleea din fața casei, apoi se depărtă, gândindu-se la ea, la Jane, la felul cum vorbiseră și râseseră în timpul cinei, la restaurant.

Capitolul 6

În săptămâna care urmă, Bernie se întoarse de două ori la Stinson Beach. O dată Liz pregăti cina, iar a doua oară le duse din nou la *Sand Dollar*. Reveni și sâmbătă. Iar de data aceasta aduse o minge de plajă pentru Jane, câteva jocuri și tot felul de unelte cu care să se joace în nisip, care îi plăcură enorm. Aduse până și un costum de baie pentru Liz. De un albastru deschis, aproape de aceeași culoare cu ochii ei. Arăta senzațional în el.

— Dumnezeule, Bernie... trebuie să te oprești.

— De ce? Costumul de baie se afla pe un manechin la magazin. Semăna atât de bine cu tine încât n-am rezistat să nu-l aduc.

Bernie era mulțumit. Îi făcea plăcere să o răsfețe, știa că nimeni nu o mai făcuse, ceea ce i se părea și mai încântător.

— Nu ne poți răsfăța în halul ăsta!

— De ce nu?

— Oh - o clipă îl privi tristă, apoi zâmbi din nou - s-ar putea să ne obișnuim și atunci ce ne facem? Vom bate în fiecare zi la ușa biroului tău cerșind costume de baie, ursuleți de ciocolată, caviar, pateuri...

Bernie era amuzat de imaginea sugerată de ea.

— În cazul ăsta va trebui să mă asigur că nu duceți lipsă de ele, nu-i așa?

Însă înțelegea foarte bine la ce se referea. Le va fi foarte greu dacă el va dispare din viața lor, deși nu-i trecea prin cap așa ceva. Dimpotrivă.

Mai veni de două ori și în săptămâna care urmă, iar a doua oară Liz găsi o fată din vecini care să rămână cu Jane cât timp ei vor ieși în oraș la *Sand Dollar* din nou, desigur - nu aveau unde altundeva să meargă - dar amândurora le plăceau mâncarea și atmosfera din restaurant.

— Ai fost foarte generos invitându-ne pe amândouă aici de atâtea ori.

Liz îi zâmbi de cealaltă parte a mesei.

— Încă n-am reușit să-mi dau seama care din voi îmi place mai mult. Deocamdată îmi convine această situație.

Liz râse. Bernie reușea întotdeauna să o facă să se simtă bine. Era un bărbat amuzant, cu care te puteai înțelege ușor. Și i-o mărturisi.

— Numai Dumnezeu știe de ce.

Îi zâmbi.

— Cu o mamă ca a mea ar fi trebuit să ajung un tip enervant și cu multe ticuri nervoase.

— Nu poate fi chiar așa de rea.

Liz zâmbi și el gemu.

— Nu știi ce vorbești. Așteaptă numai... dacă va mai veni încoace din nou... lucru de care mă îndoiesc. Nu i-a plăcut când a fost în iunie. Dar măcar a admirat magazinul. Habar n-ai ce persoană capricioasă poate fi.

De două săptămâni îi evită telefoanele. Nu dorea să-i spună unde își petrecea timpul, iar dacă l-ar fi sunat ar fi știut imediat că nu mai stătea prea mult timp pe acasă. „Cutreier barurile, mamă.” Își imagina replicile care ar fi urmat. Deși faptul că ieșea în oraș cu o fată care se numea „O’Reilly” ar fi pus capac la toate. Dar asta încă nu i-o putea spune lui Liz. Nu voia să o sperie.

— De cât timp sunt căsătoriți ai tăi?

— Treizeci și opt de ani. Tata merită un premiu de consolare.

Liz izbucni în râs.

— Vorbesc serios. Nu-ți poți da seama cum poate fi.

— Aș vrea să o întâlnesc.

— Oh, nu, Dumnezeule! Ssst... privi peste umăr de parcă s-ar fi așteptat să o vadă pe mama lui stând acolo cu un topor în mână. Nu spune așa ceva, Liz! Poate fi periculos.

O tachină și ea râse. Își petrecură o jumătate de noapte discutând despre diferite lucruri. O sărutase când venise la casa lor pentru a doua oară și Jane chiar îi surprinse o dată sau de două ori, dar legătura dintre ei nu înaintase mai departe de atât. Avea rețineri din cauza lui Jane și i se părea mai comod să o curteze deocamdată pe Liz în vechiul mod demodat. Vor avea timp și pentru altceva când ea se va muta în oraș, iar Jane nu va dormi în camera alăturată, despărțită de ei doar de un perete subțire ca hârtia.

Reveni duminică, să o ajute pe Liz la împachetat. Prietenii îi spuseră că mai poate rămâne o zi, însă era clar că ea și Jane erau nefericite că trebuiau să plece. Pentru ele era sfârșitul vacanței și tot anul nu vor mai merge nicăieri. Liz nu-și putea permite alte călătorii, cu sau fără Jane, iar starea lor de spirit era foarte întunecată pe drumul de întoarcere. Lui Bernie îi părea rău să le vadă atât de triste.

— Ei, voi două, ce-ar fi să plecăm într-o excursie cât de curând? La Carmel... sau poate la Lake Tahoe? Cum vi se pare? Încă n-am vizitat regiunea și voi mi-ați putea arăta împrejurimile.

Liz și Jane au scos un strigăt de bucurie, iar a doua zi îi spuse secretarei lui să facă niște rezervări undeva. Le găsi un apartament în Lake Tahoe, voise neapărat trei dormitoare, iar ea reușise să obțină așa ceva pentru săptămâna care urma, iar, când le dădu vestea în

seara aceea, amândouă au fost încântate. Jane îi trimise o sărutare când Liz o culcă în pat, însă Liz părea preocupată de ceva când veni să se așeze lângă el în mica sufragerie. Avea un apartament cu un singur pat, unde dormea Jane, în timp ce Liz dormea în sufragerie pe o canapea confortabilă. Bernie își dădu repede seama că viața lor amoroasă nu se va îmbunătăți aici. Liz arătă îngrijorată când îl privi parcă cerându-și scuze.

— Bernie... nu vreau să mă înțelegi greșit... dar nu cred că ar fi bine să mergem cu tine la Lake Tahoe.

Bernie se uită la ea ca un copil dezamăgit.

— De ce nu?

— Pentru că toate astea sunt minunate... și sunt sigură că ți se va părea o prostie... dar nu pot să-i fac așa ceva lui Jane. Dacă te las să faci toate astea pentru noi... ce se va întâmpla după aceea?

— După ce?

Însă înțelegea la ce se gândea. Nu-i plăcea nici lui.

— După ce te vei întoarce la New York. Sau după ce te vei plictisi de mine. Suntem adulți, iar acum totul ni se pare minunat... Însă cine știe ce se va întâmpla luna viitoare, săptămâna viitoare, anul viitor...

— Vreau să te căsătorești cu mine.

Rostise cuvintele încet, puțin răgușit, iar ea se holbă la el. El era chiar mai surprins decât ea. Cuvintele îi apăruseră singure pe buze, iar acum că le rostise, știa că erau cele potrivite.

— Poftim? Nu vorbești serios.

Sări în picioare și începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

— Nici măcar nu mă cunoști încă.

— Ba da. Toată viața am avut de-a face cu femei pe care le cunoșteam în seara întâlnirii, dar mi-am zis, ce naiba, hai să încerc, nu se știe niciodată, iar peste două, trei sau șase luni, mă dădeam bătut și încetam să le mai văd. Iar acum te-am găsit pe tine și am știut din clipa în care te-am zărit că m-am îndrăgostit. Iar când te-am văzut a doua oară am știut că ești potrivită pentru mine, că ești cea mai bună femeie pe care o voi întâlni vreodată, și că, dacă voi fi foarte norocos, îmi vei permite să-ți lustruiesc pantofii pentru tot restul vieții mele... Așa că ce-ar trebui să fac? Să mă joc încă șase luni, prefăcându-mă că nu știu ce vreau? O știu foarte bine. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine.

O privea radiind și știu dintr-odată că lucrul cel mai minunat din viața lui se petrecuse deja.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Liz?

Liz îi zâmbea arătând mult mai tânără decât cei douăzeci și șapte de ani pe care îi avea.

— Ești nebun. Știi, nu? Ți-ai pierdut mințile.

Însă și ea simțea același lucru.

— Nu mă pot mărita cu tine după trei săptămâni. Ce vor spune oamenii? Ce va spune mama ta?

Rostise cuvintele magice iar el oftă, deși încă continua să arate mai fericit ca niciodată în viața lui.

— Ascultă, atâta timp cât numele tău nu este Rachel Nussman, iar numele de fată al mamei tale nu a fost Greenberg sau Schwartz, mama va avea oricum o depresiune nervoasă, așa că ce importanță are?

— Va avea o mare importanță dacă îi spui că mă cunoști doar de trei săptămâni.

Liz veni lângă el, iar Bernie o trase pe canapea luându-i mâinile în ale lui.

— Sunt îndrăgostit de tine, Elizabeth O'Reilly, și nu-mi pasă dacă te înrudești cu Papa sau că te-am cunoscut doar ieri. Viața e prea scurtă ca să ne pierdem vremea cu nimicuri. N-am făcut-o niciodată și nici nu o voi face. Să nu irosim ce avem.

Apoi îi veni o idee.

— Ascultă, hai să o facem așa cum scrie la carte. Ne vom logodi. Astăzi e întâi august, ne vom căsători pe la Crăciun, deci mai sunt cinci luni până atunci. Dacă ajungi la concluzia că nu e ceea ce vrei să faci, anulăm totul. Ce zici?

Se gândea deja la inelul pe care i-l va cumpăra... cinci karate... șapte... opt... zece... indiferent. Ce își dorea ea. Îi înconjură umerii cu brațul. Liz râdea cu lacrimi în ochi.

— Îți dai seama că nici nu te-ai culcat cu mine?

— O scăpare din partea mea.

Nu părea să-l preocupe asta, apoi o privi gânditor.

— De fapt, m-am gândit să discut despre asta cu tine. Crezi că ai putea găsi pe cineva care să stea cu Jane în zilele astea? Nu că n-aș iubi-o pe fetița noastră - și ea era deja a lui - dar mi-a venit ideea asta năstrușnică, indecentă și desfrânată, care implică venirea ta la mine acasă pentru câteva ore...

— Să văd ce pot aranja.

Încă mai râdea de el. Era cel mai nebunesc lucru care i se întâmplase vreodată. Dar Bernie era un om atât de bun, știa că se va purta minunat cu ea și cu Jane pentru tot restul vieții lor. Ceea ce era însă mult mai important, știa că îl iubește. Doar că era al naibii de greu să explice că se îndrăgostise de el în numai trei săptămâni. Abia aștepta să-i spună lui Tracy, prietena ei cea mai bună de la școală, care urma să se întoarcă dintr-o croazieră. O lăsase pe Liz singură, iar acum o va găsi logodită cu directorul general al magazinului *Wolff's*. Era o nebunie.

— Bine, bine, voi găsi pe cineva care să stea cu Jane.

— Deci suntem logodiți?

Radia de fericire ca și ea.

— Bănuiesc că da. Tot nu-i venea să creadă ce făcuseră.

Bernie își închise ochii gândindu-se la ceva.

— Ce-ar fi să ne căsătorim în 29 decembrie? E duminică.

O știa din planificările pe care le făcuse la magazin.

— În felul acesta petrecem Crăciunul cu Jane, apoi putem pleca în luna de miere în Hawaii.

Liz nu mai știa ce să spună și, în timp ce râdea, Bernie se aplecă și o sărută. Dintr-odată totul căpătă sens. Era un vis care devenise realitate, o potrivire perfectă... o potrivire care începuse cu o înghețată de banane și cu Jane veghind asupra lor ca un înger păzitor.

Bernie o sărută pe Liz, iar ea îi simți bătăile inimii în timp ce o strângea la piept. Și amândoi au fost convinși că va fi pentru totdeauna.

Capitolul 7

Lui Liz îi trebuiră două zile pentru a găsi pe cineva care să stea cu Jane și îi telefonă lui Bernie după-amiază, roșind în timp ce-l anunța. Știa foarte bine la ce se gândea el și era stânjenitor să fie atât de lipsiți de spontaneitate în privința asta. Însă cu Jane care dormea în singurul dormitor, Liz nu prea avea ce să facă. Femeia urma să vină la șapte seara și accepta să rămână până la unu.

— Parcă ar fi povestea Cenușăresei, dar e bine și așa, spuse ea zâmbind.

— E în regulă. Nu-ți face probleme.

Avea o bancnotă de cincizeci de dolari care va trece în mâinile femeii când Liz se va duce să-i spună noapte bună lui Jane.

— Să îmbraci ceva deosebit în seara asta.

— Un portjartier?

Era nervoasă ca o mireasă, iar Bernie râse de replica ei.

— Ar fi grozav. Dar pune și o rochie peste el. Luăm cina în oraș.

Liz era surprinsă. Își imaginase că vor merge direct la el, ca să termine cu acel „pentru prima oară". I se părea aproape ca o procedură chirurgicală. Acele „pentru prima oară" erau de obicei destul de jenante, iar ideea de a merge înainte la un restaurant o incinta enorm.

Când veni să o ia în seara aceea, au mers la *L'Etoile* unde el rezervase o masă pentru doi, iar Liz începu să se simtă în largul ei când se porniră să discute așa cum făceau întotdeauna. Îi povesti ce se mai întâmplă pe la magazin, despre planurile pe care le făcuse pentru toamnă, despre materialul publicitar și despre spectacolele de modă. Opera își deschidea stagiunea și fusese un mare succes pentru Bernie în privința toaletelor pe care le vânduse *Wolff's*. Liz era fascinată de ce făcea el, mai ales pentru că era un grozav om de afaceri. Aplica cu succes principiile de bază ale economiei, iar asta și extraordinarul lui simț pentru curentele modei făceau ca tot ce atingea să se transforme în aur, așa cum spusese Paul Berman, iar în ultimul timp lui Bernie nici nu-i mai păsa atât de mult că fusese trimis în San Francisco să deschidă magazinul. După câte își dădea seama mai avea doar un an de petrecut în California, ceea ce le va permite să se căsătorească și să petreacă câteva luni singuri înainte de a se întoarce în New York, unde Liz va trebui să facă față apropierii de mama lui. Până atunci s-

ar putea să aibă și un copil... și va trebui să se gândească la școli pentru Jane... dar nu-i spuse toate astea lui Liz. O prevenise că s-ar putea ca în cele din urmă să trăiască la New York, dar nu voia să o îngrijoreze deocamdată pentru detaliile mutării într-un alt oraș. Mai aveau un an întreg înaintea lor și trebuiau să se gândească mai întâi la nuntă.

— Vrei să porți o rochie de mireasă?

Lui i-ar fi plăcut foarte mult și văzuse una în urmă cu două zile la o paradă a modei, care ar fi fost fantastică pentru ea, dar ea roși gândindu-se la așa ceva în timp ce continua să-i zâmbească.

— Ești foarte hotărât, nu-i așa?

Bernie dădu din cap ținându-i mâna pe sub masă. Erau așezați unul lângă altul, pe aceeași banchetă. Îi plăcea să-i simtă piciorul lângă al lui. Era îmbrăcată într-o rochie frumoasă din mătase albă, care îi scotea în evidență tenul bronzat, iar părul îi era prins într-un coc deasupra capului. Observă că unghiile îi erau date cu ojă, ceea ce era neobișnuit pentru ea, și se bucură, dar nu i-o spuse când își înclină fața ca să o sărute tandru pe gât.

— Da, sunt foarte hotărât. Nu știu... uneori îți dai seama când faci ceea ce trebuie și când nu faci. Eu întotdeauna mi-am dat seama și singurele greșeli pe care le-am făcut au fost când n-am ascultat de instinctul meu. N-am greșit niciodată când m-am bazat pe ele.

Liz îl înțelegea perfect, cu toate că i se părea uluitor să vorbească despre căsătorie doar după trei săptămâni. Știa însă că va fi bine pentru amândoi și nu va regreta niciodată.

— Sper ca într-o zi și tu să te simți la fel de sigură ca mine, Liz.

Ochii lui o priveau cu blândețe și expresia lor îi merse drept la inimă. Bernie adora să-i simtă coapsa lipită de a lui, imaginea ei întinsă lângă el vibrând până în adâncul sufletului. Era însă prea devreme pentru a se gândi la așa ceva. Întreaga seară fusese plănuită la perfecție.

— Știi, ceea ce e neașteptat e că și eu sunt sigură... Doar că nu știu deocamdată cum aș putea explica asta cuiva.

— Cred că în viață se întâmplă astfel de lucruri, Liz. Auzi despre oameni care au trăit zece ani împreună, apoi unul dintre ei întâlnește pe altcineva și se căsătoresc peste cinci zile... pentru că prima legătură nu a fost potrivită, și dintr-o singură privire persoana aceea știe că a doua va fi.

— Știu, și eu m-am gândit la astfel de întâmplări. Doar că nu mi-am imaginat că va fi posibil și cu mine.

Îi zâmbi fericită. Au mâncat rață, salată și sufleu, apoi au trecut la bar unde el comandă șampanie. Au rămas acolo ascultând pianul și discutând așa cum făceau de trei săptămâni, schimbând opinii, idei, speranțe și visuri. A fost cea mai frumoasă seară pe care o petrecuse

Liz de foarte mult timp, și să fie cu el era ca o revanșă pentru toate tragediile din viața ei: moartea părinților, coșmarul cu Chandler Scott, și anii lungi de singurătate care au urmat nașterii lui Jane, neavând pe nimeni care să o ajute sau să o sprijine. Și dintr-odată nimic nu mai conta acum. De parcă întreaga ei viață fusese doar o pregătire pentru întâlnirea cu acest bărbat care era atât de bun cu ea și nimic altceva nu mai avea importanță.

După ce și-au băut șampania, Bernie plăti și au urcat scările mână în mână, iar când ea se pregăti să iasă afară el o conduse prin hotel strângându-i brațul ușor. Liz nu pricepu nimic până el nu o opri în fața ascensoarelor, privind-o cu un mic zâmbet de adolescent șrengar ascuns cu greu de barba lui.

— Nu vrei să urci să bem ceva?

Liz știa bine ce punea el la cale, știa că nu locuia acolo, dar într-un fel i se părea romantic și nebunatic în același timp. Îi șoptise cuvintele și ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Dacă promiți să nu-i spui mamei.

Era doar ora zece și Liz știa că mai au trei ore la dispoziție.

Ascensorul urcă până la ultimul etaj și ea îl urmă până la o ușă din capătul coridorului, fără să scoată nici un cuvânt. Bernie scoase o cheie din buzunar și o pofti înăuntru. Era cel mai frumos apartament pe care îl văzuse vreodată, în vreun film sau în realitate, sau pe care și l-ar fi putut imagina. Totul era în alb și auriu, mătăsuri fine, obiecte de porțelan peste tot, un candelabru care strălucea deasupra lor. Lumina era estompată, iar pe o masă ardeau lumânări lângă un platou cu brânză și fructe. Era chiar și o sticlă de șampanie pusă la gheață. Liz îl privi incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Făcea totul cu eleganță și era mereu atent și generos.

— Ești uluitor, domnule Fine...

— M-am gândit că dacă asta va fi luna noastră de miere, să o facem așa cum trebuie.

Și lui Bernie îi reușise. Nimeni n-ar fi putut aranja totul mai bine. Lumina era estompată și în cealaltă cameră. Bernie însuși rezervase apartamentul în pauza de la prânz și urcase înainte să o ia de acasă pentru a se asigura că totul era în ordine. Îi ceruse cameristei să facă patul, iar pe el era acum un frumos halat roz și o cămașă de noapte din satin roz. Liz le descoperi când intră. Scoase o exclamație de uimire, pentru că arătau de parcă așteptau un star de cinema și nu pe micuța Liz O'Reilly din Chicago.

Îi spuse ce gândea, iar Bernie o luă în brațe.

— Deci asta ești tu? Micuța Liz O'Reilly din Chicago? Ei, ca să vezi... în curând vei fi micuța Liz Fine din San Francisco.

O sărută înfometat și ea răspunse sărutărilor lui. O așeză încet pe pat și îi dădu halatul la o parte. Era prima ocazie când puteau să-și

satisfacă foamea pe care o simțeau unul pentru celălalt, și cele trei săptămâni de dorință trecură peste ei ca un val de pasiune în timp ce hainele se îngrămădeau pe podea, acoperite de halatul roz. Trupurile lor se înlănțuiră, iar gura ei acoperi fiecare părticică din trupul lui. Pentru Bernie ea însemna împlinirea tuturor visurilor și o ameți cu adâncimea pasiunii pe care o atinseră, strângându-se în brațe, dorindu-și mai mult și mai mult până când au rămas întinși istoviți, satisfăcuți, capul ei odihnindu-se pe umărul lui, în timp ce el se juca cu șuvițele lungi de păr blond care o înconjurau ca o perdea de satin.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o... știi tu asta?

— Ești un bărbat frumos, Bernie Fine... pe dinăuntru și pe dinafară.

Vocea ei era răgușită și privi cu dragoste în ochii lui, apoi brusc izbucni în râs când văzu ce-i pusese sub pernă. Un portjartier cu o fundă roz. Ea îl ridică sus ca pe un trofeu, apoi el o sărută și o luară de la început. A fost pentru amândoi cea mai frumoasă seară pe care au petrecut-o vreodată și trecuse mult de ora unu noaptea când au ajuns în cadă, iar Bernie se jucă cu sfârcurile ei prin spuma de săpun.

— Nu vom mai pleca de aici dacă începi din nou.

Îi zâmbi somnoroasă, lăsându-și capul pe marginea băii din marmură roz. Voise să sune acasă pentru a-i spune femeii că vor întârzia, însă Bernie îi mărturisi că rezolvase el problema, iar Liz roși toată când el îi povesti ce făcuse.

— Ai mituit-o?

Chicoti amuzată.

— Da.

Arăta mulțumit de sine și Liz îl sărută.

— Te iubesc atât de mult, Bernie Fine.

El zâmbi și își dori mai mult ca niciodată să petreacă noaptea cu ea, însă știa că nu se poate și îi părea deja rău că îi propusese să se căsătorească de-abia la Crăciun. Nu-și putea imagina cum va reuși să aștepte până atunci, însă gândindu-se la asta își aminti de singurul lucru pe care îl uitase.

— Unde pleci?

Liz îl privi mirată când îl văzu că iese din cadă plin de săpun.

— Mă întorc imediat.

Îl privi îndepărtându-se. Avea un corp puternic, cu umeri lați și cu picioare lungi, zvelte. Ei îi plăcea trupul lui și simți din nou focul dorinței. Se lăsă pe spate cu ochii închiși așteptând ca el să se reîntoarcă. Bernie reveni foarte curând și în timp ce intra înapoi în cadă își alunecă mâna pe stomacul ei. Înainte să-i poată da ce-i aducea din cealaltă cameră, degetele lui porniră spre locul unde picioarele ei se împreunau, explorând-o din nou, apăsându-și gura înfometată pe buzele ei. De data asta au făcut dragoste în cadă, zgomotele iubirii lor răsunând în baia de marmură roz.

— Șșșt, șopti ea apoi. Ne vor da afară.

— Sau vor vinde bilete.

De ani de zile nu se mai simțise atât de bine și voia să nu se mai termine. Niciodată. Nu mai cunoscuse o femeie ca ea. Nici unul din ei nu făcuse dragoste de mult timp, așa că pasiunea îi epuiză pe amândoi.

— Apropo, ți-am adus ceva înainte să mă ataci.

— Eu te-am atacat pe tine... ha!

Însă privi peste umăr în direcția în care se uita el. Să fie cu el era de parcă ar fi sărbătorit Crăciunul în fiecare zi, și se întrebă ce surpriză îi mai pregătise... halat roz... portjartier. Lăsase o cutie de pantofi lângă cadă, iar când o deschise văzu o pereche de papuci aurii, țipători, cu multe pietre false. Ea râse neștiind dacă era serios sau nu. Sunt papucii de lucru ai Cenușăresei? Erau de fapt de foarte prost gust și Liz nu era prea sigură de ce i-i oferise, însă el o privea amuzat cât ea îi studie. Bucăți mari de sticlă în formă de cuburi erau lipite pe ei, iar unul din ei avea chiar o piatră uriașă atârnând de fundă.

— Dumnezeule! exclamă ea dându-și seama ce anume era. Dumnezeule!

Se ridică în picioare în cadă și se uită în jos la el. Bernie...

— Nu! Nu poți face așa ceva.

Dar o făcuse și ea observase. Lipise un uriaș inel cu diamant de una din funde, iar la început i se păruse ca una din celelalte îngrozitoare pietre false. Însă Liz văzu inelul și începu să plângă ținând papucul în mână, iar Bernie se ridică și îl dezlipi. Mâinile ei tremurau și lacrimi îi curgeau pe obraz când el i-l puse pe deget. Avea mai mult de opt carate, era simplu și elegant, și cel mai frumos pe care îl văzuse.

— Oh, Bernie...

Se agăță de el lăsându-se mângâiată și sărutată, apoi Bernie o spălă de săpun, și o ridică ușor în brațe ducând-o în dormitor, unde făcu din nou dragoste cu ea... de data asta cu mai multă tandrețe, mai încet, ca un cântec șoptit, sau un dans cu mișcări lente, iubindu-se cu gingășie până n-au mai rezistat, apoi el o ținu strâns când trupul ei tremură de plăcere și se înălță pe culmi alături de ea.

Se făcu patru dimineața când Liz ajunse acasă, arătând elegantă și îngrijită de parcă și-ar fi petrecut toată noaptea la o ședință a consiliului profesoral. Ar fi fost greu să-ți dai seama ce făcuse. Își ceru scuze femeii pentru că întârziase atât de mult, însă aceasta îi spuse că nu o deranjase și amândouă știau de ce. Reușise să doarmă vreo patru ore, iar după ce închise ușa în urma ei, Liz rămase singură în sufragerie, privind pe fereastră la ceața de vară, gândindu-se cu o infinită tandrețe la bărbatul cu care urma să se căsătorească și cât de norocoasă era că îl găsise. Diamantul uriaș îi strălucea pe deget, ochii îi înotau din nou în lacrimi. Înainte de a se vârî în pat îl sună pe

Bernie și-au șoptit cuvinte de dragoste cam încă o oră. Nu mai suporta să fie departe de el.

Capitolul 8

După călătoria cu Jane la Lake Tahoe, unde au dormit în dormitoare separate, Bernie stărui ca ea să-și aleagă o rochie pentru deschiderea stagiunii de operă. Își vor avea loja lor și era cel mai important eveniment al vieții sociale din San Francisco. Știa că ea nu are ceva destul de sofisticat pentru o astfel de ocazie și dorea să aleagă ceva superb pentru premieră.

— Ar fi bine să începi să profiți de magazin, draga mea. Trebuie să existe niște avantaje la a lucra șapte zile pe săptămână.

Deși nimic nu era pe gratis, Bernie avea avantajul unor reduceri enorme. Și pentru prima oară se bucura că le va folosi pentru ea.

Liz se duse la magazin și după ce încercă vreo zece rochii, alese una creată de un italian, o rochie care cădea în cute bogate de catifea de culoarea coniacului, împodobită cu fire argintii și pietre mici care păreau să fie semiprețioase. La început Liz se gândi că e prea extravagantă, întrebându-se dacă nu semăna prea mult cu acei papuci țipători pe care îi primise odată cu inelul de logodnă, dar în clipa în care o îmbrăcă își dădu seama cât de magnifică era. Croită într-un stil care amintea de Renaștere, cu un decolteu adânc și mâneci bufante, avea o fustă lungă și largă și o mică trenă pe care și-o putea agăța de deget. Rotindu-se și plimbându-se prin marea cabină de probă, se simțea ca o regină. Chicoti văzându-se îmbrăcată așa, tresărind când observă ușa cabinei de probă deschizându-se și auzi o voce cunoscută.

— Ai găsit ceva?

Ochii lui sclipiră încântați când văzu rochia pe care o alesese. O văzuse când sosise din Italia, creând multă zarvă printre angajați. Era una dintre cele mai scumpe pe care le aveau, dar asta nu-l deranjă în timp ce o privea pe Liz. Era vrăjit de cât de superb arăta ea, iar cu reducerea care i se făcea nu va fi prea greu să o cumpere.

— Oho! Cel care a creat-o ar trebui să te vadă în ea, Liz!

Vânzătoarea zâmbi și ea. Era o plăcere să vezi pe cineva atât de drăguț ca Liz într-o rochie care îi venea ca turnată și care scotea în evidență totul, de la pielea aurie, la ochii albaștri și la silueta grațioasă. Bernie veni lângă ea sărutând-o, atingând cu degetele materialul moale. Ușa se închise discret în spatele vânzătoarei, care plecase murmurând ceva despre pantofii potriviți. Își cunoștea bine meseria și și-o făcea cu pricepere și cu discreție.

— Chiar îți place?

Ochii lui Liz străluciră ca una din pietrele de pe rochie învârtindu-se grațioasă pentru ca el să o admire, iar râsul ei răsună ca niște clopoței argintii în cabina de probă. Bernie mai că-și simțea inima umplându-i-se de încântare doar pentru că se uita la ea, așteptând cu nerăbdare să o prezinte la premieră.

— Foarte mult. A fost făcută pentru tine, Liz. Mai sunt și altele care îți plac?

Liz râse și tenul bronzat de pe obraji se făcu mai roșu. Nu voia să profite de el.

— Ar trebui să spun nu. Nu m-au lăsat să-i văd prețul... dar cred că n-ar trebui să o cumpăr.

Știa doar pipăind materialul că nu și-o putea permite, însă era amuzant să o încerce, ceea ce probabil că și Jane ar fi făcut în aceeași situație. Era sigură că Bernie o va lăsa să profite de reducerea care se făcea pentru el. Totuși...

Bernie zâmbea. Era o fată uluitoare, și își aminti dintr-odată de Isabelle Martin, și de cât de diferite erau. Cea care nu se mai sătura să ia și cea care nu voia să ia deloc. Era un bărbat norocos.

— Nu cumperi nimic, doamnă O'Reilly. Rochia e un cadou de la viitorul tău soț, împreună cu tot ce vezi aici și îţi place.

— Bernie... eu...

Îi opri cuvintele cu un sărut pornind spre ușă, aruncând încă o privire peste umăr.

— Caută-ți niște pantofi potriviți, draga mea. Și vino în biroul meu după ce ai terminat. Te invit la prânz.

Îi zâmbi, apoi plecă, iar vânzătoarea se întoarse cu brațele încărcate de alte rochii pe care i le arătă lui Liz, dar ea refuză categoric să le încerce. Acceptă doar să probeze o pereche de pantofi care să se potrivească cu rochia și găsi unii frumoși, aproape de aceeași culoare, decorați cu pietre identice. Se potriveau perfect, iar Liz arăta victorioasă când intră în biroul lui Bernie. Au plecat din magazin discutând veseli, povestindu-i despre pantofi, despre cât de mult îi plăcea rochia și cât de copleșită era de felul în care o răsfăța. Au intrat la *Trader Vic,* luând un prânz lung, tachinându-se, râzând și bucurându-se de după-amiaza petrecută împreună. Cu mare regret se despărți de ea pe la ora trei. Trebuia să o ia pe Jane de la o prietenă. Amândouă se bucurau de timpul liber rămas până la începerea școlii. Mai aveau câteva zile de vacanță înainte de a se întoarce la școală lunea următoare.

Însă premiera de la Operă era cel mai important lucru în mintea lui Liz, iar vineri după-masă își aranjă părul la coafor, își făcu manichiura, iar la ora șase seara îmbrăcă rochia magnifică pe care el o cumpărase pentru ea. Îi trase cu grijă fermoarul și se privi minunându-

se în oglindă. Părul îi era ridicat sus, prins într-o plasă aurie pe care o găsise într-una din incursiunile făcute la *Wolff's*. Pantofii se iveau de sub cutele bogate de catifea ale rochiei. Auzi soneria și dintr-odată îl zări pe Bernie în pragul dormitorului, arătând superb într-un smoching alb și o impecabilă cămașă englezească apretată, cu butonii cu diamant care aparținuseră bunicului său.

— Dumnezeule, Liz...

Nu reuși să spună mai mult în timp ce o privea sărutând-o cu grijă pentru a nu-i strica machiajul.

— Ești încântătoare, șopti el.

Jane îi privea din pragul ușii, uitată pentru o clipă.

— Gata?

Liz dădu din cap, apoi o zări pe fiica ei. Jane nu părea prea mulțumită privindu-i cum stăteau unul lângă altul. Într-un fel îi plăcea să o vadă pe mama ei așa de frumoasă, însă o deranja că erau atât de apropiați. O îngrijora treaba asta încă de la excursia la Lake Tahoe și Liz știa că va trebui să-i spună despre planurile lor, dar se temea să o facă. Ce se va întâmpla dacă va fi împotriva căsătoriei lor? Liz știa că îl simpatiza pe Bernie, dar asta nu era suficient. Din anumite motive, Jane îl considera pe Bernie mai mult prietenul ei, decât al mamei.

— Noapte bună, scumpa mea.

Liz se aplecă să o sărute și Jane întoarse capul supărată și de data asta nu-i spuse nimic lui Bernie. Când au ieșit din apartament, Liz arăta îngrijorată, dar nu-i spuse nimic lui Bernie. Nu dorea să strice ceva vraja serii.

Mai întâi au luat cina la *Muzeul de Arte Moderne,* călătorind în *Rolls*-ul închiriat de Bernie pentru această ocazie, și au fost repede înghițiți de mulțimea de femei în rochii strălucitoare și de numeroșii fotografi veniți să le fotografieze. Însă Liz se simțea în largul ei în mijlocul lor, pășind mândră la brațul lui Bernie, strângându-l tare când flash-urile s-au declanșat în jurul lor. Știa că fusese și ea fotografiată, Bernie devenind deja cunoscut în oraș ca directorul celui mai elegant magazin. Multe dintre femeile îmbrăcate în rochii scumpe păreau să-l cunoască. Muzeul fusese pavoazat de cei din elita lumii mondene și era plin de baloane aurii și argintii și de copaci acoperiți cu o pulbere aurie. Pe fiecare scaun erau cadouri frumos împachetate, colonie pentru bărbați și parfum pentru femei, de la *Wolff's* bineînțeles, ambalajul cu marca magazinului fiind ușor de recunoscut.

Mulțimea îi împinse unul în altul în timp ce se îndreptau spre sala în care erau puse mesele. Liz îl privi zâmbind, iar Bernie îi strânse brațul în clipa când un fotograf le făcu o nouă fotografie.

— Îți place, nu?

Ea dădu din cap știind că e mai mult decât o simplă cină. Era o îmbulzeală de trupuri în superbe toalete de seară și destule bijuterii

pentru a umple un camion dacă i-ar fi dat prin cap cuiva să încerce așa ceva. Însă exista și o aură de sărbătoare și emoție. Toți erau conștienți că luau parte la o seară importantă.

Bernie și Liz și-au ocupat locurile la aceeași masă cu un cuplu din Texas, custodele muzeului și soția lui, o clientă importantă a magazinului și cel de-al cincilea soț al ei, primarul și soția lui. O masă cu oameni interesanți, iar conversația se desfășură rapid și fluent în timp ce se servea cina și se turnau vinurile. Se discută despre vacanța de vară, copii, cele mai recente călătorii, și când l-au văzut ultima oară pe Placido Domingo. Venea în San Francisco pentru a cânta în *Traviata* alături de Renata Scotto, ceea ce urma să fie un deliciu pentru iubitorii operei prezenți în sală, deși erau puțini. Premiera unei opere în San Francisco era legată mai degrabă de poziția socială și de modă decât de pasiunea pentru muzică. Bernie o auzise de luni de zile, dar nu-i păsa. Se simțea foarte bine și îi plăcea să ia parte alături de Liz la o seară atât de elegantă. Domingo și Scotto erau un privilegiu în plus în ceea ce-l privea. Știa prea puține despre operă.

Însă mai târziu, când trecură pe aleea care duce la *War Memorial Opera House,* până și Bernie simți intensitatea momentului. Aici fotografii erau mult mai numeroși, nerăbdători să-i fotografieze pe toți cei care intrau în operă, și o mare mulțime de oameni era ținută în loc de cordoane ale poliției. Veniseră doar ca să caște ochii la toaletele de seară și Bernie simți dintr-o dată că se afla la decernarea premiilor *Oscar,* doar că mulțimea se holba la el și nu la Gregory Peck sau Kirk Douglas. Era o senzație ametitoare. O feri pe Liz de mișcările de vârtej ale mulțimii și o conduse în clădire, apoi sus pe scări spre locul unde știa că se află loja lui. Își găsiră locurile cu ușurință. Recunoscu chipurile din jurul său, cel puțin ale femeilor. Erau cliente ale magazinului. De fapt, constatase satisfăcut că văzuse foarte multe dintre rochiile prezentate la *Wolff's.* Însă Liz era de departe cea mai magnifică în splendida toaletă amintind de Renaștere, cu părul prins în fire țesute cu aur. Se trezi că tânjește să o sărute când văzu cum alții o privesc admirativ. Se mulțumi doar să-i strângă mâna când luminile se stinseră. Au rămas cu mâinile împreunate de-a lungul întregului act întâi. Domingo și Scotto au cântat extraordinar. O seară nemaipomenită din toate punctele de vedere. În pauză i-au urmat pe ceilalți la bar, unde șampania se turna ca apa, iar fotografii lucrau din plin. Știa că o fotografiaseră pe Liz de cel puțin cincisprezece ori de la începutul serii, dar ea părea să nu aibă nimic împotrivă. Arăta sfioasă și modestă, simțindu-se în siguranță la brațul lui. Totul la ea îl făcea să dorească să o protejeze. Îi oferi un pahar de șampanie, apoi stătură unul lângă celălalt sorbind și urmărind mulțimea. Brusc, Liz chicoti și își ridică ochii spre el:

— E caraghios, nu?

Bernie rânji. Era într-adevăr. Totul era atât de copleșitor de elegant și toți se luau atât de în serios, încât era greu de crezut că nu fuseseră trimiși înapoi în timp, când astfel de evenimente erau cu mult mai importante.

— O schimbare plăcută față de rutina de fiecare zi, nu-i așa, Liz?

Ea îi zâmbi încuviinţând. În dimineața următoare va fi la *Safeway* cumpărând alimente pentru ea și Jane, iar luni va scrie pe tablă adunări simple.

— Te face să crezi că nimic altceva nu e real.

— Bănuiesc că asta face parte din magia operei.

Îi plăcea importanța acestui eveniment în San Francisco și îi plăcea că participase la el. Însă cel mai mult îi plăcea că era alături de ea. Era o experiență unică pentru amândoi și dorea să-și petreacă viața trăind experiențe unice alături de ea. Luminile s-au stins înainte de a mai putea spune ceva și se aprinseră din nou, undeva auzindu-se o sonerie discretă.

— Trebuie să ne întoarcem.

Își puse jos paharul, la fel făcu și Liz, însă observă imediat că nimeni nu o mai făcu. Când în sfârșit părăsiră barul la insistențele soneriei, cea mai mare parte a mulțimii din loje rămăsese acolo, vorbind, râzând și bând șampanie. Și asta făcea parte din tradiția din San Francisco, barul și intrigile fiind de cele mai multe ori mult mai importante decât muzica. Lojele au fost pe jumătate goale în timpul actului al doilea, însă barul era plin de lume când s-au reîntors în pauză. Liz își înăbuși un căscat, aruncându-i lui Bernie o privire rușinoasă.

— Obosită, draga mea?

— Puțin... e o seară atât de grandioasă.

Și amândoi știau că încă nu se terminase. Urmau să ia o gustare la *Trader Vic,* în *Captain's Cabin.* Bernie era deja un client obișnuit, iar după aceea vor trece și pe la balul de la Primărie. Bănuia că nu vor ajunge acasă înainte de ora trei sau patru dimineața, dar era un eveniment care în fiecare an deschidea sezonul monden din San Francisco, ieșind în evidență drept cel mai mare diamant dintr-un colier.

După ultimul act au pornit spre mașina care îi aștepta pe alee și au urcat binedispuși îndreptându-se spre *Trader Vic.* Chiar și acolo totul părea să fie deosebit față de alte seri. Au luat șampanie, caviar, supă *Bongo Bongo* și clătite cu ciuperci. Iar Liz izbucni în râs când citi mesajul din prăjitura cu bilețele: „*Te va iubi întotdeauna la fel de mult pe cât îl iubești tu”.*

— Îmi place.

Îi zâmbi radioasă. Fusese o seară perfectă. Chiar atunci Domingo și Scotto, precum și restul distribuției s-au așezat la o masă din preajmă,

creând senzație printre cei prezenți. Mai mulți oameni le-au cerut autografe și cei doi artiști le-au oferit bucuroși. Spectacolul dat de ei fusese o mare reușită.

— Îți mulțumesc pentru această seară superbă, dragul meu.

— Nu s-a terminat încă.

Îi mângâie mâna și îi mai turnă un pahar de șampanie, în timp ce ea încerca să refuze.

— Va trebui să mă duci în brațe dacă îmi mai dai mult să beau.

— Mă descurc eu.

Își puse brațul în jurul ei și bău în cinstea ei. Au plecat de la *Trader Vic* pe la ora unu și s-au dus la balul operei, care părea aproape neinteresant după celelalte evenimente ale serii. Liz începu să recunoască fețele pe care le văzuse mai devreme, la muzeu, la operă, la bar la *Trader Vic,* și toți se distrau foarte bine. Până și presa părea mai relaxată, pentru că la ora aceea obținuseră toate fotografiile de care aveau nevoie. Le mai făcură una lui Liz și lui Bernie, când aceștia dădură ocol sălii de dans într-un vals grațios, care îi punea și mai mult în evidență eleganța rochiei.

Iar aceasta a fost fotografia care a apărut în mai toate ziarele din dimineața următoare. O fotografie mare, arătând-o pe Liz în brațele lui Bernie, rotindu-se în ritmul valsului. Se vedeau câteva detalii ale rochiei, dar în primul rând se vedea chipul radios al lui Liz ridicat spre Bernie.

— Chiar îți place de el, mamă?

Jane își sprijinea bărbia cu ambele mâini, iar Liz avea o teribilă durere de cap în timp ce citea ziarele la micul dejun din dimineața următoare. Venise acasă pe la patru și jumătate, iar camera se învârtea în jurul ei când pusese capul pe pernă încercând să adoarmă. Nu era de mirare, băuseră cel puțin patru sau cinci sticle de șampanie. Fusese cea mai frumoasă seară din viața ei, însă acum gândul la vinul amețitor o făcea să-i vină greață. Și nu se simțea prea în formă pentru a se certa cu fiica ei.

— E un om foarte drăguț și te iubește mult, Jane.

I se păru lucrul cel mai inteligent pe care i-l putea spune și singurul care îi veni în minte.

— Și mie îmi place de el.

Însă ochii ei spuneau că nu mai era atât de sigură de asta. Lucrurile se complicaseră în timpul verii. Și sesizase instinctiv seriozitatea relației dintre ei.

— Cum se face că te întâlnești așa de des cu el?

Capul lui Liz zvâcnea amenințător în timp ce-și studia fiica pe deasupra ceștii de cafea.

— Îmi place. La naiba!

Se hotărî să spună tot.

— De fapt, îl iubesc.

Femeia și fetița se fixară cu privirea pe deasupra mesei. Nu-i spunea lui Jane ceva ce ea nu ar fi știut, dar era pentru prima oară că Jane auzea aceste cuvinte și nu credea că-i plac prea mult.

— Îl iubesc.

Vocea lui Liz șovăi puțin și se urî pentru asta.

— Și?...

Jane se ridică de la masă dând să se năpustească afară din cameră, dar mama ei o prinse.

— Ce e rău în asta?

— Cine a spus că e ceva rău?

— Tu, prin felul în care te porți. Te iubește și pe tine.

— Da? De unde știi?

Erau lacrimi în ochii lui Jane și capul lui Liz zvâcnea și mai tare.

— Știu pentru că mi-a spus-o el.

Se ridică și veni lângă fetița ei, întrebându-se cât de multe să-i spună, tentată să spună tot. Într-o zi oricum va afla și poate că era mai bine mai devreme decât mai târziu. Se așeză pe canapea și o luă pe Jane în brațe. Trupul ei micuț era rigid, dar nu încercă să scape.

— Vrea să se căsătorească cu noi.

Vocea mamei ei era foarte blândă în tăcerea din cameră, iar Jane nu-și putu stăpâni lacrimile. Își îngropă fața la pieptul mamei îmbrățișând-o strâns. Erau lacrimi și în ochii lui Liz în timp ce mângâia fetița care fusese copilașul ei și într-un fel va fi întotdeauna.

— Îl iubesc, scumpa mea...

— De ce?... Adică de ce trebuie să te măriți cu el? Era așa de bine doar noi două.

— Da? Nu ți-ai dorit niciodată să avem un tată?

Plânsul încetă însă doar pentru o clipă.

— Uneori. Dar ne-am descurcat foarte bine fără unul.

Încă mai avea iluzia tatălui pe care nu-l cunoscuse niciodată, a „actorului frumos” care murise curând după nașterea ei.

— Va trebui să dormi în patul lui și eu nu voi mai putea veni la tine în pat în diminețile de sâmbătă și de duminică.

— Cum să nu?

Dar amândouă știau că va fi diferit și într-un fel era trist, iar în altul o bucurie.

— Gândește-te la toate lucrurile pe care le-am putea face cu el... să mergem la plajă, să facem excursii... gândește-te la cât e de drăguț cu noi, scumpa mea.

Jane dădu din cap. Nu putea nega. Era prea cinstită pentru a încerca să-l vorbească de rău.

— Și mie îmi place de el... chiar și cu barbă.

Îi zâmbi mamei ei printre lacrimi, apoi întrebă ceea ce o interesa cel mai mult.

— O să mă mai iubești dacă o să-l ai pe el?

— Întotdeauna.

Lacrimile șiroiau pe obrazul lui Liz și își îmbrățișă strâns fetița.

— Întotdeauna.

Capitolul 9

Jane și Liz au început să cumpere o mulțime de reviste cu rochii de mireasă și când în cele din urmă au mers la *Wolff's* pentru a-și alege rochiile pentru nuntă, Jane nu mai era resemnată, îi plăcea chiar. Au petrecut o oră la raionul pentru copii, căutând o rochiță potrivită pentru Jane și au găsit-o în cele din urmă. Din catifea albă, cu un cordon din satin roz și un mic boboc de trandafir prins la gât, era exact ce-și dorise Jane. Au fost la fel de norocoase și cu rochia pentru Liz, iar apoi Bernie le duse să ia masa la *Saint Francis*.

Peste o săptămână Berman aflase deja vestea; veștile se răspândeau rapid în cercurile lor, iar Bernie era un om important la *Wolff's*. Berman îl sună, curios și amuzat.

— Te ascunzi de mine?

Vocea îi era veselă și Bernie se simți rușinat când îi răspunse.

— N-am de ce.

— Cupidon a aruncat o săgeată pe Coasta de Vest, așa am auzit. E un zvon sau e adevărat?

Era mulțumit pentru prietenul său și îi dorea numai bine. Indiferent cine ar fi fost fata, era sigur că Bernie făcuse o alegere înțeleaptă și spera să o întâlnească și el.

— Este adevărat, dar am vrut să ți-o spun personal.

— Atunci, dă-i drumul. Cine e? Nu știu decât că și-a cumpărat o rochie de mireasă de la etajul patru.

Râse. Trăiau într-o lume mică, condusă de zvonuri și bârfe.

— Se numește Liz și e profesoară. Vine din Chicago, a studiat la *Northwestern,* are douăzeci și șapte de ani și are o fetiță drăguță de cinci ani care se numește Jane. Și ne vom căsători imediat după Crăciun.

— Sună minunat. Care e numele de familie?

— O'Reilly.

Paul scoase un răcnet. O întâlnise de câteva ori pe doamna Fine.

— Ce-a spus mama ta?

Bernie zâmbi.

— Încă nu i-am spus.

— Anunță-ne când o faci. Explozia se va auzi până aici sau s-a mai domolit în ultimii ani?

— Nu prea.

Berman zâmbi din nou.

— Ei bine, îți doresc mult noroc. O voi cunoaște pe Liz când vei veni aici luna viitoare?

Bernie trebuia să plece la New York și apoi în Europa, dar Liz nu dorea să-l însoțească. Își avea munca ei, trebuia să aibă grijă de Jane și căutau o casă pe care să o închirieze pentru anul viitor. Nu avea nici un sens să cumpere una dacă se vor întoarce la New York.

— Cred că va fi ocupată. Dar ne-ar face plăcere să vii la nuntă.

Comandaseră deja invitațiile, la *Wolff's* bineînțeles. Însă nunta urma să fie mică, nu doreau mai mult de cincizeci, șaizeci de persoane. Doar un prânz undeva, apoi ei doi plecau în Hawaii. Tracy, prietena lui Liz, le promisese deja că va rămâne cu Jane pe timpul cât vor fi plecați.

— Când va fi?

Bernie îi spuse.

— Voi încerca să vin. Și îmi imaginez că acum nu mai ești atât de dornic să te reîntorci la New York.

Lui Bernie îi îngheță sângele în vene.

— Nu e chiar așa. Când ajung acolo voi începe să caut o școală potrivită pentru Jane, iar Liz ne va vizita și ea când vom trece pe acolo în primăvara viitoare.

Dorea ca Berman să se simtă obligat să-l cheme acasă, dar nu se auzi nici un sunet de la celălalt capăt al firului și Bernie se încruntă.

— Vrem să o înscriem în septembrie.

— Mda... Mai vorbim când vei veni aici peste câteva săptămâni. Și felicitări.

Bernie rămase privind în gol după ce puse jos receptorul. Seara îi povesti lui Liz. Era îngrijorat.

— Să fiu al naibii dacă le voi permite să mă țină aici trei ani, așa cum au făcut și la Chicago.

— Nu poți vorbi cu el când ajungi la New York?

— Asta și intenționez să fac.

Dar când se întâlni cu Paul Berman la New York, acesta nu se arătă dispus să-i spună data precisă a reîntoarcerii sale.

— Ești acolo doar de câteva luni. Trebuie să pui magazinul pe picioare, Bernie. Așa ne-a fost înțelegerea.

— Totul merge excelent și am petrecut deja opt luni acolo.

— Însă magazinul s-a deschis doar de cinci luni. Mai rămâi un an. Știi ce mare nevoie avem de tine. Prin ceea ce faci acum, creezi imaginea magazinului pentru anii următori, iar tu ești cel mai bun om pe care îl avem.

— Încă un an e o perioadă foarte lungă.

Lui Bernie i se părea o viață întreagă.

— Hai să mai vorbim despre asta peste șase luni.

Paul îl amâna și Bernie se simți deprimat când părăsi magazinul. Nu era într-o dispoziție potrivită pentru întâlnirea cu părinții. Își fixase o întâlnire cu ei la *La Côte Basque* pentru că le explicase că nu va avea timp să le facă o vizită în Scarsdale. Și știa cât era de nerăbdătoare să-l vadă mama lui. Îi cumpărase o poșetă frumoasă în acea după-amiază, din piele de șopârlă, de culoare bej, ultima modă de la *Gucci.* Era mai degrabă o operă de artă decât o poșetă și spera să-i placă. Însă își simți inima grea pe drumul de la hotel la restaurant. Era una din acele frumoase nopți de octombrie când vremea e perfectă pentru exact două minute așa cum e în San Francisco tot anul. Dar pentru că se întâmpla atât de rar în New York, părea ceva deosebit.

Totul i se părea atât de plin de viață, taxiurile treceau grăbite în sunetul claxoanelor și până și cerul arăta mai senin. Femei îmbrăcate elegant coborau din mașini pentru a intra în restaurante, teatre, la concerte sau la dineuri, purtând toalete superbe, jachete viu colorate. Și își aminti de tot ceea ce pierduse în ultimele opt luni, dorindu-și ca Liz să fie lângă el. Îi promise în gând că data viitoare o va aduce cu el. Dacă avea noroc, își putea programa călătoria de primăvară când ea va fi în vacanță de Paște.

Intră repede în *La Côte Basque* și trase adânc aer în piept la vederea ambianței elegante din restaurantul său preferat. Frescele de pe pereți erau chiar mai frumoase decât își aducea aminte, iar candelabrele scăldau într-o lumină plăcută femei cu bijuterii frumoase, îmbrăcate în haine de seară și așezate pe banchete, privindu-i pe cei care treceau prin fața lor sau discutând cu zeci de bărbați, toți în costume gri, de parcă ar fi fost o uniformă. Toți emanau același aer de putere și de bogăție.

Privi în jur adresându-se șefului de sală. Părinții lui erau deja acolo, așezați la o masă de patru persoane în capătul sălii. Când ajunse lângă ei, mama îl îmbrățișă cu o privire îngrijorată, punându-i brațele în jurul gâtului, de parcă era pe cale să se înece. Era un stil de salut care îl stânjenea enorm și îl făcea să se urască pentru că nu era fericit că o vedea.

— Bună, mamă.

— Doar atât ai de spus după opt luni? „Bună, mamă?”

Arăta șocată. Îi ceru soțului ei să se așeze pe un alt scaun pentru că dorea să stea lângă Bernie pe banchetă. Se simți ca și cum toată lumea se holba la ei în timp ce mama lui îl certa pentru că era atât de rece.

— E un restaurant, mamă. Nu te poți da în spectacol aici.

— Ăsta e spectacol pentru tine? Nu-ți vezi mamă de opt luni, abia o saluți și asta înseamnă spectacol?

Lui Bernie îi venea să se ascundă sub masă. Toți cei de pe o rază de zece metri o puteau auzi.

— Ne-am văzut în iunie.

Vorbea cât mai încet, dar ar fi trebuit să-și dea seama că nu are sens să o contrazică.

— Asta s-a întâmplat la San Francisco.

— Și asta contează?

— Nu și atunci când ești atât de ocupat că nici măcar nu mă poți vedea.

Se revăzuseră la deschiderea magazinului și el reușise să petreacă destul timp cu ea, deși mama lui nu voia s-o recunoască.

— Arăți grozav.

Era mai bine să schimbe subiectul. Tatăl lui comandase un whisky pentru el și un *Rob Roy* pentru mama lui. Bernie ceru un kir.

— Ce fel de băutură e aia?

Mama lui îl privea bănuitoare.

— Îți voi da să guști. E ușoară. Arăți foarte bine, mamă.

Încercă din nou, parându-i rău că aceste conversații se desfășurau întotdeauna doar între el și mama lui. Nu-și mai amintea de când nu mai discutase cu tatăl lui și era surprins că nu-și adusese cu el revistele de medicină.

Sosiră băuturile. Bernie luă o înghițitură din paharul cu kir, apoi i-l întinse mamei lui care însă îl refuză. Încerca să se hotărască dacă să le spună despre Liz înainte sau după ce-au mâncat. Dacă îi va spune după, îl va acuza că fusese necinstit cu ea toată seara. Dacă îi spunea înainte, s-ar putea să facă o scenă și se va simți și mai penibil. După era mai comod în mai multe privințe, înainte era mai corect. Luă o înghițitură zdravănă din kir și se hotărî pentru înainte.

— Am o veste bună pentru tine, mamă.

Își dădea seama că vocea îi tremură, iar ea îl privi cu ochi de vultur, sesizând că era vorba de ceva important.

— Te întorci la New York?

Cuvintele ei îi răsuciră cuțitul în inimă.

— Încă nu. Într-una din zilele astea. Nu, am o veste mai bună.

— Ai fost promovat?

Bernie își ținu răsuflarea. Trebuia să pună capăt acestui joc de-a ghicitul.

— Mă însor.

Totul se opri. De parcă cineva ar fi scos-o din priză, mama lui rămase cu ochii fixați asupra lui. Trecură cinci minute până ea vorbi din nou; ca de obicei, tatăl lui nu scoase nici un cuvânt.

— Ești drăguț să-mi explici?

Se simțea de parcă le-ar fi spus că fusese arestat pentru că vânduse droguri și undeva adânc în sufletul lui, începu să se enerveze.

— E o fată minunată, mamă. Îți va plăcea foarte mult. Are douăzeci și șapte de ani și e cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată. E profesoară la gimnaziu.

Asta însemnând că are cel puțin o meserie.

— Nu este dansatoare, chelneriță sau stripteuză. Și are o fetiță care se numește Jane.

— E divorțată.

— Da, iar Jane are cinci ani.

Mama lui îl privi întrebătoare, dorind să afle totul.

— De cât timp o cunoști?

— De când am venit în San Francisco, minți el simțindu-se din nou de zece ani, scotocind după fotografiile pe care le adusese cu el.

Le arătau pe Liz și pe Jane pe plajă de la Stinson Beach, și amândouă păreau foarte drăguțe. Le înmână mamei lui, care le trecu imediat tatălui său. Acesta, le admiră pe tânăra femeie din fotografie și pe fetița ei, în timp ce Ruth Fine îl sfredelea cu privirea pe fiul său, dorind să știe adevărul.

— De ce nu ne-ai prezentat-o în iunie? Asta înseamnă că era șchioapă, avea gura strâmbă sau un soț cu care trăia încă.

— Pe atunci încă nu o cunoșteam.

— Vrei să spui că nu o cunoști decât de câteva săptămâni și vrei deja să te căsătorești?

Îi făcea imposibilă orice explicație. Și apoi se pregăti pentru lovitura de grație. Intră direct în miezul problemei. Poate că era mai bine așa.

— E evreică?

— Nu.

Bernie crezu că mama lui o să leșine și nu-și putu reține un zâmbet când se uită la fața ei.

— Nu mai face mutra asta, pentru Dumnezeu. Nu toată lumea e, o știi și tu.

— Sunt destule ca să-ți fi găsit una. Ce e?

Nu că ar fi avut importanță. Îi plăcea să se tortureze singură și Bernie se hotărî să termine cât mai repede.

— E catolică. Numele ei e O'Reilly.

— Dumnezeule mare.

Închise ochii prăbușindu-se pe scaun, și pentru o clipă Bernie se temu că într-adevăr leșinase. Speriat dintr-odată, întoarse capul spre tatăl său care, calm, flutură din mână, semn că nu pățise nimic. Deschise ochii peste o clipă și își deschise poșeta, scoase o batistă și începu să-și șteargă ochii în timp ce cei de la mesele din jur o priveau iar chelnerul se plimba prin apropiere, întrebându-se dacă vor mai comanda ceva.

— Cred că ar fi mai bine să comandăm cina, spuse Bernie cu voce calmă, iar mama lui se răsti la el.

— Tu... tu poți mânca. Eu voi face infarct imediat.

— Mănâncă niște supă, propuse soțul ei.

— M-aș îneca.

Lui Bernie îi venea să o înece el.

— E o fată minunată, mamă. Îți va plăcea foarte mult.

— Te-ai hotărât?

El dădu din cap.

— Când va fi nunta?

— Pe 29 decembrie.

În mod intenționat nu pronunțase cuvintele „după Crăciun”. Dar ea începu să plângă din nou.

— Totul este planificat, totul e aranjat... data... fata... nimeni nu-mi spune nimic. Când te-ai decis să faci așa ceva? De aceea ai plecat în California?

Nu se mai sfârșea. Va fi o seară foarte lungă.

— Am cunoscut-o după ce m-am mutat acolo.

— Cum? Cine v-a făcut cunoștință? Cine mi-a făcut una ca asta?

Își ștergea din nou ochii când sosi supa.

— Am cunoscut-o la magazin.

— Cum? Pe scări?

— Pentru Dumnezeu, mamă, oprește-te!

Lovi cu pumnul în masă. Mama lui sări speriată cum făcură și cei de la mesele din jurul lor.

— Mă căsătoresc. Punct. Am treizeci și cinci de ani. Mă însor cu o femeie adorabilă. Și sincer să fiu nu-mi pasă nici dacă ar fi budhistă. E o femeie bună, o persoană integră, o mamă excelentă și asta e suficient pentru mine.

Începu să-și mănânce supa furios, iar mama lui se holbă la el.

— E însărcinată?

— Nu.

— Atunci de ce trebuie să te însori așa de repede? Mai așteaptă un timp.

— Am așteptat treizeci și cinci de ani, și asta e destul.

Mama lui oftă și-l privi cu jale.

— I-ai întâlnit părinții?

— Nu. Sunt morți.

Pentru o clipă Ruth arătă de parcă i s-ar fi făcut rău, dar nu ar fi recunoscut-o niciodată față de Bernie. Tăcu și suferi în liniște, și doar când se servi cafeaua Bernie își aduse aminte de cadoul pentru ea. I-l întinse peste masă, dar ea clătină din cap refuzându-l.

— Nu e o seară de care să vreau să-mi aduc aminte.

— Ia-l oricum. Îți va plăcea.

Îi venea să i-l arunce în brațe. Mama lui luă cutia și o puse lângă ea, ca pe o bombă reglată să explodeze într-o oră.

— Nu înțeleg cum poți face așa ceva.

— Pentru că e lucrul cel mai grozav pe care l-am făcut vreodată.

Dintr-odată se simți foarte deprimat de felul în care se comporta mama lui. Ar fi fost atât de simplu dacă s-ar fi putut bucura pentru el și l-ar fi felicitat. Suspină și se rezemă de speteaza banchetei după ce sorbi din cafea.

— Înțeleg că nu vrei să vii la nuntă.

Ea începu să plângă din nou, folosindu-se de șervețel pentru a-și șterge ochii. Se uită la soțul ei de parcă Bernie nu ar fi fost acolo.

— Nici măcar nu ne vrea la nuntă.

Începu să plângă mai tare și mai zgomotos, iar Bernie își zise că niciodată nu se simțise atât de tracasat.

— Mamă, n-am spus asta. Am presupus...

— Să nu presupui nimic, se răsti ea, revenindu-și pentru o clipă, apoi își reluă rolul de femeie distrusă. Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

Soțul ei îi mângâie mâna și își privi fiul.

— E dificil pentru ea, dar până la urmă se va obișnui cu această idee.

— Și tu, tată?

Bernie îl privi în ochi.

— Tu n-ai nimic împotrivă?

Era o întrebare stupidă, dar într-un fel își dorea binecuvântarea tatălui său.

— E o fată minunată.

— Sper să te facă fericit.

Tatăl lui îi zâmbi și îi mângâie din nou mâna lui Ruth.

— Cred că acum o voi duce pe mama ta acasă. A fost o seară foarte grea pentru ea.

Ea se uită urât la amândoi și începu să despacheteze cadoul adus de Bernie. Peste o clipă scotea poșeta din hârtia fină.

— E drăguță.

Lipsa ei de entuziasm era foarte vizibilă, în timp ce se uita la fiul ei, încercând să-i comunice adâncimea suferinței pe care el i-o provocase. Dacă l-ar fi putut da în judecată ar fi făcut-o.

— Niciodată nu port bej.

Bernie nu mai insistă. Știa că a doua oară când se vor întâlni ea va purta poșeta.

— Îmi pare rău. Am crezut că îți va plăcea.

Ea dădu din cap, de parcă n-ar fi vrut să-l dezamăgească, iar Bernie insistă să plătească el nota de plată. În timp ce ieșeau din restaurant mama lui îl apucă de braț.

— Când te întorci la New York?

— Doar la primăvară. Plec mâine în Europa, și de la Paris voi lua avionul spre San Francisco.

Nu era prea încântat de atitudinea ei și răspunsul lui fu distant și

rece.

— Nu te poți opri pentru o noapte la New York?

Arăta distrusă.

— Nu am timp. Trebuie să mă întorc la magazin pentru o întâlnire de afaceri foarte importantă. Ne vedem la nuntă, dacă vrei să vii.

Ea nu-i răspunse, apoi îl privi în ochi chiar înainte ca el să iasă prin ușile batante.

— Vreau să vii acasă de Ziua Recunoștinței. Va fi ultima ocazie.

Și cu aceste cuvinte deschise ușa și ieși în stradă.

— Nu plec la închisoare, mamă. Mă însor, așa că nu va fi ultima ocazie. Și sper ca anul următor să locuiesc din nou la New York, așa că o vom sărbători cu toții, împreună.

— Tu și fata aceea? Cum ziceai că o cheamă?

Îl privi tristă, prefăcându-se că nu-și amintește, când el știa foarte bine că ea ar fi putut recita fiecare amănunt pe care îl auzise despre „fata aceea", și probabil ar fi putut descrie și fotografiile în detaliu.

— Se numește Liz. Și va fi soția mea. Încearcă să nu uiți.

O sărută și opri un taxi. Nu voia să le întârzie plecarea cu nici un minut. Iar ei trebuiau să-și ia mașina, pe care o parcaseră lângă cabinetul tatălui său.

— Nu vii acasă de Ziua Recunoștinței?

Se sprijinea de taxi, plângând din nou, iar el clătină din cap și o împinse înăuntru simulând că o ajută!

— Nu pot. Te sun când mă întorc de la Paris.

— Trebuie să vorbim despre nuntă.

Își scoase capul pe fereastră, iar șoferul începu să mârâie.

— Nu avem despre ce să vorbim. Va fi pe 29 decembrie la Templul Emanuel, iar recepția se va ține într-un mic restaurant din Sausalito, care lui Liz îi place foarte mult.

Mama lui l-ar fi întrebat dacă Liz era o hippie dar nu avu timp pentru că Lou îi dădu șoferului adresa cabinetului său.

— Nu am ce să port la nuntă.

— Du-te la magazin și alege ce-ți place. Voi aranja eu pentru tine.

Deodată, își dădu seama ce-i spusese el. Se căsătoreau la Templu.

— Vrea să se mărite cu tine la Templu?

Părea surprinsă. Nu i-ar fi crezut pe catolici capabili de așa ceva. Însă ea era divorțată. Poate că fusese chiar excomunicată.

— Da. Vrea. O să-ți placă, mamă.

O mângâie ușor pe mână, iar ea îi zâmbi cu ochii încă umezi.

— *Mazel tov*[1].

El răsuflă ușurat. Reușise.

Capitolul 10

Au petrecut Ziua Recunoștinței în apartamentul lui Liz, împreună cu Jane și cu Tracy, prietena lui Liz. O femeie foarte drăguță, cam de patruzeci de ani. Copiii ei erau mari și plecaseră deja. Băiatul era la *Yale* și nu venea acasă de sărbători, iar fiica ei era căsătorită și locuia la Philadelphia. Soțul îi murise în urmă cu paisprezece ani, iar ea era una din acele persoane vesele și puternice, pe care soarta le lovise des, dar care nu se lăsaseră doborâte. Creștea plante, îi plăcea să gătească, avea pisici, un labrador mare și locuia într-un mic apartament din Sausalito. Ea și Liz deveniseră prietene când Liz începuse să predea și o ajutase deseori în acei ani când Liz avea responsabilitatea unui copil mic și prea puțini bani. Nimeni nu era mai fericită ca Tracy de norocul care dăduse peste Liz. Acceptase deja să fie doamnă de onoare la nunta lor, iar Bernie era surprins de cât de mult o plăcea.

Era înaltă, slabă, purta pantofi *Birkenstock,* venea din statul Washington și nu fusese niciodată la New York. Era o femeie prietenoasă, realistă, complet străină de lumea lui sofisticată și credea că el este cel mai minunat lucru din viața lui Liz. Era perfect pentru ea. Așa cum fusese și soțul ei pentru ea. Ca doi oameni ciopliți din aceeași bucată de lemn, făcuți să se potrivească, făcuți să se unească, făcuți să fie împreună. Nu mai găsise pe nimeni ca el, iar după un timp încetase să mai caute. Era mulțumită cu viața ei simplă din Sausalito, cu cei câțiva buni prieteni, cu copiii cărora le preda. Și strângea bani pentru a merge în Philadelphia să-și vadă nepotul.

— Nu o putem ajuta, Liz? întrebă Bernie o dată.

Îi era jenă că avea o mașină scumpă, îi cumpăra lui Liz rochii costisitoare, îi dăruise lui Liz inelul cu un diamant de opt carate, iar lui Jane o păpușă de patru sute de dolari pentru ziua ei de naștere, în timp ce Tracy practic aduna fiecare centimă pentru a putea vizita un copil pe care nu-l văzuse niciodată.

— Nu mi se pare drept.

— Nu cred că va accepta ceva de la noi.

Încă o uluia faptul că nu mai trebuia să-și facă probleme, deși era foarte hotărâtă să nu primească bani de la Bernie înainte de căsătorie. Însă el o îngropa în cadouri extravagante.

— N-ar lua nici măcar un împrumut?

Iar în cele din urmă, incapabil să se mai abțină, aduse vorba despre

asta, după ce el și Tracy strânseră masa. Era un moment de liniște, Liz fiind sus să o culce pe Jane. Bernie o privi în timp ce stăteau în fața căminului.

— Nu știu cum să-ți cer asta, Tracy.

Într-un fel era mai rău decât o luptă cu mama lui, pentru că știa cât de mândră era Tracy. Însă o plăcea destul de mult ca măcar să încerce.

— Vrei să te culci cu mine, Bernie? Aș fi încântată.

Avea un excelent simț al umorului, iar fața îi era încă de fată tânără. Avea una din acele fețe cu un ten proaspăt, curat, care nu îmbătrânesc niciodată, ca al unor călugărițe bătrâne, sau a unor femei din Anglia. Ca și ele, avea mereu pământ sub unghii de la munca în grădină. Deseori le aducea trandafiri, salată, morcovi sau roșii.

— De fapt mă gândeam la altceva.

Trase adânc aer în piept și se lansă, iar peste o clipă ochii ei înotau în lacrimi, întinse mâna și o luă pe a lui, ținând-o strâns. Avea mâini puternice, care îngrijiseră cu dragoste doi copii și pe soțul ei, fiind genul de femeie pe care ți-o doreai ca mamă.

— Știi, dacă ar fi fost vorba de altceva... o rochie, o mașină sau o casă te-aș fi refuzat categoric... dar vreau atât de mult să văd copilul acela... voi accepta doar sub formă de împrumut.

Și stărui să călătorească fără loc, pentru a economisi din bani. În cele din urmă, incapabil să se mai abțină, Bernie se duse el însuși la agenția de voiaj și îi cumpără un bilet clasa turist pentru Philadelphia. Au condus-o la aeroport în săptămâna de dinaintea Crăciunului. Era darul lor de nuntă pentru ea, iar pentru Tracy însemna totul. Promise să se întoarcă pe 27, cu două zile înainte de nuntă.

Crăciunul a fost foarte încărcat pentru ei. Bernie reuși să o ducă pe Jane la magazin pentru a-l vedea pe Moș Crăciun și au sărbătorit și *Chanukah* în anul acela. Însă erau atât de ocupați cu mutatul în noua casă, încât totul li se păru mult mai obositor, Bernie se mută pe 23, iar Liz pe 27. Tracy veni în seara aceea și ei o așteptară la aeroport, iar ea arăta radioasă. În timp ce-i îmbrățișa plângând, începu să le povestească despre copil.

— Are doi dinți! Ați mai pomenit așa ceva la cinci luni!

Era atât de mândră, încât o tachinară tot drumul până acasă, ducând-o la noua lor locuință, ca să-i arate cum o aranjaseră. Era o casă drăguță, în stil victorian, situată pe Buchana, la poalele unui deal, cu un parc în față, unde Jane se putea juca după școală. Era exact ce-și doriseră și o închiriaseră pentru un an. Bernie spera să fie plecați înaintea expirării termenului de închiriere.

— Când sosesc părinții tăi, Bernie?

— Mâine seară.

Oftă.

— E ca și cum Attila, regele hunilor, ar veni în vizită.

Tracy râse. Îi va fi recunoscătoare toată viața pentru călătoria pe care i-o oferise, iar el refuzase categoric să considere totul doar un împrumut.

— Pot să-i spun bunică? întrebă Jane căscând, în timp ce se aflau în sufrageria din noua casă.

Era o mare bucurie că ajunseseră în sfârșit sub același acoperiș și nu mai alergau între trei locuințe.

— Firește că poți să-i spui bunică, răspunse Bernie precaut, rugându-se în tăcere ca mama lui să-i permită.

Puțin mai târziu, Tracy își scoase mașina din garajul lor și porni spre Sausalito, iar Liz se urcă în patul nou din casa nouă și își puse brațele în jurul gâtului lui Bernie. Se ghemuise lângă el, când auziră o voce subțire lângă pat, iar Bernie sări în capul oaselor când Jane își puse mâna pe umărul lui.

— Mi-e frică.

— De ce ți-e frică?

Încerca să arate foarte stăpân pe el în timp ce Liz chicotea în pat lângă el.

— Cred că e un monstru sub patul meu.

— Nu, nu e. Am verificat toată casa înainte să ne mutăm. Pe cuvânt.

Încerca să pară sincer, dar încă se simțea penibil pentru că îl surprinsese în pat cu mama ei.

— Atunci a intrat după aceea... L-au adus cei care au mutat mobila.

Vocea îi suna atât de necăjită, încât Liz ieși dintre cearceafuri privindu-și fiica cu o sprânceană ridicată.

— Jane O'Reilly, du-te imediat în patul tău.

Însă ea începu să plângă și se ținu strâns de Bernie.

— Mi-e prea frică.

— Ce-ar fi să merg cu tine sus și să verificăm împreună dacă sunt monștri.

Lui Bernie îi părea rău să o vadă plângând.

— Du-te tu mai întâi.

Apoi dintr-odată privi de la el la mama ei și din nou la Bernie.

— Cum de dormi în patul lui mami dacă nu sunteți încă căsătoriți? Nu e ilegal?

— Păi, nu... într-un fel... de fapt... nu se face de obicei, dar în unele cazuri... e mai comod... înțelegi.

Liz râdea de el, iar Jane îl privea curioasă.

— Hai să mergem să căutăm monstrul.

Își puse picioarele pe marginea patului, mulțumit că purta pantalonii de pijama. Și-i pusese de fapt în onoarea lui Jane, și acum era bucuros că o făcuse.

— Pot să mă urc în pat cu voi?

Se uită de la el la mama ei, și Liz gemu. Mai trecuse prin așa ceva cu ea și ori de câte ori ceda, însemna că urmau trei săptămâni de certuri.

— O duc eu în patul ei.

Liz vru să se ridice, dar el o opri cu o privire rugătoare.

— Doar de data asta... e o casă nouă...

Bernie interveni, iar Jane îl privi radioasă, strecurându-și mâna în mâna lui. Aveau un pat enorm, încăpeau toți trei, deși asta încurca toate planurile lui Liz pentru la noapte.

— Mă dau bătută. Se lăsă să cadă pe perne, iar Jane se cățără peste Bernie ca o pisicuță, înghesuindu-se în mica adâncitură dintre ei.

— E bine aici.

Îi zâmbi binefăcătorului ei, apoi mamei, iar Bernie îi povesti istorii amuzante de pe vremea când el era copil. Când Liz adormi, ei încă mai vorbeau.

Capitolul 11

Avionul ateriză cu o întârziere de douăzeci de minute din cauza vremii nefavorabile la plecarea din New York, însă Bernie aștepta la aeroport. Hotărâse să vină singur, voia să-i conducă pe părinții lui la hotelul *Huntington,* iar apoi Liz urma să se întâlnească cu ei la bar. Vor lua cina la *L'Etoile,* un local în care el și Liz petrecuseră clipe minunate, urmate de noaptea de la hotel când făcuseră dragoste pentru prima oară și el îi oferise inelul de logodnă. Comandase o cină deosebită. După nuntă părinții lui plecau în Mexic iar el și Liz în Hawaii. Era deci, singura lor șansă de a petrece o seară liniștită împreună. Mama lui ar fi vrut să vină încă de săptămâna trecută, dar cu vânzările de Crăciun, cu planificările pentru anul viitor și casa nouă în care se mutau, Bernie n-ar fi avut destul timp liber pentru a și-l petrece cu ea și îi spusese să nu vină.

Urmări primii pasageri care coborau din avion, apoi văzu o față cunoscută într-o căciuliță de vulpe argintie și o nouă blană de nurcă. Ducea în mână geanta de voiaj *Louis Vuitton* pe care i-o dăruise anul trecut. În mod neașteptat, mama lui îi zâmbi când își puse brațele în jurul lui.

— Bună, dragul meu.

Se agăță de el câteva secunde, dar într-un aeroport era ceva obișnuit și Bernie îi zâmbi, apoi se uită la tatăl său.

— Bună, tată.

Își dădură mâinile și Bernie își îndreptă din nou atenția asupra mamei sale.

— Arăți minunat, mamă.

— Și tu.

Îi studie fața.

— Poate puțin obosit, dar odihna în Hawaii îți va prinde bine.

— Abia aștept.

Plănuiseră să rămână trei săptămâni acolo. Liz își luase concediu de la școală și amândoi erau foarte nerăbdători să plece. Apoi își văzu mama privind curioasă în jur.

— Unde e?

— Liz nu a venit. M-am gândit că ar fi mai bine să vă conduc la hotel și să o întâlniți înainte de cină.

Era ora patru și se va face cinci până vor ajunge la hotel. Îi spusese

lui Liz că se vor întâlni cu părinții lui la ora șase la bar, și rezervase masa la restaurant pentru ora șapte, ora zece pentru ei. Datorită schimbării de fus orar, părinții lui aveau să fie obosiți, iar a doua zi îi aștepta o zi lungă. Ceremonia din Templul Emanuel, prânzul de la hotelul *Alta Mira,* și călătoria în Hawaii...

— De ce nu a venit?

Mama lui arăta pregătită de ceartă. Bernie zâmbi, sperând să prevină furtuna. Nu se va schimba niciodată, dar el nu se putea împiedica să spere că într-o zi o va face totuși. De parcă ar fi așteptat ca altcineva să coboare din avion.

— Am avut atât de multe de făcut, mamă. Cu casa cea nouă și toate celelalte...

— N-a putut veni să-și întâmpine soacra?

— Ne vom întâlni cu ea la hotel.

Mama lui îi zâmbi curajoasă, apoi își trecu brațul pe sub al lui și porniră împreună spre locul de unde se luau bagajele. În mod surprinzător părea destul de bine dispusă. Nu-i făcu raportul vecinilor care muriseră, a rudelor care divorțaseră, a produselor care se alteraseră ucigând zeci de oameni inocenți. Și nici nu începu să se plângă când una din valizele ei întârzie să mai apară. Sosi ultima pe bandă rulantă, iar Bernie o apucă răsuflând ușurat și se îndreptă spre mașina care urma să-i ducă la hotel. Le povesti despre nuntă, iar mamei lui îi plăcu enorm rochia pe care și-o alesese la magazin cu câteva săptămâni în urmă. Îi povesti că e de un verde-deschis și îi vine perfect, dar nu discutară despre altceva. Apoi discută și cu tatăl lui, ajungând în cele din urmă la hotel, unde îi lăsă, promițând să revină peste o oră.

— Mă voi întoarce cât de curând, îi asigură el, vorbindu-le ca unor copii pe care îi părăsea.

Sări în mașină îndreptându-se spre casă, pentru a face duș, a se schimba și a o lua pe Liz. Când ajunse acasă, Liz era încă în baie, iar Jane era în camera ei jucându-se cu o păpușă. Arăta foarte melancolică și Bernie se întrebă dacă o deranja noua casă. Petrecuse și noaptea trecută cu ei, și Bernie îi promisese lui Liz că nu se va mai întâmpla.

— Bună... Ce mai face prietena ta?

Se opri în pragul ușii și se uită la ea. Jane ridică ochii spre el zâmbindu-i crispat. Bernie intră și se așeză lângă ea. Apoi dintr-odată izbucni în râs.

— Arăți ca Gulliver.

Chicoti și zâmbi.

— Cu barbă? Ce fel de cărți citești tu?

— Adică pentru că ești prea mare pentru scaun.

Bernie se așezase pe unul din scaunele mici.

— Aha.

Își puse brațul în jurul ei.

— Te simți bine?

— Da.

Ridică din umeri.

— Destul de bine.

— Ce înseamnă asta? Te temi de monstrul de sub pat? Putem verifica dacă vrei. Dar nu e nimic acolo, o știi și tu.

— Sigur că știu.

Îl privi cu superioritate, de parcă ea niciodată n-ar fi putut spune așa ceva. Doar copiii mici făceau așa. Sau cei care doreau să-și petreacă noaptea în pat cu mama lor.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Jane îl privi drept în ochi.

— O iei pe mama mea... pentru așa mult timp...

Îi apărură lacrimi în ochi, arăta tare necăjită. Iar Bernie se simți copleșit de vinovăție din cauza durerii pe care i-o provoca.

— Este... este luna noastră de miere... Iar mătușa Tracy va avea grijă de tine.

Dar nu arăta prea convins și Jane îl privi îngrozită.

— Nu vreau să stau cu ea.

— De ce nu?

— Mă face să mănânc legume.

— Și dacă îi spun să nu facă așa ceva?

— O va face oricum. Mănâncă doar legume. Spune că animalele moarte îți fac rău.

Bernie se înfioră gândindu-se la toate animalele moarte pe care urma să le mănânce la *L'Etoile,* și cât de nerăbdător era.

— Eu n-aș zice așa ceva.

— Niciodată nu mă lasă să mănânc *hot dogs* sau *hamburgeri* sau alte lucruri bune care îmi plac.

Vocea i se pierdu. Nu mai putea continua.

— Ce-ar fi să-i spun că trebuie să-ți dea voie să mănânci tot ce vrei?

— Despre ce vorbiți?

Liz apăru în ușă înfășurată într-un prosop, cu părul blond unduindu-i-se pe umeri. Bernie o privi cu pasiune.

— Discutam și noi.

Amândoi arătau vinovați când se uitară la ea.

— Ți-e foame, Jane? Mai sunt niște mere și banane în bucătărie.

Liz îi dăduse deja cina și un desert uriaș.

— Nu, nu mi-e foame.

Era din nou melancolică și Liz îi făcu semn lui Bernie.

— Vom întârzia dacă nu te grăbești. Jane se simte bine, dragul meu.

Dar odată ajunși în baie el îi șopti:

— E necăjită că vom pleca pentru trei săptămâni.

— Ți-a spus ție?

Liz arăta surprinsă și el dădu din cap.

— Mie nu mi-a spus nimic.

Apoi îi zâmbi.

— Cred că și-a dat seama că tu ești un sentimental.

Își puse brațele în jurul lui și îi zâmbi.

— Și are dreptate.

Prosopul căzu jos și el gemu simțindu-i trupul apăsat de al lui.

— Dacă faci asta, nu voi mai reuși să mă îmbrac.

Bernie se dezbrăcă încet, cu intenția de a se așeza sub duș, dar nu reuși să-și dezlipească ochii de la ea, iar interesul lui deveni evident, așa cum stătea gol în fața ei. Îl mângâie cu tandrețe, iar el o împinse spre raftul cu prosoape de lângă chiuvetă, și peste o clipă o sărută, iar ea îl mângâia. Întinse mâna și încuie ușa de la baie, dădu drumul la apă, iar baia se umplu în timp ce ei făceau dragoste. Liz se luptă să nu strige, ca de obicei când făceau dragoste. Nu i se mai întâmplase înainte, doar acum cu Bernie și amândoi arătau mulțumiți, apoi, el păși sub duș cu un zâmbet strengar pe chip.

— A fost delicios... Felul întâi... sau aperitivul?

Ea îi zâmbi răutăcioasă.

— Să vezi când vei primi desertul la noapte...

Bernie dădu drumul la duș începând să cânte în timp ce se săpunea, iar ea veni lângă el. Se simțea tentat să o ia de la început, însă trebuia să se grăbească. Nu voia să întârzie, pentru că mama lui ar fi fost furioasă când ar fi întâlnit-o pe Liz și dorea cu orice preț să evite așa ceva.

Și-au luat rămas bun de la Jane, i-au spus femeii care rămânea cu ea unde se găsesc lucrurile de care s-ar fi putut să aibă nevoie, apoi au urcat în mașină. Liz era îmbrăcată într-o rochie pe care i-o cumpărase Bernie, din flanel gri, cu un guler din satin alb. La gât purta un șirag de perle albe, pe care i le alesese chiar el de la *Chanel*. Pantofii erau tot de la *Chanel*, cu vârfurile din satin negru. Pe deget purta uriașul inel de logodnă, părul îi era ridicat, machiajul discret, dar impecabil, iar în urechi avea cercei cu perle și diamante. Arăta ispititoare, sfioasă și foarte frumoasă, iar Bernie văzu că mama lui era impresionată atunci când se întâlniră în holul hotelului. O scrută cu privirea pe Liz de parcă ar fi vrut să caute ceva ce să nu-i convină, însă în timp ce se îndreptau spre bar, cu Liz la brațul tatălui său, mama lui șopti:

— E o fată drăguță.

Din partea ei era o laudă neașteptată.

— La naiba, șopti el. E superbă.

— Are un păr foarte frumos, admise mama lui. E natural?

— Firește, șopti el, apoi luară loc la o masă și comandară de băut.

Părinții lui comandară ceea ce beau de obicei iar el și Liz au cerut câte un pahar de vin alb, Bernie știa că nu vor bea decât câteva înghițituri înainte să intre în restaurant pentru a lua cina.

— Așa deci.

Ruth Fine se uită la Liz de parcă urma să pronunțe o sentință sau să-i spună ceva îngrozitor.

— Cum v-ați întâlnit?

— Ți-am povestit eu, mamă, interveni Bernie.

— Mi-ai spus că v-ați întâlnit în magazin.

Mama lui își amintea totul, exact cum bănuise el.

— Dar nu mi-ai explicat cum.

Liz râse nervoasă.

— De fapt fiica mea l-a întâlnit prima. S-a pierdut și Bernie a găsit-o și i-a oferit o înghețată de banane în timp ce eu o căutam.

— Nu ți-ai dat seama că a dispărut?

Liz aproape că râse din nou. Descrierea lui fusese foarte exactă. O prevenise de ce se va întâmpla. Inchiziția spaniolă în blană de nurcă, însă Liz era pregătită.

— Ba da. Ne-am întâlnit la etaj. Și asta a fost tot. Bernie i-a trimis niște costume de baie, eu l-am invitat la plajă... unul sau doi ursuleți de ciocolată - ea și Bernie zâmbiră aducându-și aminte - și așa s-a întâmplat. Cred că se numește dragoste la prima vedere.

Se uită fericită la Bernie, iar doamna Fine îi zâmbi. Poate că era o fată bună. Poate. Era încă prea devreme să-și dea seama. Și bineînțeles, nu era evreică.

— Și vă așteptați să dureze? îi privi întrebător, iar Bernie mai că gemu din cauza întrebării ei nepoliticoase.

— Da, doamnă Fine.

Liz o văzu pe mama lui privind țintă la inelul ei și dintr-odată se simți stânjenită. Al mamei lui era doar cât o treime din al ei, iar ea remarcase asta cu ochiul expert al unui evaluator.

— Fiul meu ți l-a cumpărat?

— Da.

Vocea lui Liz era moale. Încă se simțea stânjenită de mărimea lui, însă era atât de frumos, și ea era foarte recunoscătoare pentru că îl primise.

— Ești o fată foarte norocoasă.

— Da, sunt, recunoscu Liz și Bernie roși sub barbă.

— Eu sunt cel norocos.

Vocea îi era aspră, însă ochii blânzi.

— Sper că ești.

Mama lui îi aruncă o privire plină de înțeles, apoi se întoarse spre Liz și își continuă interogatoriul.

— Bernie mi-a spus că predai la școală.

Ea dădu din cap.

— Da, la gimnaziu.

— Vei continua și după căsătorie?

Bernie ar fi vrut să o întrebe de ce îi păsa ei de asta, însă își cunoștea mama mult prea bine pentru a încerca să o oprească. Era momentul ei de glorie, în care o lua la întrebări pe Liz, viitoarea soție a fiului ei. Privind spre Liz, atât de dulce, de blondă și de tânără, i se făcu brusc milă de ea și întinse mâna strângându-i-o ușor, zâmbindu-i și spunându-i cu ochii cât de mult o iubea. Tatăl lui o privea și el. I se părea că era o fată foarte drăguță. Însă Ruth încă nu era convinsă.

— Da. Termin orele la ora două. O să fiu acasă când se va întoarce Bernie de la magazin, iar toată după-amiaza o să fiu cu Jane.

Era greu de găsit ceva rău în asta. Șeful de sală se apropie de ei și îi conduse la masa lor. După ce se așezară, îi întrebă dacă era înțelept să locuiască împreună înainte de căsătorie. Nu credea că era bine pentru Jane, spuse ea înțepată, iar Liz roși. Bernie o lămuri că era vorba doar de două zile, iar ea parcă se mai îmblânzi puțin, însă în seara aceea nimic nu scăpă necomentat. Nu că ar fi fost diferită de alte seri. Ruth Fine găsea întotdeauna ceva de criticat.

— Dumnezeule, și se miră că nu-mi place să o văd, îi spuse el lui Liz după aceea.

Nici măcar eforturile tatălui său de a face seara mai plăcută nu reușiseră să-l calmeze.

— Nu poate rezista tentației, dragul meu. Ești singurul ei copil.

— Cel mai bun motiv pe care l-am auzit vreodată pentru a avea doisprezece. Uneori mă scoate din sărite. Nu, rectific, tot timpul mă scoate din sărite.

Nu arăta deloc amuzat, iar Liz îi zâmbi.

— Va mai ceda. Sau cel puțin sper că o va face. Am trecut testul?

— Cu brio. Tata nu și-a putut dezlipi ochii de la picioarele tale. De fiecare dată când te mișcai, l-am surprins privind în jos la ele.

— E foarte drăguț. Și un om foarte interesant. Mi-a explicat niște tehnici chirurgicale foarte complicate și cred că le-am și înțeles. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu el.

— Îi place să vorbească despre munca lui.

Bernie o privi cu tandrețe. Încă era furios pe mama lui. Toată seara se purtase atât de enervant, dar întotdeauna era așa. Iar acum o avea pe Liz pe care să o tortureze, și poate chiar pe Jane. Se simțea deprimat doar gândindu-se la așa ceva.

Își turnă un pahar înainte de culcare și se așezară în fața focului, discutând despre nuntă. El urma să se îmbrace la un prieten. Liz se va îmbrăca acasă împreună cu Jane, iar Tracy urma și ea să vină, însoțindu-i la templu. Bernie își va aduce părinții mai devreme într-o

limuzină. Bill Robbins, un prieten arhitect de-al lui Liz, o va conduce la altar. Erau buni prieteni de mai mulți ani și deși nu se vedeau prea des, era un bărbat serios, iar ea îl plăcea. Și părea alegerea potrivită pentru acest rol.

Amândoi se simțeau bine dispuși și fericiți.

— Tot mă simt prost pentru că o lăsăm aici pe Jane, îi mărturisi ei.

— N-ai de ce, spuse ea sprijinindu-se de el. Avem dreptul la o lună de miere. Aproape că n-am fost deloc singuri.

Avea dreptate, firește, dar el încă își amintea cât de tristă arătase Jane puțin mai devreme când se opusese să rămână cu Tracy.

— E așa de mică... are doar cinci ani... ce știe ea despre luna de miere?

Liz îi zâmbi oftând. Și ei îi părea rău să-și părăsească fiica. Rareori o mai făcuse. Însă de data asta simțea că trebuie să o facă și reușise să se împace cu gândul ăsta. Era mai liniștită acum, însă îi plăcu să constate că el era atât de îngrijorat din cauza felului în care se va simți Jane. Va fi un tată minunat.

— Ești un mare sentimental, să știi. Un uriaș munte de zahăr.

Îl iubea pentru asta. Era cel mai afectuos bărbat din toată lumea, iar când Jane apăru din nou în patul lor în noaptea aceea, o ridică ușor în brațe pentru a nu o trezi pe mama ei, și o lăsă să se cuibărească lângă el. Începuse să fie pentru el ca propriul lui copil și era el însuși mirat de cât o iubea. A doua zi de dimineață, au ieșit împreună din cameră în vârful picioarelor, s-au spălat pe dinți cot la cot, au pregătit micul dejun pentru Liz și i l-au adus la pat pe o tavă cu un trandafir pus de Bernie.

— O zi de nuntă fericită! au intonat ei în același timp, iar ea îi privi cu un zâmbet somnoros.

— O zi fericită și pentru voi... când v-ați trezit? se uită la Bernie, apoi la Jane, și bănui că era vorba de o conspirație de care ea habar n-avea, dar nici unul nu-i mărturisi nimic. Așa că se ridică și mâncă micul dejun pregătit de ei.

După aceea Bernie plecă la prietenul său pentru a se îmbrăca. Nunta era la prânz, așa că aveau timp suficient. Liz îi împleti cu grijă părul lui Jane, prinzându-l cu funde din satin alb. O îmbrăcă în frumoasa rochie de catifea albă pe care o aleseră împreună la *Wolff's,* și îi puse pe cap o mică coroniță de flori. Avea șosete albe și pantofi de piele albă noi-nouți. Așa cum stătea în ușă arăta ca un mic înger, așteptând-o pe Liz care îi luă mâna și se îndreptă spre limuzina pe care Bernie o comandase pentru ele. Liz era îmbrăcată într-o rochie *Dior* din satin alb, cu mâneci bufante și o fustă până la genunchi, pentru ca pantofii, și ei de la *Dior,* să poată fi, de asemenea, admirați. Tot ce purta avea culoarea fildeșului, inclusiv plasa care îi fixa părul lăsându-l liber pe umeri. Arăta incredibil de frumoasă, iar Tracy o

privi cu lacrimi în ochi.

— Fie ca întotdeauna să fii la fel de fericită ca acum, Liz.

Își șterse lacrimile și îi zâmbi lui Jane.

— Mama ta arată foarte bine, nu-i așa?

— Da.

Jane își privi mama cu admirație. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

— Și tu arăți la fel de bine.

Tracy îi atinse codițele amintindu-și de propria ei fiică, apoi au urcat în mașina care le duse pe bulevardul Arguello până la Templul Emanuel. Era o clădire frumoasă, care le dădu o senzație de respect și de admirație când pătrunseră înăuntru. Liz simți că i se taie respirația iar inima îi bătea tot mai tare în timp ce o ținea de mână pe Jane. Aceasta își ridică privirea și amândouă zâmbiră. Era o zi mare pentru ele.

Bill Robbins o aștepta îmbrăcat într-un costum albastru închis, barba lui gri și ochii blânzi făcându-l să arate ca un bătrân credincios. Oaspeții erau deja așezați când muzica începu, și dintr-odată Liz realiză ce se întâmplă. Până acum totul fusese ca un vis, care devenise brusc o realitate. Privi în față și-l văzu pe Bernie așteptând-o, cu Paul Berman lângă el, iar familia Fine în rândul din față. Însă acum îl vedea doar pe Bernie, cu barbă, frumos, distins, așteptând-o, și Liz porni încet spre el, pentru a începe o viață nouă.

Capitolul 12

Recepția de la hotelul *Alta Mira* a fost o mare reușită și toată lumea părea să se distreze foarte bine. Nu era ceva ieșit din comun, cum ar fi fost la unul din marile hoteluri, dar avea mai mult farmec iar Liz iubise întotdeauna atmosfera pitorească de aici. Nici măcar mama lui nu găsi nimic de criticat. Bernie dansă cu ea mai întâi, tatăl lui dansă cu Liz, apoi schimbară partenerii, și după câteva minute Paul Berman i-o luă pe Liz, iar Bernie dansă cu Tracy. După aceea Bernie dansă cu Jane, care era încântată că fusese inclusă în ritual.

— Ei, ce zici, micuța mea? Totul e în regulă?

— Da.

Arăta mai fericită acum, dar el era încă îngrijorat că va rămâne departe de ei. Își lua foarte în serios noile responsabilități de părinte, iar Liz îl tachinase în privința asta cu o seară în urmă. Și ea era îngrijorată din cauza lui Jane, mai ales că rareori se despărțise de ea în cei cinci ani, însă știa că va fi în siguranță cu Tracy. Aveau și ei dreptul la o lună de miere.

— Sunt evreu, ce vrei? afirmă el într-un final. Vinovăția e un sentiment important pentru mine.

— Folosește-o la altceva. Jane se va simți bine.

După ce dansă cu ea, Bernie o duse la bufet și o ajută să-și pună pe farfurie tot ce-și dorea, apoi o așeză lângă noua ei bunică și plecă să danseze din nou cu soția lui.

— Bună.

Jane ridică privirile spre Ruth, care o studia cu atenție.

— Îmi place pălăria ta. Ce fel de blană e?

Pe Ruth o luă prin surprindere întrebarea ei, dar i se părea o fetiță foarte dulce și politicoasă, din câte își dăduse ea seama până acum.

— Nurcă.

— Arată bine cu rochia ta... rochia are aceeași culoare ca și ochii tăi. Știai asta?

Era fascinată de înfățișarea ei și îi studia fiecare detaliu. Fără să vrea, Ruth îi zâmbi.

— Ai ochi albaștri foarte frumoși.

— Mulțumesc. Sunt că ai mamei. Știi, tatăl meu e mort.

O spusese că pe ceva obișnuit, cu gura plină de carne și dintr-o dată lui Ruth i se făcu milă de ea. Viața trebuie să fi fost foarte grea pentru

Liz și pentru această micuță înainte ca Bernie să apară și să le răsfețe cu darurile lui. Acum îl vedea pe Bernie ca pe un salvator, dar așa îl vedea și Liz. Nu era nimic rău în asta. Nici Liz nici Jane nu ar fi contrazis-o. Poate doar Bernie.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Nu știa ce altceva să spună.

— Și mie. Dar acum am un tată nou.

Îl privi mândră pe Bernie și ochii lui Ruth se umplură de lacrimi. Jane se uită la ea.

— Știi, ești singura bunică pe care o am.

— Oh!

Îi era jenă să plângă în fața copilului. Întinse mâna și o mângâie.

— Mă bucur. Tu ești singura mea nepoată.

Jane îi aruncă o privire încărcată de adorație și îi strânse mâna.

— Mă bucur că ești așa de bună cu mine. Mi-a fost frică înainte să te întâlnesc.

Bernie le făcuse cunoștință în acea dimineață, cu foarte mare grijă.

— M-am gândit că poate ești foarte bătrână, sau rea.

Ruth arăta îngrozită.

— Ți-a spus Bernie asta?

— Nu.

Clătină din cap.

— Mi-a spus că ești minunată.

Ruth îi zâmbi radioasă. Copila era adorabilă. O mângâie pe cap și luă un biscuit cu ciocolată de pe tava unui chelner care trecea prin fața lor și i-l oferi. Jane rupse biscuitul în două și îi dădu ei o jumătate, pe care Ruth o mâncă ținând-o de mână. Erau deja bune prietene când Liz se duse să se schimbe. Iar când Jane o văzu pe mama ei dispărând, își dădu seama că venise momentul plecării și începu să plângă încetișor. Bernie o zări din celălalt capăt al camerei și veni repede lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Mama lui plecase pentru un ultim dans cu soțul ei. Bernie se aplecă și își puse brațul în jurul ei.

— Nu vreau ca tu și mama să plecați.

Vocea abia i se auzea, iar Bernie simți că i se rupe inima în două.

— Nu vom pleca pentru mult timp.

Însă trei săptămâni erau ca o eternitate pentru ea, și nu era convins că ar fi putut să o contrazică. O perioadă al naibii de lungă pentru a o lăsa cu altcineva. Când Tracy se apropie, Jane începu să plângă și mai tare, iar peste o clipă Ruth reveni lângă ea, iar Jane se agăță de ea de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

— Doamne Dumnezeule, ce se întâmplă?

Bernie îi explică și Ruth o privi tristă.

— De ce nu o luați cu voi? îi șopti ea fiului ei.

— Nu cred că Liz va crede că e o idee grozavă... E luna noastră de miere.

Mama lui îi aruncă o privire încărcată de reproș, apoi se uită în jos la fetița care plângea.

— Ți-ai putea ierta vreodată așa ceva? Ai putea într-adevăr să te simți bine gândindu-te la ea?

Bernie îi zâmbi.

— Te iubesc, mamă.

Reușea întotdeauna să-i inoculeze sentimentul de vinovăție. Iar peste o clipă o căută pe Liz să-i spună ce credea el.

— Nu o putem lua cu noi. Nu avem nimic împachetat pentru ea, nu i-am rezervat nici cameră la hotel.

— Atunci o să facem rost de una... Vom sta la un alt hotel dacă va fi necesar...

— Și dacă nu găsim?

— Atunci va dormi cu noi.

Îi zâmbi.

— Și ne vom lua o altă lună de miere.

— Bernard Fine... ce s-a întâmplat cu tine?

Dar și ea zâmbea, încântată că găsise un bărbat care să-i iubească copilul atât de mult. Și ea avusese mustrări de conștiință pentru că o lăsa singură, și într-un fel așa era mai ușor.

— O.K. Și acum ce facem? Fugim acasă și ne apucăm de împachetat?

— Cât mai repede.

Bernie se uită la ceas, apoi alergă în sala de mese, își sărută mama în grabă, îi strânse mâna lui Paul Berman și pe cea a tatălui său. O ridică în brațe pe Jane, iar când Liz apăru în ușă, orezul începu să zboare deasupra lor. Jane arăta foarte speriată, de parcă nu înțelegea și credea că urmează să-și ia rămas bun de la ea, dar el o strânse la piept și îi șopti la ureche.

— Vii cu noi. Acum închide ochii ca să nu te trezești cu orez în ei.

Ea îi închise imediat, zâmbind fericită în timp ce Bernie o ducea pe un braț, iar cu mâna liberă luă brațul lui Liz, pornind în fugă spre ușă. Petale de trandafir zburau în jurul lor. Peste o clipă se aflau în limuzină, în drum spre San Francisco.

Nu le trebuiră decât zece minute ca să împacheteze hainele lui Jane. Au luat și toate costumele de baie pe care el i le cumpărase și au ajuns la timp la aeroport. Mai exista un loc liber la clasa întâi și Bernie îl cumpără pentru ea, sperând să fie la fel de norocoși și la hotel. Jane le zâmbea fericită când urcă în avion. Victorie! Mergea cu ei. Se legăna încântată pe genunchii lui Bernie, apoi adormi liniștită în brațele mamei ei în timp ce zburau spre Vest.

Acum erau într-adevăr căsătoriți. Când luminile se stinseră și începu filmul, Bernie se aplecă și o sărută ușor pe buze pe Liz.

— Te iubesc, doamnă Fine.

— Te iubesc, șopti ea pentru a nu trezi fetița care dormea.

Și își sprijini capul de umărul lui, moțăind până ajunseră în Hawaii. Au petrecut noaptea în Waikiki apoi a doua zi au zburat spre Kona. Rezervaseră un apartament cu două dormitoare ca să nu doarmă cu Jane, deși până la urmă asta nu mai avea importanță. Și sub patul de la *Mauma Kea* exista un monstru, așa că Jane își petrecu cele mai multe nopți dormind între ei. A fost o lună de miere pentru toți trei, o amintire pe care Bernie știa că o vor povesti în anii care vor urma, în timp ce îi zâmbea rușinat lui Liz peste capul lui Jane. Uneori stăteau întinși în pat și râdeau de cât de amuzantă era luna lor de miere.

— La Paris, în primăvară, jur!

Ridică o mână ca pentru un jurământ solemn, iar ea râse.

— Până începe să plângă din nou.

— Nu, de data asta promit... fără vinovăție!

— Ha!

Însă ea nu avea nimic împotrivă. Era fericită. Se aplecă peste capul lui Jane și îl sărută. La urma urmei asta era viața lor, și-o trăiau împreună cu Jane. Au petrecut trei săptămâni minunate. După luna de miere în trei, s-au întors bronzați, fericiți, relaxați, iar Jane se lăudă la toată lumea că fusese plecată în luna de miere a mamei ei. Era o amintire pe care o vor păstra pentru totdeauna.

Capitolul 13

Lunile care au urmat după Hawaii au trecut foarte repede, amândoi fiind foarte ocupați. Bernie programa toate parăzile modei pentru vară și toamnă, făcea planuri pentru mărfurile noi și se întâlnea cu cei din New York. Liz era ocupată cu casa, și parcă tot timpul gătea, cocea și cosea pentru el. Nu exista nimic pe care ea să nu-l poată face. Dădea și petreceri, pregătind singură totul. Cultiva până și trandafiri în spatele casei, iar ea și Jane aveau o mică grădină de legume pe care o făcuseră cu ajutorul lui Tracy. Viața își urmă cursul ei și în curând veni luna aprilie. Bernie trebuia să meargă la New York, iar apoi în Europa așa cum făcea în fiecare an. Liz nu mai văzuse niciodată New York-ul sau Europa și Bernie abia aștepta să o ia cu el. Era tentat să o ia și pe Jane, dar îi promisese lui Liz că aceasta va fi adevărată lor lună de miere și li se ivi o excelentă soluție. Își planificaseră călătoria în așa fel încât Liz să fie în vacanță, și bineînțeles că și Jane era, așa că o duceau la bunici, ceea ce o încânta atât, de mult încât nu părea să-i pese că nu merge cu ei în Europa.

— Și... îi anunță ea în avion, vom merge la *Radio City Music Hall.* Urma să fie un tur triumfător. *Muzeul de Științele Naturii* ca să vadă dinozaurii, despre care învățase la școală, *Empire State, Statuia Libertății.*

Abia aștepta, la fel ca și Ruth, din câte înțelesese Bernie la telefon. Conversațiile lor telefonice erau mult mai prietenoase. Liz o suna mereu pe Ruth doar pentru a vedea ce mai face și a-i spune ultimele noutăți, ceea ce nu-l mai obliga pe el să vorbească cu ea. Iar mama lui nu-și dorea decât să vorbească cu Jane. Era uluitor că îi plăcea fetița atât de mult, iar Jane era nebună după ea. Îi plăcea enorm faptul că avea acum o bunică, iar într-o zi îl întrebase foarte solemnă pe Bernie dacă poate să folosească numele lui la școală.

— Firește.

Rămase trăsnit de ceea ce-i ceruse, dar ea fusese foarte serioasă. Iar a doua zi, la școală, deveni în mod oficial Jane Fine. Venise la el radioasă.

— Acum și eu sunt măritată cu tine.

Liz părea și ea la fel de încântată și era foarte mulțumită că va rămâne în grija cuiva care o iubea cât timp vor fi plecați. Tracy ar fi acceptat cu bucurie, dar ea și Jane nu se prea înțelegeau în ultimul

timp. Jane devenise mai sofisticată decât vechea lor prietenă și asta o făcea pe Tracy să râdă.

În New York bunica Ruth îi aștepta la aeroport.

— Ce face micuța mea?

Pentru prima oară în viața lui, Bernie nu mai simți pe cineva atârnându-i-se de gât și i se păru destul de ciudat, apoi o urmări pe Jane cum zboară în brațele mamei lui. Strânse mâna tatălui său, Liz îi îmbrățișă pe amândoi, apoi toți cinci au pornit spre casă discutând și râzând fericiți. Deveniseră pe neașteptate o familie și nu dușmani, și Bernie își dădu seama că era opera lui Liz. Avea un mod remarcabil de a fi prietenoasă cu toată lumea, și o văzu zâmbindu-i mamei lui în mașină în timp ce schimbaseră o privire plină de înțelesuri în legătură cu o remarcă de-a lui Jane. Era foarte bucuros că părinții lui se atașaseră atât de mult de ea. Se temuse că nu se vor înțelege niciodată, însă nu-și dăduse seama de impactul pe care îl avea asupra părinților săi faptul că deveniseră bunici.

— Iar acum numele meu e ca al vostru, îi anunță Jane mândră, apoi deveni serioasă. E mult mai ușor de scris. Pe celălalt n-am reușit niciodată să-l scriu corect.

Le zâmbi știrbă. Îi căzuse primul dinte în săptămâna care trecuse și îi povesti bunicii cât primise de la zâna dinților.

— Cincizeci de cenți?

Ruth se arătă impresionată.

— Știam că erau doar zece.

— Asta se întâmpla în vremurile de demult, spuse Jane cu dispreț, apoi își sărută bunica pe obraz, și îi șopti: îți cumpăr un con cu înghețată, bun.

Iar inima lui Ruth se mai topi o dată.

— Vom face multe lucruri interesante cât timp mama și tata vor fi plecați.

Jane îi spunea acum tată, iar Bernie o întrebă pe Liz dacă n-ar fi fost mai bine să o adopte legal.

— Ai putea, replicase ea. În mod oficial tatăl ei ne-a abandonat, așa că putem face ce vrem. Dar nu cred că e nevoie să-ți bați capul cu asta. Dacă îți folosește numele va deveni legal o dată cu trecerea timpului.

Fusese de acord cu ea. Nu i se părea potrivit să o târască prin tribunale pe Jane dacă nu era necesar.

Pentru prima oară după mulți ani stătea în casa părinților săi, și rămase surprins de cât de plăcut se simțea cu Liz și cu Jane alături de el. Liz o ajută pe mama lui să pregătească cina apoi spălară vasele împreună. Servitoarea era bolnavă, și asta a fost singura știre deprimantă pe care le-o servi în seara aceea. Dar cum Hattie nu avea decât apendicită și o operaseră deja, nici asta nu se ridică la nivelul

dezastrelor cu care îi obișnuise. Singura problemă a fost că s-a simțit teribil de neliniștit din cauza faptului că Liz dorise să facă dragoste în noaptea aceea.

— Și dacă intră mama? șopti el în întuneric, iar ea râse sfidător.

— Sar pe fereastră și aștept pe iarbă până trece furtuna.

— N-ar fi rău, draga mea...

Se rostogoli și își strecură mâna pe sub cămașa de noapte pe care o purta. Au chicotit, s-au luptat puțin, s-au sărutat și au făcut dragoste, simțindu-se ca doi copii neascultători, iar apoi în timp ce stăteau de vorbă în întuneric, îi spuse lui Liz ce schimbări adusese ea în familia lui.

— Nu-ți poți imagina cum era mama înainte ca tu să apari. Pe cuvântul meu că uneori o uram. Era un sacrilegiu să spună așa ceva sub acoperișul ei, dar câteodată fusese adevărat.

— Cred că Jane e cea care a făcut minunea.

— Eu cred că voi amândouă.

O privi în lumina lunii, cu inima plină de dragoste.

— Ești cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Mai bună ca Isabelle? îl tachină ea și el o ciupi de braț.

— Cel puțin tu nu mi-ai luat ceasul... doar inima...

— Doar atât?

Își țuguie buzele prefăcându-se jignită. Ceea ce-l făcu să o dorească din nou și își strecură mâna între coapsele ei.

— Eu la altceva mă gândeam, *monsieur*.

Îi vorbi cu accent, iar el se repezi la ea, și amândoi se simțeau de parcă luna lor de miere începuse deja. Jane nu veni să doarmă cu ei în noaptea aceea, ceea ce a fost o mare ușurare; cămașa de noapte a lui Liz dispăruse undeva sub pat, iar Bernie uitase să-și aducă pijamalele cu el. Însă a doua zi, la micul dejun, amândoi arătau foarte respectabili în halatele lor, iar mama lui îi anunță în timp ce ea și Jane pregăteau niște suc de portocale.

— Nu vom avea timp să vă conducem la aeroport.

Au schimbat o privire plină de înțelesuri, iar Jane nu părea deloc necăjită.

— Vom merge la *Radio City Music Hall.* Am cumpărat deja biletele.

— Și e prima zi din *Easter Show*.

Jane fremăta de nerăbdare, iar Bernie zâmbi și îi aruncă o privire lui Liz. Mama lui știa ce face. Aranjase totul în așa fel ca Jane să nu meargă cu ei la aeroport și să plângă când îi va vedea plecând. Era perfect, așa că le făcură cu mâna când ea și bunica se urcară în tren, bunicul urmând să le ia de la hotelul *Plaza*.

Jano Și ia gândiți-vă! spuse Jane. Vom merge cu o birjă, e o trăsură cu cai! Chiar prin Central Park...

Când au îmbrățișat-o, buza ei a început să tremure puțin, dar peste

o clipă plecase deja sporovăind veselă cu Ruth. Liz și Bernie s-au reîntors în casă și au făcut dragoste din nou. Au încuiat cu grijă ușa la plecare, un taxi ducându-i la aeroport. Luna de miere începuse.

— Ești pregătită pentru Paris, doamnă Fine?

— *Oui, monsieur*.

Chicoti apoi izbucniră în râs.

Liz încă nu văzuse New York-ul. Dar au hotărât să petreacă trei zile la New York la întoarcerea acasă. Pentru Jane va fi mai ușor așa, să treacă peste partea mai neplăcută a plecării lor, și vor putea fi mai mult timp cu ea după revenirea în țară. Era mai bine și din cauza întâlnirilor lui de afaceri.

*

* *

Au zburat spre Franța cu *Air France,* aterizând la Orly devreme în ziua următoare. Era ora opt dimineața, și au ajuns la *Ritz* după două ore, timp în care și-au luat bagajele, au trecut prin vamă și au traversat orașul. Li se trimisese o limuzină de la *Wolff's,* iar Liz rămase năucită de înfățișarea hotelului. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos ca holul hotelului *Ritz,* cu femei îmbrăcate elegant, bărbați în costume bine croite, portari care plimbau pudeli și pechinezi. Iar magazinele din Fouborg St. Honoré erau chiar mai frumoase decât și le închipuise. Era ca un vis, iar Bernie o duse peste tot. La *Fouquet,* la *Maxim's* în vârful turnului Eiffel, cu Bateau-Mouche, la Galeriile Lafayette, Louvrul, chiar și la muzeul Rodin. Săptămâna pe care o petrecu la Paris a fost cea mai fericită din viața ei și își dorea să nu se termine niciodată. Apoi plecară la Roma și Milano pentru a asista la parăzile modei pe care el trebuia să le vadă pentru magazin. Bernie continua să fie cel care hotăra noile linii de modă pe care *Wolff's* urma să le importe, și era incredibil de dificil să le aleagă. Liz era impresionată de munca pe care o făcea. Îl însoțea peste tot, făcând însemnări pentru el, încercând de vreo câteva ori unele rochii, pentru ca el să vadă cum îi vin unei „muritoare de rând" nu doar unei fete obișnuite să pună în evidență rochia pe care o purta, îi spunea cum se simțea în ele, dacă erau comode și ce anume le-ar fi făcut mai grozave, învățând o mulțime de lucruri despre meseria lui în timp ce-l însoțea dintr-un loc în altul. Bernie observă ce efect aveau asupra ei parăzile modei. Dintr-o dată deveni mult mai conștientă de ce se purta, și începu să se îmbrace mult mai șic. Arăta mai cochetă și era mult mai atentă cu alegerea accesoriilor. Avuse bun-gust și când se întâlniseră, dar acum, cu resurse bănești mai mari, dovedi cât de bine știa să se îmbrace. Însă nu era doar distinsă, devenise tulburătoare. Și era mai fericită ca oricând, călătorind cu el, lucrând cot la cot în fiecare zi, întorcându-se în camera de la hotel pentru a face dragoste,

plimbându-se prin oraș până seara târziu, sau aruncând monezi în Fontana di Trevi.

— Ce-ți dorești, iubirea mea?

Niciodată nu o iubise mai mult ca în clipa aceea.

— Vei vedea.

Liz îi zâmbi.

— Da? Cum?

Însă știa deja. Își dorea același lucru și se străduiau foarte mult.

— Ceea ce-ți dorești te va face mai rotundă și mai grasă?

Îi plăcea să se gândească, închipuindu-și că va ajunge așa, purtând în pântec copilul lui, însă nu încercau de prea mult timp, și ea îi zâmbi doar.

— Dacă îți spun ce-mi doresc nu se va mai împlini.

Îi flutură degetul sub nas, apoi se întoarseră la *Excelsior* și făcură din nou dragoste. Era minunat gândul că ar putea concepe un copil în cea de-a doua lună de miere. Dar sosind la Londra pentru ultimele două zile ale călătoriei lor, deveni evident că nu se întâmplase așa ceva, iar Liz fu atât de dezamăgită, că plânse când îl anunță vestea.

— Nu-i nimic.

Își puse un braț pe umerii ei și o ținu strâns.

— Vom încerca din nou.

O făcură o oră mai târziu, deși știau că acum nu puteau concepe un copil, dar se simțiră bine oricum. Fericirea le era întipărită pe chipuri când se întoarseră la New York, după cele mai grozave două săptămâni pe care le petrecuseră împreună. Lui Jane i-au trebuit două ore pentru a le povesti ce făcuse în timpul cât ei fuseseră plecați. Și se părea că bunica Ruth cumpărase un întreg magazin de jucării pentru ea.

— Ne va trebui un camion ca să ducem acasă toate lucrurile astea.

Bernie privea nevenindu-i să creadă la păpuși, jucării, un câine uriaș, un căluț, o casă de păpuși, o sobă în miniatură. Ruth arăta cam stânjenită, apoi își împinse bărbia înainte.

— Nu avea cu ce să se joace aici. N-au rămas decât camioanele și mașinile tale, spuse ea pe un ton aproape acuzator.

Dar îi plăcuse să cumpere toate jucăriile acelea.

— Oh.

Bernie rânji și îi întinse mamei lui o cutie de la *Bulgari*. Îi cumpărase o frumoasă pereche de cercei făcuți din monezi vechi de aur, încrustate cu diamante minuscule în formă hexagonală. Îi cumpărase o pereche la fel și lui Liz și ea era înnebunită după ei. Ca și Ruth. Și-i puse imediat, îi îmbrățișă pe amândoi apoi alergă să i-i arate lui Lou. Liz o luă în brațe pe Jane. Îi fusese foarte dor de ea, însă călătoria în Europa fusese minunată. Și le prinsese bine timpul petrecut doar în doi.

În zilele următoare au vizitat New York-ul, simțindu-se aproape la fel de bine. Au luat cina la *La Côte Basque,* la *21,* și la *Grenouille,* cele trei restaurante preferate ale lui Bernie, unde au comandat numai specialități. Au servit băuturi în *Oak Room* de la hotelul *Plazza,* la *Sherry Netherland,* au fost să-l asculte pe Bobby Short cântând la *Carlyle,* iar Liz se îndrăgosti de el. Liz cutreieră magazinele *Bergdorf, Saks, Bendel* și legendarul *Bloomingdale,* însă stărui că tot *Wolff's* îi plăcea mai mult. Bernie o dusese peste tot.

— Mă distrez așa de bine cu tine. Îmi faci viața atât de plină, Bernie. Niciodată n-am știut că poate fi așa. Eram atât de ocupată să supraviețuiesc, încât acum mi se pare totul incredibil. Totul era atât de mărunt și de zbuciumat, iar acum viața mă răsfață, e ca o pictură gigantică... ca și frescele Chagall de la *London Center.* Totul e în nuanțe de roșu, verde, galben însorit și albastru luminos... Înainte era doar gri și alb.

Îl privi plină de adorație, iar el se aplecă să o sărute.

— Te iubesc, Liz.

— Și eu te iubesc, i-o șopti la ureche, apoi sughiță tare făcându-l pe cel din fața lor să se întoarcă spre ea.

Liz ridică privirea spre Bernie.

— Cum ziceai că te cheamă?

— George, George Murphy. Sunt însurat și am șapte copii în Bronx. Vrei să vii la hotel cu mine?

Bărbatul așezat lângă ei în barul de la *P.J. Clark's* se holbă zăpăcit. Localul era plin de bărbați care căutau o parteneră de pat, dar majoritatea nu discutau despre soțiile și copii lor.

— Ce-ar fi să mergem acasă și să mai facem unul? îi propuse ea încântată.

— O idee grozavă.

Opri un taxi pe Thrid Avenue care îi duse până în Scarsdale pe ruta cea mai scurtă, ajungând acasă înaintea mamei lui și a lui Jane. Tatăl lui era încă la spital. Era bine să fie din nou acasă cu ea, mai ales în pat. Nu-i făcu mare plăcere să se scoale când sosiră mama lui și Jane. Și îi făcu și mai puțină plăcere că trebuia să părăsească orașul pe care îl iubea și să se întoarcă în California. Vorbise din nou cu Paul Berman, însă degeaba.

— Haide, Paul. Sunt acolo de un an. Paisprezece luni de fapt.

— Dar magazinul e deschis doar de zece luni. Și acum de ce te mai grăbești? Ai o soție minunată, o casă drăguță, iar San Francisco e un loc bun pentru Jane.

— Vrem să o înscriem aici la școală.

Descoperise însă că nu-i primeau cererea decât dacă era sigur că vor locui în New York.

— Nu ne poți exila ani la rând.

— Nu ani... să zicem doar încă unul. Nu există nimeni altcineva mai competent ca tine pentru această slujbă.

— În regulă.

Bernie oftă.

— Însă doar atât. Ne-am înțeles.

— Bine, bine... ai zice că te-am trimis în Armpit, West Virginia. Pentru Dumnezeu, San Francisco nu e la capătul lumii.

— Știu. Dar locul meu e aici și tu o știi prea bine.

— Nu te contrazic, Bernie. Însă în momentul de față avem nevoie de tine acolo. Vom face tot posibilul să te aducem înapoi peste un an.

Îl duru sufletul când părăsi New York-ul, însă trebuia să recunoască că întoarcerea la San Francisco nu i se mai părea chiar atât de îngrozitoare. Mica lor casă era chiar mai drăguță decât și-o amintea, magazinul arăta bine. Nu chiar ca cel din New York, însă pe aproape. Singurul lucru care nu-i plăcea era faptul că nu mai era toată ziua cu Liz, și apăru în cantina școlii chiar din prima zi a întoarcerii, pentru a mânca un sandviș, împreună cu ea. Arăta foarte distins și elegant într-un costum gri închis. Liz era îmbrăcată într-o fustă plisată și un pulover roșu pe care îl cumpăraseră la *Trois Quartiers,* arătând foarte drăguță și tânără, iar Jane fu foarte mândră să-i vadă împreună.

— Uite-l pe tata, acolo, cu mama.

Îl arătă mai multor prieteni de-ai ei apoi veni să se așeze lângă el pentru a le arăta că îi aparține ei.

— Salut, puștoaico, spuse el aruncând-o în sus, apoi făcu același lucru cu trei dintre prietenii ei.

Avu mare succes la cantină. Tracy apăru și ea pentru a-l saluta. Îl îmbrățișă și îl anunță că fiica ei era din nou însărcinată. Iar Bernie văzu privirea înfrigurată a lui Liz și o strânse de mână. Începuse să-și facă probleme că ceva nu era în regulă cu ea, iar el îi spuse că probabil era vina lui, din moment ce ea avea deja un copil. În cele din urmă au ajuns la concluzia că deocamdată să nu grăbească lucrurile, să mai încerce, însă amândoi erau necăjiți. Își doreau cu disperare un copil.

Iar în iunie Bernie îi făcu o surpriză. Închiriase o căsuță în Stinson Beach pe perioada vacanței, iar Liz era încântată. Un loc perfect pentru ei. Un dormitor doar pentru ei doi, unul pentru Jane, o cameră de oaspeți pentru prieteni, o sufragerie spațioasă, o bucătărie însorită și un mic debarcader unde puteau face plajă goi dacă ar fi vrut, deși n-ar fi făcut-o cu Jane acasă. Era perfect și Liz nu putea fi mai fericită. S-au hotărât să se mute acolo pentru două luni, iar el urma să facă naveta. Însă abia se instalaseră de două săptămâni când Liz făcu o gripă, care nu-i trecu decât peste câteva săptămâni. Discută cu tatăl său și Lou îi spuse că ar trebui să consulte imediat un doctor și să ia antibiotice. Capul o durea tot timpul și îi era greață către seară. Se

simțea extenuată și deprimată și nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de rău. Starea ei se mai îmbunătăți în a doua lună, dar nu prea mult, nepermițându-i să se bucure de plajă și de casă, deși Jane se distra de minune cu prietenii ei și alerga pe plajă cu Bernie, în fiecare seară. Liz abia putea merge pe stradă fără să i se facă rău. Nu avea nici măcar chef să meargă în oraș să-și încerce rochia pentru deschiderea stagiunii operei. Își alesese o rochie subțire din satin negru cu un singur umăr, și o pelerină plisată.

— Ce mărime e?

Se privea uluită. De obicei purta șase dar rochia asta nu o cuprindea. Vânzătoarea se uită la etichetă apoi la ea.

— E măsura opt, doamnă Fine.

— Cum merge?

Bernie își vârî capul pe ușă și ea îl privi încruntată.

— Groaznic.

Nu se putea să se fi îngrășat. Era bolnavă din iulie. Iar pentru a doua zi își fixase o vizită la doctor. Școala începea peste o săptămână și trebuia să-și recapete energia. Lua și antibioticele pe care i le recomandase socrul ei.

— Probabil că mi-au trimis o altă mărime. Nu poate fi decât mărimea patru. Pur și simplu nu înțeleg, încercase un model atunci când o comandase și îi venise ca turnată. Iar aceea fusese mărimea șase.

— Te-ai îngrășat în vacanță?

Bernie intră în cabina de probă. Liz avea dreptate. Era imposibil să închizi fermoarul de la talie în jos. Privi spre vânzătoarea care îi privea tăcută.

— Nu i se poate da drumul?

Știa cât era de scumpă, ar fi fost un sacrilegiu să o transforme prea mult. Va trebui să poarte altceva pentru premieră, doar că acum nu prea mai aveau timp să comande o rochie nouă. Vânzătoarea aruncă o singură privire și clătină din cap, apoi puse mâna pe talia lui Liz și o privi întrebător.

— Doamna s-a îngrășat în această vacanță?

Era franțuzoaică și Bernie o adusese din New York. Lucra de mai mulți ani pentru *Wolff's*.

— Nu știu, Marguerite.

Se ocupase de mai multe ori de rochiile lui Liz, pregătindu-i-o pe cea de mireasă și pe cea purtată anul trecut la deschiderea stagiunii Operei.

— Nu cred să mă fi îngrășat.

Însă nu purtase decât haine vechi și largi, treninguri, cămăși care atârnau pe ea, și chiar acum purta o rochie de bumbac lungă și fără talie. Apoi brusc îl privi pe Bernie și îi zâmbi.

— Oh, Dumnezeule!

— Te simți bine?

Arăta îngrijorat, dar ea îl privea radioasă. Fața i se făcuse albă, iar acum era din nou îmbujorată, râzând fericită. Își aruncă brațele în jurul lui, îl sărută, iar vânzătoarea dispăru discret din cabina de probă. Îi plăcea să lucreze cu Liz. Era întotdeauna așa de prietenoasă, iar cei doi se iubeau atât de mult. Era bine să te afli în preajma unor astfel de oameni.

— Ce s-a întâmplat, Liz?

O privi consternat, iar ea continua să-i zâmbească fermecător în ciuda faptului că rochia nu i se potrivea sau poate tocmai din această cauză.

— Cred că nu voi mai lua acele antibiotice.

— De ce nu?

— Cred că tatăl tău greșește.

— De ce?

— Nu cred că e vorba de o infecție la sinus.

Se așeză pe scaun uitându-se la el cu un zâmbet cuceritor și dintr-odată el înțelese. Se holbă la rochie, apoi din nou la ea.

— Ești sigură?

— Nu... nici nu m-am gândit la așa ceva până acum... dar sunt aproape sigură... am cam uitat noțiunea timpului cât am fost la plajă.

Dar acum își aminti că nu-i venise ciclul. Avea o întârziere de patru săptămâni. Însă fusese prea bolnavă pentru a-și da seama. Iar doctorul i-o confirmă a doua zi. Era însărcinată de șase săptămâni și se grăbi la magazin pentru a-i spune marea veste lui Bernie. Îl găsi în biroul său studiind niște rapoarte din New York. Își ridică privirea în clipa în care ea păși înăuntru.

— Ei?

Își ținu respirația, ea zâmbi scoțând de la spate o sticlă de șampanie.

— Felicitări, tăticule.

Puse șampania pe masă și el o îmbrățișă chiuind de fericire.

— Am reușit! Am reușit! Te-am lăsat cu burta umflată!

Liz râse, Bernie o sărută ridicând-o în brațe, iar secretara se întrebă ce făceau acolo. Mult timp n-au ieșit afară și când au făcut-o, în cele din urmă, domnul Fine arăta foarte mulțumit de el însuși.

Capitolul 14

Plecă la New York în obișnuita călătorie de afaceri pe care o făcea în toamnă. După aceea trebuia să plece la Paris și se gândi că această călătorie va fi prea obositoare pentru Liz. Voia ca ea să se odihnească, să stea întinsă, să mănânce mâncare sănătoasă, să privească la televizor și să se relaxeze după ce venea de la școală. Și înainte de a pleca îi spuse lui Jane să aibă grijă de mama ei. Jane îi privise zăpăcită când îi spuseseră despre copil, dar după un timp începuse să-i placă.

— Un fel de păpușă mai mare, îi explicase Bernie.

Iar Jane era și mai încântată de faptul că el își dorea un băiat, iar ea va fi întotdeauna fetița lui preferată. Promise să aibă grijă de Liz, iar Bernie le sună de îndată ce ajunse la New York. Locuia la hotelul *Regency* pentru că era mai aproape de magazin și luase masa cu părinții în prima seară după sosire. S-au întâlnit la *Le Cirque,* iar Bernie intră cu un zâmbet luminos. Îi văzu așezați la o masă, așteptându-l. O sărută pe mama lui, comandă un kir, iar mama lui îl studie bănuitoare.

— S-a întâmplat ceva?

— Mda.

— Te-au concediat?

De data asta Bernie râse, și comandă o sticlă de *Dom Perignon* în timp ce mama lui se holba la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva foarte plăcut.

Ea nu credea nici un cuvânt, apoi își începu precaută interogatoriul.

— Te întorci în New York?

— Încă nu.

Deși i-ar ți plăcut foarte mult, dar până și această dorință se eclipsase acum.

— Ceva și mai bun.

— Te muți în altă parte? îl privi întrebător, iar tatăl lui zâmbi. El ghicise deja și cei doi bărbați schimbară o privire încărcată de înțelesuri în timp ce chelnerul turna șampania, iar Bernie ridică paharul în cinstea lor.

— Pentru bunica și bunicul.

— Deci?

Ruth continuă să se uite la el foarte nedumerită apoi ca și cum ar fi lovit-o trăsnetul, se lăsă pe spate holbându-se la el cu gura deschisă și ochii uluiți.

— Nu! Liz e... pentru prima dată în viața ei nu reușea nici ea să-și găsească cuvintele, lacrimi îi apărură în ochi, iar Bernie dădu din cap și îi mângâie mâna.

— Vom avea un copil, mamă.

Era atât de încântat, încât abia se mai putea controla. Tatăl lui îl felicită, iar mama lui bâlbâi ceva incoerent.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred... Totul e în ordine? Liz mănâncă suficient? Cum se simte? Trebuie să o sun neapărat când ajungem acasă.

Apoi dintr-odată se gândi la Jane și se uită la Bernie îngrijorată.

— Jane cum se comportă?

— Cred că a fost puțin șocată la început. Bănuiesc că nu i-a trecut prin cap că putem să-i facem așa ceva, dar ne-am petrecut mult timp cu ea explicându-i, spunându-i cât de importantă e ea pentru noi, iar Liz îi va da să citească niște cărți care să o ajute să treacă de resentimentele pe care s-ar putea să le aibă.

Mama lui îl mustră.

— Ai început să vorbești ca unul dintre ei... În California nu se mai vorbește engleza. Ai grijă să nu ajungi ca ei și să rămâi acolo pentru totdeauna.

Își făcuse probleme din această cauză, dar acum nu se putea gândi decât la nepotul care era pe drum.

— Liz ia vitamine?

I se adresă lui Lou, fără să mai aștepte răspunsul fiului ei.

— Ar trebui să vorbești cu ea când vom suna diseară. Să-i explici ce să mănânce, ce vitamine să ia.

— Sunt convins că are un obstetrician, Ruth. Îi va spune el ce să facă.

— Ce știe el? S-ar putea să fie unul din acei hippie umblând în sandale, frecându-i ierburi de frunte și spunându-i să doarmă goală pe plajă.

Îi aruncă o privire cruntă fiului ei.

— Va trebui să te întorci aici când se va naște copilul. Doar în spitalul din New York va fi în siguranță, acolo e locul ei, iar tatăl tău va putea aranja totul.

— Au spitale foarte bune în California, Ruth.

Cei doi bărbați îi zâmbeau. Era copleșită de importanța evenimentului.

— Sunt convins că Bernie va ști ce să facă.

Firește că tatăl său avea dreptate. Fusese deja împreună cu Liz la

un doctor și se declarase mulțumit de obstetricianul pe care ea îl găsise prin intermediul unei prietene. Până la urmă se hotărâseră să facă și exercițiile Lamaze, Liz declarând că vrea să nască copilul în mod natural, cu Bernie lângă ea, ținând-o de mină. Era încă nervos când se gândea la asta, dar nu dorea să o dezamăgească, și era foarte hotărât să fie prezent la naștere.

— Totul va fi bine, mamă. Am fost cu ea la doctor înainte de a veni încoace. Mi se pare foarte competent și e chiar din New York.

Era convins că asta o va liniști, dar ea nu-l asculta. Ceea ce spusese mai întâi îi atrăsese atenția.

— Cum adică, ai fost cu ea la doctor? Sper că ai rămas în sala de așteptare.

Bernie îi mai turnă un pahar de șampanie și îi zâmbi.

— Nu. Acum e altfel. Tatăl ia parte la tot ce se întâmplă.

— Doar n-ai de gând să fii acolo la naștere?

Arăta îngrozită: I se părea o modă dezgustătoare. Se practica și în New York, și nimic nu putea fi mai rău ca un bărbat urmărindu-și soția cum îi naște copilul.

— Vreau să fiu prezent, mamă.

Ea se strâmbă.

— Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată.

Apoi își coborî vocea, șoptind conspirativ.

— Să știi că niciodată nu vei mai simți același lucru pentru ea dacă vezi cum se naște copilul. Poți să mă crezi pe cuvânt. Am auzit niște povești, că ți se face părul măciucă.

Și apoi se ridică pufnind pe nas plină de demnitate - o femeie decentă nu și-ar dori să fi acolo.

— E ceva îngrozitor pentru un bărbat.

— Mamă, e un miracol… Nu e nimic oribil sau indecent ca să vezi cum naște soția ta.

Era atât de mândru de Liz, încât voia să vadă copilul lor venind pe lume, voia să fie acolo ca să-l întâmpine. Au fost să vadă un film despre nașterea unui copil, ca amândoi să știe la ce să se aștepte. Nimic nu i se păruse dezgustător, doar puțin înspăimântător. Și știa că Liz era puțin neliniștită, deși mai născuse un copil, dar asta se întâmplase cu șase ani în urmă. Pentru amândoi era un eveniment care părea destul de îndepărtat. Mai erau șase luni și abia așteptau. Până terminară cina, Ruth nu doar că planificase întregul trusou, dar propusese cele mai bune grădinițe din Westchester și își îndemnă fiul să insiste ca fiul lui să urmeze dreptul. Au băut multă șampanie, iar Ruth era puțin amețită când au plecat. A fost cea mai plăcută cină pe care o luase cu ea de foarte mult timp și le transmise părinților lui invitația lui Liz de a veni la ei. Și Bernie era și el destul de amețit, pentru că ideea de a-i vedea locuind cu el să nu-l înspăimânte.

— Liz vă invită la noi pe perioada vacanței.

Își privi părinții.

— Și tu nu?

— Cum să nu, mamă. Liz vrea ca voi să locuiți la noi.

— Unde?

— Jane poate dormi în camera bebelușului.

— Nu e nevoie. Vom sta la *Huntington* ca și până acum. În felul ăsta nu vă vom deranja. Când vrea să venim?

— Vacanța ei de Crăciun începe la 21 decembrie. Ce-ar fi să veniți atunci?

— Sper că nu va continua să lucreze, nu-i așa, Bernie?

El îi zâmbi.

— Am fost înconjurat de femei încăpățânate toată viața mea. E hotărâtă să lucreze până la vacanța de Paște, iar apoi să-și ia concediu. O va înlocui Tracy, prietena ei. Au aranjat deja totul.

— *Meshuggeneh.* Pe atunci ar trebui să fie în pat.

Bernie ridică din umeri.

— Nu o va face, iar doctorul spune că va putea lucra aproape până la sfârșit... deci veniți?

Ochii lui Ruth sclipiră când îi răspunse fiului ei.

— Tu ce crezi? Că n-am de gând să vin să-mi vizitez singurul fiu, în locul acela uitat de Dumnezeu în care trăiește?

— Eu nu l-aș numi chiar așa, mamă.

— Nu e New York.

Bernie privi cu nostalgie la taxiurile care treceau pe lângă ei, la oamenii care se plimbau pe străzi, la magazinele mici de pe Madison Avenue, în timp ce așteptau ca portarul să le găsească un taxi. Avea uneori impresia că iubirea lui pentru New York nu se va sfârși niciodată, iar San Francisco i se părea încă un oraș de exil.

— San Francisco nu e un oraș chiar așa de rău.

Încă mai încerca să se autoconvingă, în ciuda faptului că era atât de fericit acolo cu Liz. Ar fi fost și mai fericit la New York. Mama lui ridică din umeri și-l privi cu mâhnire.

— Numai să vii acasă. Mai ales acum.

Se gândeau toți la Liz și la copilul pe care îl purta în pântece.

— Ai grijă de tine.

Îl îmbrățișă strâns, când în sfârșit un taxi opri în fața lor, iar ochii ei erau plini de lacrimi când făcu un pas înapoi.

— *Mazel tov,* la amândoi.

— Mulțumesc, mamă.

Îi strânse mâna tatălui său, schimbară o privire plină de căldură, apoi îi făcură cu mâna și peste o clipă dispăruseră deja. Bernie se întoarse pe jos la hotelul său, gândindu-se la ei, la Liz, la Jane, la cât de norocos era... indiferent unde locuia. Poate că pentru moment nu

conta prea mult... În San Francisco lui Liz îi va fi mai ușor, nu va aluneca pe gheață și nu va trebui să se lupte cu zăpada și vitregiile naturii. Era mai bine, se convinse el... Iar a doua zi când plecă turna cu găleata. Deși orașul încă i se părea frumos, acoperit de nori gri spre care se înălța avionul, părinții lui îi veniră din nou în minte. Probabil că le era greu. Singurul lor fiu era atât de departe de ei. Dintr-odată înțelese diferit întreaga situație, acum că urma și el să aibă un fiu. Nu i-ar fi plăcut să-l știe locuind departe. Apoi își lăsă capul pe scaun și un zâmbet i se așternu pe buze, gândindu-se la Liz și la copilul pe care îl vor avea. Spera că va semăna cu ea și nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost o fetiță... Dormi mai tot drumul până în Europa.

Săptămână petrecută la Paris trecu foarte repede și de acolo plecă la Roma și Milano, așa cum făcea de obicei. De data asta plecă și în Danemarca și la Berlin, după ce luă parte la o rundă de întâlniri la Londra. A fost o călătorie plină de succes. A lipsit aproape trei săptămâni, iar când o revăzu pe Liz izbucni într-un râs fericit. Abdomenul ei parcă explodase cât timp fusese plecat și nu mai putea purta hainele ei obișnuite. Și când se întinse în pat arăta de parcă înghițise un pepene enorm.

— Ce e asta? îi zâmbi el amuzat, după ce făcură dragoste.

— Nu știu.

Își ridică mâinile sus într-un gest de ignoranță zăcând goală în patul lor, cu părul împletit în două codițe și hainele lor aruncate la podea.

Se grăbeau, pentru că Tracy urma să o aducă acasă pe Jane din excursia în care plecaseră. Însă când Liz se ridică și începu să traverseze camera, îl văzu pe Bernie urmărind-o și dintr-odată deveni foarte conștientă de formele ei. Îi luă cămașa și o trase pe ea.

— Nu te uita la mine... sunt așa de grasă, că mi-e rușine.

— Grasă? Vorbești prostii. Niciodată n-ai arătat mai bine. Ești superbă.

Veni lângă ea și o mângâie cu tandrețe, apoi mâna lui alunecă fascinată deasupra umflăturii din stomac.

— Știi cumva dacă va fi băiat sau fată?

O privea curios.

Ea ridică din umeri zâmbindu-i.

— E mai mare ca Jane în aceeași perioadă, dar asta nu înseamnă nimic. Apoi adăugă cu speranță: Poate e un băiat. Asta îți dorești, nu-i așa?

El își înclină capul într-o parte, uitându-se cu drag la ea.

— Nu cred că are importanță. Doar să fie sănătos. Când mai mergi la doctor?

— Ești sigur că vrei să fii cu mine?

Îl privi îngrijorată, iar el rămase surprins.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Apoi înțelese perfect.

— Scumpa mea mamă a vorbit cu tine?

Liz roși, apoi ridică din nou din umeri, încercând să pară nepăsătoare și să explice în același timp, dar el o apropie de el ținând-o strâns.

— Pentru mine ești frumoasă. Și vreau să împart totul cu tine... absolut totul... binele, răul, partea cea groaznică, întreg miracolul. Amândoi am făcut acest copil și amândoi ne vom bucura cât mai mult de el. În regulă?

Liz arăta ușurată, iar ochii îi străluciră în timp ce-l privea.

— Ești sigur că nu vei fi scârbit?

Părea îngrijorată, iar Bernie râse, amintindu-și ceea ce tocmai făcuseră în pat. O sărută tandru.

— O astfel de impresie ți-am lăsat?

Liz îl îmbrăţișă strâns.

— O.K.... Îmi pare rău.

Apoi se auzi soneria, iar ei se îmbrăcară în grabă pentru a le întâmpina pe Tracy și pe Jane. Bernie o luă în brațe pe Jane, o aruncă în sus și îi arătă toate cadourile pe care i le adusese din Franța. Trecură multe ore până când Bernie și Liz rămaseră din nou singuri.

Ea se ghemui în pat lângă el, mai discutară un timp despre munca lui, despre magazin, despre călătoria făcută și despre copilul pe care îl așteptau. Liz părea mult mai interesată de asta decât de orice altceva. Era și copilul lui și era mândru de ea. O luă în brațe, iar Liz adormi fericită lângă el.

Capitolul 15

Părinții lui Bernie sosiră la o zi după începerea vacanței de Crăciun, iar Liz și Jane îi așteptară la aeroport. Liz era în cinci luni și jumătate. Iar Ruth aduse totul, de la scutece la articole pentru îngrijirea copilului, pe care Lou fusese obligat să le caute chiar și la spitalul unde lucra. Avea sfaturi pentru ea datând încă de pe vremea bunicii ei, și după o singură privire aruncată abdomenului lui Liz, decretă că va fi băiat, ceea ce încântă pe toată lumea.

Au rămas o săptămână și au dus-o pe Jane în Disneyland pentru a le permite lui Bernie și lui Liz să-și sărbătorească aniversarea unui an de la căsătorie. Au sărbătorit-o trei seri la rând. În ziua aniversării au cinat la *L'Etoile,* apoi au venit acasă și au făcut dragoste, a doua zi au luat parte la un mare bal de binefacere dat la magazin, iar în Ajunul Anului Nouț au ieșit în oraș cu prietenii, încheind seara la barul de la *L'Etoile* din nou. Au petrecut câteva zile minunate, însă când Ruth și Lou s-au reîntors, Ruth îi spuse lui Bernie că, după părerea ei, Liz arăta foarte obosită. Palidă, extenuată și fără vlagă. În ultima lună se plânsese de dureri la șolduri și la spate.

— De ce nu pleci cu ea undeva?

— Cred că ar trebui.

Muncise atât de mult, încât nu se gândise la așa ceva, iar anul acesta urma să fie foarte greu pentru el. Copilul urma să se nască exact în perioada când el își făcea călătoria obișnuită la New York și în Europa. Va trebui să o amâne până după naștere și dintr-odată avea și mai mult de lucru la magazin.

— Să văd dacă voi reuși.

Mama lui îl atenționă furioasă.

— Nu-ți neglija responsabilitățile, Bernie!

Bernie izbucni în râs.

— Ia ascultă, a cui mamă ești tu? A ei sau a mea?

Uneori îi părea rău de Liz, nu avea nici o altă familie decât pe el, pe Jane și pe părinții lui. Așa de enervantă cum putea fi mama lui, era bine să știe că cineva se îngrijea de el.

— Nu face pe deșteptu'. Îi va prinde bine să plece undeva înainte de nașterea copilului.

Și de data asta urmă sfatul mamei lui și o duse pe Liz în Hawaii pentru câteva zile, fără Jane, deși ea rămase bosumflată mai multe

săptămâni după aceea. Bernie îi aduse de la magazin un maldăr de rochii tropicale și făcu rezervările la hotel. O pusese în fața unui fapt împlinit și peste trei zile erau deja plecați. La întoarcere Liz era bronzată, sănătoasă și relaxată, simțindu-se din nou în plină formă. Sau aproape. Cu excepția arsurilor la stomac, a insomniei, a durerilor de șale, a picioarelor umflate și a stărilor dese de oboseală, care erau cu toate foarte normale după părerea doctorului. Durerile de șale și cele din șolduri erau cele mai neplăcute, dar și astea erau normale.

— Dumnezeule, Bernie, mi se pare uneori că niciodată nu voi mai fi eu însămi.

Se îngrășase cu douăsprezece kilograme, mai avea două luni până la naștere, dar pentru el încă era drăguță. Fața i se mai împlinise, dar arăta la fel de frumoasă și parcă mai tânără. Și era mereu îngrijită și bine îmbrăcată. I se părea foarte dulce, deși era conștient că dorința lui pentru ea scădea tot mai mult. Dar parcă nu era momentul potrivit pentru așa ceva, deși ea se plângea câteodată. Bernie se temea să nu-i facă vreun rău copilului, mai ales dacă deveneau prea entuziaști, cum se întâmplă deseori. Însă, în cele din urmă, nici lui Liz nu-i mai păsă dacă fac sau nu dragoste. Pe la sfârșitul lui martie se simțea atât de rău, încât abia mai putea umbla și era fericită că nu mai trebuia să lucreze. N-ar mai fi suportat nici o zi să se chinuie să stea în picioare, să țină copiii la respect, să-i învețe să adune sau să scrie.

Clasa ei își luă rămas bun de la ea, fiecare elev aducând câte ceva. Acum, Liz avea papuci, pulovere, pălării, o scrumieră, trei desene, un leagăn făcut de tatăl unui elev, o pereche minusculă de saboți de lemn și o mulțime de alte cadouri făcute de colegii ei. Și, bineînțeles, Bernie aducea în fiecare zi alte și alte hăinuțe de la magazin. Cu ce aducea el și ce trimetea mama lui din New York, Liz avea suficient pentru cinci gemeni. Dar era amuzant să vadă toate lucrurile astea drăguțe și abia aștepta să treacă de naștere. Devenea tot mai nervoasă, iar noaptea adormea tot mai greu. Când nu putea dormi, se plimba prin camere, se așeza în sufragerie și tricota, privea la televizor sau intră în camera copilului, gândindu-se cum va fi când el se va afla acolo.

Acolo se afla într-o după-amiază așteptând-o pe Jane să se întoarcă de la școală, așezată în balansoarul adus de Bernie cu două săptămâni în urmă, când auzi telefonul sunând. Se gândi să nu răspundă. Dar nu-i plăcea să facă așa ceva dacă Jane nu era acasă. Nu știai niciodată ce se putea întâmpla, poate că aveau nevoie de ea, poate că se rănise venind spre casă sau poate era Bernie și îi plăcea să-i vorbească. Se ridică gemând din balansoar, își frecă șalele și se îndreptă clătinându-se spre sufragerie.

— Alo?

— Bună.

Vocea îi părea vag cunoscută, dar nu era sigură de unde anume.

Era probabil cineva care încerca să-i vândă ceva.

— Da?

— Ce mai faci?

Ceva în vocea asta o făcu să se înfioare.

— Cine e la telefon?

Încercă să vorbească normal, dar parcă își pierduse răsuflarea. Exista ceva amenințător în această voce, dar nu știa ce anume.

— Nu-ți amintești de mine?

— Nu.

Vru să închidă, sperând că e doar o glumă stupidă, dar vocea adăugă repede:

— Liz, așteaptă!

Era o comandă și vocea îșI pierdu dintr-odată nuanța plăcută. Deveni aspră, hârâită și Liz știu... dar nu se putea... doar semăna cu a lui. Rămase nemișcată lângă telefon și nu mai rosti nici un cuvânt.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu știu cine ești.

— Pe dracu nu știi.

Râse, iar sunetul scos era aspru și plin de venin. Nu-i plăcuse niciodată râsul lui și acum știa prea bine cine era. Ceea ce nu știa era cum de o găsise și de ce. Nu era prea sigură că dorea să afle.

— Unde mi-e copilul?

— Ce importanță are?

Era Chandler Scott, tatăl lui Jane, dar care nu-i fusese deloc tată. Bernie Fine era tatăl ei, iar Liz nu voia să mai aibă de-a face cu acest om. În vocea ei se simți disprețul atunci când îi răspunse.

— Ce vrei să spui?

— N-ai văzut-o de cinci ani, Chan. Nici măcar nu știe cine ești.

„Sau că trăiești”, dar asta nu i-o mai spuse.

— Nu vrem să te mai vedem.

— Am auzit că te-ai recăsătorit.

Liz îșI privi, burta și zâmbi.

— Pun pariu că tipu' are bani. Era o replică dezgustătoare și o înfurie.

— Ce te privește pe tine?

— Pentru că vreau să știu dacă fata mea este tratată bine. De fapt, cred că ar trebui să o văd. Adică, la urma urmei, ar trebui să știe că are un tată care o iubește.

— Nu mai spune? Dacă te-ar fi interesat așa de mult, ar fi trebuit să i-o arăți cu mult timp în urmă.

— De unde era să știu unde ai plecat? Ai dispărut.

Asta îi reaminti de ceva, dar nu reuși să gândească prea limpede în timp ce-l asculta cu inima zvâcnindu-i de furie. Erau multe lucruri pe care cândva ar fi vrut să i le spună în față, dar de atunci trecuseră

mulți ani. Jane avea șapte ani acum.

— Cum m-ai găsit?

— Nu ești chiar așa de greu de găsit. Ești trecută în vechea carte de telefon. Iar fosta proprietară mi-a spus noul tău nume. Ce mai face Jane?

Liz încleștă fălcile când îi răspunse.

— Bine.

— M-am gândit să trec pe la tine să văd cum e.

Se străduia ca vocea să-i sune cât mai nepăsătoare.

— Nu-ți pierde vremea de pomană. Nu am de gând să te las să o vezi.

Jane oricum știa că el murise, iar Liz își dori ca într-adevăr să fi murit.

— Nu mă poți opri să o văd, Liz.

Vocea lui era amenințătoare și răutăcioasă.

— Nu? De ce?

— Încearcă să-i explici unui judecător de ce nu-l lași pe tatăl adevărat să-și vadă copilul.

— Încearcă să-i explici cum ai abandonat-o acum șase ani. Sunt convinsă că va fi foarte înțelegător cu tine după aceea.

Se auzi soneria de la intrare, iar Liz tresări. Era Jane și nu dorea ca fiica ei să o audă discutând cu el.

— Lasă-ne în pace, Chan. Sau, ca să fie pe înțelesul tău, șterge-o.

— Mă întâlnesc cu un avocat în această după-amiază.

— Pentru ce?

— Vreau să-mi văd copilul.

Soneria se auzi din nou, iar Liz îi strigă lui Jane să aștepte puțin.

— De ce?

— Pentru că e dreptul meu.

— Și după aceea? Mai dispari alți șase ani? Mai bine lasă-ne în pace.

— Dacă asta vrei, va trebui să stăm de vorbă.

Deci asta era. O nouă escrocherie de-a lui. Îi trebuiau bani. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Unde stai? Te voi suna mai târziu.

Îi dădu un număr din Marin și ea și-l notă.

— Vreau să aud ceva până diseară.

— Fii liniștit. Ticălos afurisit, spuse ea cu dinții încleștați, închizând telefonul și îndreptându-se spre ușă.

Jane își lovise de ușă gentuța cu mâncare crăpându-i vopseaua, iar Liz țipă la ea, ceea ce o făcu să plângă și să alerge în camera ei. Liz o urmă așezându-se pe pat, simțind că și ei îi venea să plângă.

— Îmi pare rău, draga mea. Am avut o după-amiază foarte neplăcută.

— Și eu. Mi-am pierdut cureaua.

Purta o fustiță roz, cu o curea albă, pe care o adora. I-o adusese Bernie de la magazin și pentru ea era foarte prețioasă, ca toate lucrurile pe care el i le dăruise.

— Tata îți va aduce alta.

Jane arăta parcă mai liniștită, însă continua să se smiorcăie, iar Liz își desfăcu larg brațele. Jane veni cam fără chef la ea în poală. Erau momente grele pentru toți. Liz era obosită. Bernie era cu nervii întinși la maximum, gândindu-se în fiecare seară când se culcau că în noaptea aceea vor începe durerile. Iar Jane nu prea știa cum un nou-venit urma să influențeze viața ei. Era normal că se mai răsteau unul la altul. Iar această bruscă reapariție a lui Chandler Scott nu avea să îmbunătățească lucrurile.

Liz îi dădu un platou cu prăjituri și un pahar cu lapte, iar când Jane se așeză la masa ei de lucru pentru a-și face lecțiile, Liz intră în sufragerie. Se așeză oftând și formă numărul lui Bernie. Îi răspunse chiar el, părând foarte ocupat.

— Bună, dragul meu, te deranjez?

Era teribil de obosită și avea contracții mai tot timpul, mai ales atunci când era supărată, ca acum, după ce vorbise cu Chandler.

— Nu, nu, e în regulă.

Apoi dintr-odată neliniștit:

— A venit momentul?

— Nu.

Liz râse. Mai avea încă două săptămâni. Și se putea să și întârzie, după cum o avertizase doctorul.

— Te simți bine?

— Da... mai mult sau mai puțin.

Voia neapărat să vorbească cu el înainte de a se întoarce acasă. Nu dorea ca Jane să audă din greșeală când îi va povesti despre Chandler Scott.

— S-a întâmplat ceva foarte neplăcut.

— Te-ai lovit cumva?

Începea să vorbească precum bunica Ruth, iar Liz zâmbi, dar nu pentru mult timp.

— Nu. Am primit un telefon de la un vechi prieten. Sau un vechi dușman ar fi mult mai potrivit.

Bernie se încruntă arătând nedumerit. Ce dușmani putea ea să aibă? Nu pomenise niciodată de nici unul. Cel puțin nu-și amintea să o fi făcut.

— Cine era?

— Chandler Scott.

Numele îi electriză pe amândoi și tăcură gândindu-se la consecințe.

— E cel la care mă gândesc? Fostul tău soț?

— Dacă i se poate spune așa. Cred că am trăit împreună cam patru luni în total, iar legal cu mult mai puțin.

— De unde a apărut?

— Din închisoare probabil.

— Cum de te-a găsit?

— Prin proprietara casei unde am locuit. Se pare că i-a dat noul meu nume și i-a spus că locuim aici și după aceea i-a fost ușor.

— Ar fi trebuit să te întrebe înainte să-i spună.

— Bănuiesc că a crezut că nu face nimic rău.

Liz se întinse pe canapea. Toate o dureau, în orice poziție ar fi stat. Până și să respire îi venea greu, iar copilul i se părea uriaș, mișcându-se încontinuu în burta ei.

— Ce-a vrut?

— A pretins că vrea să o vadă pe Jane.

— De ce?

Vocea lui Bernie era îngrozită.

— Sinceră să fiu nu cred că vrea să o vadă. A spus că vrea să „discute” cu noi. Că va merge la un avocat pentru a se interesa despre drepturile de vizită dacă nu vorbim cu el.

— Asta sună a șantaj.

— Este șantaj. Însă cred că ar trebui să vedem ce vrea. I-am spus că-l vom suna diseară. Mi-a lăsat un număr din Marin.

— Voi vorbi eu cu el. Tu nu te amesteca.

Bernie arăta îngrijorat în timp ce se uita la dosarele de pe biroul lui. Un moment foarte prost ales. Liz nu avea nevoie acum de această problemă.

— Cred că și noi ar trebui să vorbim cu un avocat. Poate că nu are nici un drept asupra copilului.

— Nu e o idee rea, Liz. Voi cere amănunte înainte să vin acasă.

— Cunoști vreun avocat care se ocupă de așa ceva?

— Avem avocații magazinului. Îmi vor propune ei pe cineva.

Bernie închise, iar Liz intră în camera lui Jane pentru a vedea dacă își terminase tema la matematică. Tocmai își închidea cărțile și își ridică ochii spre Liz.

— Îmi va aduce tata o nouă curea?

Arăta plină de speranță, iar Liz se așeză oftând.

— Oh, scumpa mea... am uitat să-i spun... îi vom cere diseară.

— Mami... începu să plângă, iar Liz își simți ochii în lacrimi.

Totul devenise atât de complicat dintr-odată. Și așa îi era destul de greu să se miște, să pună un picior înaintea celuilalt și ar fi vrut să o liniștească pe Jane, nu să o facă să sufere. Sărmana Jane era foarte tulburată de copilul care urma să apară și în viața ei, schimbând totul. Se urcă în brațe la mama ei dorind să fie ea un mic bebeluș, iar Liz o îmbrățișă în timp ce plângea. Apoi amândouă s-au simțit mai bine, au

plecat într-o lungă plimbare și au cumpărat niște reviste. Jane dori să-i cumpere niște flori lui Bernie pe care să i le ofere când se va întoarce acasă, iar Liz îi alese un buchet de violete și de narcise, apoi s-au întors încet spre casă.

— Crezi că bebelușul va sosi curând?

O privi pe mama ei, cu speranță și teamă, dorindu-și ca el să nu mai vină deloc. Cu toate că pediatrul îi spusese lui Liz că Jane era la vârsta când îi era ușor să accepte un frățior. Era de părere că Jane se va obișnui foarte repede, dar Liz începea să aibă îndoieli.

— Nu știu, scumpa mea. Sper. M-am plictisit să tot fiu grasă.

Și-au zâmbit plimbându-se mână în mână.

— Nu arăți chiar așa de rău. Mama lui Kathy arăta groaznic. Avea fața grasă ca un porc - se strâmbă și Liz râse - și a făcut chestiile alea albastre la picioare.

— Varice.

Liz era norocoasă, ea nu pățise așa ceva.

— Trebuie să fie groaznic să faci un copil, nu-i așa?

— Nu, nu e. E ceva frumos. Cum să-ți spun, după aceea ți se pare că totul a meritat. Uiți toate necazurile și de fapt nu e chiar așa de greu. Dacă ai un copil cu bărbatul pe care îl iubești este cel mai frumos lucru din lume.

— L-ai iubit și pe tatăl meu?

Arăta neliniștită și era ciudat că îi punea întrebarea tocmai astăzi, când Chandler Scott dăduse telefon după mai mulți ani, forțând-o pe Liz să-și amintească cât de mult îl ura. Dar nu-i putea spune lui Jane și se întrebă dacă o va face vreodată. Ar putea influența felul în care se vedea pe ea însăși, își zise Liz.

— Da. Foarte mult.

— Cum a murit?

Era pentru prima oară că Jane o întreba așa ceva și se temu că auzise ceva în acea după-amiază. Liz spera din tot sufletul că nu.

— A murit într-un accident.

Părea o explicație la fel de bună ca oricare alta.

— Un accident de mașină?

— Da. A murit imediat. Nu a suferit deloc.

Credea că asta va fi important pentru ea.

— Mă bucur. Trebuie să fi fost foarte trist pentru tine.

— A fost, minți Liz.

— Eu ce vârstă aveam?

Ajunseseră aproape de casă iar Liz era atât de obosită, că abia mai putea merge.

— Doar câteva luni, draga mea.

Au urcat treptele, iar Liz descuie ușa, apoi intră în bucătărie. Jane punea florile într-o vază, privindu-și mama cu un zâmbet fericit.

— Mă bucur tare că te-ai căsătorit cu Bernie. Acum am un alt tătic.

— Și eu mă bucur. Și e mult mai bun decât celălalt.

Jane duse florile în sufragerie, iar Liz pregăti cina. Insistase să o pregătească în fiecare seară, aranjând desertul preferat al fiecăruia. Nu știa cum se va simți după nașterea copilului, sau cât de ocupată va fi, și era mai ușor să-i răsfețe acum. Făcuse din asta o regulă și Bernie abia aștepta să vină acasă și să mănânce bunătățile pe care le pregătea pentru el. Se îngrășase și el cu vreo cinci kilograme și acuză în glumă sarcina.

În seara aceea când sosi acasă, se agită în jurul lor, îi mulțumi lui Jane pentru flori și își permise să-și arate îngrijorarea doar când el și Liz rămaseră singuri, după ce Jane mersese la culcare. Refuzase să discute despre subiectul Chandler Scott, temându-se că fetița s-ar putea să audă ceva. Iar acum închise ușa dormitorului lui Jane, apoi pe a lor, dădu drumul la televizor, ca să nu-i audă discutând, și o privi pe Liz cu o expresie neliniștită.

— Peabody, avocatul magazinului mi-a recomandat un tip. Se numește Grossman și am stat de vorbă cu el în această după-amiază. Avea încredere în el pentru că era din New York și urmase școala de drept de la *Columbia*. Mi-a spus că nu stăm prea bine. Tipul are drepturi.

— Da?

Liz arăta șocată. Era așezată pe marginea patului. Răsufla greu din nou. Și se simțea foarte mâhnită.

— După toți acești ani? Cum e posibil?

— Pentru că legile sunt foarte liberale în acest stat, de aceea.

Îi părea rău mai mult ca niciodată că Berman nu-l mutase înapoi în New York.

— Dacă aș fi adoptat-o până acum, ar fi fost deja prea târziu pentru el. Dar n-am făcut-o. Iar asta a fost o greșeală. Am crezut că nu e nevoie să-mi bat capul cu partea legală, pentru că tot îmi folosea numele.

Iar acum regreta, după câte îi povestise avocatul.

— Dar cum rămâne cu faptul că ne-a abandonat... și-a abandonat copilul?

— Asta s-ar putea să fie în favoarea noastră. Depinde de judecător, va trebui să existe un proces, iar judecătorul va trebui să hotărască ce crede el despre abandon. Dacă câștigăm, e grozav. Dacă nu, putem face apel. Însă între timp, chiar înainte ca acest caz să ajungă la tribunal, ceea ce va cere timp, îi vor acorda dreptul temporar de a-și vizita copilul, doar pentru a fi „corecți” cu el.

— Bine, dar omul ăsta e un pușcăriaș, un escroc.

Niciodată nu o mai văzuse pe Liz atât de înfuriată. Arăta de parcă îl ura de moarte pe acest om, iar el știa că are motive întemeiate. Și el

începea să-l urască.

— Sunt capabili să-i dea pe mâna un copil?

— Se pare că da. Se pleacă de la ipoteza că tatăl natural este un om de treabă până când se dovedește contrariul. Așa că mai întâi îl lasă să o viziteze pe Jane, apoi mergem la tribunal și apoi câștigam sau pierdem. Iar între timp va trebui să-i explicăm cine e el, de ce vine la ea și ce părere avem noi despre toate astea.

Amândoi arătau îngroziți, așa cum se simțise și Bernie când vorbise cu avocatul. Se hotărâse să-i spună totul lui Liz.

— Iar Grossman mi-a spus că există și posibilitatea să nu câștigăm. În statul acesta legile sunt favorabile părinților naturali, iar judecătorul, se va arăta înțelegător față de el, indiferent cât de mare ticălos e. Ideea e că tații au drepturile lor, indiferent ce sunt ei, doar dacă nu-și bat copiii, sau le fac altceva. Iar dacă o fac se iau măsuri ca copilul să fie protejat, dar tot i se permite părintelui să-l vadă. Ce zici de asta?

Era atât de furios că nu se mai putea stăpâni și când Liz începu să plângă își dădu seama că se purta prostește. Ea nu era în starea în care să facă față acestei posibilități.

— Oh, scumpa mea. Îmi pare rău... n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

— Trebuie să știu dacă e adevărat, hohoti ea. Nu putem face nimic ca să scăpăm de el?

— Da și nu. Grossman a fost sincer cu mine. E împotriva legii să-l plătim, dar s-a mai întâmplat. Și bănuiește că asta vrea el de fapt. După șapte ani nu cred că-l interesează să o învețe pe Jane să meargă pe bicicletă. Probabil că-i trebuie bani ca să aibă din ce trăi până va ajunge din nou în închisoare. Singura problemă e că dacă o facem s-ar putea să se reîntoarcă iar și iar. Cerând bani la infinit.

Pentru o clipă, Bernie se lăsă tentat de ideea de a încerca măcar o dată. Poate vor scăpa de el pentru totdeauna. Se gândise la asta în drum spre casă și era dispus să-i ofere zece mii de dolari ca să dispară din viețile lor. I-ar fi dat și mai mult, dar se temea că asta îi va deschide apetitul. I-o spuse lui Liz și ea fu de acord cu el.

— Îi telefonăm?

Dorea să termine cât mai repede cu treaba asta, contracțiile o înnebuniseră. Simți cum inima îi bate nebunește când îi dădu lui Bernie bucata de hârtie pe care notase numărul lui Chandler.

— Voi vorbi eu cu el. Vreau ca tu să nu ai nici un amestec. S-ar putea să fie o schemă pentru a te atrage la el, și cu cât va obține mai puțină satisfacție, cu atât vei fi mai în siguranță.

Ei i se păru logic și era fericită că Bernie se ocupa de întreaga situație.

Bernie auzi telefonul sunând la celălalt capăt al firului și când

cineva îl ridică, ceru să vorbească cu Chandler Scott. Au așteptat un timp care li se păru foarte lung, iar Bernie ținea receptorul ca să audă și Liz. Îi răspunse o voce masculină, și Liz dădu din cap că el era.

— Domnule Scott, mă numesc Fine.

— Da?

Apoi pricepu.

— Ești căsătorit cu Liz.

— Corect. Am înțeles că ai telefonat în această după-amiază în legătură cu o afacere.

Grossman îi spusese să nu pomenească nimic despre copil sau bani în caz că Scott înregistra convorbirea.

— Poți să-ți dau răspunsul acum.

Scott înțelese imediat. Îi plăceau oamenii care nu pierdeau vremea de pomană, deși l-ar fi amuzat să vorbească din nou cu Liz.

— Poate n-ar fi rău să ne întâlnim și să stăm de vorbă.

Vorbea în aceiași termeni voalați ca și Bernie, temându-se poate de poliție. Numai Dumnezeu știa în ce se mai băgase, își zise Liz.

— Nu cred că e necesar. Clientul meu a spus un preț. Zece mii de dolari pentru tot. Oferiți o singură dată, pentru serviciile făcute până în prezent. Bănuiesc că va fi suficient.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Trebuie să semnez ceva?

Vocea îi suna prudentă.

— Nu e nevoie.

Lui Bernie i-ar fi plăcut, dar Grossman îi spusese că o astfel de semnătură nu valora nici cât hârtia pe care era scrisă.

Scott trecu imediat la ce îl interesa cel mai mult, părând nerăbdător și lacom.

— Cum îi primesc?

— Într-o pungă maron, în stația de autobuz.

Lui Bernie îi veni să spună că nimic nu era amuzant. Și voia să scape de acest ticălos cât mai repede posibil, pentru binele lor, dar mai ales pentru Liz care nu avea nevoie de dureri de cap chiar înainte de nașterea copilului lor.

— Ne întâlnim și îi primești.

— În numerar?

— Desigur.

Ticălosul naibii! Nu-i trebuiau decât banii. Îl durea în cot de Jane. Nu-l interesase niciodată propriul lui copil, era exact așa cum îi spusese Liz.

— Dacă vrei chiar mâine.

— Unde locuiești?

Cel puțin adresa lor nu era în cartea de telefon, iar Bernie se bucură că nu avea cum să-i găsească. Nu avea nici un chef să-l întâlnească la

magazin. Dorea să-l întâlnească într-un bar, un restaurant, sau în pragul unei uși. Totul începea să semene cu un film de proastă calitate. Încerca să se gândească unde să-i spună că se vor întâlni.

— La *Harry's* pe strada Union, la amiază.

Banca era foarte aproape, îi putea da banii apoi se putea întoarce cât mai repede acasă la Liz.

— Grozav.

Chandler Scott părea încântat de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta.

— Ne vedem mâine.

Închise repede și Bernie se întoarse spre Liz.

— Acceptă.

— Crezi că nu vrea decât bani?

— Deocamdată. Cred că pentru el sunt foarte mulți, și în clipa de față abia așteaptă să pună mâna pe ei. Singura problemă, așa cum mi-a spus și Grossman, e că se poate întoarce, însă ne vom ocupa de asta atunci. Nu-și putea permite să devină un obicei lunar. Cu puțin noroc, vom locui deja în New York când i se va face foame din nou, iar acolo nu ne va găsi niciodată. Data viitoare vom uita să mai informăm proprietara unde ne-am mutat.

Liz îl aprobă. Și Bernie avea dreptate. Odată ajunși la New York, Chandler nu-i va mai putea găsi.

— N-am vrut să mă întâlnesc cu el la magazin pentru că așa va ști întotdeauna unde vom fi.

Liz îi aruncă o privire recunoscătoare și clătină tristă din cap.

— Îmi pare atât de rău că te-am antrenat în toate astea. Promit să-ți dau banii înapoi.

— Nu vorbi prostii.

Își puse un braț în jurul ei.

— E doar unul din lucrurile care apar pe neașteptate. Până mâine totul se va rezolva.

Liz îl privi cu ochi triști și serioși, amintindu-și de toată suferința provocată de Chandler Scott, simțind cum o trece un fior de groază. Întinse mâna și o luă pe a lui Bernie.

— Vrei să-mi promiți ceva?

— Orice vrei tu.

Niciodată nu o iubise mai mult ca acum, când o vedea cu burta ei enormă.

— Dacă mi se întâmpla ceva, o vei apăra pe Jane de el?

Ochii i se măriră iar el o privi încruntându-se.

— Nu vorbi așa.

Era destul de evreu pentru a fi superstițios, nu la fel de mult ca mama lui, dar suficient.

— Nu ți se va întâmpla nimic.

Însă doctorul îl prevenise, că uneori femeile deveneau neașteptat de înfricoșate, sau chiar morbide, înainte de a da naștere unui copil. Poate că asta însemna că bebelușul lor se va naște curând.

— Dar îmi promiți? Nu vreau ca vreodată să se apropie de ea... Jură...

Devenea tot mai neliniștită, iar el îi promise.

— O iubesc ca și cum ar fi a mea, știi bine doar. Nu trebuie să-ți faci probleme.

Însă Liz avu coșmaruri în noaptea aceea. Bernie era și el nervos când intră la *Harry's* pentru a se întâlni cu Scott, având în buzunar un plic cu o sută de bancnote de o sută de dolari. Liz îi spuse să caute un bărbat înalt, slab, cu păr auriu. Îl preveni că s-ar putea să nu arate ca unul pe care te-ai aștepta să-l întâlnești pentru o astfel de tranzacție.

— Arată mai degrabă ca un om pe care te-ai aștepta să-l vezi pe un iaht sau pe care ai vrea să-l prezinți surorii tale mai mici.

— Grozav. Probabil mă voi adresa unui tip obișnuit, îi voi da plicul, iar el îmi va trage un pumn... sau va lua banii și va fugi.

Însă stând la tejgheaua de la barul *Harry's,* simțindu-se în mod vag că un spion rus în misiune, urmărind cum sosește lumea ca să bea un pahar înainte de prânz, îl văzu imediat ce intră. Așa cum spusese Liz, era un bărbat atrăgător care părea vesel și nepăsător. Purta un sacou și pantaloni gri, dar dacă te uitai mai bine puteai observa că blazerul era ieftin, manșetele cămășii destul de roase și pantofii foarte uzați. Costumul lui de șmecher era într-o stare foarte proastă și arăta ca un adolescent îmbătrânit, care avusese parte doar de necazuri. Veni spre tejghea, comandă un scotch fără gheață și îl luă cu o mână ce-i tremura ușor. În același timp, îi studia pe cei aflați înăuntru. Bernie nu-i spusese cum arăta el, așa că era în avantaj. Și era aproape sigur că el era. Îl urmări pe Scott discutând cu barmanul. Îi povestea că tocmai se întorsese din Arizona, iar peste câteva minute după ce bău jumătate din pahar, îl auzi recunoscând că fusese în închisoare acolo. Ridică din umeri cu un zâmbet copilăresc.

— Să-i ia dracu dacă nu știu de glumă. Am semnat câteva cecuri false, iar judecătorul s-a înfuriat. E mai bine în California.

Era o apreciere tristă pentru legile statului, și din nou lui Bernie îi păru rău că nu se mutaseră la New York. În cele din urmă se hotărî să-l abordeze.

— Domnul Scott?

Vorbi încet și se așeză pe scaunul de lângă el, după ce acesta își comandase al doilea pahar. Putea să-și dea seama că Chandler era foarte nervos. Văzut de aproape, avea aceiași ochi albaștri ca și Jane, dar la fel erau și ai lui Liz, așa că era greu de spus de la care din ei îi moștenise Jane. Avea o față cu trăsături frumoase, dar arăta mult mai bătrân de douăzeci și nouă de ani. Părul des și blond îi cădea peste un

ochi, și înțelese cum de Liz se îndrăgostise de el. Avea un aer de adolescent inocent, ceea ce-i permitea să păcălească oamenii cu ușurință și să-i convingă să investească în escrocheriile lui. Profita de naivitatea oamenilor încă de la optsprezece ani, iar desele arestări nu păreau să-l fi oprit. Mai avea încă alura naivă a unui puști și era ușor de observat că încerca să-și creeze aura unui om din cercurile selecte, deși acum arăta de parcă norocul nu-i mai surâdea. Îl privi pe Bernie cu ochi nervoși și lacomi în clipa în care acesta i se adresă.

— Da?

Zâmbi, dar numai gura i se mișcă. Ochii îi erau la fel de reci ca gheața.

— Mă numesc Fine.

Știa că atât va fi suficient.

— Grozav.

Chandler radia.

— Ai adus ceva pentru mine?

Bernie dădu din cap, dar nu se grăbi să-i înmâneze plicul în timp ce ochii lui Chandler studiau fiecare amănunt al îmbrăcămintei lui.

— Da. Am adus.

Ochii aceia pofticioși se opriră asupra ceasului lui, însă Bernie avusese grijă să nu poarte *Patek Philippe,* sau *Rolex*-ul. Avea la încheietură ceasul primit cu mulți ani în urmă de la tatăl său, când făcea școala de comerț, dar nici acesta nu era unul ieftin, iar Scott o știa. Bănuia deja că nimerise unul care trăia bine.

— Se pare că micuța Liz și-a găsit un bărbat drăguț de data asta.

Bernie nu comentă nimic. Scoase în tăcere plicul din buzunarul de la piept.

— Cred că asta vrei. Poți să-i numeri.

Îi aruncă lui Bernie o privire scurtă.

— De unde știu eu că nu sunt falși?

— Vorbești serios?

Bernie era șocat.

— De unde naiba crezi că aș putea face rost de bani falși?

— S-a mai întâmplat.

— Du-i la bancă. Cere să fie examinați. Eu te aștept aici.

Bernie refuză să se arate îngrijorat, iar Scott nu prea avea chef să plece nicăieri când începu să pipăie bancnotele din plic. Erau toți acolo. Zece mii de dolari.

— Vreau să lămurim un lucru înainte să pleci. Nu te reîntoarce. Data viitoare nu mai primești nici un sfanț, clar?

Îl sfredeli cu privirea pe Chandler, iar frumosul blond îi zâmbi.

— Am înțeles.

Își goli paharul, îl puse jos, puse plicul în buzunarul sacoului și se mai uită o dată la Bernie.

— Salut-o pe Liz din partea mea. Îmi pare rău că nu am reușit să o văd.

Lui Bernie îi venea să-i tragă un pumn, dar rămase nemișcat. Era interesant că nu pomenise nici un cuvânt despre Jane. O vânduse pentru zece mii de dolari, iar după ce-i făcu un semn prietenesc barmanului, ieși din bar, pornind pe stradă cu pași săltăreți. Bernie rămase pe loc tremurând de furie. Nici măcar nu mai voia să-și bea paharul. Nu dorea decât să se întoarcă acasă la Liz și să se convingă că era bine. Era puțin neliniștit de faptul că Scott ar putea da de Liz creându-i probleme sau că va încerca să o vadă pe Jane în ciuda aranjamentului făcut, însă lui Bernie îi venea greu să creadă că îi păsa de fetița lui. Nu-l interesa absolut deloc.

Ieși grăbit afară, se urcă în mașină și porni pe Buchanan și Vallejo. Își lăsă mașina în garaj și urcă repede treptele din fața casei. Se simțea zguduit de această întâlnire, nici el nu știa de ce, dar nu-și dorea decât să o vadă pe Liz. Se chinui să deschidă ușa și la început crezu că nu era nimeni acasă, dar privind spre bucătărie o zări. Liz își dădea la o parte părul din ochi, pregătind prăjituri pentru el și Jane.

— Bună.

Pe chipul lui se așternu un zâmbet blând. Era atât de fericit că o vedea, încât îi venea să plângă. Liz se așeză cu greu pe scaunul din bucătărie, ridicând fața spre el și zâmbindu-i. Arăta ca o prințesă din povești, doar că avea o burtă imensă.

— Bună, dragul meu.

Bernie veni lângă ea și îi atinse ușor fața, iar ea își sprijini capul de el. Toată dimineața fusese îngrijorată din cauza lui, simțindu-se vinovată pentru necazurile și cheltuielile la care îl supunea.

— Totul a mers bine?

— Perfect. Arăta așa cum l-ai descris. Bănuiesc că avea mare nevoie de bani.

— Dacă e adevărat, în curând va ajunge din nou în închisoare. Omul ăsta a făcut mai multe escrocherii și înșelătorii decât își poate imagina cineva.

— La ce-i trebuie banii?

— Ca să supraviețuiască, bineînțeles. Niciodată n-a fost în stare să-și câștige altfel existența. Pe vremuri credeam că dacă și-ar fi dat tot atâta silința într-o afacere cinstită, ar fi putut ajunge și director la *General Motors*.

Bernie îi zâmbi.

— A întrebat despre Jane?

— Nu. A luat banii și a plecat.

— Bine. Sper să nu se mai întoarcă niciodată.

Oftă ușurată. Îi era recunoscătoare lui Bernie, mai ales după viața grea pe care o dusese înainte să-l cunoască. Nu uita niciodată cât de

norocoasă era.

— Și eu sper, Liz.

Dar nu era convins că îl văzuseră pentru ultima oară pe Chandler. Era prea șmecher și cam prea vesel. Dar nu i-o mai spuse. Aveau la ce să se gândească. Ar fi vrut să-i propună din nou să o adopte pe Jane, dar nu dorea să o împovăreze cu o nouă grijă până la nașterea copilului. Era mai tot timpul obosită. Ei, nu te mai gândi la asta. Totul s-a încheiat. Ce mai face micul nostru prieten?

Îi mângâie burta și ea râse.

— Dă din mâini și din picioare. De parcă ar vrea să iasă în orice clipă.

Bebelușul era așa de greu și era așezat atât de jos, încât abia mai putea păși, iar Bernie nici n-ar mai fi îndrăznit să facă dragoste cu ea acum. Simțea capul copilului apăsând pe pelvis, iar ea spunea că o apasă încontinuu pe vezică. În seara aceea avu dureri cumplite, iar el îi ceru să-și sune doctorul. Însă acesta nu rămase impresionat de ce-i spuse ea și amândoi s-au reîntors în pat, deși Liz nu reuși să adoarmă.

Următoarele trei săptămâni s-au scurs înnebunitor de încet, iar la zece zile după termen era atât de obosită, încât se așeză și plânse când Jane nu a vrut să-și mănânce cina.

— E în regulă, draga mea.

Bernie le propuse să meargă undeva, dar Jane era răcită, iar Liz extenuată. Nu mai avea chef să se îmbrace, iar șoldurile o dureau tot timpul. Bernie îi citi lui Jane o poveste înainte de a o culca și o duse la școală în ziua următoare. Abia intrase în biroul său studiind niște rapoarte din New York, privind cifrele vânzărilor pe martie, care erau incredibili de mari, când secretara îl sună la interfon.

— Da?

— Doamna Fine pe linia patru.

— Mulțumesc, Irene.

Ridică telefonul continuând să citească și întrebându-se de ce îl sună.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Nu credea să fi uitat nimic acasă. Poate răceala lui Jane se agravase și dorea ca el să o ia de la școală.

— Totul e în regulă?

Liz chicoti, ceea ce era o mare schimbare față de starea de spirit pe care o avusese când plecase de acasă. Fusese nervoasă și ursuză și se răstise la el când îi propusese să iasă în oraș în seara aceea. Însă înțelegea de ce era supărată și cât de prost se simțea și nu se necăjea când ea țipa furioasă.

— Totul e în regulă.

Vocea îi suna fericită și părea încântată de ceva.

— Ei, mă bucur că ești mai veselă. S-a întâmplat ceva mai

deosebit?

— Poate.

— Asta ce vrea să însemne?

Deveni brusc foarte atent.

— Mi s-a rupt apa.

— Aleluia! Vin acasă imediat.

— Nu e nevoie, încă nu se întâmplă nimic important, doar câteva crampe mici.

Însă îi vorbea pe un ton victorios și el n-ar fi rezistat să rămână la birou. Așteptaseră acest eveniment nouă luni și jumătate și voia să fie lângă ea.

— Ai vorbit cu doctorul?

— Da. Mi-a spus să-l sun când durerile vor deveni mai dese.

— Peste cât timp crede el că vor începe?

— Îți amintești ce ne-a spus atunci. S-ar putea să dureze o jumătate de oră sau până mâine dimineață. Deși cred că va fi mai devreme.

— Vin imediat. Ai nevoie de ceva?

Liz zâmbi.

— Doar de soțul meu... Îmi pare rău că am fost așa o scorpie în aceste ultime săptămâni... m-am simțit atât de groaznic.

Și nici nu-i mai spuse cât de tare o dureau șalele și șoldurile.

— Știu. Nu-ți face probleme pentru asta. Aproape că s-a terminat.

— Abia aștept să văd copilul.

Însă dintr-odată și ea se sperie, iar când Bernie ajunse acasă o găsi foarte încordată, așa că o masă pe spate și îi vorbi în timp ce ea făcu un duș. Iar dușul păru să accelereze lucrurile. Liz se așeză apoi, tresărind când simți prima contracție. O făcu să respire regulat și își luă ceasul favorit pentru a măsura distanța între contracții.

— Trebuie neapărat să-ți consulți ceasul ăla?

Proasta dispoziție îi revenise și amândoi știau asta de la cursurile pe care le urmaseră.

— De ce vrei să porți ceasul ăla? E de prost gust.

Bernie se mulțumi să-i zâmbească, știind că se apropia tot mai mult de momentul nașterii. Enervarea ei arăta că nu va mai trece mult timp.

O sună pe Tracy la școală și o rugă să o ia pe Jane acasă la ea. Tracy era încântată că Liz va naște în sfârșit, iar pe la ora unu, durerile erau puternice și la intervale tot mai scurte, iar Liz abia mai putea să-și recapete răsuflarea între ele. Venise timpul să plece la spital. Doctorul îi aștepta când ajunseră acolo. Bernie o așeză pe Liz într-un scaun cu rotile și începu să o împingă, iar ea îi făcea semn să oprească de fiecare dată când avea o contracție. Apoi brusc începu să dea agitată din mâini, incapabilă să mai primească aer când o contracție fu urmată imediat de o alta. Începu să plângă când o

ajutară să se ridice de pe scaunul cu rotile și să intre în camera de nașteri. O așezară pe pat și Bernie o ajută să se dezbrace.

— E în regulă, draga mea... totul va fi bine...

Bernie nu se mai temea. Nu și-ar fi dorit să fie într-un alt loc, ci aici cu ea, asistând la nașterea copilului lor. Liz scoase un urlet înspăimântător când urmă o nouă contracție, cea mai dureroasă de până atunci. Doctorul părea mulțumit de felul în care se desfășurau lucrurile.

— Te descurci foarte bine, Liz.

Era un om blând, cu păr cărunt și ochi albaștri, și lui Bernie îi plăcuse din clipa în care îl văzuse, la fel ca și lui Liz. Emana competență și căldură, așa ca acum, însă Liz nu-l asculta. Strângea brațul lui Bernie, țipând la fiecare contracție.

— Ești dilatată la opt centimetri... încă doi... și poți începe să împingi.

— Nu vreau să împing... vreau să plec acasă...

Bernie îi zâmbi doctorului și o îndemnă pe Liz să respire adânc. Iar cei doi centimetri se produseră mult mai repede decât se așteptase doctorul. La ora patru după-amiază, Liz se afla pe masa de nașteri împingând și trecuseră deja opt ore de când durerile începuseră, ceea ce lui Bernie nu i se părea mult. Însă pentru ea păreau o eternitate.

— Nu mai rezist! urlă ea refuzând să mai respire adânc.

Însă îi legaseră deja picioarele, iar doctorul vorbea despre o posibilă incizie.

— Nu-mi pasă ce faceți... Scoateți copilul afară din mine...

Plângea în hohote, iar Bernie simți un nod în gât în timp ce o urmărea zvârcolindu-se. Nu mai suporta să o vadă suferind așa, iar respirația nu părea să o ajute prea mult, însă doctorul nu părea îngrijorat.

— Nu-i puteți da ceva? șopti Bernie, dar doctorul clătină din cap în timp ce surorile alergau încoace și încolo, iar două femei cu halate chirurgicale verzi intrară împingând un coș și totul deveni dintr-odată foarte real.

Copilul lor urma să se nască. Bernie se aplecă spre urechea lui Liz încurajând-o să respire, și să împingă, așa cum îi cerea doctorul.

— Nu pot... nu pot... mă doare prea tare...

Era sleită de puteri, iar Bernie rămase surprins când își privi ceasul și văzu că trecuse de șase. Liz împingea de mai bine de două ore.

— Haide.

Doctorul era mai încordat acum.

— Împinge tare... haide, Liz... încă o dată... acum!... așa... haide... se vede capul copilului... haide!

Apoi, odată cu urletul ei de durere se mai auzi un altul, iar Bernie se uită la capul copilului dintre picioarele ei, ținut de mâinile

doctorului, și o sprijini pe Liz de umeri pentru ca și ea să vadă, să împingă. Și iată-l apărând. Fiul lor. Liz plângea și râdea, Bernie o săruta și plângea și el. Era o sărbătoare a vieții și așa cum i se spusese, durerea fusese uitată. Doctorul tăie cordonul după ce ieși și placenta și îi înmână lui Bernie fiul, în timp ce Liz privea de pe masa de nașteri, tremurând și zâmbind. Sora o asigură că tremuratul era o reacție normală. Au spălat-o, iar Bernie puse fața copilului lângă a ei. Liz sărută obrazul ca de satin al fiului lor.

— Ce nume îi veți da?

Doctorul le zâmbi, în timp ce Bernie radia de fericire, iar Liz își mângâia copilul cu dragoste.

Au schimbat o privire și Liz pronunță pentru prima oară numele fiului lor.

— Alexander Arthur Fine.

— Bunicul meu s-a numit Arthur, explică Bernie.

Nu le prea păsa de cel de-al doilea nume, dar Bernie îi promisese mamei lui.

— Alexander A. Fine, repetă el aplecându-se să-și sărute soția cu bebelușul în brațe, lacrimile lor amestecându-se în timp ce se sărutau; copilul dormea fericit la pieptul tatălui său.

Capitolul 16

Nașterea lui Alexander Arthur Fine creă o stare de agitație cum nu mai existase de mult în istoria familiei lui Bernie. Părinții lui veniră în vizită, aducând cu ei sacoșe pline de daruri și jucării, pentru Jane, pentru Liz și pentru bebeluș. Bunica Ruth a avut mare grijă ca nu cumva Jane să se simtă neglijată. O tratá cu mare atenție, lucru pentru care Liz și Bernie îi fură deosebit de recunoscători.

— Știi, câteodată, tocmai când ajung la concluzia că nu o mai pot suporta, mama face ceva atât de drăguț, încât nu-mi vine să cred că e aceeași femeie care mă scotea din minți.

Liz îi zâmbi. Erau și mai apropiați acum că asistaseră împreună la nașterea lui Alexander. Erau încă marcați de această experiență.

— Poate și Jane va spune într-o zi același lucru despre mine.

— Nu cred.

— Aș vrea ca și eu să fiu la fel de sigură. Liz râse. Mă îndoiesc că aș fi o excepție... O mamă rămâne întotdeauna o mamă...

— Nu te teme. Nu ți-o voi permite.

Îl mângâie pe Alexander, care dormea pe pieptul lui Liz, după ce-l hrănise.

— Nu-ți face probleme, puștiule, dacă văd un semn cât de mic, îi trag o mamă de bătaie.

Se aplecă să o sărute. Liz era așezată confortabil în patul lor, într-o cămașă de noapte de satin albastru, cumpărată de mama lui.

— Mă răsfață cumplit.

— Așa și trebuie. Ești singura ei fiică.

Ruth îi dăruise lui Liz inelul pe care îl primise de la Lou când se născuse Bernie în urmă cu treizeci și șase de ani. Un smarald înconjurat de diamante mici. Și amândoi au fost mișcați de acest gest.

Au rămas trei săptămâni, locuind din nou la *Huntington,* iar Ruth o ajută în fiecare zi în timp ce Jane era la școală, apoi după-amiezele o lua pe Jane cu ea la plimbare sau pentru a-i oferi diferite delicatese. A fost de un mare ajutor pentru Liz, care nu avea pe nimeni și refuzase ca Bernie să angajeze pe cineva. Voia să aibă singură grijă de copil și întotdeauna se ocupase singură de casă și de gătit.

— N-aș suporta să facă cineva lucrurile astea în locul meu.

Era atât de neclintită în hotărârea ei, încât Bernie o lăsă să facă cum voia. Însă observă că nu-și prea recăpăta forțele. Și i-o spuse și

mama lui înainte de a se întoarce la New York.

— Nu cred că ar trebui să mai îngrijească singură de copil. E prea mult pentru ea. E extenuată.

Doctorul o prevenise că s-ar putea întâmpla așa ceva. Așa că Liz nu se lăsă influențată de Bernie, când acesta îi spuse că își va reveni mai repede, dacă renunța să le facă singură pe toate.

— Vorbești exact ca mama ta, îl certă ea din pat.

După patru săptămâni zăcea încă în pat cea mai mare parte a timpului.

— Alăptatul e foarte important. Asta îl va face mult mai rezistent...

Îi oferi toate motivele pentru care alăptatul era indicat, dar Bernie nu prea se lăsă convins. Îl speriase mama lui, atrăgându-i atenția la cât de obosită era Liz, fie că era ceva normal sau nu.

— Nu mai vorbi ca o tipă din California.

— Vezi-ți de treaba ta.

Îl luă peste picior și nici nu vru să audă de renunțarea la alăptat. Singurul lucru care o deranja era că încă o dureau șoldurile, ceea ce o mira.

În mai Bernie plecă la New York și în Europa, însă Liz încă era prea obosită pentru a-l însoți și nici nu-i trecea prin cap să înțarce copilul. Bernie se supără când o găsi la fel de obosită când se întoarse. Și credea că are și probleme cu mersul, deși ea nu voia să recunoască.

— Cred că ar trebui să consulți un doctor, Liz.

Bernie începuse să devină insistent. Alexander avea patru luni, era un copil sănătos și voinic, cu ochii verzi ca ai tatălui său și cu buclele blonde ca ale mamei. Însă Liz arăta palidă și trasă la față chiar și după două luni petrecute la casa de pe plajă, iar ultima picătură veni când ea refuză să-l însoțească la deschiderea stagiunii Operei. Îi spuse că e prea multă bătaie de cap să plece la magazin și să-și aleagă rochia, oricum nu avea timp. În septembrie urma să predea din nou. Iar Bernie își dădu seama de cât de extenuată era, când o auzi aranjând cu Tracy să o înlocuiască pentru o parte din orele ei.

— Ce înseamnă asta? Nu vrei să vii la magazin să-ți alegi o rochie, nu vrei să vii cu mine în Europa în luna următoare.

Refuzase și această propunere a lui, deși el știa foarte bine că-i plăcuse enorm Parisul.

— Iar acum nu vrei să lucrezi decât o jumătate de normă? Ce naiba se întâmplă?

Bernie era speriat și în seara aceea îl sună pe tatăl său.

— Ce crezi că poate fi?

— Nu știu. A consultat un doctor?

— Nu vrea. Spune că e normal că mamele care alăptează să se simtă obosite. Dar Alexander are deja cinci luni, iar ea refuză să-l înțarce.

— S-ar putea să fie necesar să o facă. Poate e anemică.

Era o soluție simplă pentru problema lor, iar Bernie se simți ușurat după ce vorbi cu el, însă stărui ca ea să consulte oricum un doctor. Începea să se întrebe dacă nu era din nou însărcinată.

Protestând nemulțumită, Liz îi făcu o vizită doctorului în săptămâna care urmă, dar obstreticianul nu găsi nimic ginecologic. În orice caz nu era însărcinată și o trimise la un internist pentru niște analize simple. Un EKG, un control la sânge și la plămâni și ce mai credea el că ar fi fost necesar. Urma să se întâlnească cu internistul la ora trei după-amiază. Iar Bernie era foarte mulțumit că acceptase. Peste câteva săptămâni urma să plece în Europa și dorea să știe ce e cu ea, iar dacă doctorii din San Francisco nu vor fi în stare să-i pună un diagnostic, era hotărât să o ducă la New York și să o lase în grija tatălui său și poate că el va găsi pe cineva care să-și dea seama de ce anume suferea.

Internistul care o controla nu păru să descopere ceva. Îi făcu câteva analize obișnuite. Tensiunea era bună, electrocardiograma nu arăta nimic deosebit, hemograma arăta un număr scăzut de globule roșii, așa că mai făcu câteva analize mai complicate, iar când îi ascultă pieptul bănui că era un caz ușor de pleurezie.

— Și probabil că acesta este motivul oboselii. Îi zâmbi.

Era un bărbat înalt cu mâini mari, voce puternică și Liz se simțea în largul ei cu el. O trimise la un laborator pentru a i se face o radiografie la plămâni, iar la cinci și jumătate Liz ajunse acasă, îl sărută pe Bernie, care îi citea o poveste lui Jane, în timp ce o așteptau.

— Vezi... n-am nimic... așa cum ți-am spus.

— Atunci de ce ești așa de obosită?

— Pleurezie. M-a trimis să mi se facă o radiografie la plămâni doar pentru a fi sigur că n-am vreo boală ciudată, iar în rest totul e în ordine.

— Și ești prea obosită pentru a merge în Europa cu mine.

Bernie tot nu era convins.

— Cum se numește doctorul ăsta?

— De ce? îl privi bănuitoare.

Ce mai punea la cale? Ce mai voia de la ea?

— Vreau ca tatăl meu să se intereseze dacă e un doctor bun.

— Of, pentru Dumnezeu...

Bebelușul plângea de foame și ea se duse în camera lui ca să-l alăpteze. Alexander era un copil frumos, grăsuț și blond, și țipă încântat în clipa în care ea se apropie. Își îngropă fericit capul la sânul ei, mângâind-o cu o mână, în timp ce ea îl ținea la piept. Mai târziu când îl puse jos să doarmă, ieși în vârful picioarelor din camera lui și își găsi soțul așteptând-o. Îi zâmbi atingându-i obrazul și își ridică privirile spre el.

— Nu-ți mai face atâtea probleme, dragul meu, șopti ea. Totul e bine.

El o trase spre el ținând-o strâns.

— Așa vreau să fie.

Jane se juca în camera ei, bebelușul dormea, iar Bernie se uită la soția lui, însă tot i se părea prea palidă, avea cearcăne vinețiii sub ochi, și era mult, mult prea slabă. Dorea din tot sufletul să creadă că totul e în ordine, însă avea o presimțire că nu era așa. O îmbrățișă mult timp, apoi ea plecă în bucătărie să pregătească cina, iar el se duse să se joace cu Jane. Iar în noaptea aceea, după ce ea adormi, o privi înfricoșat. Când bebelușul se trezi la ora patru dimineața, Bernie nu o mai sculă, pregăti o sticlă de lapte și îl hrăni singur pe fiul său.

Alexander se declară satisfăcut de mâncarea primită, gângurind fericit în brațele lui Bernie, care îi zâmbi și până la urmă îi schimbă și scutecele. Se pricepea deja foarte bine la așa ceva. A doua zi dimineață Bernie a fost cel care a răspuns la telefonul dat de doctorul Johanssen. Liz dormea încă.

— Alo?

— Cu doamna Fine, vă rog.

Vocea nu era nepoliticoasă, doar aspră, iar Bernie se duse să o scoale.

— Te caută cineva la telefon.

— Cine?

Îl privi somnoroasă. Era ora nouă, sâmbătă dimineața.

— Nu știu. Nu s-a prezentat.

Dar bănuia că era doctorul, și se temu că Liz va vedea frica din ochii lui.

— Un bărbat? Vrea să vorbească cu mine?

Cel care sunase se prezentă imediat ce ea ridică receptorul, cerându-i să treacă pe la zece pe la cabinetul lui. Era doctorul Johanssen.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea aruncându-i o privire soțului ei.

Însă doctorul nu-i răspunse imediat. Nu putea fi vorba de vreo boală. Era obosită, dar nu chiar așa de obosită. Fără să vrea se uită din nou la Bernie și îi veni să-și tragă palme.

— Nu se poate amâna?

Dar Bernie clătină din cap că nu.

— Nu cred că ar fi bine, doamnă Fine. Ce-ar fi să treceți pe la mine împreună cu soțul dumneavoastră?

Părea mult prea calm și asta o înspăimântă. Închise telefonul și încercă să nu ia lucrurile prea în serios de dragul lui Bernie.

— Dumnezeule, se poartă de parcă aș avea sifilis.

— Ce-a spus că ai?

— Nu mi-a spus. Mi-a spus doar să trec pe la cabinetul lui peste o

oră.

— În regulă, mergem amândoi.

Era îngrozit, deși se chinuia să se prefacă că nu se întâmplase nimic și o sună pe Tracy în timp ce Liz se îmbrăca. Tracy îi spuse că va sosi peste o jumătate de oră. Se ocupase de grădina ei, era murdară de pământ, dar va rămâne bucuroasă cu copiii pentru o oră sau două. Vocea îi suna îngrijorată, așa cum se simțea și el, dar nu puse nicio întrebare atunci când sună la ușa lor. Le vorbi veselă, îndemnându-i să plece cât mai repede.

Nu și-au adresat nici un cuvânt în drum spre spital și au găsit cabinetul destul de ușor. Avea două radiografii prinse de un tablou luminat atunci când ei intrară înăuntru și le zâmbi, dar zâmbetul parcă nu era prea vesel. Dintr-odată, simțind gheara terorii, Liz vru să o ia la fugă și să nu mai audă ce avea să le spună.

Bernie se prezentă, iar doctorul Johanssen îi invită să ia loc. Ezită doar o secundă, apoi trecu direct la subiect. Era ceva serios. Liz se îngrozi.

— Ieri când ați fost aici, doamnă Fine am crezut că aveți pleurezie. Ceva ușor. Astăzi vreau să discut cu dumneavoastră despre boala pe care o aveți.

Se roti pe scaun și arătă cu vârful creionului două pete de pe plămânii ei.

— Nu-mi place cum arată astea două.

Era sincer cu ea.

— Ce semnificație au?

Liz abia mai respira.

— Nu sunt sigur. Dar aș dori să revin asupra unui alt simptom pe care l-ați amintit ieri. Durerea în șolduri.

— Ce legătură are asta cu plămânii?

— Cred că o analiză a oaselor ne va da informațiile de care avem nevoie.

Le explică procedeul și le spuse că făcuse aranjamentele necesare la spital. Era o analiză simplă, care implica injectarea de izotopi radioactivi pentru a vedea dacă există leziuni ale oaselor.

— Ce credeți că ar putea fi?

Liz intrase în panică, totul i se părea foarte confuz și nu era sigură că voia să afle. Însă trebuia.

— Încă nu știu. Petele de pe plămâni ar putea indica o problemă în altă parte a organismului.

Liz nu mai reușea să gândească clar și îi strângea absentă mâna lui Bernie. Iar el nu-și dorea altceva decât să plece de lângă ea pentru a-l suna pe tatăl său, dar acum nu o putea părăsi. Rămase lângă ea când îi făcură injecția.

Se făcuse pământie la față, era îngrozită, dar nu o duru prea tare.

Partea cea mai grea urmă după aceea, când au stat și au așteptat ca doctorul să le spună ce anume descoperise.

Iar ceea ce descoperi se dovedi a fi cumplit de deprimant. Analiza arăta că Liz avea cancer la oase și îi provocase deja o metastază la plămâni. Asta explica durerile pe care le avusese la șale și la șolduri anul trecut și faptul că deseori respira cu mare dificultate. Însă toate astea fuseseră atribuite sarcinii. Și în schimb ea avea cancer. Doctorii îi explicară că o biopsie va confirma diagnosticul, în timp ce Bernie și Liz se țineau de mână cu lacrimile șiroindu-le pe obraz. Liz încă mai purta halatul verde al spitalului când Bernie întinse mâinile și o luă în brațe, strângând-o la piept cu un sentiment de disperare.

Capitolul 17

— Nu-mi pasă! Nu vreau!

Liz era aproape isterică.

—Ascultă-mă!

Bernie o scutură, și amândoi plângeau.

— Vreau să vii la New York cu mine...

Încerca să-i vorbească cât mai calm, cât mai logic... cancerul nu însemna întotdeauna sfârșitul... și poate doctorul se înșelase... El însuși le recomandase alți patru specialiști. Un ortoped, un pneumolog, un chirurg și un oncolog. Le sugerase să facă o biopsie, urmată poate de o operație, apoi radiații și chimioterapie, în funcție de sfaturile celorlalți doctori. Recunoscuse că el știa prea puțin despre asta, nu era specialitatea lui.

— Nu voi face chimioterapie. E oribilă. Îmi cade părul, voi muri... voi muri.

Plângea în hohote în brațele lui. Iar Bernie simțea că pământul se învârtește mult prea repede. Amândoi trebuiau să se calmeze. Era absolut necesar.

— Nu vei muri. Vom lupta împreună împotriva acestei boli. Iar acum liniștește-te, fir-ar să fie, și ascultă-mă! Luăm copiii cu noi când vei pleca la New York și vei fi examinată de cei mai buni specialiști.

— Ce-mi vor face? Nu vreau chimioterapie.

— Nu trebuie decât să-i asculți. Nimeni nu ți-a cerut să faci altceva. Doctorul acesta nu e sigur de ce anume ai nevoie. S-ar putea foarte bine să ai artrită și el să creadă că e cancer.

Ar fi fost bine să poată crede așa ceva, dar nu asta le spuseră specialiștii. Voiau să-i facă o biopsie. Iar după ce Bernie îl puse pe tatăl său să discute cu ei, acesta îi propuse să o facă. Doctorii din New York aveau nevoie oricum de rezultatul unei biopsii. Iar biopsia arătă că Johanssen avusese dreptate. Avea cancer la oase. Iar rezultatul era mult mai rău. Datorită naturii celulelor pe care le-au găsit, a răspândirii lor și a metastazei la ambii plămâni, o operație nu avea nici un sens. Au sugerat radiații scurte și intense, urmate cât mai repede de chimioterapie. Liz se simțea de parcă ar fi căzut într-un coșmar din care nu se mai putea trezi. Nu-i spuseseră nimic lui Jane, doar că mami era puțin bolnavă după nașterea copilului și trebuia să mai facă niște analize. Nu știau cum să-i spună ceea ce doctorii

descoperiseră.

Bernie rămase toată noaptea cu Liz după ce se termină biopsia, iar ea zăcea în patul de la spital cu bandaje pe sâni. Nu mai avea de ales acum, trebuia să-și înțarce bebelușul. El plângea acasă, ea plângea la spital în brațele lui Bernie, dând frâu liber amărăciunii, vinovăției, regretului și terorii.

— Simt... simt că parcă l-aș otrăvi dacă l-aș mai alăpta acum... nu e îngrozitor? Gândește-te cu ce l-am hrănit tot timpul ăsta.

El îi spuse ceea ce amândoi știau.

— Cancerul nu e transmisibil.

— De unde știi? De unde știi că nu l-am luat de la cineva de pe stradă... poate vreun afurisit de microb a zburat spre mine... sau la spital, când am născut copilul...

Își suflă nasul și se uită la Bernie. Nici unuia dintre ei nu le venea să creadă gravitatea situației. Era ceva ce li se întâmpla altora, nu unora ca ei, cu o fetiță de șapte ani și un bebeluș de câteva luni.

În ultimul timp Bernie își sună tatăl de cinci ori pe zi, iar acesta pregătise totul pentru venirea lor la New York. Bernie vorbi din nou cu el în dimineața în care se duse să o ia pe Liz de la spital.

— O vor examina de îndată ce sosiți.

Vocea tatălui său era gravă, iar Ruth plângea, incapabilă să se stăpânească.

— Bine.

Bernie încercă să se prefacă că îi dădea o veste bună, dar era înspăimântat.

— Sunt cei mai buni?

— Da.

Tatăl său vorbi foarte încet. Îl durea inima pentru singurul lui copil și fata pe care o iubea.

— Bernie... nu va fi ușor... ieri am vorbit eu însumi cu Johanssen. Se pare că e într-o fază foarte avansată. Are dureri?

— Nu. Se simte doar obosită.

— Transmite-i dragostea noastră.

Liz avea mare nevoie de ea. Și de rugăciunile lor. Iar după ce închise telefonul, Bernie o văzu pe Jane privindu-l din pragul ușii.

— Ce se întâmplă cu mami?

— Ea... ea... se simte foarte obosită, draga mea. Așa cum ți-am spus ieri. Nașterea copilului a stors-o de puteri, îi zâmbi, înghițind cu greu nodul din gât, și punându-și un braț în jurul ei. Va fi bine.

— Oamenii nu se duc la spital doar pentru că se simt obosiți.

— Câteodată o fac.

Se sili să-i zâmbească vesel și o sărută pe vârful nasului.

— Mama vine acasă astăzi.

Trase aer în piept. Venise momentul să o pregătească.

— Iar săptămâna viitoare vom merge la bunici, la New York. Te bucuri, nu-i așa?

— Mama va merge din nou la spital?

Știa prea multe. Îi auzise vorbind.

— Poate, pentru o zi sau două.

— De ce?

Buzele îi tremurară și ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce are?

Era un scâncet plin de jale, de parcă ar fi știut, de parcă undeva în adâncul sufletului el știa foarte bine cât de grav bolnavă era mama ei.

— Trebuie să o iubim foarte mult, spuse Bernie cu lacrimi în ochi, îmbrățișând-o strâns. Foarte, foarte mult, scumpa mea...

— Eu o iubesc.

— Știu. Și eu o iubesc.

Îl văzu plângând și îi șterse ochii cu mânuța ei. Ca atingerea unor aripi de fluture.

— Ești un tată așa de bun!

Asta îi aduse alte lacrimi în ochi și rămase cu ea ținând-o mult timp în brațe. Le făcu bine la amândoi; aveau un mic secret al lor în acea după-amiază când el o aduse acasă pe Liz. Secretul unei legături deosebite, al dragostei și al curajului. Jane aștepta în mașină cu un buchet de trandafiri în mână, iar Liz o ținu în brațe tot drumul până acasă, în timp ce ea și Bernie îi povesteau toate năzdrăvăniile lui Alexander din acea dimineață. De parcă amândoi ar fi știut că trebuiau să o țină în viață cu iubirea lor, cu glume și cu întâmplări amuzante. O legătură care îi apropia și mai mult, o povară copleșitoare.

Liz intră în camera copilului, iar Alexander se trezi și scoase un țipăt de bucurie când o văzu. Își mișcă piciorușele, își flutură brațele, iar Liz îl luă în brațe, tresărind când el lovi locurile unde i se făcuse biopsia.

— Nu-l alăptezi, mami?

Jane stătea în prag urmărind-o cu ochi mari și îngrijorați.

— Nu.

Liz clătină tristă din cap. Mai avea laptele pe care el l-ar fi vrut, dar nu mai îndrăznea să i-l dea, indiferent ce i-ar fi spus doctorii.

—Acum e băiat mare, nu-i așa, Alex?

Încercă să se lupte cu lacrimile pe care nu și le putu stăpâni și îi întoarse spatele lui Jane pentru ca ea să nu le vadă. Jane se întoarse în camera ei, și rămase acolo, cu păpușa în brațe, privind pe fereastră.

Bernie era în bucătărie pregătind cina împreună cu Tracy. Ușa era închisă. Apa de la chiuvetă curgea. Iar el plângea într-un prosop. Tracy îi mângâia umărul din când în când. Plânsese și ea când Liz îi povestise de boala ei, dar acum simțea că trebuie să fie tare pentru

Bernie și copii.

— Nu vrei să bei ceva?

Bernie clătină din cap, iar ea îi atinse din nou umărul când el trase adânc aer în piept și ridică privirea spre prietena lui.

— Ce putem face pentru ea?

Se simțea atât de neajutorat, iar lacrimile porniră din nou să se rostogolească pe obrajii lui.

— Tot ce ne stă în puteri, răspunse Tracy. Și poate se va întâmpla un miracol. Se mai întâmplă uneori.

Oncologul îi spusese același lucru, poate și pentru că nu-i putea oferi altceva. Le vorbise despre Dumnezeu, despre miracole și chimioterapie, însă Liz stăruise că nu acceptă așa ceva.

— Nu vrea să facă chimioterapie.

Bernie era disperat, știind că va trebui să se stăpânească. Șocul însă îl zdrobise. Lovitura care se abătuse asupra lor era de o brutalitate incredibilă.

— O poți condamna că nu vrea?

Tracy se uită la el în timp ce pregătea salata.

— Nu... dar dă rezultate uneori... pentru un timp, în orice caz. Ceea ce urmăreau, le spuse Johanssen, era o atenuare a bolii. Una lungă. Poate de cincizeci de ani, sau zece, sau douăzeci... sau cinci... sau doi... sau unul.

— Când plecați la New York?

— Spre sfârșitul săptămânii. Tata a aranjat totul. Și i-am spus lui Paul Berman, șefului meu, că nu pot merge în Europa. M-a înțeles. Toată lumea se poartă atât de frumos.

Nu mai trecuse de două zile pe la magazin și nu știa cât timp va lipsi, însă șefii de departament îl asiguraseră că se vor ocupa de toate.

— Poate că doctorii din New York vor găsi o altă soluție.

Dar n-au găsit-o. Doctorii de acolo au spus același lucru. Chemoterapie. Și rugăciuni. Și miracole. Bernie o privi cum stătea întinsă în patul de la spital, și deja parcă se împuținase. Cearcănele din jurul ochilor erau și mai adânci, slăbea văzând cu ochii. Era incredibil, ca un blestem aruncat asupra lor. Bernie îi luă mâna. Buzele ei tremurau îngrozitor și amândoi erau înfricoșați. De data asta el nu-și mai ascunse lacrimile. S-au ținut de mână, au plâns și au discutat despre ce simțeau. Ceea ce-i ajută pe amândoi.

— E ca un vis urât, nu-i așa?

Liz își dădu părul pe spate, apoi își dădu seama că nu-l va mai avea mult timp. Acceptase să înceapă chemoterapia când se vor reîntoarce la San Francisco. Bernie se gândise să plece de la *Wolff's* și să se reîntoarcă la New York dacă erau dispuși să-l mute, pentru ca ea să primească la New York îngrijirile necesare. Însă tatăl lui îi spuse că nu avea prea mare importanță. Doctorii erau la fel de buni și la San

Francisco, iar acolo ea se simțea acasă. Ceea ce era foarte adevărat. Liz nu va trebui să-și facă probleme pentru găsirea unui alt apartament, sau a unei noi case, să o înscrie pe Jane la o altă școală. Iar în clipa de față aveau nevoie de tot ceea ce-o făcea să se simtă bine... casa lor… prietenii... până și slujba ei. Discutase cu Bernie despre asta. Va continua să lucreze. Doctorul nu obiectase. Avea să meargă la chemoterapie o dată pe săptămână, timp de o lună, apoi la două săptămâni. Prima lună urma să fie oribilă; după toate acestea, nu avea să-i mai fie rău decât o zi sau două, iar Tracy îi putea ține locul. Cei de la școală fuseseră de acord. Și erau amândoi de părere că ea se va simți mai bine dacă nu va sta acasă să jelească.

— Vrei să vii cu mine în Europa, când te vei simți mai bine?

Îi zâmbi. Era atât de bun cu ea. Cel mai cumplit era că nici măcar nu se mai simțea rău. Era numai obosită. Și pe moarte.

— Îmi pare rău că-ți fac asta, că te supun atâtor...

El zâmbi printre lacrimi.

— Acum știu cu siguranță că ești soția mea. Râse. Ai început să vorbești ca o evreică.

Capitolul 18

— Bunică Ruth?

Vocea i se auzea cu greu în camera întunecată; Ruth o luă de mână. De-abia sfârșiseră de rostit o rugăciune pentru mămica ei. Bernie își petrecea noaptea la spital, iar Hattie, bătrâna menajeră a lui Ruth, o ajuta să aibă grijă de cel mic.

— Crezi că mami se va face bine? N-o să o ia Dumnezeu la el, nu-i așa?

Plângea cu sughițuri, iar Ruth se aplecă s-o ia în brațe; lacrimile îi cădeau pe pernă, lângă capul copilului. Totul era atât de nedrept... ea avea șaizeci și patru de ani și s-ar fi dus ea în loc... era atât de tânără, de frumoasă, de îndrăgostită de Bernie... cei doi copii aveau atâta nevoie de ea...

— Trebuie să-i cerem s-o lase aici, cu noi, nu crezi?

Jane dădu din cap.

— Pot să merg și eu cu tine mâine la Templu?

Știa că Ruth se ducea acolo numai o dată pe an; de data asta însă, putea să facă o excepție.

— Vei merge cu bunicul și cu mine.

A doua zi, toți trei au plecat la Templul Westchester Reform, în Scarsdale. Îl lăsaseră pe Alexander acasă, cu Hattie, iar când Bernie s-a întors de la spital, Jane i-a spus în mod solemn că ea, împreună cu bunicul și bunica, au fost la Templu, făcându-l din nou să plângă. Ținea în brațe copilul; semăna atât de mult cu Liz, încât Bernie simți că nu va mai rezista.

Și, totuși, când ea s-a întors la ei, lucrurile nu mai păreau deloc atât de tragice. Vocea pe care o iubea revenise; la fel și râsetele și glumele. Cu toate că îi era teribil de teamă de chimioterapie, se hotărâse să nu se gândească deloc la asta, atâta timp cât nu va fi nevoită.

Au mers într-o seară să ia masa la New York, la *La Grenouille,* într-o limuzină special închiriată de el; însă, în tot timpul mesei, el văzu că ea era absolut epuizată. Mama lui l-a obligat să scurteze cina și s-o ducă acasă. Au parcurs în tăcere drumul de întoarcere; în noaptea aceea, în pat, ea și-a cerut din nou scuze și ușor, cu blândețe, a început să-l mângâie. Temător, el o strânse în brațe, dorindu-și să facă dragoste cu ea, dar nevoind să-i facă vreun rău.

— Nu-i nimic... doctorii au spus că putem... îi șopti ea; el se îngrozi

de forța și pasiunea cu care făcu să fie a lui - era însă atât de flămând de ea. După aceea, el plânse în brațele ei, urându-se pentru asta. Ar fi vrut să fie curajos și puternic; în schimb, se simțea ca un băiețel, dornic să fie ținut în brațe și ocrotit. Ca și Jane, se agăța de ea, încercând să n-o lase să plece, cerșind un miracol. Poate că, totuși, chimioterapia va reuși.

Înainte de a pleca, bunica a mai dus-o o dată pe Jane la *Schwarz,* de unde i-a cumpărat o păpușă și un urs enorm, și a pus-o să aleagă o jucărie pentru Alexander. Jane s-a oprit asupra unui clovn care se rostogolea, cântând. Când au ajuns acasă, el s-a îndrăgostit pe loc de clovn.

Ultima lor seară împreună a fost liniștită, tandră, înduioșătoare. Liz a insistat s-o ajute pe Ruth să pregătească cina; părea să se simtă mult mai bine, era calmă și liniștită. Atinse mâna lui Ruth și îi spuse privind-o în ochi:

— Îți mulțumesc pentru tot.

Ruth clatină din cap, dorindu-și să poată să nu plângă; era însă foarte greu. După o viață întreagă, în care plânsese pentru toate nimicurile, cum ar fi putut să n-o facă acum, când era vorba de ceva atât de important?

— Nu-mi mulțumi, Liz. Fă numai ceea ce trebuie să faci.

— Voi face.

Părea să fi îmbătrânit în ultimele săptămâni.

— M-am mai obișnuit cu gândul. Cred că și Bernie. Nu va fi ușor, știu.

Ruth dădu din cap, incapabilă să mai spună ceva.

În ziua următoare, Ruth și Lou i-au condus la aeroport. Bernie îl ținea în brațe pe cel mic, iar Liz o ducea de mâna pe Jane; urcă în avion neajutată, făcându-i pe cei doi Fine mai în vârstă să se lupte cu lacrimile. Însă, de cum avionul a decolat, Ruth a izbucnit în plâns în brațele soțului ei, incapabilă de a înțelege de ce soarta îi lovise atât de crunt pe cei pe care-i iubea atât. Totul era nedrept și crud, plânse până când simți că inima i se va frânge. Nu mai putea suporta.

— Haide, Ruth. Să mergem acasă, draga mea.

O luă ușor de mână și se îndreptară spre mașină. Deodată, ea îl privi și-și dădu seama că și lor li se putea întâmpla orice, oricând.

— Te iubesc, Lou. Te iubesc atât de mult...

Începu din nou să plângă, iar el îi mângâie cu blândețe obrazul, în timp ce-o ajută să intre în mașină. Treceau printr-o perioadă foarte grea; le părea cumplit de rău pentru Liz și pentru Bernie.

Când cei patru au ajuns la San Francisco. Tracy îi aștepta. Venise cu mașina lor și i-a condus acasă, râzând și sporovăind veselă.

— Ce bine-mi pare că v-ați întors!

Le zâmbi. Însă se vedea că Liz era extenuată. Urma să se interneze

a doua zi, pentru chimioterapie.

În noaptea aceea, în timp ce stăteau în pat, Liz se răsuci spre Bernie, își sprijini capul într-un cot și-i spuse:

— Aș fi vrut să fie din nou bine.

O spusese cu naivitatea unei adolescente, care-și dorea să nu mai aibă coșuri pe față.

— Și eu.

Îi zâmbi.

— Te vei însănătoși.

Își puseseră amândoi mari speranțe în tratamentul el.

— Crezi că va fi oribil?

Părea speriată și el își aminti ce frică îi fusese și cât de mult suferise, atunci când îl născuse pe Alexander. Însă acum era altceva.

— N-o să fie chiar nemaipomenit.

Nu voia s-o mintă.

— Mi-au spus că-ți vor da ceva care să te adoarmă. Valium, cred. Iar eu voi fi cu tine.

Ea se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Știi, ești unul din puținii soți cu adevărat formidabili.

— Da?

Își strecură o mână sub cămașa ei groasă, de noapte. Îi fusese mereu frig în ultimul timp, chiar și în pat purta șosete. Făcură dragoste cu blândețe; el simțea cum toată puterea și dragostea lui se revarsă în ea. După aceea, ea îi zâmbi somnoroasă:

— Aș fi vrut să pot rămâne din nou însărcinată...

— Poate că într-o zi...

Însă cereau prea mult. De aceea, Alexander era acum cu atât mai prețios. În dimineața următoare, înainte de a pleca la spital, îl ținu pe Alexander în brațe mult timp, îi pregăti chiar ea micul dejun lui Jane și lăsă totul gata pentru prânz. Într-un fel, era o cruzime din partea ei să facă atâtea pentru ei. Îi vor simți lipsa cu atât mai mult, dacă i se va întâmpla ceva.

Bernie o conduse la spital; aici, au așezat-o într-un scaun cu rotile, iar Bernie mergea lângă ea, ținând-o de mână. Doctorul Johanssen îi aștepta. Liz s-a schimbat într-o cămașă de noapte de spital. Era o dimineață superbă de noiembrie, afară soarele strălucea. Ea se întoarse spre Bernie.

— Aș fi vrut să nu trebuiască să fac asta.

— Și eu.

Se simțea ca și cum ar fi ajutat-o să se așeze pe scaunul electric. Apăru o asistentă. Avea în mâini niște mănuși cam păreau de azbest. Foloseau substanțe foarte puternice, care îi puteau arde mâinile asistentei, iar ei aveau de gând să introducă acele substanțe în corpul femeii pe care el o iubea. Era chiar mai mult decât putea suporta. I-au

dat Valium înainte, așa că era pe jumătate adormită când a început tratamentul. Când acesta s-a sfârșit, a rămas dormind liniștită, însă de pe la miezul nopții i s-a făcut cumplit de rău. Următoarele cinci zile au fost un coșmar.

Și restul lunii a decurs la fel de rău. Ziua Recunoștinței a trecut pe lângă ei, neobservată, în acel an. De-abia în preajma Crăciunului s-a simțit ceva mai bine; rămăsese însă fără păr și slăbise enorm de mult. Însă revenise acasă, iar acum trebuia să facă față coșmarului doar o dată la trei săptămâni. Medicul îi promisese că nu-i va mai fi rău mai mult de o zi sau două. După vacanța de Crăciun, a putut să se reîntoarcă la școală, să predea. Jane era complet schimbată, de când ea era acasă. Alexander începuse să meargă.

Ultimele două luni fuseseră teribil de grele pentru ei toți: Jane plângea tot timpul când era la școală, Bernie țipa la toți, la magazin. Apelase la o serie de baby-sitter care să aibă grijă de copil în timpul zilei, însă se complicase inutil. Una din ele se rătăcise cu copilul, alta nici nu mai apăruse, iar el a trebuit să meargă la o ședință cu Alexander; nici una din ele nu știa să gătească. Însă cum se apropia Crăciunul, iar Liz începu să se simtă din nou mai bine, lucrurile reveniră aproape la normal.

— Părinții mei vor să vină pe la noi, îi spuse el într-o seară, în pat.

Ea avea o basma pe cap, care să-i ascundă lipsa părului. Ea încercă să zâmbească. Oftă.

— Te simți în stare, draga mea?

Nu se prea simțea, însă dorea să-i vadă și știa ce mult însemna venirea lor pentru Jane. Și pentru Bernie, chiar dacă îi venea greu să recunoască. Își aminti că anul trecut o luaseră pe Jane cu ei în Disneyland, dându-le astfel ocazia să-și serbeze aniversarea. Pe atunci era însărcinată, iar întreaga lor viață era îndreptată tot spre viață, nu spre moarte.

Îi spuse și lui Bernie toate acestea, iar el o privi supărat.

— Și acum e la fel.

— Nu prea.

— La naiba!

Își îndreptă spre ea toată furia lui provenită din neputință, însă nu se mai putea stăpâni.

— De ce-ai mai făcut tratamentul, dacă așa crezi? Doamne, nu am crezut niciodată c-ai fi genul de om care se dă bătut.

Ochii lui se umplură de lacrimi; intră în baie, trântind ușa. Când a revenit, douăzeci de minute mai târziu, ea îl aștepta în liniște, în pat. Se lungi lângă ea și-i luă mâna într-a lui.

— Îmi pare rău. M-am comportat ca un prost.

— Ba nu. Te iubesc. Și știu că și ție ți-e greu.

Își trase basmaua, fără să-și dea seama. Ura faptul că se urâțise într-

atât.

— Pentru toți e cumplit. Dacă tot urma să mor, ar fi fost mai bine să mă lovească un camion sau să mă înec în cadă.

Încercă să zâmbească, însă nici unuia dintre ei nu i se părea caraghios. Izbucni în plâns.

— Nu mă pot suferi cheală.

Însă, mai mult decât atât, ura faptul că se știa pe moarte.

— Te iubesc și fără păr.

Și în ochii lui erau lacrimi.

— Nu există vreo părticică din corpul tău pe care să n-o iubesc. Sau care să fie urâtă.

Descoperise asta când ea îi născuse fiul. Mama lui se înșelase. Nu fusese nici șocat, nici dezgustat. Ci emoționat. Și o iubea și mai mult.

— Ce mare scofală! Ești cheală. Și eu voi fi într-o zi. Mă obișnuiesc de acum cu gândul.

O prinse cu blândețe de bărbie, iar ea surâse.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc... și asta înseamnă viață.

Își zâmbiră. Se simţeau amândoi mai bine acum; fusese ca o luptă de a-și menține capul deasupra apei.

— Ce să le spun părinților mei?

— Spune-le să vină. Pot sta din nou la *Huntington*.

— Mama se gândea s-o mai ia pe Jane cu ei, din nou. Ce zici?

— Nu cred că o să vrea. Spune-le să nu se simtă jigniți.

Jane stătea acum tot timpul în preajma lui Liz; plângea atunci când era nevoită să părăsească încăperea.

— Va înțelege.

Mama lui, pe care în întreaga lui viață o considerase un monument de vinovăție, purta acum o aură de înger. Vorbea cu ea de câteva ori pe săptămână, iar ea dovedise o înțelegere profundă a necazurilor lui. În loc să-l mai tortureze, era acum o oază de liniște.

Așa s-a întâmplat și când au sosit, chiar înaintea Crăciunului, cu munți de jucării pentru ambii copii și aducându-i lui Liz unul din lucrurile pe care ea și-l dorise. De fapt, cam o jumătate de duzină din ele. Închise ușa dormitorului în urma ei și veni spre Liz, cu două cutii imense în mâini.

— Ce sunt astea?

Liz se odihnea, ca de obicei; tot ca de obicei, lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Și le șterse repede și se ridică. Ruth o privea cu teamă, speriată să n-o jignească.

— Ți-am adus un cadou.

— O pălărie?

Ruth clătină din cap.

— Nu. Altceva. Sper să nu te enervezi.

Încercase să găsească una care să fie la fel cu minunatul ei păr auriu, dar nu-i fusese prea ușor. Ridicând capacul, Liz văzu un morman de peruci, cu diferite tunsori, dar toate de aceeași culoare familiară. Râdea și plângea în același timp; Ruth o privi, temătoare. Te-am supărat?

— Cum ai putea oare s-o faci?

Își îmbrățișă soacra, apoi începu să scoată perucile din cutie, una câte una.

Erau foarte frumos lucrate.

— Am tot vrut să-mi cumpăr una. Însă mi-era frică să intru în magazin.

— Așa m-am gândit și eu.

Liz se îndreptă spre oglindă și-și scoase basmaua; Ruth privi în lături. Era o fată atât de frumoasă și de tânără... Nu era drept. Nimic nu mai era drept, însă. O privi din nou pe Liz, care proba una din peruci. O alesese pe cea care era tunsă paj și care-i venea de minune.

— Arăți superb! Îți place?

Liz dădu din cap; ochii ei erau plini de lacrimi. Arăta din nou decent... chiar mai bine decât atât. Chiar drăguță. De fapt, se simțea minunat - era din nou feminină. Ruth îi întinse o altă perucă.

— Știi, bunica mea era cheală. Se rădea în cap. Asta însemna că era o bună soție de evreu.

O mângâie cu blândețe pe braț.

— Voiam ca tu să știi... cât de mult te iubim...

Dacă numai dragostea ar fi putut s-o vindece, ar fi fost de mult sănătoasă. Ruth era șocată văzând-o cât de mult slăbise, cât de mult i se ascuțise fața, cât i se adânciseră ochii în orbite. Și totuși, ea avea de gând să se întoarcă la școală, după Crăciun.

Probă și restul perucilor, însă se hotărâră pentru cea paj, prima încercată. Și-o puse și își schimbă bluza. Avea nevoie de ceva mai elegant decât cea purtată înainte. Au intrat în camera de zi, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Bernie luă o înghițitură zdravănă, uitându-se la ea, amuzat.

— De unde o ai?

Îi plăcea.

— De la bunica Ruth. Ce zici? îl întrebă șovăitoare.

— Arăți minunat.

Credea ceea ce spunea.

— Așteaptă să le vezi și pe celelalte.

Darul îi ridicase moralul; Bernie îi era recunoscător mamei lui. Când Jane intră în cameră, rămase cu ochii pironiți la ea.

— Ai din nou păr!

Aplauda încântată, iar Liz zâmbi, uitându-se spre soacra ei.

— Nu chiar, draga mea. Bunica mi-a adus însă un păr nou, de la

New York.

— Pot să văd și eu?

Liz dădu din cap și o luă în dormitor, să se uite prin cutii. Jane probă și ea vreo două-trei; era caraghioasă și s-au distrat copios.

Au ieșit să ia masa cu toții în acea seară și, ca un dar ceresc, Liz s-a simțit bine de sărbători. Au reușit să mai iasă în oraș încă de două ori, a mers chiar împreună cu Jane și cu Bernie să vadă brazii împodobiți de la *Wolff's*. Au sărbătorit *Chanukat*, iar vineri au aprins lumânări înainte de cină. Cu o voce solemnă, socrul ei a rostit rugăciunile. Cu ochii închiși, Liz se ruga Dumnezeului lor și Dumnezeului ei să fie salvată.

Capitolul 19

Cea de-a doua aniversare a fost complet diferită de prima. Tracy i-a luat pe Jane și pe Alexander să-și petreacă seara cu ea, iar părinții lui Bernie au ieșit în oraș, să ia masa. Liz și Bernie, rămași singuri, au petrecut o seară liniștită. El ar fi vrut să poată merge undeva, dar ea a recunoscut, în final, că era foarte obosită. Bernie a deschis o sticlă de șampanie și a turnat-o în pahare; ea de-abia dacă a gustat din ea, în timp ce stăteau de vorbă, în fața focului.

Era ca și când ar fi făcut un jurământ secret să nu vorbească despre boala ei. Ea nu voia să se gândească la asta, acum, și nici la tratamentul pe care urma să-l reînceapă, peste o săptămână. Își dorea să poată fi ca toți ceilalți; să se plângă de slujba ei, să râdă împreună cu copiii, să ia masa cu prietenii. Tânjea după problemele mărunte ale unei vieți. S-au ținut de mână în liniște, în timp ce priveau focul din șemineu, străduindu-se să ocolească cu grijă subiectele delicate... era dureroasă chiar și amintirea lunii lor de miere, petrecută cu doi ani înainte. Bernie îi reamintise cât de dulce era Jane pe plajă, pe atunci, ea avea numai cinci ani. Acum avea aproape opt. Liz îl surprinse pe Bernie, pomenind dintr-odată de Chandler Scott.

— Nu-i așa că nu vei uita ce mi-ai promis?

— Ce ți-am promis?

Turnă din nou șampanie în pahare, prefăcându-se că nu știe despre ce e vorba.

— Nu vreau ca ticălosul ăla s-o vadă măcar o dată pe Jane, Promiți?

— Dar ți-am mai promis o dată.

— Să nu uiți.

Părea îngrijorată; el o sărută pe obraz, încercând să facă să-i dispară cută dintre sprâncene.

— N-am să uit.

Se gândise mult în ultimul timp la posibilitatea adopției. Însă îi era teamă că Liz nu se va simți în stare să facă față tuturor hărțuielilor legale. Se hotărâse să amâne totul, până când ea se va simți mai bine.

Nu au făcut dragoste în seara aceea; ea i-a adormit în brațe, lângă foc, iar el a dus-o în brațe în dormitor. A rămas nemișcat lângă ea, privind-o, simțind cum i se frânge inima, știind cum vor fi lunile care vor urma. Încă se mai rugau, sperând într-o minune.

Pe 5 ianuarie, părinții lui s-au întors la New York. Mama lui se oferise să mai rămână, însă Liz îi spusese că se va întoarce oricum la școală, unde va preda trei dimineți pe săptămână. Deci va fi foarte ocupată. Chiar după vacanță, reîncepuse tratamentul, iar de data aceasta îl suportase mai bine. Fusese o ușurare pentru toți, iar ea de-abia aștepta să se întoarcă la școală.

— Ești sigur că e bine? îl întrebase mama lui cu o zi înainte de plecare, când venise să-l vadă, la magazin.

— Este ceea ce-și dorește ea.

Nici pe el nu-l prea încânta ideea, însă Tracy îi spusese că-i va face bine și probabil avea dreptate. N-avea cum să-i facă rău, iar dacă se va dovedi prea obositor, va renunța. Însă Liz era foarte hotărâtă.

— Ce-a spus doctorul?

— Că n-are cum să-i strice.

— Ar trebui să se odihnească mai mult.

El dădu din cap; același lucru i-l spusese și el lui Liz, iar ea îl privise furioasă, știind prea bine ce puțin timp îi mai rămăsese. Ar fi vrut să le poată face pe toate, și nu să doarmă tot timpul pe care-l mai avea.

— Trebuie să o lăsăm să facă ce crede ea că e bine, mamă. I-am promis asta.

Îi smulsese o mulțime de promisiuni, în ultimele zile. O conduse tăcut pe mama lui. Nu mai aveau prea multe să-și spună; amândurora le era parcă teamă de cuvinte. Totul era teribil, incredibil de dureros.

— Nici nu știu ce să-ți spun, dragul meu.

Își privea unicul fiu cu lacrimi în ochi.

— Știu mamă, știu...

Și ochii lui erau umezi, iar ea clătină din cap, nemaiputându-și stăpâni lacrimile. Lumea se uita la ei, incapabilă să înțeleagă drama prin care treceau; fiecare, însă, își avea viața lui și își continua drumul.

— Îmi pare atât de rău...

El nu-i mai putea răspunde; îi atinse brațul și continuă să coboare scările, cu capul plecat. Viața lui se transformase dintr-odată într-un coșmar și el nu putea face nimic.

În seara aceea, totul a fost și mai greu. Liz insistase să pregătească ea masa, ultima lor cină împreună cu părinții lui. Urmau să plece în dimineața următoare. Mâncarea a fost minunată, ca de obicei, însă era cumplit să vezi cât se lupta să poată face față, cu cât efort făcea lucrurile pe care înainte le făcuse cu atâta ușurință. Însă, acum, ea nu mai putea face nimic fără efort. Nici chiar să respire.

Își luară la revedere în seara aceea, la hotelul unde stăteau părinții lui. Urmau să meargă singuri la aeroport, a doua zi. Când se întoarse spre tatăl lui să-i strângă mâna, după ce-și sărutase mama, Bernie

simți deodată că nu va mai putea rezista. Își aminti de când era numai un băiețel, cât de mult îl iubise pe bărbatul din fața lui... cum îl privea, când îl vedea în halatul alb... cum se duceau la pescuit, vara, în New England... Toate îi reveniră brusc în minte... avea din nou doar cinci ani... Tatăl lui, simțind toate astea, își îmbrățișă fiul, care începuse să plângă. Mama se întoarse și se îndepărtă, incapabilă să mai suporte.

Ieșiră amândoi afară, în aerul tare al nopții.

— Nu-i nimic, fiule. Nu-i nimic dacă plângi.

În timp ce-i spunea toate astea, lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Nimeni nu-l putea ajuta. La sfârșit, l-au sărutat amândoi și și-au luat rămas bun. El le-a mulțumit. Când s-a întors acasă, Liz era deja în pat. Îl aștepta. Avea pe cap una din perucile pe care i-o cumpărase mama lui. Le purta tot timpul, acum, iar Bernie o mai necăjea în privința lor, din când în când. În sinea lui, era dezamăgit că nu-i venise lui în minte să i le cumpere. Ea le adora. Nu în aceeași măsură cu părul ei, bineînțeles, însă era acum un subiect permanent de conversație între ea și Jane.

— Nu, mami, îmi place mai mult cealaltă... cea lungă... Asta arată mai bine... Ești caraghioasă cu atâția cârlionți...

Nu se mai simțea însă deloc speriată, și asta era bine.

— Părinții tăi erau bine, dragule?

Îl privi întrebătoare pe Bernie.

— A durat destul de mult drumul până la hotel și înapoi.

— Am fost să bem ceva.

Îi zâmbi, prefăcându-se vinovat.

— Știi cum e mama, nu se îndură să se despartă de băiatul ei.

O bătu ușor pe mână și se duse să se schimbe. Câteva minute mai târziu, se strecura în pat, lângă ea. Liz adormise deja. Se împlineau trei luni de când aflaseră că avea cancer. Ea lupta cu curaj, iar doctorul le spusese că tratamentul o va ajuta, cu siguranță. Și totuși, Bernie se gândea că-i mergea din ce în ce mai rău. Ochii ei parcă se măreau pe zi ce trecea, slăbea continuu, iar acum începuse să aibă probleme când respira. Însă trebuia să reziste, să facă orice ar fi trebuit, indiferent cât ar fi fost de greu. Ea trebuia să lupte - el îi repetă asta în permanență. Nu o va lăsa să-l părăsească.

În noaptea aceea, el visă că ea pleca într-o călătorie, iar el încerca să o oprească.

Revenirea la școală a părut să o tonifice. Își iubea copiii. Îi învăța să citească, iar Tracy preda matematica. Cei de la școală fuseseră incredibil de drăguți: îi permiseseră să-și reducă programul și să și-l aranjeze după cum voia. Țineau foarte mult la Liz și rămăseseră înmărmuriți când ea le spusese despre boala ei. Vestea se răspândise repede în școală. Liz nu voia ca Jane să știe, încă, așa că se ruga ca

nici unul din copii să nu afle, de la vreo profesoară. Pentru colegii ei, nu mai era un secret. Nu voia însă ca să știe copiii. Nu încă. Știa că nu va mai putea preda și anul următor. Deja îi era greu să urce și să coboare scările. Însă era hotărâtă să termine anul, indiferent cum s-ar fi simțit.. Îi promisese chiar și directorului, însă, prin martie, cineva scăpă o vorbă. Una din elevele ei o privea tristă, cu ochii în lacrimi și hainele în dezordine.

— Ce s-a mai întâmplat, Nance?

Avea patru frați și se bătea frecvent. Liz îi zâmbi și îi aranjă bluza. Era cu un an mai mică decât Jane, care era acum în clasa a treia.

— Te-ai bătut?

Copila dădu din cap și îi răspunse:

— L-am pocnit în nas pe Billy Hitchcock.

Liz izbucni în râs.

— De ce?

Ea ezită, apoi, ca și cum s-ar fi pregătit să înfrunte lumea, își ridică capul și spuse:

— A zis că sunteți pe moarte... iar eu i-am spus că e un mincinos mare și gras!

Începu din nou să plângă și o privi pe Liz, așteptând ca aceasta să nege.

— Nu-i așa că nu e adevărat, doamnă Fine?

— Vino încoace. Să stăm puțin de vorbă.

Liz se așeză pe un scaun. Clasă era goală. Era pauza de prânz, iar Liz corecta niște lucrări. O așeză pe fetiță lângă ea și o luă de mână. Ar fi vrut ca toate acestea să se întâmple mult mai târziu.

— Știi, toți murim, odată.

Fetița o strânse de mână, ca și cum ar fi vrut să fie sigură că ea nu-i va părăsi niciodată. Cu un an în urmă, ea fusese prima care-i făcuse un cadou, când se născuse Alexander. Îi împletise un soi de eșarfă albastră, plină de noduri și găuri, însă lui Liz îi plăcuse foarte mult.

Nancy dădu din cap, plângând.

— Cățelul nostru a murit anul trecut, însă era foarte bătrân. Tata mi-a spus că, dacă ar fi fost om, ar fi avut o sută nouăsprezece ani. Iar dumneavoastră nu sunteți chiar așa de bătrână.

Păru îngrijorată, pentru o clipă.

— Nu-i așa?

Ea izbucni în râs.

— Nu chiar. Am treizeci de ani. Asta nu înseamnă că sunt bătrână... Însă câteodată... câteodată lucrurile stau cu totul altfel. Cu toții ne înălțăm la Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu. Și mult, mult mai târziu, când tu vei fi foarte bătrână și vei veni sus, la Dumnezeu, eu te voi aștepta acolo.

Încerca cu greu să-și stăpânească lacrimile. Nu voia să aștepte pe

nimeni. Voia să rămână cu ei, cu Bernie, Jane și Alexander.

Nancy o înțelese perfect. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui Liz și o strânse cu putere.

— Nu vreau să plecați de lângă noi... Nu vreau să...

Mama ei obișnuia să bea, iar tatăl ei călătorea mult. De la grădiniță, ea făcuse o adevărată pasiune pentru Liz, iar acum ea urma s-o părăsească. Nu era drept. Liz îi dădu câteva bomboane și încercă să-i explice despre tratamentul pe care-l făcea, și care ar fi trebuit să o ajute.

— S-ar putea, Nance. S-ar putea ca eu să mai rezist încă mult timp de aici încolo. Unii oameni reușesc ani întregi.

Alții însă nu, se gândi. Vedea și ea ce văzuse Bernie. Acum nici nu mai suporta să se uite în oglindă.

— Voi veni la școală tot anul, și asta înseamnă destul de mult. Nu-ți mai face griji. Bine?

Micuța dădu din cap și ieși din clasă, cu pumnul plin de bomboane, gândindu-se la tot ce-i spusese Liz.

În aceeași după-amiază, însă, în drum spre casă, Jane se uita în tăcere pe geam. Se vedea că era supărată pe mama ei. Chiar înainte de a ajunge acasă, o privi pe Liz, cu ochi acuzatori:

— O să mori, nu-i așa, mami?

Liz fu șocată de vehemența cuvintelor ei. Știu însă imediat de unde aflase. Nancy Farell.

— Toți trebuie să murim, draga mea.

Însă nu era la fel de ușor cum fusese cu Nancy.

— Știi bine ce vreau să spun. Chestia aia... chimio... nu-ți ajută, nu-i așa?

— Doar puțin. Nu suficient, însă.

Cu toții știau asta. Și o făcea să se simtă foarte rău. Câteodată avea senzația că de fapt îi grăbea moartea. Liz oftă și parcă mașina în fața casei. Încă mai conducea vechiul *Ford* pe care-l avea atunci când se măritase cu Bernie. Îl parcă pe stradă. Bernie folosea garajul, pentru BMW-ul lui.

— Tuturor ne vine greu, draga mea. Și mă străduiesc foarte tare să mă fac bine.

— Și atunci de ce nu te faci?

Ochii mari, albaștri ai copilului se umplură de lacrimi.

— De ce nu te-ai făcut bine? De ce?

O privi îngrozită.

— Nancy Farell spune că ești pe moarte...

— Știu, draga mea, știu.

Plângea și ea, ținând-o pe Jane strâns în brațe. Fetița putea acum să audă cât de îngreunată îi era respirația.

— Nu știu ce să-ți spun. Toată lumea moare, într-o zi, și poate că

nici mie nu mi se va întâmpla prea curând. Însă nu știu. Se poate întâmpla oricui, oricând. Cineva poate lansa o bombă spre noi, chiar acum.

Își privi mama, suspinând:

— Ar fi mai bine... Vreau să mor cu tine.

— Să nu mai spui așa ceva. Ai o viață înainte...

— De ce ni s-a întâmplat tocmai nouă?

Dăduse glas întrebării pe care și-o puseseră cu toții. Nu exista însă nici un răspuns.

— Nu știu..., șopti ea.

Au rămas amândouă în mașină, ținându-se în brațe, așteptând un răspuns, de undeva.

Capitolul 20

În aprilie, Bernie a trebuit să se hotărască dacă va pleca sau nu în Europa. Sperase să o poată lua pe Liz cu el, însă era evident că ea nu se simțea în stare. Nu mai avea putere aproape deloc. O vizită în Sausalito, la Tracy, devenise deja o aventură. Se mai ducea încă la școală, însă numai de două ori pe săptămână.

Îl sună pe Paul Berman să-l anunțe.

— Îmi pare rău că te las singur, Paul. Numai că nu pot pleca nicăieri, acum.

— Înțeleg perfect.

Bernie trăia o tragedie mai cumplită decât ar fi putut-o descrie oricine; de fiecare dată când vorbea cu el, se întrista.

— Vom trimite pe altcineva, de data asta.

Era a doua oară că nu pleca în Europa, însă nimeni nu-i reproșa nimic. Și, în ciuda dramei pe care o trăia, făcea o treabă foarte bună la magazinul din San Francisco.

— Nu știu cum reușești, Bernard. Dacă ai nevoie de concediu, spune-ne.

— Voi avea. Peste câteva luni, probabil. Nu acum.

N-ar fi vrut să mai lucreze când ea avea să se apropie de sfârșitul vieții; însă era dificil de prevăzut când se va întâmpla asta. Se simțea mai bine, pentru câteva zile, era mai veselă, pentru ca apoi să se simtă mult mai rău, să intre în panică. Era ca o tortură; nu știau dacă tratamentul dădea rezultate, dacă va mai rezista încă mult timp sau dacă nu-i mai rămâneau decât câteva zile sau luni. Nici măcar doctorul nu le putea spune.

— Cum te simți acolo? Nu vreau să te oblig să faci ceva, orice, ținând seama de împrejurări, Bernard.

Trebuia să fie drept cu el, iar Bernie îi fusese la fel de apropiat ca un fiu, ani întregi. Nu avea nici un drept să-l oblige să rămână în California, dacă soția lui era pe moarte. Însă Bernie îl surprinsese. Fusese deschis cu el chiar de la început, și îi spusese chiar de când aflase că Liz avea cancer. Fusese un șoc groaznic pentru toți. Era imposibil de crezut că micuța și frumoasă blondă la a cărei nuntă dansase cu numai doi ani înainte era acum pe moarte.

— Ca să fiu cinstit, Paul, nu vreau să plec nicăieri, acum. Dacă ai putea găsi pe cineva care să supravegheze importurile și să meargă

acolo de două ori pe an, ar fi nemaipomenit. Însă, pentru moment, nu vrem să plecăm nicăieri. Aici este căminul lui Liz, și nu cred că ar fi drept față de ea s-o oblig să plece.

Se gândiseră mult la asta, și ajunseseră împreună la o concluzie. Liz îi spusese răspicat că nu voia să părăsească orașul San Francisco. Nu voia să fie o povară pentru părinții lui, sau pentru el, nu voia ca Jane să trebuiască să meargă la o altă școală, să-și facă prieteni noi. Și era mai liniștită acum, înconjurată de oamenii pe care-i cunoștea: Tracy, Bill și Marjorie Robbins.

— Înțeleg perfect.

El rămăsese în California exact trei ani, de două ori mai mult decât timpul pe care Bernie se gândise că-l va petrece aici. Însă asta nu mai conta deloc acum.

— Pur și simplu nu mă simt în stare să merg undeva, Paul.

— Nu-i nimic. Anunță-mă însă dacă te răzgândești, iar eu voi începe să caut pe cineva care să preia magazinul din San Francisco. Avem nevoie de tine la New York.

Privi spre calendar, sperând că Bernie nu-l va refuza.

— Crezi că poți veni la ședința de consiliu, săptămâna viitoare?

— Va trebui să stau de vorbă cu Liz.

Ea nu mai mergea la tratament, însă ura ideea de a o lăsa singură.

— O să vedem. Când e?

Paul îi dădu toate datele.

— Nu trebuie să rămâi în oraș mai mult de trei zile. Poți veni cu avionul luni, iar miercuri, cel târziu joi, vei fi înapoi, însă am să înțeleg, orice ai hotărî.

— Îți mulțumesc, Paul.

Ca de obicei, Paul Berman se purta minunat cu el. Lumea se simțea însă stânjenită, pentru că nu-i putea ajuta cu nimic. În aceeași seară, Bernie îi ceru părerea lui Liz. O întrebă chiar dacă nu voia să-l însoțească, însă ea clătină din cap, zâmbindu-i obosită.

— Nu pot, dragul meu. Am multe de făcut la școală, însă nu acesta era motivul, iar ei îl știau amândoi.

Peste două săptămâni era ziua lui Alexander, iar mama lui venea la ei. Tatăl său nu putea pleca de la spital, însă Ruth promisese că-i va vizita. Venea să ia parte la *Marele Eveniment,* dar și să o vadă pe Liz.

Când Bernie s-a întors de la New York, a văzut ceea ce observase și mama lui, când sosise. Și anume, cât de rapid se produceau schimbările în corpul lui Liz. N-o văzuse numai câteva zile, însă era suficient să-și dea seama că starea ei se înrăutățea. În seara când s-a întors acasă, Bernie s-a încuiat în baie și a plâns. Și-a șters ochii în prosoapele albe, imaculate. Era îngrozit să nu fie auzit de ea, însă nu se mai putea abține. Era palidă, slăbită. El o imploră să mănânce, îi cumpăra tot ce credea că i-ar plăcea, de la tarte cu căpșuni la somon

afumat, însă degeaba. Nu avea poftă de mâncare. Ruth fu de-a dreptul șocată când văzu cum arată, însă se prefăcu că nu observă nimic. În drum spre casă, au vorbit despre orice în afară de lucrul care-i frământa pe toți. Ruth îi adusese lui Alexander un balansoar în formă de căluț, iar lui Jane o altă păpușă de la *Schwartz*. De-abia aștepta să-i vadă pe copii, însă imaginea lui Liz o tulburase. Rămase uimită când ea pregăti cina. Încă mai gătea și mai făcea curat, preda la școală; era cea mai remarcabilă femeie pe care o cunoscuse Ruth. I se rupea inima, văzând cum se lupta Liz pentru fiecare zi din viața ei. Ruth a rămas la ei, când ea s-a dus din nou la spital, pentru chimioterapie, și a avut grijă de copii, Bernie a rămas cu Liz la spital, peste noapte.

Alexander semăna foarte mult cu Bernie, când era mic; era un copil zglobiu și vesel. Părea imposibil de crezut că venise pe lume cu numai un an înainte, iar acum o tragedie se abătuse asupra lui. Când Ruth l-a dus la culcare, în acea seară, a plâns lângă pătuțul lui, gândindu-se că el nu-și va cunoaște niciodată mama.

— Când mai vii în vizită la noi, la New York? o întrebă Ruth pe Jane.

Jucau amândouă Parcheesi. Jane îi zâmbi. O iubea pe bunica Ruth. Dar nu putea pleca nicăieri, pentru un timp. În nici un caz până nu se însănătoșea mami. Însă nu-i răspunse astfel.

— Nu știu, bunico. Plecăm la Stinson Beach de îndată ce se termină școala. Mami vrea să mergem acolo, să se odihnească. Munca o obosește foarte tare.

Știau amândouă că era obosită de moarte, însă gândul era prea înfricoșător.

Bernie închiriase aceeași casă în care mai stătuseră. Plănuia să stea acolo trei luni, pentru ca Liz să-și mai recapete din puteri. Doctorul le sugerase ca ea să nu-și mai reînnoiască contractul cu școala, pentru că era prea obositor pentru ea. Iar Liz n-a protestat, i-a spus lui Bernie că părea o idee bună. Putea petrece astfel mai mult cu copiii. Erau toți nerăbdători să meargă la plajă. Era ca și când ar fi dat ceasul înapoi. La spital, în timp ce o veghea, Bernie i-a mângâiat ușor fața, apoi i-a luat mâna într-a lui; ea îi surâse, somnoroasă și, pentru un scurt moment, inima lui tresări. Ea părea pe moarte.

— S-a întâmplat ceva?

El se strădui să-și ascundă lacrimile și îi zâmbi.

— Te simți bine, draga mea?

— Da.

Își lăsă din nou capul pe pernă. Știau amândoi că substanțele folosite erau atât de puternice, încât îi puteau oricând provoca un atac de cord, chiar în timpul tratamentului. Fuseseră avertizați, chiar de la început, însă nu aveau de ales. Ea trebuia să facă chemoterapie.

Ea adormi, iar el ieși pe hol, să dea un telefon acasă. Nu voia să

sune din rezerva ei, de teamă să n-o trezească. O lăsase în grija unei asistente. Se obișnuise deja cu spitalul. Chiar prea mult, poate. I se părea ceva absolut normal. Nimic nu-l mai șoca. Ar fi vrut să se poată afla la celălalt etaj, acolo unde fuseseră cu numai un an înainte, când ea dădea naștere copilului, nu aici, printre muribunzi.

— Bună, mamă. Cum vă merge?

— Totul e în regulă, dragul meu. Fiica ta mă bate la Parcheesi. Alexander tocmai a adormit. E atât de drăgălaș. A băut tot laptele din biberon, mi-a zâmbit, iar apoi mi-a adormit în brațe.

Totul părea normal. Numai că Liz ar fi trebuit să-i spună toate astea și nu mama lui. El ar fi trebuit să se afle la magazin acum, să ia parte la o ședință, iar ea ar fi trebuit să-i spună că toate erau în regulă acasă. În loc de asta, ea era la spital, otrăvită încet-încet de chemoterapie, iar mama lui avea grijă de copii.

— Cum se simte Liz?

Își coborâse vocea ca Jane să n-o audă; fetița ascultă însă cu atenție. Chiar mută, din greșeală, piesa lui Ruth de pe tabla de joc.

— Se simte bine. Acum a adormit. Sosim acasă mâine pe la prânz.

— Vă așteptăm. Ai nevoie de ceva, Bernie? Ți-e foame?

I se părea ciudat s-o audă pe mama lui întrebându-l toate astea. Acasă, ea lăsa totul pe seama lui Hattie. Însă veniseră timpuri cu totul speciale, pentru ei toți. Și mai ales pentru Liz și Bernie.

— N-am nevoie de nimic. Sărut-o pe Jane din partea mea. Ne vedem mâine, mamă.

— Noapte bună, dragul meu. Transmite-i lui Liz toată dragostea noastră, când se va trezi.

— Mami e bine?

Jane o privea pe Ruth cu ochii măriți de groază. Ruth o luă în brațe.

— Se simte bine, draga mea. Vor veni acasă mâine, amândoi. Mămica ta te îmbrățișează.

Se gândise că fetița va sta mai liniștită, știind că mama ei, și nu Bernie, se gândise la ea.

A doua zi dimineață însă, Liz se trezi cu dureri mari. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată, așa că l-au chemat pe doctorul Johanssen. Împreună cu medicul oncolog, au dus-o pe Liz un etaj mai sus, să mai facă o radiografie, înainte de a pleca acasă.

O oră mai târziu, când au primit răspunsul, veștile nu erau prea îmbucurătoare. Tratamentul nu dăduse rezultate. Metastaza avansase. I-au dat drumul acasă, însă doctorul Johanssen l-a prevenit pe Bernie că era începutul sfârșitului. De acum înainte, durerile aveau să fie din ce în ce mai mari, iar ei urmau să facă tot ce le stătea în puteri ca să o ajute. Însă nu-i puteau fi de prea mare ajutor. Doctorul Johanssen îi spuse toate astea lui Bernie în biroul lui, din capătul holului.

— Ce înseamnă asta, doctore? Cum adică n-o poți ajuta?

Doctorul îl înțelegea. Avea dreptul să fie furios, mânios pe soarta nemiloasă, care-i lovise.

— Ce faceți aici, toată ziua? Soția mea e pe moarte, iar tu îmi spui că nu poți face mai nimic pentru ea?

Începu să plângă.

— Ce putem face? Oh, Doamne, de-ar putea s-o ajute, cineva...

Totul se sfârșise. O știa prea bine. Urma să moară în chinuri. Nu era drept. Era cel mai cumplit lucru care i se întâmplase vreodată.

Își lăsă capul pe biroul lui Johanssen și plânse, simțindu-se total neajutorat. Doctorul îi aduse un pahar cu apă. I-l întinse lui Bernie și, privindu-l cu ochii lui albaștri, de nordic, îi spuse:

— Știu ce groaznic este. Îmi pare rău, domnule Fine. Vom face tot ce ne va sta în putință. Voiam numai să înțelegeți că puterile noastre sunt limitate.

— Ce înseamnă „limitate”?

— Vom începe cu pastile de Demerol sau Percodan. Vom trece apoi la injecții cu Dilaudid sau chiar morfină, dacă va avea un efect mai bun. Vom mări dozele, încercând să o facem să nu sufere prea mult.

— Îi pot face eu injecțiile?

Ar fi făcut orice să-i aline durerile.

— Dacă doriți. Sau poate angajați o infirmieră. Știu că aveți doi copii mici.

Se gândi la planurile pe care și le făcuseră pentru vară.

— Credeți că putem merge la Stinson Beach, sau ar fi mai bine să rămânem în oraș?

— N-are cum să-i facă rău o schimbare de decor. Și nu e prea departe; doar la o oră și jumătate de aici. Și eu mă duc adesea acolo. E reconfortant. Face bine sufletului.

— Ei îi place foarte mult.

— Atunci duceți-o acolo, cu orice preț.

— Și școala?

Dintr-odată, întreaga lor viață trebuia regândită. Era încă primăvară. Mai avea câteva săptămâni până la sfârșitul anului școlar.

— Să renunțe de pe acum?

— Este decizia ei. Nu-i va face rău, dacă de asta vă temeți. Însă s-ar putea să nu se mai simtă în stare, dacă durerile se vor acutiza. Lăsați-o să se hotărască singură.

Doctorul se ridică, iar Bernie oftă.

— Aveți de gând să-i spuneți?

— Nu cred că e nevoie. Cred că-și dă seama și singură, după dureri, că boala avansează. N-are rost să o demoralizăm cu toate aceste rapoarte - îl privi pe Bernie, întrebător - numai dacă dumneavoastră credeți că e necesar.

Bernie dădu din cap, întrebându-se la câte vești la fel de proaste va mai putea rezista. Sau dacă aleseseră calea cea bună. Poate ar fi trebuit să o ducă în Mexic, să urmeze o cură macrobiotică, sau la Lourdes, sau la Biserica Științifică Creștină. Își amintea toate acele istorii despre oameni vindecați de cancer prin diete inventate pe alte meleaguri, prin hipnoză sau prin credință. Iar ce încercaseră ei nu dăduse rezultate. Știa însă că Liz n-ar fi vrut să încerce altceva. Nu voia să călătorească prin lumea întreagă, în căutarea unui tratament miraculos. Voia să stea acasă, lângă soțul și copiii ei, să predea la școală. Numai atât. Voia ca viața ei să rămână cât de cât apropiată de cea pe care o dusese înainte.

— Ești gata, draga mea?

Se îmbrăcase deja și îl aștepta în rezerva ei; purta o nouă perucă, adusă de mama lui. Părea părul ei natural, nici n-ar fi zis că nu era părul ei și în afara cearcănelor de sub ochi și a faptului că era atât de slabă, arăta chiar drăguță. Purta o bluză de un albastru deschis, iar buclele perucii îi fluturau pe umeri, la fel cum ar fi făcut-o și părul ei natural, atât de frumos, odinioară.

— Ce v-au spus?

Părea îngrijorată. Știa că se întâmplase ceva. Coastele o dureau foarte tare; era o durere profundă, pe care n-o mai simțise până atunci.

— Nu prea multe. Nimic nou. Se pare că tratamentul dă rezultate.

Liz se uită spre doctor:

— Și atunci de ce mă dor coastele atât de tare?

— Ați ridicat des copilul în brațe?

El îi zâmbi, iar ea dădu din cap, amintindu-și. Îl ținea în brațe aproape tot timpul. Nu învățase încă să meargă.

— Da.

— Și cât cântărește?

— Medicul pediatru vrea să-i prescrie un regim. E cam grăsuț.

— Iată și răspunsul la întrebare.

Nu era adevărat, însă Bernie îi era recunoscător.

Ieșiră din spital. Liz se sprijinea de brațul lui Bernie. Însă mergea mult mai încet acum.

— Te doare rău, draga mea?

Ea ezită, apoi încercă să-i răspundă. Nici nu mai putea vorbi.

— Crezi că exercițiile Lamaze pentru respirație te vor ajuta?

Era o idee bună, și a încercat tot drumul spre casă. Simțea o oarecare ușurare. Și avea și pastilele pe care i le prescrisese doctorul.

— Nu vreau să le iau până când nu voi fi nevoită. Poate la noapte.

— Să nu faci pe eroina cu mine.

— Eroul ești tu, domnule Fine.

Îl sărută cu tandrețe.

— Te iubesc, Liz.

— Ești cel mai bun bărbat din lume... Îmi pare rău că te supun la toate aceste...

Tuturor le era greu, o știa. Și ei îi era, și ura ideea. Însă, uneori, îi ura pe ei, pentru că nu ei mureau.

A ajutat-o să urce treptele. Jane și mama lui îi așteptau. Jane era îngrijorată, pentru că era târziu, însă radiografia și celelalte teste duraseră destul de mult. Era deja ora patru când au ajuns acasă.

— *Întotdeauna* vine acasă dimineața, bunico. S-a întâmplat ceva. Știu eu.

O pusese pe Ruth să telefoneze, însă plecaseră deja.

— Vezi! îi spuse ea lui Jane, în timp ce ei intrau pe ușă.

Observă însă că Liz era mult mai slăbită decât înainte, și părea să aibă dureri, cu toate că nu voia să recunoască.

Refuza să renunțe la orele de la școală. Era hotărâtă să încheie anul, iar Bernie nu încercă să o influențeze, cu toate că Ruth nu era de acord. I-o spuse în ziua dinaintea plecării.

— Nu mai are putere. Nu vezi?

El strigă la ea.

— La naiba, mamă! Doctorul a spus că nu-i va face rău.

— O omoară!

— Nu, n-o omoară asta. Ci cancerul. El o omoară. Boala asta nenorocită, care-i macină trupul. Indiferent dacă stă acasă și așteaptă sau merge la școală; sau la chimioterapie, sau chiar la Laurdes. Va muri, *oricum*.

Simțea că-l înecă plânsul, așa că se întoarse cu fața spre geam.

— Îmi pare rău.

Era vocea unui bărbat învins; inima mamei lui se frânse, auzindu-l. Se îndreptă spre el și-i puse mâinile pe umeri.

— Îmi pare atât de rău, dragul meu... Asta n-ar trebui să se întâmple nimănui. Mai ales celor pe care-i iubim.

— Nici măcar celor pe care îi urâm.

Se întoarse cu fața spre ea.

— Mă tot întreb ce se va întâmpla cu Jane și cu Alexander... Ce-o să ne facem fără ea?

Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se împlineau șase luni de când aflaseră, șase luni de când se prăbușeau într-un abis, rugându-se că cineva sau ceva să-i salveze.

— Vrei să mai rămân la voi? Pot. Tatăl tău va înțelege perfect. Chiar el mi-a sugerat asta aseară, la telefon. Sau să iau copiii la noi. Nu mi se pare corect, însă, nici pentru Liz, nici pentru ei.

Devenise o femeie atât de sensibilă, încât îl uimea. Femeia care-l amenința cu un atac de cord ori de câte ori se întâlnea cu o fată care nu era evreică dispăruse. Zâmbi, amintindu-și de seara petrecută la *La*

Côte Basque, când o anunțase că se căsătorește cu o catolică numită Elizabeth O'Reilly.

— Îți amintești, mamă?

Își zâmbiră. Se întâmplase cu numai doi ani și jumătate înainte, însă li se părea că ar fi trecut o viață de atunci.

— Îmi amintesc, însă speram ca tu să uiți. Ce-ai zice să rămân și să vă ajut, copii?

El avea acum treizeci și șapte de ani și nu se mai simțea nici pe departe copil. Parcă ar fi avut o sută de ani.

— Îți mulțumesc, mamă, însă cred că trebuie să menținem lucrurile în limita normalului. Atât cât se poate. Vom pleca la Stinson Beach de îndată ce se va termina școala. Îmi iau șase săptămâni de concediu până la mijlocul lui iulie. Am să-l mai prelungesc dacă va fi nevoie. Paul Berman a fost foarte înțelegător.

— Bine. Însă dacă veți avea nevoie de mine, mă voi sui în primul avion. Ai înțeles?

— Da, mamă.

O îmbrățișă.

— Și acum du-te la cumpărături. Iar dacă ai timp, cumpără-i ceva drăguț lui Liz.

Nimic nu-i mai venea bine, slăbise foarte tare.

— Sunt sigur că i-ar face plăcere. Însă nu mai are putere să se ducă singură la magazin.

Pentru Jane, el aducea acasă cutii întregi de haine. Șeful compartimentului se îndrăgostise pur și simplu de cei doi copii și îi trimisese lui Alexander de-a lungul timpului cadouri peste cadouri. De-abia acum reușea Bernie să aprecieze toată atenția de care se bucurau. Era atât de copleșit de gânduri, că nu reușea să le mai dea prea mare atenție copiilor. Se simțea de parcă nici nu l-ar mai fi văzut pe Alexander de când avea șase luni iar pe Jane o zărea uneori, pentru că era acolo și el o iubea. Însă nu avea timp pentru nici unul dintre ei.

Cel mai greu pentru toți a fost a doua zi când Ruth a plecat la aeroport. S-a oprit întâi pe la ei pe acasă, înainte la Liz să plece la școală. Pe Jane o ducea Tracy acum, iar Bernie plecase deja la lucru. Liz o aștepta pe bonă, ca să poată pleca și ea, iar Alexander își făcea somnul de dimineață. S-au îmbrățișat în pragul ușii.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Voiam să-mi iau la revedere. Mă voi ruga pentru tine, Liz.

— Îți mulțumesc.

Nu mai putea vorbi.

— Simțea că-i dau lacrimile. Să ai grijă de ei, pentru mine... Și de Bernie...

— Îți promit. Ai grijă de tine. Să faci tot ce ți se spune.

Îi cuprinse umerii fragili, observând deodată că Liz era îmbrăcată

cu rochia pe care i-o cumpărase cu o zi înainte.

— Te iubim, Liz... Foarte, foarte mult...

— Și eu vă iubesc.

Au rămas îmbrățișate un moment, apoi Ruth s-a întors și s-a urcat în taxiul care o aștepta, i-a făcut cu mâna lui Liz care a rămas în prag atâta timp cât a reușit să o mai zărească.

Capitolul 21

Liz a reușit să meargă la școală până la sfârșitul anului, uimindu-i și pe Bernie dar și pe doctorul ei. Lua acum Demerol în fiecare după-amiază, iar Jane se plângea că dormea tot timpul.

Ultima zi de școală a fost pe 9 iunie. Liz a venit îmbrăcată într-una din rochiile noi, cumpărate de Ruth înainte de plecare. Vorbeau la telefon tot timpul iar Ruth îi povestea întâmplări hazlii despre oamenii din Scarsdale.

Liz a dus-o chiar ea pe Jane la școală în ultima zi iar fetița o privea bucuroasă. Mama ei arăta plină de viață și frumoasă ca mai înainte, numai că mai slăbise puțin. A doua zi plecau la Stinson Beach. De-abia aștepta. Era îmbrăcată cu o rochiță roz și pantofi negri din piele aleși de bunica Ruth special pentru această ocazie. După terminarea orelor urma o mică petrecere cu prăjituri și bomboane.

Liz intră în clasă, închise ușa cu grijă și se întoarse să-și privească elevii. Veniseră toți, douăzeci și una de fețișoare strălucind de curățenie, cu ochii strălucitori și zâmbete largi. O iubeau iar ea îi iubea la rândul ei, însă acum trebuia să-și ia la revedere de la ei. Nu putea să-i părăsească, să dispară fără să le explice. Desenă o inimă mare pe tablă, cu cretă roz, iar ei izbucniră în râs. Părea fericită acum și chiar era. Terminase ceva ce însemna foarte mult pentru ea. Era darul ei pentru copii, pentru Jane și pentru ea însăși.

— Vreau să vă spun tuturor cât de mult vă iubesc. Am câte un cadou pentru fiecare. Vom da o petrecere a noastră, înaintea celeilalte.

Copiii erau intrigați și au rămas cuminți în bănci. I-a chemat pe fiecare, unul câte unul dând fiecăruia câte un cadou făcut de ea, în care le spunea ce iubea ea mai mult la ei, la ce erau talentați, la ce aveau rezultate bune. Le reamintea fiecăruia cât de mult se distraseră și cât de bine făcuseră câte un lucru, chiar dacă era vorba numai de măturatul curții. Fiecare cadou era acoperit cu decupaje și cu imagini hazlii. Îi trebuiseră luni să le poată face pe toate. Și toată puterea ei.

Apoi, scoase două tăvi cu prăjituri în formă de inimă, frumos decorate. Lui Jane îi spusese că le făcea pentru petrecere, însă acestea erau deosebite. Erau pentru copiii *ei.*

— Mai vreau numai să vă spun cât de mult vă iubesc, cât de mândră sunt de voi. Ați fost minunați. Anul viitor veți învăța cu doamna Rice.

— Nu mai veniți la școală, doamnă Fine? se auzi o voce subțire din capătul celălalt al clasei.

Un băiețel cu păr cârlionțat și ochi mari, negri o privea trist, ținând într-o mână cadoul și în cealaltă o prăjitură. Era atât de frumoasă încât nici nu-i venea s-o mănânce.

— Nu, Charlie, nu mai vin. Voi pleca pentru un timp.

Începu să plângă.

— O să-mi fie foarte dor de voi toți. Însă ne vom revedea într-o zi. Să țineți minte asta.

Respiră adânc, renunțând să mai încerce să-și ascundă lacrimile.

— Iar când o veți vedea pe Jane, pe fetița mea, să o sărutați din partea mea.

În prima bancă cineva plângea zgomotos. Era Nancy Farrell. Se repezi la Liz și-și aruncă brațele în jurul gâtului ei.

— Vă rugăm, doamnă Fine, nu plecați... Vă iubim...

— Nici eu nu vreau Nancy... însă trebuie...

Și apoi, unul câte unul, au venit la ea și au sărutat-o.

— Vă iubesc pe toți.

Clopoțelul sună iar ea le spuse:

— E timpul să mergem la petrecere.

Billy Hitchcock o întrebă dacă îi va mai vizita.

— Dacă voi putea, Billy.

Ieșiră toți din clasă cu cadourile și bunătățile în punguțe. Rămase să-i privească cum se îndepărtau. Tracy se îndreptă spre ea simțind ce se întâmplase. Știa că ultima zi de școală a lui Liz va fi cumplit de grea.

— Cum a mers? șopti ea.

— Bine, cred.

Își șterse ochii și își îmbrățișă prietena.

— Le-ai spus?

— Mai mult sau mai puțin. Le-am spus numai că plec. Însă unii dintre ei au înțeles.

— Ai procedat bine, Liz. Nu era corect să dispari pur și simplu din viețile lor.

— N-aș fi putut face asta.

Nu putea să procedeze astfel cu nimeni. De aceea și apreciase atât de mult faptul că Ruth venise să-și ia rămas bun înainte de a pleca la aeroport. Venise vremea despărțirilor și voia să-și ia la revedere de la toți. I-a fost extrem de greu să se despartă de ceilalți profesori și se simțea extenuată în timp ce se reîntorceau acasă. Jane era foarte tăcută. Liz bănui că aflase despre mica ei petrecere și că se supărase. Fetița încă mai încerca să nu admită ceea ce urma să se întâmple.

— Mami?

— Da, draga mea,

— Tu tot nu te faci bine, nu-i așa?

— Poate, puțin.

Voia să se prefacă de dragul ei, însă amândouă știau că mințea.

— Nu-ți pot face ceva deosebit, la spital?

Ea era o persoană deosebită. Jane avea numai opt ani și urma să-și piardă mama pe care o iubea. De ce nu o ajuta nimeni?

— Mă simt bine.

Jane clătină din cap. Lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

— Îmi este tare greu să vă părăsesc, însă voi fi întotdeauna lângă voi și vă voi veghea pe tine, pe Alex și pe tati.

Jane se ghemui în brațele ei. Au coborât din mașină și au intrat în casă mână-n mână. Jane aproape că părea mai mare decât mama ei.

În aceeași după-amiază, Tracy a venit să o ia pe Jane la plimbare și să mănânce o înghețată. Liz le-a scris câte o scrisoare fiecăruia, nu prea lungi însă le spunea fiecăruia cât de mult îi iubea, ce însemnau ei pentru ea și cât de rău îi părea că trebuia să-i părăsească. Fiecare urma să primească câte una din scrisori: Bernie, Ruth, Jane și Alexander. Cea a lui Alexander a fost cel mai greu de scris, pentru că nu avea să o cunoască niciodată.

Strecură scrisorile în Biblia ei pe care o ținea pe toaletă. Se simțea cu mult mai bine. Se gândise la asta de mult. În aceeași seară, când Bernie a sosit acasă, au început să-și facă bagajele. Toată lumea era într-o dispoziție excelentă când au plecat a doua zi de dimineață spre Stinson Beach.

Capitolul 22

Trei săptămâni mai târziu, pe 1 iulie, era programată să se întoarcă în oraș pentru un nou tratament. Pentru prima oară ea refuză. Îi spuse lui Bernie cu o zi înainte că nu voia să meargă. La început el intră în panică, apoi îl sună pe doctorul Johanssen întrebându-l ce să facă.

— Spune că e fericită aici și că vrea să fie lăsată în pace. Credeți că a abandonat lupta?

Așteptase până când ea ieșise la plimbare cu Jane. Se plimbau pe faleză, privind la cei care făceau surfing. Câteodată îl luau și pe Alexander. Liz refuza orice ajutor. Încă mai gătea și avea grijă de cel mic, atât cât putea. Bernie era lângă ea tot timpul iar lui Jane îi plăcea să o ajute.

— S-ar putea, îi răspunse doctorul. La fel de bine nu vă pot spune că, dacă o veți obliga să vină la chimioterapie, se va simți mai bine. Hai s-o amânăm pe săptămâna viitoare. N-are cum să-i facă rău.

El îi sugeră asta lui Liz chiar în aceeași după-amiază, recunoscând cu teamă că-l sunase pe doctor. Însă ea izbucni în râs când află. Îl sărută și amândoi își amintiră de vremurile fericite, de prima oară când el venise la plajă să o vadă.

— Îți aduci aminte că mi-ai trimis atunci costume de baie, tati? Încă le mai am!

Lui Jane îi plăcuseră atât de mult încât nu se îndura să renunțe la ele chiar dacă nu-i mai veneau bine de mult. Mergea acum pe nouă ani. Iar Alexander avea paisprezece luni. Chiar în ziua în care Liz ar fi trebuit să se ducă la chimioterapie el a făcut primii pași. Îl privi victorioasă pe Bernie.

— Vezi? Am avut dreptate să nu mă duc!

Însă fusese de acord să meargă săptămâna următoare. Poate. Avea dureri acum marea majoritate a timpului. Și le alina însă cu pastile. Nu voia să recurgă încă la injecții. Îi era teamă că dacă va folosi prea devreme un medicament puternic, nu-i va mai ajuta când va avea nevoie. Discutase toate acestea cu Bernie.

În aceeași seară, el o întrebă dacă voia să-i vadă pe Bill și Marjorie Robbins. Îi sună, însă erau plecați. Ea îi dădu un telefon lui Tracy să mai stea de vorbă. Au discutat mult și au râs și mai mult. Încă mai zâmbea când a închis. O iubea pe Tracy.

Sâmbătă seară le-a pregătit friptura preferată. El a făcut salată iar

ea a copt cartofi și a preparat o înghețată gustoasă în care a pus bucăți de ciocolată și nuci. Alexander s-a împiedicat și a căzut cu nasul în castronul cu înghețată, mânjindu-și toată fața și făcându-i să râdă. Jane îi reaminti lui Bernie de înghețata de banane pe care el i-o dăduse când se pierduse la *Wolff's*. Își aduceau aminte de tot: Hawaii... luna de miere... căsătoria lor... prima lor vară la Stinson Beach... prima călătorie la Paris... Au stat de vorbă toată noaptea depanând amintiri însă a doua zi i-a fost atât de rău încât nu s-a putut ridica din pat. Bernie l-a sunat pe Johanssen, implorându-l să vină să o vadă. El a sosit rapid, iar Bernie îi era recunoscător. I-a făcut o injecție cu morfină iar ea a adormit zâmbind și s-a trezit târziu în acea după-amiază. Tracy venise să-i ajute și era plecată cu copiii la plajă.

Doctorul îi lăsase mai multe medicamente lui Liz. Tracy știa să facă injecții. Prezența ei acolo era o ușurare pentru toți. Liz nu s-a sculat nici la cină. Copiii au mâncat în liniște iar apoi au plecat la culcare. Deodată la miezul nopții, Liz l-a strigat pe Bernie.

— Unde este Jane, iubitule?

El citea; fu surprins cât de speriată părea Liz. Arăta bine, ca și cum n-ar fi dormit deloc în timpul zilei și n-ar fi avut dureri. Nici nu i se mai părea atât de fragilă ca mai înainte și se gândi pentru o clipă dacă nu cumva începea totuși să se însănătoșească. Începea însă cu totul altceva, dar el nu știa.

— Jane s-a culcat, draga mea. Vrei să mănânci ceva?

Ea clătină din cap surâzând.

— Vreau s-o văd.

— Acum?

Părea să fie ceva urgent. El își puse halatul și se duse în camera lui Jane, trecând în vârful picioarelor pe lângă Tracy care dormea pe canapea. Se hotărâse să nu se mai ducă acasă, în caz că Liz ar mai fi avut nevoie de o injecție în cursul nopții. Bernie o sărută pe Jane pe păr, apoi pe obraz, să nu o sperie. Ea deschise ochii și îl privi.

— Ce e, tati? șopti ea somnoroasă.

Apoi se ridică brusc.

— Mami e bine?

— Da, draga mea, însă îi e dor de tine. Vrei să vii să o săruți de noapte bună?

Jane părea încântată să fie chemată pentru ceva atât de important. Sări imediat din pat și îl urmă în camera lor, unde o aștepta Liz.

— Bună, draga mea.

Vocea îi era puternică și clară iar ochii îi străluceau. Jane se aplecă să o sărute. Arăta mai frumoasă ca oricând.

— Bună, mami. Te simți mai bine?

— Mult mai bine. Nici măcar nu mai avea dureri. Voiam numai să-ți spun că te iubesc.

— Pot să dorm cu tine în pat? se uita la ea plină de speranță.

Liz zâmbi și dădu pătura deoparte.

— Sigur.

Au stat puțin de vorbă și, înainte să adoarmă, Jane mai deschise o dată ochii și îi zâmbi mamei ei. Liz o sărută încă o dată și îi spuse din nou cât de mult o iubea. A adormit în brațele ei iar Bernie a dus-o apoi în pat. Când s-a întors, Liz nu mai era în dormitor. A căutat-o în baie dar nu era nici acolo. A auzit-o în camera alăturată de a lor și a găsit-o aplecată peste pătuțul lui Alexander, șoptind, mângâindu-i buclele blonde.

— Noapte bună, micuțul meu.

Ieși fără zgomot din cameră.

— Ar trebui să dormi puțin, draga mea. Ai să fii foarte obosită mâine.

Însă ea părea foarte odihnită și plină de viață. Se strecură în brațele lui și îi spuse că îl iubea. Simțea nevoia să-i simtă pe toți aproape. A adormit chiar când răsărea soarele. Stătuseră de vorbă toată noaptea iar el a adormit odată cu ea, ținând-o strâns în brațe. Ea a mai deschis o dată ochii și i-a zâmbit. Când Bernie s-a trezit a doua zi de dimineață, ea nu mai era. Murise în liniște, în somn, în brațele lui. Își luase la revedere de la fiecare din ei înainte să-i părăsească. El rămase privind-o. Arăta împăcată, era greu de crezut că nu dormea. La început o zgâlțâise, însă apoi o mângâiase pe mână... pe față... și înțelesese. A închis ușa dormitorului ca nimeni să nu mai poată intra și a deschis larg ușile care dădeau spre plajă. A ieșit afară și a început să alerge... alerga tot mai departe... și mai departe.

Când s-a întors, a găsit-o pe Tracy dându-le copiilor să mănânce. A privit-o, ea a început să-i vorbească și apoi deodată a înțeles și s-a oprit brusc. El a dat din cap. S-a așezat lângă Jane, a luat-o în brațe și i-a spus cel mai cumplit lucru pe care avea să-l audă vreodată, de la el sau de la oricine altcineva.

— Mami s-a dus, draga mea.

— Unde s-a dus?... Din nou la spital?...

A înțeles și s-a tras de lângă el, izbucnind în plâns. Aveau să-și aducă aminte toată viața de acea dimineață.

Capitolul 23

După micul dejun, Tracy i-a luat pe copii la ea acasă; cei de la pompele funebre au sosit pe la prânz. Bernie a rămas singur în casă, așteptându-i; ușa de la dormitor era încă închisă. A intrat pe ușa de la terasă și s-a așezat lângă ea, ținând-o de mână. Era ultima oară când mai erau singuri, ultima oară când mai fuseseră amândoi în pat, ultima oară pentru orice altceva. Murise. Însă privind-o, sărutându-i degetele, lui nu-i părea deloc departe. Era o parte a sufletului lui, a inimii și a vieții lui. Și va fi întotdeauna. O știa. Auzind că sosea mașina, a descuiat ușa și a ieșit în întâmpinarea lor. Nu i-a putut privi când au acoperit-o și au luat-o. A stat de vorbă cu unul din bărbați în camera de zi și a făcut toate aranjamentele necesare. I-a spus că voia să se întoarcă în oraș în aceeași după-amiază. Bărbatul i-a răspuns că înțelegea și i-a dat lui Bernie o carte de vizită. Va încerca să facă tot posibilul ca să-i fie mai ușor. Ușor. Cum putea fi ușor să-ți pierzi soția, femeia pe care o iubești, mama copiilor tăi?

Tracy îl sunase deja pe doctorul Johanssen iar Bernie îi căută pe proprietarii casei. Urma să renunțe ia ea în aceeași după-amiază. Nu voia să se mai întoarcă niciodată acolo. Ar fi fost prea dureros. Dintr-odată trebuia să aibă grijă de o grămadă de lucruri, însă nici unul nu conta prea mult. Ea nu mai era... O pierduse. Inima îi împietrise parcă în timp ce arunca hainele lui Jane într-una din valize iar pe ale lui Alexander în alta. Trase un sertar și găsi perucile lui Liz. Se așeză și plânse, privind spre cer și spre mare, și strigă:

— De ce, Doamne? *De ce?*

Însă nimeni nu-i răspunse. Patul era gol acum. Ea nu mai era. Îl părăsise cu o noapte înainte, după ce îl sărutase și îi mulțumise pentru tot ce trăiseră împreună, pentru copilul pe care-l aveau. Iar el nu fusese în stare să o păstreze. Indiferent cât încercase.

După ce a împachetat totul, și-a sunat părinții. Era ora două. Îi răspunse mama lui. La New York era foarte cald și aerul condiționat nu funcționa. Urmau să se întâlnească cu niște prieteni în oraș, iar ea a crezut că ei sunau, s-o anunțe că întârzie.

— Alo?

— Bună, mamă.

Simți deodată că îl părăsesc puterile; nu mai putea vorbi.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu?

— Eu...

Simțea că-l înecă plânsul.

— Eu... voiam să știți...

Nu reușea să rostească cuvintele. Era ca și când lumea lui s-ar fi prăbușit.

— Liz... Oh, mamă...

Plângea ca un copil.

— A murit... Azi-noapte...

Nu mai putea continua, iar Ruth îi făcu un semn lui Lou care stătea lângă ea, privind-o îngrijorat.

— Venim imediat.

Se uita la ceas, la soțul ei, la rochia elegantă pe care o îmbrăcase pentru petrecere și plângea. Se gândea la fata pe care fiul ei o iubise, la mama nepotului lor. Era de necrezut că murise. Și nedrept.

— Luăm primul avion.

Vorbea deja incoerent iar Lou înțelese și luă receptorul din mâna ei.

— Te iubim, fiule. Sosim cât mai repede posibil.

— Bine... Eu...

Nu mai știa ce să spună sau ce să facă. Ar fi vrut să țipe, să plângă, să o poată aduce înapoi. Dar ea nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Nu pot...

Însă putea. Trebuia să poată. Avea doi copii la care trebuia să se gândească. Și era singur. Ei erau tot ce-i mai rămăsese.

— Unde ești, fiule?

Lou era cumplit de îngrijorat.

— La Stinson Beach.

Bernie respiră adânc. Voia să iasă cât mai repede din casa unde murise ea. Nu mai putea aștepta. Și era fericit că bagajele erau deja în mașină.

— Aici s-a întâmplat.

— Ești singur?

— Da... Am trimis-o pe Tracy acasă cu copiii și... au luat-o pe Liz cu puțin timp înainte.

Se cutremură. O acoperiseră cu o pânză... I-o trăseseră pe față... chiar și numai gândul îi făcea rău.

— Trebuie să plec. Să am grijă de toate.

— Vom încerca să ajungem acolo astă-seară.

— Voi sta cu ea.

Cum făcuse și la spital. N-avea de gând să o părăsească până la înmormântare.

— Bine. Sosim cât de repede putem.

— Îți mulțumesc, tată.

Părea din nou un băiețel; tatăl lui simți că i se frânge inima. Se

întoarse spre Ruth, care plângea în tăcere și o luă în brațe. Și el plângea pentru băiatul lui, pentru tragedia care îl lovise. Ea fusese o fată minunată și ei toți o iubiseră'. Au reușit să găsească locuri la zborul de la ora nouă și au ajuns în San Francisco la miezul nopții. S-au dus direct la adresa pe care le-o dăduse Bernie. El își veghea soția iar sicriul era închis. Nu se simțea în stare să o privească. Era singur. Doi bărbați solemni, îmbrăcați în costume negre, au deschis ușa părinților lui care au ajuns acolo pe la ora unu noaptea. În drum își lăsaseră bagajele la hotel. Ruth era îmbrăcată într-un taior negru, cu o bluză neagră și era încălțată în pantofi negri cumpărați de la *Wolff's,* cu câțiva ani în urmă. Tatăl lui purta un costum gri închis și o cravată neagră, ca și Bernie, care părea dintr-o dată mult mai bătrân. Îi vizitase pe copii în timpul zilei și apoi se întorsese aici. O trimise pe mama lui acasă să fie cu cei mici când se vor trezi.

Tatăl lui rămase cu el toată noaptea.

Au vorbit foarte puțin, iar a doua zi de dimineață Bernie s-a dus acasă să facă un duș și să se schimbe, în timp ce tatăl lui a plecat la hotel pentru a face același lucru. Ruth pregătea masa pentru copii iar Tracy dădea telefoane. Îi transmise lui Bernie că Paul Berman șosea în oraș la ora unsprezece ca să participe la înmormântare, la prânz. După tradiția evreiască urmau să o îngroape pe Liz în aceeași zi.

Ruth alese pentru Jane o rochiță albă, iar Alexander rămase acasă cu o femeie pe care Liz o mai chemă din când în când. El nu știa ce se întâmpla și se învârtea în jurul mesei de bucătărie, strigând: „Mami, mami, mami..." și făcându-l pe Bernie să izbucnească din nou în plâns. Ruth îi spuse să se odihnească puțin, însă el rămase la masă, lângă Jane.

— Te simți bine, draga mea?

Cine se mai simțea însă bine? Nici unul dintre ei. Ea își strecură mânuța în mâna lui. Cel puțin nu se mai întrebau unul pe altul de ce i se întâmplase ei și lor. Așa a fost să fie. Trebuiau să se obișnuiască cu gândul. Liz nu mai era. Însă ar fi vrut ca ei să-și ducă viața mai departe. Era sigur de asta. Însă cum?

Intră în dormitorul lor aducându-și aminte de Biblia din care ea citea din când în când. Se gândea să citească la înmormântarea ei Psalmul 23. Cele patru scrisori îi căzură la picioare. Se aplecă să le ridice și văzu despre ce era vorba. Lacrimile îi alunecau pe față în timp ce o citea pe a lui, apoi le chemă pe Jane și pe Ruth și le dădu scrisorile lor. Cea a lui Alexander avea să o păstreze el încă mult timp de aici încolo. Urma să o țină într-un seif până când Alexander va fi fost suficient de mare să înțeleagă.

A fost o zi plină de dureri, de tandrețe și de amintiri. Paul Berman a stat lângă Bernie la înmormântare. Au plâns cu toții: prieteni, vecini, colegi. Toți aveau să-i ducă dorul, a spus directorul școlii, iar Bernie a

fost mișcat de numărul mare de oameni de la *Wolff's* care veniseră să asiste la înmormântare. Foarte mulți oameni o iubiseră și aveau să-i simtă lipsa... Însă nici unul atât de mult precum copiii ei. „Ne vom revedea într-o bună zi", le promisese ea tuturor. Chiar și copiilor, în ultima zi de școală. Iar Bernie spera să aibă dreptate... Voia să o vadă din nou... cu disperare... Însă avea doi copii de crescut...

Strânse mâna lui Jane și rămaseră să asculte cuvintele Psalmului 23, dorindu-și ca ea să fi fost cu ei... să fi putut să rămână... ducându-i deja dorul.

Elizabeth O'Reilly Fine plecase pentru totdeauna.

Capitolul 24

Tatăl lui trebuia să se întoarcă la New York, însă mama lui a mai rămas trei săptămâni, insistând să ia copii cu ea la plecare. Era august și nu aveau nimic altceva de făcut. El trebuia să se întoarcă la lucru și, în secret, Ruth spera că o să-i facă bine. Oricum renunțaseră la casa din Stinson Beach iar copiii ar fi rămas acasă în grija unei bone, în timp ce el era la serviciu.

— Trebuie să te organizezi, Bernard.

Ea se purtase minunat. Însă el nu mai avea răbdare cu nimeni. Era furios pe viață, pe soartă, și se răzbuna pe oricine. Iar ea era cea mai apropiată țintă.

— Ce naiba înseamnă asta?

Copiii se culcaseră iar ea tocmai își chemase un taxi care să o ducă înapoi la hotel. Stătea tot la *Huntington*. Știa că el simțea nevoia să rămână singur din când în când. Și ea la fel. Se simțea ușurată în fiecare seară când pleca la hotel după ce-i culca pe cei mici. Însă el era furios acum și căuta ceartă cu tot dinadinsul.

— Vrei să știi ce înseamnă? Că ar trebui să mai ieși din casă, să te întâlnești cu oameni. E timpul să te întorci la New York. Și chiar dacă nu poți face asta încă, măcar plecați de aici. Sunt prea multe amintiri. Jane se bagă în dulapul mamei ei în fiecare zi și îi respiră parfumul. De fiecare dată când tragi un sertar găsești o pălărie, o geantă, o perucă. Nu trebuie să vă pedepsiți așa. Plecați de aici.

— Nu plecăm nicăieri.

— Te comporți ca un prost, Bernard. Îi chinui. Și te chinui și pe tine.

— E ridicol. Asta este casa noastră și nu plecăm nicăieri de aici.

— N-ai decât să o închiriezi. Ce ți se pare atât de minunat la ea?

Singurul lucru minunat era că Liz trăise aici și că ei nu se simțeau în stare încă să uite. Indiferent ce le spunea oricine sau cât de nesănătos era. El nu voia ca lucrurile ei să fie atinse. Mașina ei de cusut era nemișcată. Cratițele stăteau exact unde le pusese ea. Și Tracy trecuse prin aceeași situație - îi explicase ea lui Ruth cu câteva zile înainte. Îi trebuiseră doi ani ca să renunțe la hainele soțului ei. Însă Ruth nu era de acord. Nu era bine pentru nici unul dintre ei. Și avea dreptate, însă Bernie nu era pregătit.

— Măcar lasă-mă să iau copiii cu mine la New York pentru câteva

săptămâni, până când începe Jane școala.

— Mă mai gândesc.

A făcut-o și le-a dat voie. Au plecat la sfârșitul săptămânii, iar el lucra în fiecare seară până la nouă sau zece, apoi se întorcea acasă se așeza pe un scaun în camera de zi și, privind în gol, se gândea la ea. De-abia când telefonul a sunat a paisprezecea oară a răspuns. Era mama lui.

— Trebuie să le găsești o bonă, Bernard.

Ruth încerca să-i reorganizeze viața, însă el voia să fie lăsat în pace. Dacă ar fi fost un băutor ar fi devenit deja alcoolic. Însă el stătea acolo, nu făcea nimic și pe la trei dimineața se ducea la culcare. Ura acum chiar și patul, pentru că ea nu mai era acolo. Era într-o stare de șoc. Tracy a recunoscut semnele înaintea oricui însă nu putea face mare lucru pentru el. Îi spusese să o caute oricând. Însă el n-a mai făcut-o niciodată. Îi reamintea prea mult de Liz. Acum era rândul lui să deschidă dulapurile, ca și Jane, și să-i respire parfumul.

— Am să am grijă chiar eu de copii.

Îi tot repeta acest lucru mamei lui iar ea îi răspunse din nou că era o nebunie.

— Ai de gând să renunți la slujbă?

Era sarcastică cu el în speranța că îl va readuce la realitate. I se părea periculos ca el să rămână în această stare. Lou îi spusese că-i va trece, mai devreme sau mai târziu. Era mai îngrijorat pentru Jane, care avea tot timpul coșmaruri și slăbise. Ca și Bernie de altfel. Numai lui Alexander îi mergea bine, cu toate că se uita nedumerit atunci când cineva pronunța numele lui Liz, ca și cum s-ar fi întrebat unde era și când avea să se întoarcă. Nu-i mai răspundea nimeni acum la chemarea „Mami, mami, mami”.

— Nu e nevoie să renunț la slujbă ca să pot avea grijă de copii, mamă.

— Da? Ai de gând să-l iei pe Alexander cu tine la birou?

Uitase complet de el. Se gândise numai la Jane.

— Am să apelez la aceeași femeie pe care o chema Liz când mergea la școală anul trecut. Iar Tracy avea să-l ajute.

— Și vei pregăti masa în fiecare seară, vei face păturile, vei da cu aspiratorul? Nu fii ridicol, Bernard. Ai nevoie de ajutor. Nu-i nici o rușine. Trebuie să angajezi pe cineva. Vrei să vin eu și să caut pe cineva?

— Nu, nu. Părea plictisit. Am să am eu grijă.

Era tot timpul furios. Pe oricine, câteodată chiar și pe Liz pentru că îl lăsase singur. Ea făcuse totul pentru el, pentru toți. Gătea, cosea, făcea curat, preda la școală și îi iubea atât de mult. Nu-i fu ușor să explice de ce avea nevoie, a doua zi, la agenție.

— Sunteți divorțat? îl întrebă o voce de femeie. Enumeră: șapte

camere, fără câine sau pisică, doi copii, fără nevastă.

— Nu, nu sunt. „Am răpit doi copii și am nevoie de cineva care să aibă grijă de ei. La naiba.” Copiii nu au...

Se pregătea să spună „mamă”. Însă i se păru un lucru groaznic.

— Sunt singur. Asta e tot. Am doi copii. Unul are șaisprezece luni, celălalt aproape nouă ani. Un băiat și o tată. Fetița merge la școală.

— Evident. Internă sau externă?

— Externă. E prea mică pentru internat.

— Nu vorbeam de copil. Ci de bonă.

— Oh… Nu știu...

Nu se gândise.

— Ar putea veni dimineața pe la opt și să plece după cină, pe la ora nouă.

— Aveți vreo cameră liberă?

Se gândi puțin. Ar fi putut să doarmă în camera lui Alexander.

— Da.

— Să vedem ce putem face.

Însă n-a reușit prea multe, i-au trimis câteva candidate, iar Bernie s-a îngrozit de calitatea acelor persoane. Majoritatea nu mai avuseseră niciodată grijă de copii, sau intraseră ilegal în țară, sau pur și simplu nu le păsa. Nici măcar nu știau să se poarte. În final s-a decis la o fată urâțica venită din Norvegia. Mai avea încă șase frați și surori, era zdravănă și i-a spus că voia să rămână în țară cam un an și că știe să gătească. A mers împreună cu el la aeroport când s-au întors copiii acasă. Jane nu a părut deloc entuziasmată, iar Alexander a privit-o curios apoi i-a zâmbit. Ea nu i-a dat nici o atenție și l-a lăsat să alerge prin aeroport în timp ce Bernie se ocupa de bagaje. Erau gata să plece când Jane l-a adus înapoi uitându-se supărată spre fată. Bernie s-a răstit la ea.

— Ai grijă de el, Anna!

— Sigur.

Îi zâmbea băiețelului, în timp ce Jane îi șopti lui Bernie.

— Unde ai găsit-o?

— N-are importanță. Cel puțin vom avea ce mânca.

Când sosiseră, Jane se aruncase în brațele lui, strângându-l pe Alexander între ei. El gângurea fericit când Bernie l-a luat în brațe și l-a aruncat în sus. A făcut apoi același lucru și cu Jane.

— Mi-a fost tare dor de voi.

Aflase de la Ruth de coșmarurile ei. Erau toate legate de Liz.

— Și mie. Părea încă tristă. Ca și el. Bunica s-a purtat așa de frumos cu noi...

— Vă iubește foarte mult.

Își zâmbiră iar el găsi un hamal care să-i ajute la bagaje. Câteva minute mai târziu, încărcaseră totul în mașină și se îndreptau spre

oraș. Jane se așezase pe scaunul din față, lângă el. Alexander și Anna stăteau în spate. Ea era îmbrăcată în blugi și într-o bluză purpurie, avea părul lung și blond. Jane nu păru prea impresionată de ea. Răspundea monosilabic, mormăit, și nu părea prea interesată să se împrietenească cu copiii. Când au ajuns acasă, masa pregătită de ea a constat în fulgi de porumb și pâine necoaptă. Disperat, Bernie a comandat o pizză. Deodată Jane s-a uitat mai atentă la ea:

— De unde ai bluza asta?

O privea de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Ce? Asta? Se înroșise.

Își schimbase bluza roșie cu una verde, de mătase, care avea acum urme de transpirație sub braț.

— Am găsit-o într-un dulap. În camera aceea.

Și arătă spre dormitorul lui Bernie care, ca și Jane, făcu ochii mari. Era îmbrăcată cu bluză lui Liz.

— Să nu mai faci asta niciodată, îi spuse el printre dinți.

Ea dădu din umeri.

— Ce importanță mai are?

Oricum nu se mai întoarce. Jane se ridică și plecă de la masă. Bernie o urmă cerându-și scuze.

— Îmi pare rău, draga mea. Mi s-a părut drăguță când am văzut-o prima oară. E tânără și m-am gândit că vă veți simți mai bine cu ea decât cu cineva în vârstă.

Ea îl privi nefericită. Viața lor era atât de grea acum. Și era de-abia prima ei seară acasă. Însă nimic nu avea să mai fie ușor pentru ea. Știa asta din instinct.

— S-o ținem de probă câteva zile. Și dacă nu ne place, o dăm afară.

Jane dădu din cap, ușurată, că nu o obligă nimeni să o accepte pe Anna. Care i-a înnebunit în următoarele zile. Se îmbrăca în continuare cu hainele lui Liz, câteodată chiar cu ale lui Bernie. Într-una din zile a apărut îmbrăcată într-unul din puloverele lui preferate din cașmir, iar altă dată s-a încălțat cu șosetele lui. Nu se spăla niciodată, casa mirosea groaznic iar când Jane s-a întors de la școală la prânz l-a găsit pe Alexander murdar, alergând prin casă în picioarele goale, cu fața mânjită de mâncare, în timp ce Anna vorbea la telefon cu prietenul ei, ascultând muzică. Nu puteau mânca ce pregătea ea, casa era într-o dezordine de nedescris iar Jane era nevoită să aibă grijă de Alexander aproape tot timpul. Ea era cea care îi făcea baie când venea de la școală, îl îmbrăca înainte ca Bernie să vină de la serviciu, îi dădea să mănânce și îl culcă. Tot ea venea la el peste noapte când plângea. Anna nu se scula niciodată. Rufele erau murdare, paturile neschimbate; nimeni nu avea grijă ca lucrurile copiilor să fie curate. Anna a reușit să-i înnebunească pe toți și în mai puțin de o săptămână au dat-o afară. Bernie i-a dat vestea sâmbătă seara în timp ce fripturile

se ardeau pe aragaz iar ea stătea pe jos, în bucătărie, și vorbea la telefon. Pe Alexander îl lăsase singur în baie. Jane a fost cea care l-a găsit, cum încerca să iasă singur din cadă. Ar fi putut să se înece, lucru care i-a îngrozit pe toți cu excepția Annei. Bernie i-a spus să-și facă bagajele și să plece și ea a făcut-o fără să-și ceară măcar scuze. A ieșit din casă îmbrăcată într-unul din puloverele lui Bernie, cel roșu de cașmir.

— Ce-ați zice de o pizză?

Mâncaseră numai pizza în ultimul timp și s-au hotărât să o invite pe Tracy pe la ei.

Când a sosit, a ajutat-o pe Jane să-l culce pe cel mic. Apoi au făcut curat împreună în bucătărie. Era ca în zilele de demult, numai că cineva foarte important nu mai era cu ei. Îi simțeau cu toții lipsa. Și ca lucrurile să fie și mai rele, ea i-a anunțat că se mută la Philadelphia. Jane a privit-o înmărmurită. Era ca și cum și-ar fi pierdut cea de-a doua mamă. A fost tristă săptămâni întregi după plecarea ei.

Nici cea de-a doua bonă n-a fost de prea mare ajutor. Era din Elveția și făcuse o școală specială de asistente pentru copii. Lui Bernie i se păruse perfectă. Însă era mai rău ca la armată. Era rigidă, inflexibilă. Nu era deloc drăguță cu copiii. Casa era imaculată, porțile de mâncare erau foarte mici, regulile nu trebuiau încălcate, iar pe Alexander îl bătea tot timpul. Bietul copil plângea într-una iar lui Jane îi era groază să mai vină acasă de la școală. Nu aveau voie lapte, prăjituri sau bomboane și nu aveau voie să vorbească la masă. Televizorul era un păcat iar muzica o crimă împotriva lui Dumnezeu. Bernie se convinsese că femeia era pe jumătate nebună iar când Jane a izbucnit într-un râs necontrolat, la două săptămâni după venirea ei, ea a traversat camera și a plesnit-o pe Jane peste față. Jane a fost atât de uimită încât la început n-a plâns. Însă Bernie s-a ridicat de pe scaun tremurând de furie:

— Să ieși afară din casa mea, domnișoară Strauss. *Imediat!*

Îi luă copilul din brațe și o îmbrățișă pe Jane. O oră mai târziu, ea trântea ușa în urma ei.

Era pur și simplu descurajat. Se simțea de parcă ar fi discutat cu toate bonele din oraș, însă n-avea încredere în nici una. A adus o femeie care să-i facă curat. Problema lui erau însă Alexander și Jane. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ei așa cum trebuia. Nu mai putea fugi de la serviciu în fiecare zi pentru că bona pe care o găsise nu putea sta decât până la ora cinci. Mama lui avea dreptate, îi era greu, pentru că muncea toată ziua iar apoi se îngrijea de copii, de casă, de rufele murdare, de cumpărături, de gătit și de călcat.

Norocul lor s-a schimbat însă la șase săptămâni după începerea școlii. Cei de la agenție și l-au sunat din nou și i-au spus eterna poveste. Mary Poppins apăruse și îi aștepta.

— Doamna Pippin este exact ce vă trebuie. E perfectă. Are șaizeci de ani, este englezoaică, iar ultima ei slujbă a durat zece ani. A avut grijă de doi copii, un băiat și o fată, care nu aveau mamă.

Femeia de la agenție părea victorioasă.

— Și e o chestie cu care să te mândrești?

— Am vrut să spun că este obișnuită cu acest gen de situație.

— Minunat. Și care-i problema?

— Nu-i nici o problemă.

El fusese un client dificil și privise cu suspiciune pe oricine i se trimisese. Femeia își spuse că dacă n-o va place nici pe doamna Pippin, oricum nu-i va mai trimite pe altcineva.

Doamna Pippin a sunat la ușă la ora șase, într-o joi seara. Bernie tocmai ajunsese acasă. De-abia își dăduse jos haina și cravata. Îl ținea pe Alexander în brațe, iar Jane îl ajuta să pregătească masa. Urmau să mănânce hamburger a treia seară la rând, cu cartofi prăjiți și salată. Nu mai avusese timp să se ducă la magazin de vinerea trecută.

Bernie deschise ușa și rămase holbându-se la o femeie măruntă cu părul alb și ochi strălucitori, albaștri, îmbrăcată într-o haină cadrilată și încălțată într-o pereche de pantofi negri, ca de golf. Femeia de la agenție avusese dreptate. Arăta ca Mary Poppins. Avea chiar și o umbrelă mare, neagră în mâna stângă.

— Domnul Fine?

— Da.

— Sunt de la agenție. Mă numesc Mary Pippin.

Avea accent scoțian. Era ca un joc de cuvinte. Nu Mary Poppins, ci Mary Pippin.

— Bună seara.

Se dădu înapoi zâmbind și o invită să ia loc în camera de zi. Jane ieși din bucătărie cu un hamburger în mâna. Era curioasă să vadă pe cine le mai trimiseseră de data aceasta. Femeia era numai puțin mai înaltă decât ea, însă îi zâmbi lui Jane și o întrebă ce făcea bun de mâncare.

— Ce drăguț din partea ta să ai grijă de tatăl și de frățiorul tău.

Zâmbi și Bernie o plăcu pe loc. Își dădu seama că nu purta pantofi de golf. Ci saboți. Era scoțiană până în măduva oaselor. Era îmbrăcată cu o fustă din tweed, bluza era albă, scrobită și când își scoase pălăria văzu că era prinsă cu un ac.

— Ea este Jane, îi explică Bernie când fetița se întoarse în bucătărie. Are nouă ani. De fapt îi va împlini în curând. Iar Alexander are un an și jumătate.

Îl lăsă jos din brațe iar el se repezi în bucătărie după sora lui. Bernie îi zâmbi doamnei Pippin.

— Nu stă o clipă toată ziua și se trezește și peste noapte. Ca și Jane de altfel.

Își coborî vocea. Are coșmaruri.

— Am nevoie de cineva care să mă ajute. Am rămas singur.

Era partea pe care o ura cel mai tare, pentru că de obicei femeile se holbau la el prostește. Însă doamna Pippin dădu din cap cu înțelegere și îl privi cu simpatie.

— Am nevoie de cineva care să aibă grijă de Alexander în cursul zilei, să o aștepte pe Jane când vine de la școală, să fie prietena lor.

Era prima, oară când spunea asta. Însă ea părea acest gen de femeie.

— Să ne gătească, să ne spele lucrurile... Și chiar să le cumpere pantofi copiilor, dacă eu nu voi avea timp...

Ea îi zâmbi cu blândețe.

— Înțeleg, domnule Fine.

— Bine.

Se gândi pentru o clipă la fata șleampătă din Norvegia care se tot îmbrăca cu lucrurile lui Liz, apoi se uită la gulerul alb și apretat al bluzei doamnei Pippin. Se hotărâse să fie cinstit cu ea.

— Am trecut printr-o perioadă grea. De fapt, mai trecem și acum. Soția mea a fost bolnavă aproape un an înainte...

Nu putea nici acum să rostească cuvintele.

— A murit acum trei luni. Copiilor le vine foarte greu.

„Și mie”, se gândi el, dar n-o spuse, însă citi în ochii ei că înțelegea. Simțea nevoia să se întindă pe canapea și s-o lase pe ea să aibă grijă de toate.

— Slujba nu e prea ușoară, știu.

Îi povesti despre celelalte două femei pe care le angajase înainte, despre celelalte pe care doar le văzuse, spunându-i exact ce voia de la ea. În mod miraculos, ei i se păru absolut normal.

— Sună minunat. Când încep?

El se uita la ea și nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Chiar și acum, dacă vreți. Oh, am uitat să vă spun. Va trebui să dormiți în aceeași cameră cu Alexander. E vreo problemă?

— Deloc. E chiar mai bine.

— Ne-am putea muta, eventual. Nu m-am gândit însă până acum. Și de fapt... Totul era foarte confuz. S-ar putea să mă întorc la New York, într-o bună zi, dar nu știu nimic deocamdată.

— Înțeleg perfect, domnule Fine. În clipa de față nu știți dacă să plecați sau nu, ca și copiii de altfel. Ceea ce este absolut normal. Cea care avea grijă de dumneavoastră, de toți, a dispărut brusc. Aveți nevoie de timp ca să vă reveniți și de cineva care să vă vegheze. Mă simt onorată să fiu eu aceea. Iar dacă vă veți muta în altă parte, la New York sau în Kenya, nu este nici o problemă. Sunt văduvă, nu am copii, iar căminul meu este cel al familiei pentru care lucrez. Vă voi urma oriunde, dacă veți dori.

— Sună minunat, doamnă Poppins... Vreau să spun Pippin... Vă rog să mă scuzați.

— Nu face nimic.

Râseră amândoi și intrară în bucătărie. Ea era foarte mărunțică însă energică. Copii au plăcut-o imediat. Jane a invitat-o să rămână la masă iar când doamna Pippin a acceptat a mai făcut un hamburger. Alexander i-a stat în poală până când a plecat la culcare. Apoi doamna Pippin a discutat cu Bernie despre partea financiară. Nici măcar nu cerea foarte mult. Și era exact ce le trebuia lor.

I-a promis că se va întoarce a doua zi cu lucrurile. „Așa cum sunt", se scuză ea. Plecase de la cealaltă familie în iunie. Copiii crescuseră și nu mai aveau nevoie de ea. Așa că ea plecase în vacanță, în Japonia, și se întorsese prin San Francisco. De fapt intenționa să plece la Boston. Însă îi plăcuse orașul și apelase la agenție.

După ce a plecat la hotel, Bernie și-a sunat mama.

— Am găsit-o.

Părea fericit cum nu mai fusese de luni întregi. Zâmbea ușurat.

— Pe cine ai găsit?

Mama lui era pe jumătate adormită, în Scarsdale era unsprezece noaptea.

— Pe Mary Poppins... Mary Pippin.

— Ai băut ceva, Bernie?

Vocea ei era fermă. Se trezise complet acum. Se uită spre soțul ei care citea o revistă medicală. Nu părea prea îngrijorat. Bernie nu era de condamnat dacă ar fi băut peste măsură. Cine în locul lui n-ar fi făcut-o?

— Nu. Am găsit pe cineva care să aibă grijă de copii. Vine din Scoția și e fantastică.

— Cine e?

Mama lui era suspicioasă iar el îi povesti toate detaliile.

— Pare în regulă. I-ai verificat referințele?

— O voi face mâine.

S-a dovedit că toate stăteau exact așa cum spusese ea. Familia la care lucrase înainte i-a spus cât de norocoși erau, sugerându-i să o angajeze definitiv. Când a sosit a doua zi a făcut curat în casă, a spălat rufele murdare, i-a citit ceva lui Alexander și i-a cumpărat un costumaș drăguț. Când tatăl lor a sosit acasă, băiețelul era curat și pieptănat, iar Jane îl aștepta îmbrăcată într-o rochiță roz, cu panglici roz în păr și un zâmbet larg pe față. Lui Bernie i s-a pus un nod în gât, amintindu-și de prima oară când o văzuse, când se rătăcise în magazin. Avea în păr aceleași panglici roz ca și acum.

Cina nu a fost strălucită, însă s-a putut mânca. Masa era aranjată frumos și după ce au mâncat au jucat un joc în camera copiilor. La ora opt, casa era curată, masa era pusă pentru a doua zi de dimineață și

ambii copii erau în pat, spălați, pieptănați și hrăniți. Bernie i-a sărutat pe fiecare de noapte bună și i-a mulțumit doamnei Pippin. Nu-și mai dorea decât ca Liz să-i poată vedea acum.

Capitolul 25

A doua zi după sărbătoarea de *Halloween,* Bernie stătea pe canapea citindu-și corespondența. Doamna Pippin ieși din bucătărie cu mâinile pline de făină și îi dădu un bilețel.

— V-a căutat cineva, domnule Fine.

Îi zâmbi. Era o plăcere acum să te întorci acasă. Iar copiii o iubeau.

— Era un domn. Sper să-i fi notat bine numele.

— Sunt sigur de asta. Vă mulțumesc.

Se uită pe bilețel. Numele nu-i spuse nimic la început, așa că, atunci când intră în bucătărie să-și ia ceva de băut, o întrebă din nou. Ea prăjea pește, iar Jane o ajuta, în timp ce Alexander se juca cu o grămadă de cuburi colorate. Care era celălalt nume al bărbatului, doamnă Pippin?

— Scott.

Bernie tot nu știa despre cine era vorba.

— Scott Chandler.

Simți că inima i se oprește în loc și se reîntoarse în camera de zi să mai citească o dată numărul. Se gândi mult, dar nu spuse nimănui nimic. Chandler era în oraș; venise evident după alți bani. Bernie tocmai se gândea să ignore mesajul când pe la ora zece telefonul sună din nou. În timp ce ridica receptorul avu o premoniție. Era Chandler Scott.

— Salut.

Aceeași voce de o veselie forțată ca și atunci. Bernie nu se lăsă impresionat.

— Credeam că ai înțeles cum stau lucrurile de data trecută.

— Treceam numai prin oraș, prietene.

— N-ai decât.

Chandler izbucni în râs ca și cum Bernie spusese ceva foarte, foarte hazliu.

— Ce face Liz?

El nu voia să-i spună ce se întâmplase. Nu era treaba lui.

— Bine.

— Și fetița mea?

— Nu mai este deloc a ta. Este copilul meu acum.

— Nu-mi amintesc să fie așa.

— Într-adevăr? Dar de cei zece mii de dolari îți amintești?

— Stau bine cu memoria, însă se pare că am investit greșit banii.

— Îmi pare rău.

Însemna că venise din nou după bani.

— Și mie. Mă gândeam că am putea să mai stăm de vorbă, știi tu despre ce.

Bernie își aminti deodată de promisiunea făcută lui Liz. Trebuia să scape de tip o dată pentru totdeauna pentru ca el să nu se întoarcă în fiecare an.

— Am crezut că ai înțeles de data trecută, Scott.

— S-ar putea să mai fie nevoie.

— Nu cred.

— Vrei să spui că ți s-au terminat banii?

— Îți spun numai că nu vom mai juca din nou același joc. Ai înțeles?

— …

— Ce-ai zice de o vizită scurtă? Aș vrea să-mi văd fiica.

— Ea nu vrea să te vadă.

— Aș putea să te dau în judecată. Câți ani are acum? Șapte, opt?

Nici măcar nu știa precis.

— Ce importanță are?

Jane avea nouă ani iar el habar n-avea.

— De ce n-o întrebi pe Liz ce părere are?

Bărbatul îl șantaja iar Bernie se săturase de el. Voia ca el să știe că nu-și mai putea face jocul cu Liz.

— Liz nu-și mai poate da cu părerea, Scott. A murit astă-vară, în iulie.

Urmă o tăcere lungă.

— Îmi pare rău.

Pentru un moment păru serios.

— Nu mai avem ce discuta.

Se simțea ușurat acum, că-i spusese. Poate că ticălosul își dădea seama și renunța. Însă îl judecase complet greșit.

— Nu chiar. Doar n-a murit și copilul, nu? Iar Liz de ce a murit?

— De cancer.

— Ce păcat. Oricum, Jane rămâne copilul meu, cu sau fără Liz. Pentru un preț bun, sunt gata să dispar.

— Pentru cât timp? Pentru încă un an? De data asta nu mă mai păcălești, Scott.

— Păcat. Înseamnă că va trebui să merg la tribunal și să obțin dreptul de a o vizita.

Bernie își aduse din nou aminte de promisiunea făcută lui Liz și se gândi să-i întindă o cursă.

— N-ai decât, Scott. Fă ce vrei. Pe mine oricum nu mă mai interesează.

— Mă gândisem la zece mii de dolari. Însă ne putem înțelege. Ce zici de opt?

— Du-te naibii.

Trânti telefonul. I-ar fi plăcut să-i poată da un pumn. Trei zile mai târziu însă, primi o notă întocmită de un avocat prin care Chandler Scott, tatăl lui Jane Scott, fost soț al lui Elizabeth O'Reilly Scott Fine solicita dreptul să-și viziteze fiica. Trebuia să se prezinte la tribunal pe 17 noiembrie. Din fericire, fără fetiță. Sună la numărul de la biroul lui Bill Grossman.

— Ce pot face acum?

Bernie părea disperat.

— Se pare că va trebui să mergi la tribunal.

— Are vreun drept asupra copilului?

— L-ai adoptat?

N-o făcuse. Întotdeauna intervenise câte ceva. Întâi copilul, apoi boala lui Liz...

— Nu. La naiba. Am vrut, însă părea să nu mai fie nevoie. Odată ce l-am plătit, am crezut că n-o să mai apară niciodată.

— L-ai plătit?

Avocatul părea îngrijorat.

— Da. I-am dat zece mii de dolari ca să dispară, acum un an și jumătate.

Se împlineau exact douăzeci de luni de atunci. Își amintea perfect. Se întâmplase chiar înainte ca Liz să nască.

— Poate să dovedească asta?

— Nu. Mi-am adus aminte de ce m-ai învățat tu.

Grossman îi spusese odată că gestul putea fi interpretat altfel. Ca și cum ar fi cumpărat un copil de pe piața neagră. De fapt, Chandler Scott îi vânduse copilul lui Bernie pentru zece mii de dolari.

— I-am dat bani gheață, într-un plic.

— Tot e bine, îi răspunse Grossman.

Părea dus pe gânduri.

— Problema este că, cine face așa ceva se întoarce după alți bani, mai devreme sau mai târziu. Asta vrea și acum, nu-i așa?

— De la asta au plecat toate. M-a sunat acum câteva seri cerându-mi alți zece mii de dolari ca să ne lase în pace. Mi-a spus chiar că s-ar mulțumi numai cu opt.

— Nemaipomenit.

— Am crezut că atunci când îi voi spune că soția mea a murit, nu va mai fi interesat. Mi-am imaginat că va gândi că având de-a face numai cu mine, nu va reuși mare lucru.

Grossman tăcu.

— N-am știut că soția ta a murit. Îmi pare rău.

— S-a întâmplat în iulie.

Bernie coborî vocea, gândindu-se la Liz și la promisiunea la care ținea atât de mult, că o va ține pe Jane departe de Chandler Scott, cu orice preț. Poate că ar fi trebuit să-i plătească cei zece mii de dolari.

— A lăsat vreun testament în privința copilului?

Se gândiseră la asta, însă ea nu avea ce să le lase, în afara lucrurilor ei personale.

— Nu. Nu avea bunuri de valoare sau proprietăți.

— Și custodia copilului? Ți-a lăsat-o ție?

— Bineînțeles.

Bernie părea jignit.

— Cui altcineva i-ar fi putut ea lăsa copiii?

— În scris?

— Nu.

Bill Grossman oftă. Era o problemă foarte dificilă.

— Legea este de partea lui, acum că soția ta a murit. Este tatăl natural al copilului.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles.

— Tipul este un escroc. Un șantajist. Probabil că tocmai a ieșit din nou din pușcărie.

— N-are nici un fel de importanță. Legile din California spun că părinții naturali au drept asupra copiilor, indiferent ce ar fi ei. Chiar și criminalii au dreptul să-și vadă copii.

— Ce putem face?

— S-ar putea să i se acorde drept de vizită.

Nu-i spuse că ar fi putut să piardă complet custodia copilului.

— A vizitat-o pe Jane de-a lungul timpului?

— Niciodată. Ea nici măcar nu știe de existența lui. Și, din câte am aflat de la soția mea, ultima oară când l-a văzut avea numai un an. Nu se poate baza pe nimic, Bill.

— Ba da. Nu te amăgi singur. Este tatăl natural al copilului... Cum a decurs căsnicia lor?

— Aproape că nici n-a existat. S-au căsătorit cu câteva zile înainte de nașterea copilului și cred că a dispărut la câteva zile după asta. A reapărut cu o lună sau două înainte ca Jane să împlinească un an și a dispărut din nou. Pentru totdeauna. Liz a divorțat de el, motivând abandonul, și nu cred că a mai știut ceva de el până anul trecut.

— Păcat că nu ai adoptat copilul.

— E ridicol.

— Sunt de acord cu tine, dar asta nu înseamnă că și judecătorul va fi. Crezi că are vreun interes?

— Dar tu ce crezi? A fost în stare s-o vândă o dată pentru zece mii de dolari, iar acum câteva zile voia s-o vândă din nou, pentru opt mii. Crede că mă poate șantaja la nesfârșit.. Când ne-am întâlnit data

trecută ca să-i dau banii nu m-a întrebat nimic de Jane. Ce părere ai?

— Că este un ticălos care se crede inteligent. Sunt sigur că te va căuta cu câteva zile înainte de a merge la tribunal.

Grossman avea dreptate. Scott l-a sunat cu trei zile înainte de data programată, oferindu-se din nou să dispară. De data asta însă ridicase prețul. Voia cincizeci de mii de dolari.

— Ai înnebunit?

— Am făcut niște cercetări în ceea ce te privește, prietene.

— Să nu vorbești așa cu mine.

— Am aflat că ești un evreu bogat, venit de la New York, și conduci un magazin mare. Din câte știu eu ești chiar proprietarul lui.

— Aproximativ.

— N-are importanță. Ăsta este prețul meu. Cincizeci de mii sau nimic.

— Eu mă gândisem la zece.

Ar fi fost chiar în stare să-i dea douăzeci. Dar nu voia să-i spună. Însă Scott râse de el.

— Cincizeci.

Era dezgustător. Se târguia pentru copilul lui.

— N-am de gând să-ți fac jocul, Scott.

— S-ar putea să n-ai încotro. Acum că Liz nu mai este, tribunalul îmi va acorda orice voi cere. S-ar putea să-mi dea chiar și custodia. Dacă stau să mă gândesc bine, aș putea să-ți cer chiar o sută.

De îndată ce Scott închise telefonul, Bernie formă numărul lui Grossman.

— E posibil?

— S-ar putea.

— Oh, Doamne...

Era îngrozit. Ce se întâmpla dacă o pierdea pe Jane? Îi promisese lui Liz... Iar Jane era de-acum a lui, sânge din sângele lui.

— Legal nu ai nici un drept asupra copilului. Chiar dacă soția ta ar fi lăsat un testament prin care te desemna tutore, el își menținea oricum drepturile asupra lui Jane. Dacă vei putea să demonstrezi că nu este în măsură să aibă grijă de ea, este foarte probabil să învingi, însă dacă ați fi amândoi bancheri, sau avocați, sau oameni de afaceri, el ar avea câștig de cauză. În cazul de față nu poate decât să te sperie puțin și să-l chinuie pe bietul copil.

— Și ca s-o scutească pe Jane de toate astea, vrea o sută de mii de dolari.

— Ai înregistrat convorbirea?

— Bineînțeles că nu. Ce crezi că fac eu aici? Nu sunt vânzător de stupefiante, pentru numele lui Dumnezeu. Conduc pur și simplu un magazin. Deci ce am de făcut?

— Dacă nu vrei să-i dai cei o sută de mii de dolari, iar eu îți

sugerez să n-o faci, pentru că săptămâna viitoare îți va cere mai mult, atunci ne vom judeca și vom demonstra că nu poate fi un bun părinte. S-ar putea ca ei să-i dea dreptul să o viziteze. Asta nu înseamnă însă mare lucru.

— Pentru tine, poate. Copilul nici nu-l cunoaște măcar. Nici măcar nu știe că el e în viață. Mama ei i-a spus că a murit, demult. A trecut deja prin prea multe. Are mereu coșmaruri, de când a murit Liz.

— Dacă medicul psihiatru va certifica asta, vom putea încerca să-i interzicem dreptul de a o vizita permanent.

— Și cererea de a o vedea din când în când?

— Nu ne putem împotrivi. Judecătorii consideră că nici măcar Attila, hunul, nu poate face ceva rău unui copil pe care-l vede rar.

— Cum justifică oare asta?

— Nu au nevoie s-o facă. Suntem la bunul lor plac. Și tu, și Scott.

Dar mai ales Jane. Soarta lui Jane se hotăra acum la tribunal. Numai gândul îi făcea rău; știa cât de îndurerată ar fi fost Liz. Ar fi omorât-o. Ironia sorții. Era într-o situație groaznică.

Ziua primei audieri era întunecată, mohorâtă; se potrivea perfect cu starea lui de spirit. Autobuzul venise deja să o ia pe Jane la școală, iar doamna Pippin se ocupa de Alexander, când el a plecat la tribunal. Nu spusese nimănui nimic. Spera că toate se vor rezolva. Chandler Scott era așezat de cealaltă parte a sălii, îmbrăcat într-un sacou elegant; era încălțat cu o pereche de pantofi noi, *Gucci*. Era pieptănat cu grijă și cine nu-l cunoștea, îl putea lua drept un om cumsecade, respectabil.

I-l arătă lui Bill Grossman, care privi ca din întâmplare spre ei.

— Pare în regulă, îi șopti el lui Bernie.

— De asta mă și temeam.

Grossman îi spusese că audierea va dura cam douăzeci de minute. Îi explică judecătorului că fetița nu-și cunoștea tatăl adevărat, că suferise un șoc groaznic la moartea mamei ei, și că nu considera că acordarea dreptului de vizitare era indicată, având în vedere împrejurările.

Judecătorul le zâmbi ambilor tați, precum și avocaților. O făcea zilnic, însă nu se implica emoțional. Din fericire pentru el, nu era niciodată nevoit să vadă în ce măsură erau copiii afectați de deciziile lui.

— N-ar fi drept să-i negăm domnului Scott dreptul de a-și vedea fiica.

Îi zâmbi binevoitor lui Scott, apoi își întoarse privirea către Grossman.

— Înțeleg că asta îl nemulțumește pe clientul dumneavoastră, domnule Grossman. Și suntem foarte interesați să auzim toate detaliile, la următoarea audiere. Până atunci însă, curtea hotărăște să-i acorde domnului Scott dreptul de a-și vizita săptămânal fiica.

Bernie simți că leșină și îi șopti imediat la ureche lui Grossman că Scott era un fost pușcăriaș.

— Nu le putem spune asta acum, îi răspunse Grossman.

Lui Bernie îi venea să urle. Ar fi trebuit să-i fi plătit cei zece mii de dolari, de prima dată. Sau chiar cei cincizeci de mii pe care îi ceruse a doua oară. Însă o sută de mii nu avea de unde.

Grossman se adresă judecătorului:

— Unde vor avea loc vizitele?

— Domnul Scott este în măsură să decidă. Copilul are - judecătorul se uită într-un dosar - aproape nouă ani. Nu văd nici un motiv pentru care să nu poată ieși la plimbare cu tatăl ei. Domnul Scott ar putea să vină să o ia de acasă, să zicem pe la ora nouă, și să o aducă înapoi în jur de șapte seara. Vi se pare convenabil?

— Nu, îi șopti Bernie lui Grossman la ureche.

Acesta îi răspunse aproape imediat:

— Nu avem de ales. Poate că mai târziu vom ajunge la o altă înțelegere. Trebuie să te obișnuiești cu asta.

— De ce? Este nedrept. Cum să fac ceva care știu că-i va dăuna fiicei mele?

Vorbea acum din inimă, fără să se mai gândească la ce spusese. Bill Grossman clătină din cap.

— Nu este fiica ta. Este a lui. Asta-i problema.

— Problema este că ticălosul ăsta vrea bani. Numai că acum mi-a cerut mai mult decât îmi pot permite.

— Oricum n-ai fi reușit să faci față. Oamenii de genul lui cer din ce în ce mai mult. Poate că e mai bine să stabiliți totul aici. Audierea este programată pentru 14 decembrie, împacă-te cu gândul că urmează o lună în care el o va vizita, însă apoi, vei reuși să obții custodia. Chiar crezi că o va vizita?

— S-ar putea.

Însă Bernie spera că n-o va face.

— Și dacă o răpește?

Era un gând care începuse să-l înspăimânte încă de când reapăruse Scott.

— Nu fi ridicol. Tipul este lacom. Însă nu e nebun. Ar trebui să fie tâmpit ca să o fure în timpul unei vizite.

— Și dacă totuși o face?

Voia să știe ce s-ar fi întâmplat dacă presimțirea lui se adeverea.

— Asta se întâmplă numai în filme.

— Sper să ai dreptate. Însă îți spun de acum: dacă tipul îi face vreun rău, îl omor.

Capitolul 26

Prima vizită urma să aibă loc sâmbătă. Bernie nu mai avea prea mult timp ca s-o pregătească pe Jane. Seară ieșiră împreună, să ia masa în oraș. Oftă adânc înainte să înceapă să-i vorbească. O dusese la *Hippo,* restaurantul ei favorit, însă ea era foarte tăcută. Știa că se întâmplase ceva, însă nu-și putea imagina ce. Poate că se mutau la New York, poate că se întâmplase vreo nenorocire. Se convinse de asta atunci când el îi luă mâna și o privi trist.

— Trebuie să-ți spun ceva, draga mea.

Inima ei bătea cu putere; ar fi vrut să fugă de lângă el. Părea atât de speriată, încât lui i se frânse inima. Se întreba adesea dacă va mai fi vreodată fetița veselă de odinioară. Mulțumită doamnei Pippin, îi mergea mult mai bine. Nu mai plângea atât de mult; chiar râdea câteodată.

— Nu-i nimic grav, scumpo. Nu fi îngrijorată.

— Credeam că îmi vei spune...

Nu putea rosti cuvintele și îl privi cu ochii măriți de spaimă.

— Ce să-ți spun, draga mea?

— Că ai și tu cancer.

El clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Era cel mai rău lucru pe care și-l puteau imagina amândoi.

— Nici vorbă de asta. E cu totul și cu totul altceva. Îți aduci aminte că mama ta a mai fost o dată căsătorită?

Îi venea greu să-i spună toate astea, însă trebuia să-i explice de la început.

— Da. Spunea că a fost măritată cu un actor foarte frumos care a murit când eu eram mică.

— Ceva de genul ăsta.

Nu auzise niciodată această versiune.

— Și spunea că l-a iubit foarte mult.

Jane îl privi inocentă, iar Bernie simți că i se pune un nod în gât.

— Așa spunea?

— Asta mi-a zis mie.

— Bine. Mie mi-a spus ceva ușor diferit, însă asta nu mai are nici o importanță.

Poate că într-adevăr Liz îl iubise și nu avusese curajul să i-o spună. Însă își aminti deodată de promisiunea pe care i-o făcuse.

— Liz mi-a spus că bărbatul acela, tatăl tău adevărat, a dispărut imediat după nașterea ta. A dezamăgit-o. Cred că a făcut o prostie: a furat bani de la cineva sau altceva, și a ajuns la închisoare.

Jane îl privi uimită.

— Tatăl meu?

— Mda... Oricum a dispărut un timp, iar când s-a întors tu aveai deja nouă luni. Apoi a făcut același lucru. A plecat din nou când tu ai împlinit un an. Și de atunci, ea nu l-a mai revăzut. Sfârșitul povestirii.

— Atunci a murit?

Era uluită de tot ce auzea. El clătină însă din cap în timp ce chelnerul se apropia de ei să le ia farfuriile.

— Nu. Nu a murit, draga mea. Tocmai asta este. A dispărut pur și simplu, iar mama ta a divorțat. Câțiva ani mai târziu am apărut eu și ne-am căsătorit.

Îi zâmbi și îi strânse mânuţa, iar ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Ăsta a fost norocul nostru...

Așa obișnuia mami să spună. Și, evident, era de aceeași părere cu ea. Ca în toate de altfel. O idolatriza pe Liz, acum chiar mai mult decât atunci când ea era în viață. Era însă în continuare nedumerită aflând că tatăl ei trăia.

— Eu am fost cel norocos. Oricum, domnul Chandler Scott a reapărut acum vreo două săptămâni aici, în San Francisco.

— Cum se face că nu m-a căutat niciodată?

— Nu știu. A dat un telefon acum un an și ceva și i-a cerut bani mamei tale. Și după ce i-a obținut a plecat din nou. De data asta însă, nu cred că ar mai trebui să îi dăm bani.

Simplificase totul, însă asta se întâmplase de fapt. Nu i-a spus că îl plătiseră ca s-o lase în pace pe Jane și nici că Liz ajunsese să-l urască. Se decisese să o lase pe Jane să se hotărască singură, atunci când o să-l vadă. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare era gândul că s-ar putea să-l placă.

— Vrea să mă vadă?

— Acum, da.

— Îl invităm la masă?

Ei i se păreau toate foarte simple, însă Bernie dădu din cap. Ea îl privi surprinsă.

— Și eu și el am fost la tribunal azi-dimineață.

— De ce?

Era din nou speriată. Cuvântul „tribunal” o înfricoșa.

— Pentru că nu cred că el este un om bun și vreau să te apăr de el. Mama ta voia că eu să fac asta.

Îi făgăduise lui Liz și încercase din răsputeri să-și respecte promisiunea.

— Crezi că vrea să-mi facă vreun rău?

El nu voia să o sperie prea tare. Peste două zile, ea urma să iasă cu el la plimbare.

— Nu. Însă cred că este foarte interesat de bani. Și nu știm mai nimic despre el.

— De ce mi-a spus mami că a murit?

— Cred că s-a gândit că-ți va fi mai ușor decât să te întrebi tot timpul unde este sau de ce a plecat.

Jane dădu din cap. Totul căpătase sens acum, însă ea era dezamăgită.

— N-am crezut că mami m-a mințit vreodată.

— Nici nu cred că a mai făcut-o. A fost singura dată. Și a făcut-o pentru binele tău.

— Și ce s-a hotărât la tribunal?

Era curioasă acum.

— Trebuie să ne prezentăm din nou, peste o lună. Însă între timp poate să te viziteze. În fiecare sâmbătă de la nouă dimineața până la cină.

— Dar nu-l cunosc! Despre ce o să vorbim toată ziua?

Era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Bernie. Îi zâmbi.

— Te gândești tu la ceva.

— Și dacă nu-mi place de el? Nu poate să fie prea drăguț dacă a părăsit-o pe mami.

— Așa m-am gândit și eu întotdeauna.

Se hotărâse să fie cinstit cu ea.

— Nici mie nu mi-a plăcut de el atunci când l-am văzut pentru prima oară.

— Când s-a întâmplat asta? îl întrebă ea surprinsă.

— Data trecută când a venit după bani. S-a întâmplat chiar înainte de nașterea lui Alexander. Liz m-a trimis pe mine să-i dau banii.

— N-a vrut să-l vadă?

Asta însemna mult pentru Jane.

— Nu, n-a vrut.

— Poate că nici nu l-a iubit atât de mult.

— Poate că nu.

— Chiar a fost la închisoare?

Părea îngrijorată.

— Și dacă nu vreau să merg cu el sâmbătă?

Urma partea cea mai dificilă.

— Mă tem că n-ai încotro, draga mea.

— De ce? Începu să plângă. Nici măcar nu-l cunosc. Dacă nu-mi place?

— O să treacă repede timpul. Vor fi numai patru vizite până când vom merge din nou la tribunal.

— Patru?

— În fiecare sâmbătă.

Bernie se simțea ca și cum și-ar fi vândut unica fiică. Îi ura pe Chandler Scott, pe avocatul acestuia, pe Grossman, pe jurați, pe judecător.

— Nu vreau, tati.

— Trebuie.

Îi întinse batista lui și se așeză lângă ea pe banchetă. O îmbrățișă. Ea își sprijini capul de el, plângând cu suspine.

— Uite, bunica și bunicul vin de la New York, de Ziua Recunoștinței. De ce nu te gândești la asta mai bine?

Își amânase din nou călătoria în Europa din cauză că nu reușise să găsească în timp util pe cineva care să aibă grijă de copii, iar Berman nu-l obligase. Trecuseră câteva luni de când nu-și mai văzuse părinții. Din august, când mama lui plecase la New York, împreună cu copiii. Doamna Pippin promisese că le va face friptură de curcan de sărbătoarea Recunoștinței. Se dovedise a fi chiar darul de la Dumnezeu pe care îl așteptau. O iubeau cu toții. Iar Bernie spera ca și mama lui să o placă. Erau de vârste apropiate, însă la fel de diferite precum ziua și noaptea. Mama lui se îmbrăca cu haine scumpe, era aranjată, ușor frivolă și câteodată foarte greu de suportat. Doamna Pippin îmbrăca haine apretate, trecea neobservată, însă era blândă, competentă și se purta minunat cu copiii lui. Avea să fie o combinație foarte interesantă.

Ceru nota de plată și plecară spre casă. Doamna Pippin, Nanny, cum o numise Jane, îi aștepta. I-a ținut de urât lui Jane cât timp a făcut baie, apoi i-a citit o poveste și a culcat-o.

Primul lucru pe care i l-a spus Jane când au intrat pe ușă a fost:

— Mai am un tată!

Capitolul 27

„Celălalt” tată, așa cum îl numea Jane, a sosit sâmbătă dimineață la nouă și un sfert. Era chiar sâmbăta dinaintea zilei Recunoștinței. Îl așteptau cu toții în camera de zi: Bernie, Jane, doamna Pippin și Alexander.

Privind la ceas și văzând cum se scurgeau minutele, Bernie începu să spere că Chandler Scott n-o să mai apară. N-au fost însă atât de norocoși. Sună la ușă; Jane sări de pe scaun, iar Bernie merse să-i deschidă. Ea tot nu voia să meargă cu el și era extrem de nervoasă. Stătea lipită de doamna Pippin și de Alexander, încercând să-l zărească pe bărbatul care vorbea cu Bernie în pragul ușii. Nu reușise încă să-l vadă, însă îl putea auzi. Avea o voce sonoră și părea prietenos. Poate și datorită faptului că era actor sau fusese.

Apoi văzu că Bernie se dă deoparte, iar bărbatul intră în cameră uitându-se când la ea, când la Alexander, de parcă n-ar fi știut cine era fiecare.

— Bună. Eu sunt tatăl tău.

Era o situație penibilă. El nu i-a întins mâna și nu s-a apropiat de ea. Lui Jane nu-i plăceau ochii lui. Erau de aceeași culoare cu ai ei, însă priveau cercetători în jur. El părea mult mai interesat de tatăl ei adevărat, așa cum îl numea ea pe Bernie, decât de ea. Se uita la ceasul lui Bernie, un *Rolex* mare din aur și părea să cântărească toate lucrurile din cameră.

— Ești gata?

Jane se dădu un pas înapoi. Bernie spuse:

— De ce nu rămâneți aici un timp, să stați de vorbă, să vă cunoașteți?

Lui Scott nu părea să-i surâdă ideea. Privi nervos spre ceas, apoi spre Bernie.

— Nu cred că mai avem timp.

„De ce? Unde se duceau?” Lui Bernie nu-i plăcea cum sunau cuvintele lui, însă nu spuse nimic, ca să n-o sperie și mai tare pe Jane.

— Sunt sigur că mai puteți rămâne măcar câteva minute. Vrei o cafea?

Lui Bernie nu-i plăcea că trebuie să fie atât de drăguț cu el, însă o făcea de dragul lui Jane. Scott refuză cafeaua. Jane, care stătea pe brațul fotoliului doamnei Pippin, îl studia cu atenție. Era îmbrăcat în

blugi și avea pe braț o geacă neagră de piele. Arăta bine... cu toate astea însă lui Jane nu-i plăcea. Tatăl ei arăta altfel, era blând și bun și avea barbă.

— Cum îl cheamă pe cel mic?

Se uită spre copil, iar doamna Pippin îi răspunse:

— Alexander.

Îl privea cu atenție pe bărbatul din fața ei și mai ales se uita în ochii lui. Și nu-i plăcea deloc ce vedea acolo. Nici lui Bernie. Se uita iscoditor în jur, iar lui Jane nu-i dădea nici o atenție.

— Îmi pare rău pentru Liz, îi spuse el lui Jane. Semeni mult cu ea.

— Mulțumesc, îi răspunse Jane politicoasă.

Scott se uită din nou la ceas și se ridică.

— Ne vedem mai târziu.

N-o luă pe Jane de mână și nici nu-i spuse unde plecau. O porni pur și simplu spre ușă, așteptându-se ca ea să-l urmeze ca un câine. Ea părea pe punctul de a izbucni în plâns. Bernie îi zâmbi încurajator și o îmbrățișă. Îi întinse apoi un pulover roz care se asorta cu rochița. O îmbrăcaseră elegant de parcă s-ar fi dus la o petrecere.

— Totul va fi bine, draga mea, îi șopti. Nu durează decât câteva ore.

— Pa, tati.

Se aruncă de gâtul lui.

— La revedere, Nanny. Pa, Alex.

Le făcu cu mâna și-i trimise o sărutare celui mic. Părea din nou foarte mică, iar Bernie își reaminti momentul când o văzuse prima dată. Ar fi vrut să alerge după ei, să o oprească, însă n-o făcu. Privi pe fereastră cum se îndepărtau și ca și cum ar fi avut un presentiment, notă pe o bucată de hârtie numărul mașinii.

— E ceva ciudat cu omul ăsta, domnule Fine. Nu-mi place deloc, îi spuse doamna Pippin.

— Nici mie. Însă judecătorul nu m-a luat în seamă. Trebuie să mai rezistăm încă o lună. Sper numai să nu i se întâmple ceva lui Jane. Dacă îi face ceva rău, îl omor pe ticălosul ăsta.

Nanny se întoarse în bucătărie unde își turnă o ceașcă de ceai. Avea foarte multă treabă, însă s-a frământat toată ziua de grija lui Jane, ca și Bernie de altfel. Își adusese de lucru acasă, avea o grămadă de alte treburi la magazin, însă nu se putea concentra deloc. A stat toată ziua lipit de telefon așteptând să-l sune Jane. La ora șase se plimba prin camera de zi așteptând-o. Mai avea încă o oră și era nerăbdător să o vadă acasă.

Înainte de culcare, Nanny i l-a adus pe Alexander, să-i spună „noapte bună”, însă Bernie nu era deloc atent la ei. Ea ieși din cameră clătinând din cap. Avea o presimțire cumplită. Ceva rău se întâmplase. Însă nu-i spuse nimic lui Bernie care rămase să o aștepte.

Capitolul 28

— Treci în mașină - a fost tot ce i-a spus el, în timp ce coborau amândoi scările; pentru o clipă, ea a fost tentată să o ia la fugă înapoi.

Nu voia să meargă nicăieri cu el; nici măcar nu-și putea imagina cum de-l putuse iubi mama ei. Arăta înfricoșător. Avea o privire de om rău și unghii murdare; avea ceva în glas care o speria. El deschise portiera și urcară în mașină. Ea aruncă o ultimă privire spre fereastra lui Bernie.

Porniră imediat, iar Jane fu nevoită să se țină de ușă, ca să nu cadă de pe scaun. Se îndreptau spre autostradă.

— Unde mergem?

— Să conducem o prietenă, la aeroport.

Plănuise totul; n-avea nici un rost să-i mai spună și ei.

Ar fi vrut să-i spună să nu mai conducă așa repede, însă îi era frică să vorbească. El parcă mașina, luă un sac mic de voiaj de pe bancheta din spate și, înșfăcând-o de mână, o trase cu brutalitate jos din mașină.

— Unde mergem?

Nu-și mai putea reține lacrimile. Nu-i plăcea deloc și voia acasă. Acum. Nu mai târziu.

— Ți-am spus doar. La aeroport.

— Și unde pleacă prietena ta?

— Tu ești prietena mea.

Se întoarse și se uită la ea.

— Și vom pleca la San Diego.

— Stăm acolo toată ziua?

Știa că la San Diego era și o grădină zoologică, însă tatăl ei îi spusese că se vor întoarce înainte de ora șapte. Arăta într-adevăr ca un om cu care părinții nu ți-ar da voie să stai de vorbă, pe stradă; dintr-o dată, ea era cu el, singură, și plecau la San Diego.

— Da. Ne întoarcem pentru cină.

— Să-l sun pe tați, să-i spun?

El râse; era atât de inocentă!

— Nu, draga mea. Eu sunt tăticul tău acum. Nu e nevoie să-l suni. Am să-l caut eu, de îndată ce vom ajunge. Crede-mă, drăguțo. Îl sun eu.

Când vorbea, arăta chiar mai înspăimântător. Ar fi vrut să fugă de

lângă el, însă o ținea strâns de mână; cu siguranță, nu i-ar fi dat drumul.

— De ce mergem la San Diego... domnule... tată?

El părea să vrea să i se spună astfel; poate că, dacă o făcea, se va purta mai frumos cu ea.

— Să vizităm niște prieteni de-ai mei.

— Oh!

Se întreba de ce nu alesese o altă zi; pe de altă parte, ar fi fost o prostie să nu se bucure de călătorie. Avea ce povesti în seara aceea. În timp ce treceau prin fața postului de control, el o strânse și mai tare de braț și îi șopti să se grăbească. Îi veni deodată o idee. Ce-ar fi să-i spună că trebuia să meargă la toaletă? Poate găsea un telefon de unde să-l sune pe Bernie. Avea senzația că el ar fi vrut totuși să știe de ce pleca ea la San Diego cu „celălalt" tată.

Când văzu ușa cu semnul familiar, se smulse de lângă Chandler Scott; el întinse însă mina și o prinse din spate.

— Nu, n-ai voie.

— Dar trebuie să merg la toaletă.

Avea lacrimi în ochi. Știa acum că el făcea ceva rău. N-o lăsa nici o clipă singură. Nici măcar să meargă la baie.

— Te duci în avion.

— Cred totuși că ar trebui să-l sunăm pe tati, să-i spunem unde mergem.

El râse de ea.

— Nu-ți face griji. Ți-am spus că-l voi căuta eu.

În timp ce o ținea strâns de mână, privea în jurul lui; deodată, o femeie cu părul de un blond spălăcit și cu ochelari de soare se apropie de ei. Purta o pereche de blugi foarte strâmți, o bluză roșie, cizme de cowboy și o șapcă de baseball pe cap. Părea foarte dură.

— Ai biletele? o întrebă el fără să zâmbească.

Ea dădu din cap. I le întinse lui Chandler, fără să scoată vreun cuvânt și își continuară drumul alături, ținând-o pe Jane între ei.

— Ea e? întrebă ea într-un sfârșit.

Scott nu-i răspunse, ci dădu numai din cap. S-au oprit la o cabină fotografică și i-au făcut lui Jane patru fotografii, cu un dolar. Spre uimirea lui Jane, Chandler Scott scoase din buzunar un pașaport și lipi una din fotografii în interiorul lui. Era un pașaport fals care n-ar fi reușit să treacă de o verificare minuțioasă; știa însă că pașapoartele copiilor nu erau controlate cu atenție. Înainte de a intra, ea s-a smuls de lângă el, încercând să fugă, însă el a strâns-o mai tare de mână și i-a șoptit printre dinți:

— Dacă scoți vreun cuvânt sau mai încerci să fugi, „tăticul" tău, așa cum îi spui tu, împreună cu fratele tău vor muri. La ora cinci. Ai înțeles?

Îi zâmbea răutăcios; femeia aprinse o țigară și se uită în jur. Părea foarte nervoasă.

— Unde mă duceți?

Îi era frică să vorbească tare, după tot ce auzise. Viețile lui Bernie și a lui Alex erau acum în mâinile ei și nu voia să facă nimic care să le pună viața în pericol. Se întreba dacă aveau de gând să o omoare și singura ei consolare era că, dacă o făceau, avea să se reîntâlnească cu mama ei. Era sigură de asta, și de aceea acum nu-i mai era atât de teamă.

— Mergem într-o scurtă călătorie.

— Pot merge la toaletă în avion?

— Poate.

O privea cu răutate, iar ea se întrebă din nou cum putuse oare mama ei să-l considere un bărbat atrăgător.

— Nu mergi nicăieri fără noi. Tu, drăgălașa mea fiică, ești mina noastră de aur.

Ea tot nu înțelegea ce aveau de gând să facă și era convinsă că voiau să o omoare. Scott se întoarse spre prietena lui și începu să-i descrie ceasul de aur al lui Bernie.

— Dacă mă duceți înapoi, poate că Bernie îți va da ceasul lui, spuse ea plină de speranță.

Ei izbucniră în râs și o împinseră în avion, în fața lor. De cum au decolat, cei doi și-au comandat câte o bere. I-au oferit și ei o Coca-Cola, însă ea nici nu a atins-o. Nu-i era nici foame nici sete. Stătea liniștită pe scaunul ei, întrebându-se unde mergeau și dacă îi va mai revedea vreodată pe Bernie, pe Alex sau pe doamna Pippin. Pentru moment, părea practic, imposibil.

Capitolul 29

Era trecut de opt când Bernie s-a hotărât să-l sune pe Grossman. O oră întreagă își tot repetase că întârziaseră din cauza unei pene de cauciuc sau orice altceva... Se făcuse însă ora opt, iar ei ar fi putut da un telefon. Știa că ceva cumplit se întâmplase.

Grossman era acasă. Avea invitați la cină, iar Bernie își ceru scuze că-l deranja.

— Nu face nimic. Cum a fost?

Spera că toate au decurs normal. Era mai ușor pentru toți să accepte inevitabilul. Însă experiența îi spunea că le va fi greu să scape de Chandler Scott.

— Tocmai de asta te-am sunat, Bill. Trebuiau să se întoarcă acum o oră. Sunt îngrijorat. *Foarte* îngrijorat.

— Poate au avut o pană de cauciuc.

— Ar fi putut suna. Când a fost ultima oară când ai avut tu o pană?

— Aveam șaisprezece ani și îi furasem *Mercedes*-ul tatălui meu.

— Vezi? Ce ne facem?

— Mai întâi de toate relaxează-te. Vrea probabil numai să te sperie. Se vor întoarce pe la ora nouă și-ți vor povesti că au mâncat pe puțin zece înghețate.

Bernie privi spre ceas.

— Îi mai dau o oră.

— Și apoi? Ieși în stradă cu pușca la tine?

— Mie nu mi se pare atât de amuzant. A plecat cu fiica mea.

— Știu, știu, iartă-mă. Însă este la fel de bine și fiica lui. Nu cred că va face o prostie chiar de prima dată. Tipul e într-adevăr greu de suportat, însă nu cred că e prost.

— Sper să ai dreptate.

— Mai așteaptă până la ora nouă și apoi sună-mă din nou. O să vedem atunci ce putem face.

Bernie îl sună la nouă fără cinci:

— Chem poliția.

— Și ce ai de gând să le spui?

— Că mi-a răpit copilul. I-am notat numărul mașinii.

— Trebuie să-ți spun ceva, Bernie. Știu că ești supărat, dar ascultă-mă. Nu este copilul tău. Legal, este al lui. Iar dacă într-adevăr a luat-o cu el, fapt de care mă îndoiesc, se consideră furt de copii și nu răpire.

— Și care-i diferența?

Bernie nu înțelegea.

— Furtul unui copil este considerat contravenție și înseamnă să iei un copil de la părintele lui.

— În cazul de față este vorba de o răpire. Tipul e un fost condamnat. Nici măcar nu i-a adresat lui Jane două cuvinte atunci când a venit să o ia. Îl interesau numai obiectele din casă. Cine știe unde a dus-o.

Nu-și respectase promisiunea făcută lui Liz. Ea îl implorase să nu-l lase pe Chandler să se apropie de Jane, iar el făcuse tocmai pe dos.

Bernie a sunat la poliție pe la ora zece, însă cei de acolo n-au părut prea îngrijorați. Ca și Bill, erau siguri că trebuie să apară din clipă în clipă.

— Poate că a băut ceva mai mult, i-au sugerat.

Însă la ora unsprezece, când el era în pragul unei crize de nervi, s-au decis în sfârșit să vină și să facă un raport. Tot pe la acea oră începu și Grossman să se îngrijoreze.

— Tot n-ai nici o veste?

Polițiștii erau încă acolo.

— Nu. Acum mă crezi?

— Sper să n-ai dreptate.

Bernie le descrisese polițiștilor cu ce era Jane îmbrăcată. Nanny stătea tăcută alături de el, în halat și papuci. O oră mai târziu au fost anunțați că numărul pe care îl notase Bernie era al unei mașini furate în aceeași dimineață. Polițiștii dădeau însă mai mare atenție furtului mașinii decât fiicei lui.

La miezul nopții l-a sunat pe Grossman să-i spună ultimele noutăți. În momentul în care a închis, a sunat telefonul. Era Chandler.

— Ce mai faci, prietene?

Bernie era singur, polițiștii plecaseră.

— Unde naiba ești?

— Janie și cu mine suntem bine sănătoși.

— Te-am întrebat unde sunteți.

— În afara orașului. Iar Jane se simte foarte bine, nu-i așa, drăguțo?

Ea stătea lângă el în cabina telefonică, tremurând de frig. Era noiembrie și era îmbrăcată numai în pulover.

— Cum adică în afara orașului?

— Am vrut să-ți dau timp, să poți aduna banii.

— Care bani?

— Cei cinci sute de mii de dolari pe care mi-i vei da în schimbul lui Janie. Mi-a sugerat chiar ea să-ți cer ceasul pe care-l aveai azi la mână. Cred că e o idee nemaipomenită. Și mai vreau unul pentru prietena mea.

— Care prietenă?

— N-are importanță. Să vorbim despre bani. În cât timp faci rost de ei?

— Vorbești serios?

— Foarte.

— Niciodată. De unde să am eu atâția bani? E practic o avere.

Ochii i se umplură de lacrimi. N-o pierduse numai pe Liz. Ci și pe Jane. Și se părea că pentru totdeauna.

— Dă-mi banii, Fine, sau n-o mai vezi pe Janie. Nu pot aștepta prea mult. Și îmi închipui că o vrei înapoi.

— Ești un ticălos împuțit.

— Iar tu ești unul bogat.

— Cum dau de tine?

— Te mai sun mâine. Stai lângă telefon și nu anunța poliția. Altfel o omor.

— De unde știu eu că n-ai omorât-o deja?

Gândul îl îngrozea.

Chandler Scott îi întinse receptorul:

— Hai, vorbește cu bătrânul tău.

Știa că nu trebuia să-i spună unde erau. De fapt nici nu știa prea bine. Însă le văzuse pistoalele și știa că nu glumeau.

— Bună, tati. Izbucni în plâns. Te iubesc... sunt bine...

— Am să te aduc acasă, draga mea... Cu orice preț... Îți promit...

Însă Chandler Scott n-o mai lăsă să-i răspundă, înșfăcă receptorul și îl puse în furcă.

Bernie formă numărul lui Grossman cu degetele tremurându-i. Era douăsprezece și jumătate.

— E la el.

— Asta știu și eu. Unde sunt?

— N-a vrut să-mi spună. Vrea o jumătate de milion de dolari.

— A răpit-o?

Grossman părea uimit.

— Da, tâmpitule. De câte ori să-ți spun?... Scuză-mă. Ce naiba mă fac acum? Nu am atâția bani.

Nu cunoștea decât o singură persoană care ar fi putut să aibă, însă nu era prea sigur de asta. Și oricum nu avea bani gheață. Putea însă încerca.

— Sun la poliție.

— Am făcut-o eu deja.

— De data asta e altceva.

Însă n-a fost. Ei nu erau mai impresionați decât fuseseră cu o oră înainte. Din punctul lor de vedere, era o afacere personală, între doi bărbați care-și disputau un copil. Poliția nu voia să se amestece. Și nu credeau că el vorbise serios în privința banilor.

N-au dormit toată noaptea, nici Bernie nici doamna Pippin. El era alb ca o foaie de hârtie. La un moment dat, ea îl privi în ochi și îi vorbi ca unui copil înfricoșat:

— O vom găsi.

— De unde știi asta?

— Pentru că ești un om inteligent, iar dreptatea este de partea ta.

— Aș vrea să fie așa, Nanny.

Formă numărul lui Paul Berman, la New York. Era aproape ora cinci dimineața. Berman îi spuse că nu avea atâția bani. Îi părea rău de cele întâmplate, însă era o sumă foarte mare. Ar fi trebuit să vândă acțiuni, dar avea nevoie de permisiunea soției lui care era coproprietară. Și, oricum, pierdea o avere, pentru că acțiunile scăzuseră fantastic.

— Ai anunțat poliția?

— Nici nu le pasă. Se pare că „furtul unui copil" așa cum îl numesc ei nu înseamnă prea mare lucru în statul acesta. Tatăl natural nu poate greși.

— Ar trebui să-l omoare.

— O voi face eu, când îl voi găsi.

— Anunță-mă dacă te pot ajuta cu ceva.

— Îți mulțumesc, Paul.

Închise.

Îl sună din nou pe Grossman.

— Nu am de unde să fac rost de bani. Ce facem?

— Am o idee. Cunosc un detectiv. Am mai lucrat cu el.

— Îl putem suna acum?

Bill ezită pentru o fracțiune de secundă.

— Îl sun imediat.

Îl căută din nou cinci minute mai târziu și-i spuse că detectivul avea să fie la el într-o jumătate de oră. Și că va sosi și el cât de curând.

Era trei dimineața când s-au strâns toți în camera de zi a lui Bernie. Detectivul era un bărbat obișnuit, în jur de treizeci de ani. Se numea Jack Winters. Venise însoțit de o femeie care se dovedi a fi soția lui, Gertie. Nanny îi servi pe fiecare cu ceai sau cafea, iar lui Bernie îi aduse un coniac. Ceilalți nu aveau nevoie, decisese ea. Trebuiau să fie foarte treji dacă voiau să o găsească pe Jane.

Bernie le povesti tot ce știa despre trecutul lui Chandler Scott, despre relația lui cu Liz, despre arestările lui și timpul petrecut în închisoare, cât și despre legăturile lui, sau mai bine-zis lipsa lor, cu Jane. Le dădu numărul mașinii furate și îi privi înspăimântat:

— Credeți că o puteți găsi?

— Poate.

Detectivul avea o mustață care nu-i dădea un aer prea inteligent,

însă ochii lui erau cei mai strălucitori pe care îi văzuse Bernie vreodată. Iar femeia arăta banal, însă nu era proastă deloc.

— Bănuiesc că au plecat în Mexic.

— De ce?

— E doar o presimțire. Dați-ne câteva ore și vă vom putea spune mai exact. Nu aveți nicio fotografie de-a lui, nu-i așa?

Bernie clătină din cap. Nu avea și nici nu credea că Liz ar fi păstrat vreuna. Și chiar dacă o făcuse, el nu le văzuse niciodată.

— Ce să-i spun dacă mai sună?

— Că ai început să strângi banii. Lasă-l să aștepte... și încearcă să nu pari prea îngrijorat. Fă-l să creadă că ai bani.

Bernie păru îngrijorat.

— Dar i-am spus deja că nu am.

— Nu-i nimic. Probabil că nu te-a crezut.

I-au promis că-l vor căuta la sfârșitul zilei, sugerându-i să încerce să se odihnească. Însă el mai voia să-i întrebe ceva, înainte de plecare. Îi venea foarte greu, dar era nevoit să o facă.

— Credeți că... ar putea oare... să-i facă vreun rău?

Nu putea spune „s-o omoare”. Gertie îi răspunse cu o voce blândă, privindu-l cu ochi înțelegători:

— Nu cred. Vom încerca s-o găsim înainte de a i se întâmpla vreun rău. Trebuie să aveți încredere în noi.

El avu iar ei se întoarseră douăsprezece ore mai târziu. Lui Bernie orele i se păreau interminabile. Se învârtise prin cameră ore întregi, băuse cafea, coniac, ceai, până când, pe la ora zece adormise extenuat, în pragul isteriei. Nanny nu se culcase deloc, ci avusese grijă de Alexander. Tocmai îi dădea să mănânce când cei doi detectivi sunară la ușă. Reușiseră să adune o mulțime de informații.

Aveau o grămadă de fotografii ale lui Scott, precum și dosarul lui. Fusese deținut în închisorile a șapte state, întotdeauna pentru jaf sau înșelătorie. Fusese acuzat de nenumărate ori de falsificarea cecurilor, însă majoritatea plângerilor fuseseră retrase. Probabil că reușise să dea banii înapoi celor păgubiți.

— Ce este interesant este că tipul face totul pentru bani. Nu tu droguri, sex... Numai bani. S-ar putea spune că banii sunt hobby-ul lui.

Bernie îi privi posac.

— O jumătate de milion de dolari nu mi se par deloc a fi un hobby.

Winters dădu din cap.

— Crede că a tras acum lozul cel mare.

Reușiseră să afle unde stătuse Scott până sâmbătă. Pomenise cuiva ceva despre o plecare în Mexic. Mașina furată fusese găsită la aeroport. Reușiseră să ajungă la San Diego, șterpelind trei bilete de avion. Stewardesa cu care vorbise Gertie spunea că parcă își aducea

aminte de o fetiță, însă nu era prea sigură.

— Sunt sigur că vor rămâne în Mexic până când vei reuși să strângi banii. Ca să-ți spun adevărul, mă simt mult mai bine acum, uitându-mă la cazierul lui. Nu este înscris nici un act de violență. Asta e ceva. Dacă avem puțin noroc, nu-i va face nici un rău.

— Cum naiba dăm de el?

— Începem să-l căutăm chiar acum. Dacă vrei putem pleca spre San Diego chiar astă-seară. Vom încerca să-i luăm urma de acolo. Au furat probabil o altă mașină sau au închiriat una pe care nu au de gând s-o returneze. Nu cred că și-au luat prea multe precauțiuni. Cred că nu se consideră într-un pericol prea mare. Știe că aici nu-l poți acuza de nimic.

Bernie se enerva numai ascultându-l, însă știa că era adevărat. Și era gata să facă orice ca să o găsească pe Jane.

— Vreau să porniți chiar acum pe urmele lui.

Ei erau de acord. Făcuseră deja aranjamentele necesare.

— Ce să-i spun dacă mai sună?

Încă n-o făcuse.

— Spune-i că te străduiești să aduni banii. Și că-ți va lua ceva timp. O săptămână sau chiar două. Avem nevoie de un răgaz pentru a ajunge acolo și a începe căutarea. Cred că două săptămâni sunt suficiente.

Era o variantă optimistă, însă ei aveau acum și descrierea prietenei lui, care și ea avea cazier.

— Credeți că vă ajung două săptămâni?

— Vom face tot ce ne stă în putință.

— Când plecați?

— Diseară, pe la ora zece. Mai avem niște treburi de aranjat.

Mai lucrau încă la trei cazuri, însă acesta era cel mai important. Așa că le lăsară pe celelalte în grija subalternilor lor.

— Pentru că a venit vorba...

Îi spuse tariful lor, care era destul de ridicat, însă Bernie nu putea renunța. Avea să facă rost de bani, într-un fel sau altul.

— Perfect. Unde vă găsesc dacă mă sună?

I-au dat numărul unde îi mai putea găsi până la ora zece și, la douăzeci de minute după plecarea lor, Scott sună din nou.

— Cum merge, bătrâne?

— Bine. Am început să adun banii.

— Mă bucur să aud asta. Și când crezi că-i vei avea pe toți?

El avu o sclipire de geniu.

— Nu mai devreme de o săptămână sau chiar două. Trebuie să merg la New York să fac rost de cea mai mare parte din sumă.

— La naiba!

Scott părea ofticat, iar Bernie îl auzi cum îi spunea ceva prietenei

lui. Într-un sfârșit se întoarse la telefon. Îl crezuseră.

— Bine. Ai fix două săptămâni. Dacă nu-mi plătești, o omor.

Închise, fără să-l lase să vorbească cu Jane. Bernie formă numărul lui Winters.

— De ce i-ai spus că pleci la New York? îl întrebă acesta mirat.

— Pentru că vreau să vin cu voi.

Se lăsă tăcerea.

— Ești sigur? Poate fi periculos. Ar putea să te recunoască, dacă te apropii prea mult de ei.

— Vreau să fiu lângă Jane, dacă va avea nevoie de mine când o veți găsi. Nu pot să stau aici și să aștept.

Bernie n-o văzuse pe Nanny care stătea în pragul ușii și îl asculta. Era de acord cu el.

— Pot să vin? Tariful va rămâne același.

— Nu asta mă îngrijora. Mă gândeam la tine. De ce nu vrei să rămâi aici și să încerci să duci o viață normală?

— Viața a încetat să mai fie normală aseară, la ora șapte. Și nu va mai fi până nu-mi veți găsi fiica.

— Venim să te luăm într-o oră.

— Vă aștept.

Închise.

Se simțea deja mai bine. Îl sună pe Grossman care îi promise că se va duce chiar a doua zi în tribunal ca să anunțe cele întâmplate. Îl sună apoi pe Paul Bormann la New York și pe adjunctul lui, la magazin. Apoi îl telefonă mamei.

— Am vești proaste pentru tine, mamă.

Vocea îi era tremurătoare. Trebuia să-i spună.

— S-a întâmplat ceva cu copilul cu cel mic?

— Nu, e vorba de Jane. Oftă. Nu am timp să-ți explic totul acum. Fostul soț al lui Liz a reapărut acum câtva timp. E un ticălos, a petrecut ultimii zece ani intrând și ieșind din închisoare. A încercat să mă șantajeze, însă eu n-am vrut să-i plătesc. Așa că a răpit-o pe Jane. Vrea o jumătate de milion de dolari răscumpărare.

— Oh, Doamne... Bernie...

Nu-i venea să creadă.

— Ce fel de om putea să facă una ca asta? E bine? Ai vești de la ea?

— Cred că e bine. Poliția nu vrea să intervină, pentru că el este tatăl ei natural.

— Oh, Bernie.

Ea începuse să plângă.

— Nu, mamă, te rog. Mă voi descurca eu într-un fel. Te-am sunat pentru că plec astă-seară în Mexic, împreună cu cei doi detectivi pe care i-am angajat. Vom încerca să o găsim. Așa că nu are rost să mai veniți de Ziua Recunoștinței.

— Găsește-o, Bernie. Oh, Doamne...

Pentru prima dată în viața ei era pe cale de a face un atac de cord, iar Lou era plecat la o întrunire. Nici nu știa prea bine unde.

— Am să te caut de îndată ce voi ști ceva. S-ar putea să o găsim în două săptămâni...

El era optimist însă ei i se părea un coșmar. Începu să plângă la telefon.

— Bernie...

— Trebuie să plec, mamă. Te iubesc.

Își puse o cămașă, un pulover și o pereche de blugi într-o geantă de voiaj apoi se duse în camera copilului să vorbească cu Nanny. Îi spuse ce avea de gând să facă și o rugă să aibă grijă de copil. Ea îl asigură că totul va fi bine.

— Aduceți-o pe Jane acasă cât mai repede.

Suna ca un ordin. El zâmbi și își sărută fiul.

— Aveți grijă de dumneavoastră, domnule Fine. Copiii au nevoie de dumneavoastră.

O îmbrățișă în tăcere și ieși pe ușă fără să se mai uite înapoi.

Capitolul 30

În timp ce se îndreptau spre aeroport, Bernie nu se putea abține să nu remarce ce stranii întorsături luase viața lui. Cu mai puțin de un an înainte, ducea un trai normal. Avea o soție pe care o iubea, un copil nou-născut și o fetiță. Și, deodată, Liz dispăruse, Jane fusese răpită și era ținută ostatecă în schimbul unei răscumpărări, iar el era pe punctul de a pleca spre Mexic, cu cei doi străini pe care-i angajase pentru a o găsi. Era îngrozit la gândul că Scott sau complicea lui i-ar putea face vreun rău lui Jane. Gândul acesta îl chinuise toată noaptea. Îi spusese și lui Gertie, la aeroport, însă ea părea convinsă că pe ei numai banii îi interesau; Bernie încercă să se lase convins.

Îl sună din nou pe Grossman, de la aeroport, și-i promise că-l va anunța dacă vor face vreun progres. A urmat o noapte lungă. Au ajuns la San Diego la unsprezece și jumătate și au închiriat o mașină puternică. Winters aranjase totul încă din San Francisco. N-au mai pierdut timpul, oprindu-se la vreun hotel, ci, au trecut granița imediat, prin Tijuana. Au ajuns la Ensenada o oră mai târziu. Winter presimțea că ei trecuseră pe acolo; o bancnotă de cincizeci de dolari făcu minuni: un paznic își aduse aminte de ei.

Era trecut de ora unu, însă barurile din Ensenada erau încă deschise. Le-a luat cam o oră să cutreiere vreo douăsprezece; în fiecare, comandau câte o bere, apoi scoteau fotografia lui Scott. Gertie a fost cea norocoasă: un barman și-a amintit de el, și chiar și de Jane.

— Era un copil foarte drăguț, le zisese el, și părea speriată de cei doi adulți care o însoțeau.

Prietena lui Scott îl întrebase despre vaporul care făcea traversări spre Cabo Haro.

Gertie se întoarse în grabă cu prețioasa informație și au pornit din nou la drum, prin San Vicente, San Telmo, Rosario, iar mai apoi Baja și El Marmol. Au parcurs aproape două sute de mile în cinci ore. Drumurile erau foarte proaste. S-au oprit la El Marmol, ca să facă plinul. Era ora șapte a dimineții zilei de luni. Mai aveau încă două sute de mile până la Santa Rosaria. Au ajuns pe la ora trei; fusese o zi istovitoare. Mai erau două ore până la plecarea vaporului spre Guyamas. Cel care era la cârmă și-a amintit și el de Scott, de femeie și de fetița pe care o țineau între ei.

— Ce crezi, Jack?

El și Bernie stăteau pe punte, privind cum Baja dispărea în fața ochilor. Gertie stătea la o oarecare distanță de ei.

— Până acum, totul a decurs foarte bine. Însă nu te aștepta ca toate să meargă ca pe roate. Începutul e bun.

— Poate că vom avea noroc.

Bernie voia să creadă asta, însă Jack Winters știa că era puțin probabil.

De la Santa Rosalia la Empalme erau o sută de mile, iar de la Empalme la Espiritu Santo erau două sute cincizeci de mile. Acolo credea bărbatul de pe vas că-l auzise pe Scott zicând că merge. Însă în Espiritu Santo, un bărbat de pe doc le-a spus că era sigur că se îndreptaseră spre Mazatlan, care era la o distanță de alte două sute cincizeci de mile de locul unde se aflau. De acolo, însă, le-au pierdut urma. Miercuri nu știau mai mult decât știuseră atunci când plecaseră din San Francisco. Le-a trebuit aproape o săptămână, în care au luat la rând toate barurile, hotelurile și restaurantele, pentru ca să le dea de urmă, în Guadelajana. De la Mazatlan la Guadalajara erau trei sute douăzeci și patru de mile; le-au trebuit opt zile ca să-l repereze în sfârșit pe Scott.

Știau acum că stătuse la un hotel mic, numit *Rosalba,* aflat pe o străduță lăturalnică. Jack presimțea că de acolo ei plecaseră mai departe, într-un alt orășel. Poate în Aguascalientes. Le-au mai trebuit alte două zile să urmărească noua pistă; era însă deja vineri, iar timpul lui Bernie se epuizase. Trebuia să se întoarcă la San Francisco, să aștepte telefonul lui Scott.

— Ce facem acum?

Îl sunau zilnic pe Grossman, pe Nanny și pe Alexander. Erau bine; lui Bernie îi era teribil de dor de fiul lui.

— Cred că ar fi mai bine să te întorci mâine.

Erau în barul hotelului, la un pahar de *cerveza*.

— Ar trebui, probabil, să-i spui că ai banii.

Winters se gândea deja la un plan; însă lui Bernie nu-i surâse deloc ideea.

— Cinci sute de mii de dolari? De unde să-i iau? Sau îi spunem că am glumit?

— Trebuie numai să stabilești un loc de întâlnire. Avem noi grijă de restul. Ne va fi de mare ajutor dacă va stabili un loc din apropiere. Îi vei explica că ai nevoie de o zi sau chiar două să ajungi aici; până atunci, îl vom găsi.

Winters gândea tot timpul. Ca și Bernie.

— Nu crezi că s-au întors deja în America?

— Nici o șansă.

Winters era absolut sigur.

— Îi e prea teamă de polițiști. Cu cazierul lui, furtul acelei mașini îl

va duce înapoi la pușcărie.

— De necrezut, nu-i așa?

Bernie zâmbi amar.

— Fură un copil, îl amenință, cauzându-i probabil șocuri emoționale și e trimis înapoi în închisoare pentru furtul unei mașini. Avem un sistem grozav. Mai-mai că-ți vine să treci la comuniști. Aș vrea să-l pot vedea spânzurat pe ticălos!

— N-o să-l vezi.

Winters devenise filozof. Avusese de-a face cu multe alte cazuri. Destul ca să-l determine să nu-și dorească un copil. Soția lui fusese de acord cu el. Nici măcar câine nu mai aveau, după ce ultimul le fusese furat, otrăvit, și apoi aruncat pe treptele din fața casei lor de către cineva pe care-l arestaseră odată.

Nici a doua zi n-au descoperit mare lucru, așa că Bernie a plecat spre casă, sâmbăta seara. A ajuns la San Francisco seara, pe la ora nouă. Se grăbea să-și revadă fiul. Era singurul care-i mai rămăsese. Nu plecase numai Liz, ci și Jane. Se întreba dacă-i va mai auzi vreodată vocea, răsunând pe hol, în timp ce se îndrepta spre el, strigând:

— Bună, tati!

Îi venea tare greu acum, că le pierduse pe amândouă. Simțea că îi înșelase încrederea lui Liz.

— Domnule Fine?

Nanny îl lăsase pe Alexander, adormit în leagăn. Intrase tăcută în camera de zi, cufundată acum în întuneric; știa cât de grele fuseseră ultimele două săptămâni... ultimele paisprezece luni, de fapt... Era un om atât de bun... Îi părea foarte rău pentru el. Însă avea încredere în Dumnezeu și era sigură că o vor găsi pe Jane și o vor aduce acasă. Încercă să-i spună toate astea. La început, el nu-i răspunse.

— Se va întoarce acasă. Dumnezeu ne va dărui înțelepciunea de care avem nevoie pentru a o găsi.

— Și dacă nu reușim?

Părea un copil; era convins că totul era pierdut. Însă ea refuză să creadă una ca asta.

— N-aș putea suporta, Nanny.

— Nici nu va fi nevoie, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Îl bătu ușor pe umăr și aprinse lumina. Câteva minute mai târziu, îi aducea o ceașcă de ceai fierbinte și un sandviș.

— Ar trebui să mergeți la culcare. Mâine, odihnit, veți gândi mai limpede, domnule Fine.

La ce să se gândească, însă? Cum să se prefacă că avea cinci sute de mii de dolari?

Era foarte înspăimântat și adormi cu greu.

A doua zi de dimineață, Bill Grossman veni pe la el. Au stat de vorbă mult timp, despre locurile pe care le străbătuseră, despre ce

descoperiseră. Winters îl sunase de dimineață și îl anunțase că nu mai aflase nimic nou de la plecarea lui.

— Gertie e de părere să mergem la Puerto Vallarta. S-ar putea să aibă dreptate. Lui Scott îi place traiul bun.

— Încercați.

Rămăsese în casă toată ziua, în caz că Scott ar fi sunat mai devreme.

Grossman i-a ținut de urât până după-amiaza târziu. Îi spusese că tribunalul se pronunțase „profund îndurerat" din cauza „judecării eronate" a lui Chandler. *Îndurerat?*

— Copilul meu e cine știe unde, mulțumită prostiei lor. Iar ei sunt îndurerați? Ce emoționant!

Grossman își dădea seama că era supărat. Avea dreptate să fie. Nu-i mai spuse că funcționarul de la asistența socială considera că „domnul Scott a vrut numai să recupereze timpul pierdut și să-și cunoască mai bine fiica". Nervii lui Bernie erau încordați la maximum când sună telefonul, pe la ora cinci. Era sigur că era Scott, așa că respiră adânc înainte de a răspunde.

Însă era Winters.

— Am aflat ceva. A sunat?

Parcă se jucau de-a „Hoții și vardiștii".

— Nu. Încă mai aștept. Care sunt noutățile?

— Nu suntem siguri, încă... Însă s-ar părea că l-am găsit. Gertie avea dreptate, i-am luat urma la Puerto Vallarta.

— E și Jane cu el?

„Oh, Doamne... te rog, Doamne... nu-i lăsa s-o omoare..." Se gândea din ce în ce mai mult la părinții ai căror copii fuseseră răpiți și care nu-i mai revăzuseră niciodată. Mii de cazuri, în fiecare an...

— Nu sunt sigur. Și-a petrecut majoritatea timpului într-un local numit *Carlos O'Brien.* E cel mai frecventat bar din oraș. Scott făcuse o mare prostie ducându-se acolo. Însă nimeni nu părea să-și aducă aminte de copil sau de femeie. Rămăseseră probabil la hotel. Poate reușești să afli ceva de la el, când va telefona. Încearcă să stai de vorbă cu el... Fii prietenos.

— Voi încerca.

— Stabilește o întâlnire. Prefă-te că ai banii.

— Bine.

Cinci minute mai târziu, telefonul sună din nou. De data asta era Scott; părea să vorbească de foarte departe.

— Ce mai faci, prietene?

Părea fericit și relaxat.

— Bine. Am vești bune pentru tine.

— Care?

— Am cei cinci sute de mii de dolari. Ce face Jane?

— Astea da vești!

Scott părea încântat, însă nu chiar atât de mult cât i-ar fi plăcut lui Bernie.

— Te-am întrebat ce face Jane.

— E bine. Însă am vești proaste pentru tine.

Bernie simți că inima i se oprește în loc.

— Prețul a crescut. E atât de drăgălașă... Sunt sigur că valorează mai mult.

— Da? Cât?

— Eu mă gândisem la un milion. Ce zici?

— Nu va fi ușor.

Îi scrise repede lui Grossman, suma pe o foaie de hârtie. Însă, astfel, câștiga timp.

— Trebuie să fac rost de bani.

— Ai deja cei cinci sute de mii?

— Da, minți el.

— Atunci dă-mi prima tranșă.

— Și mi-o dai pe Jane?

Scott izbucni în râs.

— Nici vorbă, prietene.

Ticălosul! Bernie nu mai urâse pe nimeni într-atât.

— Ai s-o vezi când vei avea milionul.

— Până atunci nu-ţi dau nici un ban.

Vocea lui Scott se înăspri.

— Mai ai o săptămână, Fine. Dacă nu-i vei avea pe toți...

Era cel mai mare ticălos de pe pământ. Însă mai obținuse un răgaz de o săptămână. Cu puțin noroc, Jane era încă în Puerto Vallarta.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Nu e aici.

— Unde e?

— În siguranță. Nu-ți face griji.

— Să-ți fie clar, Scott. Dacă-i atingi chiar și un fir de păr, te omor. Ai înțeles? Nu primești nici un cent, până nu mă conving că e în viață, teafără.

— Nu i se va întâmpla nimic. Chiar s-a bronzat.

Puerto Vallarta.

— Unde e?

— N-are importanță. O să-ți povestească ea, când va veni acasă. Te sun exact peste o săptămână. Fă bine și adună banii, Fine.

— O voi face. Tu adu-o pe Jane.

— Ne-am înțeles. Pentru un milion de dolari.

Și cu aceste cuvinte închise telefonul, lăsându-l pe Bernie înmărmurit. Pe frunte avea broboane de sudoare iar când privi spre Grossman acesta tremura.

— Ce tip drăguț!

Grossman simțea că i se face rău.

— Nu-i așa? spuse Bernie cu amărăciune.

Simțea acum că nu-și va mai reveni niciodată, chiar dacă o aduceau înapoi.

Telefonul sună din nou o jumătate de oră mai târziu. Era Winters.

— L-am găsit.

— Oh, Doamne. Ești sigur? Tocmai am vorbit cu el.

Lui Bernie îi tremura vocea.

— Știu unde este. O chelneriță de la *Carlos O'Brien* a avut grijă de Jane câteva seri. A trebuit să-i dau o mie de dolari ca să-și țină gura, însă a meritat. Mi-a spus că fetița e bine. Jane i-a povestit că Scott nu era chiar tatăl ei, însă fusese odată. Și că dacă încearcă să fugă sau să cheme ajutor, tu și cu Alexander veți muri. Se pare că prietena lui Scott s-a plictisit să mai stea cu Jane seara, când Scott iese în oraș, așa că au angajat-o pe această chelneriță.

— Doamne, cum a putut să-i spună una ca asta?

— Nu trebuie să te mire. De obicei, copiilor li se spune că părinții lor au murit sau că nu vor să-i mai vadă. Speriați, ei cred tot ce li se spune.

— De ce nu s-a dus fata la poliție?

— Spunea că nu vrea să se bage. Și că nu știi niciodată când un copil spune adevărul. Oricum, era plătită bine. Însă noi am plătit mai mult. S-ar putea să se și culce cu Scott, dar cred că asta n-are mare importanță pentru ea. I se oferise și lui Winters, pentru o sută de dolari. Însă el n-o pusese pe nota de cheltuieli și îi povestise râzând lui Gertie. Ea nu se amuzase chiar atât de tare. Ce-ați vorbit la telefon?

— Vrea un milion acum. Și mi-a dat o săptămână ca să strâng toți banii.

— Minunat. Înseamnă că stă relaxat. Vreau să iau copilul astă-seară. Ești de acord? Pentru încă o mie de dolari, fata mă va ajuta. Trebuie să aibă grijă și astă-seară de Jane. Vom acționa atunci. Nu putem să luăm avionul de aici astă-seară, însă vom conduce cât vom putea de repede până la Mazatlan. Primul avion decolează mâine-dimineață.

Bernie ar fi preferat să fie și el acolo. Știa cât de înspăimântată va fi Jane. Jack și soția lui nu erau decât doi străini. Însă trebuiau să se miște repede.

— Cu puțin noroc, Jane va fi acasă mâine.

— Țineți-mă la curent.

— Te vom căuta pe la miezul nopții.

A fost cea mai lungă noapte din viața lui. Grossman a plecat acasă pe la ora șapte și i-a spus să-l sune dacă află ceva, indiferent cât de târziu ar fi. Bernie se gândise să-și sune și mama, însă s-a hotărât să

aștepte până va avea vești noi.

N-a trebuit să aștepte chiar atât de mult. La puțin timp după ora zece a primit un telefon cu taxă inversă din Valle de Banderas. Nanny se dusese la culcare, iar el era singur în bucătărie. Își făcea o cafea.

— Jack?

— E cu noi. E bine. A adormit în mașină, extenuată, lângă Gertie. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, însă am speriat-o foarte tare. Chelnerița ne-a dat drumul înăuntru, iar noi ne-am repezit și am înșfăcat-o. Ea îi va spune lui Scott că fetița a fost luată de poliție. S-ar putea să nu auzi de el prea curând. Am rezervat bilete la zborul de ora nouă din Mazatlan și până atunci stăm la *Holiday Inn.* De Jane nu se va mai atinge nimeni.

Bernie știa că erau înarmați. Lacrimile îi alunecau pe obraji și nu-i mai putu spune decât „Mulțumesc” bărbatului care o salvase pe Jane. Fetița lui venea acasă... Dacă s-ar fi putut ca și Liz să vină cu ea...

Capitolul 31

Avionul a aterizat la unsprezece, ora locală, iar Bernie îi aștepta la aeroport împreună cu Nanny, Grossman și Alexander. Jane coborî, ținând-o de mână pe Gertie, iar Bernie o ridică în brațe și o ținu strâns. Pentru prima oară, Nanny nu s-a mai putut abține și a izbucnit în lacrimi în timp ce o îmbrățișa pe Jane.

— Oh, draga mea... Îmi pare atât de rău...

Bernie de-abia vorbea, iar Jane plângea și râdea în același timp, sărutându-l pe Alexander, pe el și pe Nanny.

— M-au amenințat că dacă voi spune ceva sau voi încerca să fug...

Plângea din nou. Nu putea rosti cuvintele, însă el știa totul de la Winters.

— Mi-au spus că cineva te urmărea tot timpul.

— Era o minciună, draga mea. Ca de altfel tot ce ți-au spus.

— E un om groaznic. Nici nu știu de ce s-a măritat mami cu el. Și nu e deloc frumos, e chiar urât, iar prietena lui era oribilă...

Gertie îi șopti lui Bernie că stătuseră de vorbă și era sigură că nu i se făcuse nici un rău copilului. Îi interesau numai banii și probabil că au fost cumplit de furioși când au aflat că fetița dispăruse.

Când au ajuns acasă, Jane privea în jur încântată, ca și cum ar fi ajuns în rai. Se împlineau șaisprezece zile de când plecase și începuse coșmarul pentru ei toți. Fusese nevoie de șaisprezece zile și patruzeci de mii de dolari pentru a o găsi. Părinții lui își vânduseră câteva acțiuni ca să-l ajute să-l plătească pe Winters. Își merita banii cu prisosință. Au sunat-o pe bunica Ruth, însă aceasta n-a făcut decât să suspine la telefon, așa că în final au vorbit cu Lou. Ruth fusese sigură că o vor omorî.

Bernie a ținut-o în brațe pe Jane toată ziua. Au anunțat poliția că o găsiseră, însă nimeni n-a părut prea entuziasmat. Grossman a plecat la tribunal să anunțe și acolo. Bernie era pornit pe toată lumea, cu excepția lui Jack Winters. Acesta angajase bodyguarzi: Jane și Alexander nu plecau nicăieri fără pază și ori de câte ori Bernie lipsea de acasă, cineva stătea cu ei. L-a sunat apoi pe Paul Berman și i-a spus că va veni la magazin a doua zi de dimineață. Își luase liber numai două săptămâni, însă i se părea că trecuse o veșnicie.

— Fetița e bine?

Berman era încă îngrozit de tot ce se întâmplase. Bieții oameni

trăiseră un coșmar după altul. Îi părea cumplit de rău pentru Bernie și începuse deja să caute pe cineva care să-l înlocuiască în California. Își dăduse seama că nu era drept să-l lase să mai rămână în San Francisco. Trecuse deja prin prea multe. Știa că îi vor trebui luni, poate chiar un an ca să găsească un înlocuitor. Însă trebuia să o facă.

— Jane e nevătămată.

— Ne-am rugat cu toții pentru ea, Bernie.

— Îți mulțumesc, Paul.

Telefonul sună în aceeași seară, în timp ce mâncau. Nanny pregătise friptură și asparagus, mâncărurile preferate ale lui Jane. Făcuse și o prăjitură imensă cu glazură de ciocolată pe care Alexander o privea cu poftă. Bernie se ridică și se duse să răspundă. Telefonul sunase toată după-amiaza și toată seara; toți cunoscuții erau încântați și ușurați că totul se terminase cu bine. Chiar și Tracy sunase din Philadelphia.

— Alo?

Bernie îi zâmbea lui Jane. Nu-și luaseră ochii unul de la altul toată ziua, iar ea îi adormise în poală chiar înainte de cină.

Îi răspunse o voce familiară. Bernie nu-și putea crede urechilor. Dădu drumul la aparatul de înregistrat pe care Grossman i-l dăduse cu o zi înainte. Tot cu el înregistrase și convorbirea în care Scott îi ceruse un milion de dolari.

— Deci ți-ai recăpătat copilul. Nu părea prea încântat. Am înțeles că te-au ajutat polițiștii.

Deci fata îi spusese lui Scott exact ce trebuia. Bernie era mulțumit.

— Nu avem prea multe să ne spunem.

— O să discutăm la tribunal.

Era un bluff. Știa că Scott nu va mai îndrăzni să-l cheme la tribunal.

— Asta nu mă îngrijorează. Iar dacă te mai atingi vreodată de ea, am să pun să fii arestat. Aș fi putut să o fac deja.

— Pe ce bază? Furtul unui copil este contravenție. Cel mult m-ar fi ținut o noapte la secție.

— Ai răpit-o și ai cerut răscumpărare.

— Încearcă să o dovedești. De la mine cu siguranță nu vei primi ceva scris, iar dacă ai fost atât de prost să înregistrezi convorbirea noastră, oricum nu-ți va folosi la nimic. Înregistrările nu constituie probe la tribunal.

Tipul știa foarte bine ce spunea.

— Încă n-ai văzut totul, Fine.

Bernie închisese deja. Opri aparatul. Îl sună pe Grossman după cină, iar acesta îi confirmă ceea ce-i spusese Chandler Scott despre înregistrări.

— Și atunci de ce naiba mi l-ai mai dat?

— Pentru că, chiar dacă nu le poți folosi ca probe, jurații le vor

asculta totuși și vor afla astfel prin ce-ați trecut.

Însă când Bill le-a dat înregistrările ei nu s-au arătat prea impresionați și au declarat că Scott probabil glumea sau era pur și simplu șocat de vestea că fosta lui soție murise de cancer și voia cu orice preț să-și revadă fata.

— Au înnebunit? Tipul e un criminal, a răpit-o pe Jane cerând răscumpărare un milion de dolari, a ținut-o ostatecă în Mexic iar ei consideră că „glumea”?

Lui Bernie nu-i venea să creadă. Mai întâi polițiștii cărora nu le păsa că Scott o luase cu el, iar acum cei de la tribunal.

Vestea cea proastă a sosit săptămâna următoare când au primit o înștiințare. Scott cerea custodia copilului.

— *Custodie?*

— E vorba de fiica lui. Pretinde că singurul motiv pentru care a luat-o este pentru că o iubește foarte mult și că vrea să o știe cu el tot timpul.

— Unde? La închisoare? Primesc și copii la San Quentin?

Bernie devenise isteric. Jane era în parc cu Nanny și Alexander și cu un bodyguard de culoare care jucase fotbal american timp de zece ani la *Pieile roșii.* Era o namilă de om, iar Bernie se ruga lui Dumnezeu ca Scott să se ia de el.

— Liniștește-te. Încă n-a obținut custodia. Deocamdată, doar o cere.

— De ce? De ce-mi face mie toate astea?

— Vrei neapărat să știi de ce?

Era cel mai greu caz pe care îl avusese Grossman vreodată și începuse să-l urască pe Scott la fel de mult ca și Bernie. Însă asta nu-i ducea nicăieri. Trebuiau să fie raționali.

— Face asta pentru că, dacă Doamne-ferește va obține custodia sau măcar dreptul de a o vizita, ți-o va vinde înapoi. Dacă n-a reușit răpind-o, o va face pe cale legală. Pentru că el este tatăl ei natural, însă banii sunt ai tăi. Iar el bani vrea.

— Atunci, hai să-i dăm. De ce să ne mai târâm prin tribunale. Vrea bani? Hai să-i oferim noi.

Lui Bernie toate i se păreau foarte simple. Scott nu trebuia neapărat să-i chinuiască pentru a obține ceea ce dorea.

— Nu e chiar atât de simplu. Este împotriva legii să-i oferi bani.

— Înțeleg. N-are importanță că el îmi răpește copilul, cerându-mi un milion de dolari răscumpărare. Eu sunt cel care încalcă legea, încercând să-l cumpăr pe ticălos. El nu. Doamne - dădu cu pumnul în masă - ce se va alege de țara asta?!?

— Liniștește-te, Bernie.

Grossman încerca să-l tempereze, însă era imposibil.

— Nu-mi spune tu mie să mă liniștesc. Acum trei săptămâni a răpit-o pe Jane, iar eu am cutreierat ca un nebun prin tot Mexicul, torturat

de gândul că e moartă. Ai înnebunit și tu?

Se ridicase în picioare și striga din răsputeri. Trânti telefonul. Era numai vina *ei.* Dacă n-ar fi murit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Se gândea din nou la ea și izbucni în plâns. Îi era tare greu fără Liz. Nimic nu mai era cum fusese... nimic... nici casa... nici copiii... nici mâncarea... nici măcar rufele nu mai erau la fel de curate. Nimic nu i se mai părea familiar. Nu se mai simțise în viața lui atât de singur și, pentru prima oară, își dădu seama că Liz nu avea să se mai întoarcă. Niciodată.

Capitolul 32

Următoarea audiere fusese stabilită pe 21 decembrie, cu prioritate, pentru că era vorba de custodie. Se părea că povestea cu furtul mașinii fusese deja uitată. Proprietarii ei nu voiau să depună plângere pentru că, din câte știa de la Winters, se ocupau cu traficul de droguri. Chandler Scott revenise în țară fără probleme.

Arăta respectabil și calm când intră în sala de judecată, alături de avocatul lui. Bernie era îmbrăcat într-un costum bleurnarin și o cămașă albă și stătea lângă Bill Grossman. Bodyguard-ul negru rămăsese acasă cu Nanny și cu copiii. Într-una din dimineți lui Bernie îi venise să râdă când îi văzuse alături: ea, mărunțică, foarte albă și foarte britanică, cu ochi mari, albaștri; el, masiv, enorm, cu pielea întunecată și un zâmbet care îi dezvăluia o dantură perfectă, strălucitoare. Îl arunca pe Alexander în sus și se juca cu Jane. O dată a ridicat-o chiar și pe Nanny în brațe și a învârtit-o în timp ce copiii râdeau. Motivul pentru care aveau nevoie de el era groaznic. Însă prezența lui era o adevărată binecuvântare. Se numea Robert Blake, iar Bernie îi era recunoscător pentru tot ce făcea.

În timp ce intra în tribunal, Bernie se gândea numai la Chandler Scott și la cât de mult îl ura. Aveau același judecător ca și data trecută, un bărbat cu o figură adormită și un zâmbet prietenos pe față, care părea să gândească că toată lumea iubea pe toată lumea sau putea fi învățată s-o facă cu puțin efort. L-a dojenit pe Scott pentru că a fost „entuziasmat prematur”, iar Grossman a trebuit să-l țină pe Bernie strâns ca acesta să nu sară de pe scaun. Apoi s-a întors spre Bernie și l-a rugat să înțeleagă că impulsurile unui tată natural sunt foarte puternice.

— Însă aceste impulsuri nu s-au manifestat timp de nouă ani. Iar cel mai puternic a fost cel de a-mi cere un milion de dolari pentru a-mi aduce fetița înapoi.

Judecătorul îi zâmbi lui Bernie, binevoitor.

— Sunt sigur că a glumit numai, domnule Fine. Vă rog să luați loc.

Lui Bernie îi venea să plângă în timp ce asculta procedura. O sunase pe mama lui cu o seară înainte, ca să-i spună ultimele noutăți iar ea era convinsă că erau persecutați numai pentru că erau evrei. Însă știa că nu era așa. Îl persecutau pentru că nu era tatăl natural al lui Jane. Singurul lucru pe care îl făcuse Chandler Scott era că se

culcase cu mama lui Jane și că o lăsase însărcinată. Era singura lui contribuție. Nu mai conta că Bernie făcuse totul pentru ea, mai mult de jumătate din viața ei. Iar Bill Grossman încercase din răsputeri să demonstreze toate acestea.

— Clientul meu este de părere că domnul Scott nu este pregătit nici emoțional, dar nici financiar să-și asume responsabilitatea unui copil. Cel puțin deocamdată. Poate că mai târziu... Domnul Scott a avut de-a face cu legea, de câteva ori și nu are o slujbă permanentă de câțiva ani. Iar pentru moment locuiește într-un hotel din East Oakland.

— Este adevărat, domnule Scott?

Judecătorul îi zâmbi, nerăbdător să se convingă că Scott era totuși un tată bun. Acesta se grăbi să-l liniștească.

— Nu chiar. Am trăit până acum dintr-o moștenire pe care familia mi-a lăsat-o cu câtva timp în urmă.

— Puteți dovedi asta, domnule Scott? îl provocă Grossman.

— Bineînțeles... Din păcate, banii s-au terminat. Însă încep lucrul chiar săptămâna aceasta, la *Atlas Bank*.

— Cu cazierul lui? îi șopti Bernie lui Bill.

— Lasă-l în pace. O să-l obligăm să dovedească asta.

— Iar ieri am închiriat un apartament în oraș.

Privi triumfător spre Grossman și spre Bernie, iar judecătorul dădu din cap.

— Bineînțeles că nu am atâția bani ca domnul Fine, însă sper ca Jane să nu se supere.

— Bunurile materiale nu sunt chiar atât de importante aici, și sunt sigur că îi veți permite domnului Fine să o vadă pe Jane din când în când. Puteți planifica împreună asta.

Bernie îl privi îngrozit pe Grossman și se aplecă spre el șoptindu-i:

— Ce vrea să spună? Cum adică să o vizitez? A înnebunit?

Grossman așteptă o clipă, apoi îl rugă pe judecător să explice care-i erau intențiile.

— Nu se pune problema că domnul Fine nu și-ar iubi fiica vitregă. Însă copilul trebuie să rămână cu tatăl natural, din moment ce mama a murit. Din cauza nenorocirii care s-a abătut asupra lor, Jane va trebui să se reîntoarcă la tatăl ei. Înțelegem cât de dureros este pentru domnul Fine și rămânem deschiși oricărei discuții, oricărui aranjament.

Îi zâmbi lui Scott. Bernie tremura pe scaunul lui. Trădase încrederea lui Liz. Urma să o piardă pe Jane.

— Curtea hotărăște ca fetița să fie încredințată lui Chandler Scott. Lui Bernard Fine i se acordă dreptul de a o vizita de două ori pe săptămână. Copilul trebuie încredințat domnului Scott în patruzeci și opt de ore, la ora douăsprezece a zilei de 23 decembrie. Consider plecarea în Mexic o dovadă a nerăbdării domnului Scott de a începe o

viață normală alături de fiica lui.

Pentru prima oară în viața lui de adult, Bernie era în pragul leșinului, se albise la față și rămase holbându-se la judecător. Sala se învârtea cu el. Se simțea ca în ziua în care murise Liz. Vocea ei îi răsuna în urechi: „Jură-mi, Bernie... Jură-mi că n-ai să-l lași să se apropie vreodată de ea..."

— Te simți bine?

Grossman părea speriat. Ceru un pahar cu apă. Bernie se ridică în picioare și îl urmă pe Bill afară.

— Pot face recurs?

— Putem să mai solicităm o audiere. Însă până atunci trebuie să-l lași să ia copilul.

Bernie îl privea cu ură. Îi ura pe Scott, pe judecător, întregul sistem nedrept.

— Și dacă nu i-o dau pe 23 decembrie?

— Te vor închide, mai devreme sau mai târziu. Însă va trebui să vină cu șeriful ca să te poată aresta.

— Bine. Pregătește cauțiunea, pentru că nu am de gând să i-o dau pe Jane. Mă voi oferi s-o cumpăr de la el când va veni. Vrea să-mi vândă copilul? Perfect. Să spună prețul. Sunt de acord.

— Bernie, lucrurile ar decurge mai lin dacă i-ai da-o pe Jane și apoi ai încerca să ajungeți la o înțelegere. Curtea...

— La naiba cu ei! Și cu tine. Nici unuia dintre voi nu-i pasă de copilul meu. Numai eu știu ce e bine pentru ea și ce nu e. Într-una din zile, ticălosul ăsta o s-o omoare, iar voi toți îmi veți spune cât de rău vă pare. Ți-am spus că o va răpi, dar tu nu m-ai crezut. Și am avut dreptate. De data asta îți spun că nu i-o dau joi. Și dacă nu-ți convine, n-ai decât să nu te mai ocupi de cazul ăsta.

Lui Grossman îi părea cumplit de rău. Erau într-o situație groaznică.

— Încercam numai să-ți explic ce consideră curtea în astfel de situații.

— Ăștia n-au sentimente. „Curtea", cum o numești tu, e un bătrânel gras care și-a ratat cariera de avocat iar acum stă cocoțat pe scaun și se simte important pentru că se poate juca cu viețile oamenilor. Nici măcar nu i-a păsat că Scott a răpit-o pe Jane. Și probabil că nu l-ar fi impresionat prea tare nici dacă ar fi violat-o.

— Nu fii sigur de asta, Bernie.

Trebuia să apere sistemul în care credea și pentru care lucra, însă Bernie avea dreptate.

— Tu nu ești sigur, Bill? Ei bine, eu sunt. Vreau ca tu să înțelegi. N-am să i-o dau pe Jane când va veni joi. Îl voi aștepta în prag împreună cu Blake și-l voi întreba direct care este prețul. Nu mai am de gând să-i fac jocul. De data asta va semna atunci când îl voi plăti. Nu voi mai

face ca data trecută. Iar dacă voi ajunge la închisoare, va trebui să mă scoți de acolo sau să-mi găsești un alt avocat. Ai înțeles?

Grossman dădu din cap iar Bernie se îndepărtă.

În seara aceea își sună părinții; mama lui plângea la telefon. Nu mai avuseseră o conversație liniștită de peste un an. Mai întâi fusese vorba de boala lui Liz iar acum sufereau din cauza lui Chandler Scott. I-a povestit mamei ce avea de gând să facă, spunându-i că s-ar putea să ajungă la închisoare, iar ea plângea cu sughițuri, gândindu-se la nepoata pe care s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată și la fiul ei care era în pericol de a fi închis. Plănuiseră să vină în vizită vineri, însă Bernie era de părere că ar trebui să mai aștepte. Când a închis telefonul, doamna Pippin l-a contrazis.

— Lăsați-o să vină, domnule Fine. Copiii au nevoie de ea și dumneavoastră la fel. Prezența ei vă va face bine tuturor.

— Și dacă voi ajunge la pușcărie?

— Va trebui atunci să tai singură curcanul.

Avea simțul umorului - asta îi plăcea lui la ea. Părea în stare să facă față oricărei situații.

Seara, când a culcat-o pe Jane, și-a dat seama cât de înspăimântată era ea de ideea că va trebui să se reîntoarcă la Scott. Încercase să-i explice asta femeii care venise de la Asistența socială, însă ea refuzase să-l creadă. După ce vorbise vreo cinci minute cu Jane, îi spusese că fetița era doar timidă. Adevărul era că Jane era îngrozită și avea tot timpul coșmaruri. La patru dimineața, ea strigă înfricoșată iar el a luat-o în patul lui unde ea a adormit ținându-l de mână. Numai Alexander părea să nu fie afectat de tragediile care se ținuseră lanț de la nașterea lui. Era un copil fericit, începuse să vorbească și era singurul care îl mai putea înveseli pe Bernie.

Miercuri dimineață a vorbit din nou la telefon cu Jack Winters.

— Povestea cu apartamentul e adevărată. S-a mutat acolo cu o prietenă, cu câteva zile înainte. Însă nu înțeleg cum a obținut slujba de la *Atlas Bank*. Mi s-a spus că l-au angajat la un soi de nou program care le dă o șansă foștilor pușcăriași. Nu cred că e cine știe ce și oricum nu a început încă. Cred că e numai o chestie de fațadă. Vor să arate cât sunt de liberali. Am să te anunț dacă mai aflu ceva.

Bernie era sigur că aveau de gând să dispară din nou cu Jane cu prima ocazie. Însă Blake va sta de veghe. Era în bucătărie, fără haină, cu un pistol de calibrul 38 la centură. Nanny murmura dezaprobatoare. Însă Bernie voia ca el să umble înarmat, ca Scott să-l vadă când va veni să o ia pe Jane. Îl așteptau cu toții nerăbdători.

Ca și data trecută, a întârziat. Jane se ascunsese în dormitor, iar Nanny încerca să o liniștească. La ora unu nu venise; nici la două. Incapabil să mai suporte tensiunea, Bill Grossman îl sunase, iar Bernie îi spusese că nu are nici o veste. La două și jumătate Jane a ieșit în

vârful picioarelor din dormitor, însă Bernie și Bob Blake erau tot în camera de zi, așteptând.

— N-a dat nici un semn, îi spuse Bernie lui Grossman când acesta sună din nou. Nu se poate să fi uitat.

— Poate s-a îmbătat. E ajunul Crăciunului doar... Poate că a plecat la vreo petrecere.

La ora cinci Nanny puse masa. Bernie se gândea să-l trimită pe Bob acasă, însă acesta insistă să mai rămână până vor afla ceva. N-ar fi vrut că Scott să apară la zece minute după plecarea lui. Jane dădu drumul la televizor, căutând un post cu desene animate. Însă pe toate canalele se transmiteau știri. Deodată îl văzu.

Fotografia lui era proiectată pe ecran. Apoi începură să se deruleze imagini luate de la *Atlas Bank*. Stătea în holul plin de oameni, cu un pistol în mână. Părea înalt și frumos și zâmbea în timp ce ochea o lampă lângă care erau așezați câțiva oameni. Jane era atât de îngrozită încât nu fu în stare să țipe sau să-l cheme pe Bernie. Arăta numai cu degetul spre ecran când cei doi au revenit în camera de zi cu câte un pahar în mână. Chandler Scott încercase să jefuiască banca, ziua în amiaza mare.

„Trăgătorul neidentificat a intrat în Atlas Bank *la ora unsprezece azi-dimineață, având drept complice o femeie mascată. I-au întins casierei un bilețel în care îi cereau cinci sute de mii de dolari."* Se părea că era cifra lui preferată. *„Când aceasta i-a răspuns că nu are atâția bani, i-au spus să le dea câți bani are."* Comentatorul tăcu, pentru că pe ecran se vedea cum Scott începuse să tragă. Poliția înconjurase banca, deoarece cineva reușise să dea alarma. Cei doi i-au luat ostateci pe oamenii aflați în bancă la acea oră. Nici unul dintre ei nu a fost rănit. Când și-au dat seama, după vreo oră, că nu vor reuși să iasă din bancă, au început să tragă. Au fost omorâți amândoi. Tipul era un fost pușcăriaș pe nume Chandler Anthony Scott, alias Charlie Antonio Schiavo, iar femeia se numea Ann Steward.

— Tati, ea e cea care a fost în Mexic cu noi... O chema Annie!

Privea cu ochi mari spre ecran, unde erau înfățișați Scott și femeia, într-o baltă de sânge.

— I-au omorât, tati!

Trecuseră cu toții printr-un șoc și pentru un moment Bernie se întrebă dacă nu era vorba despre un alt Chandler Scott. Totul se terminase... O luă pe Jane în brațe și îi făcu semn lui Bob să închidă televizorul.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, draga mea. S-a sfârșit totul acum.

— Era un om groaznic, spuse ea cu tristețe, privindu-l. Mă bucur că mami n-a știut asta. S-ar fi necăjit foarte tare.

— Așa este. A trecut totul... A trecut...

Nu-i venea să creadă. Scott ieșise din viețile lor. Pentru totdeauna.

Au sunat-o imediat pe bunica Ruth, spunându-i să ia primul avion spre ei. Bernie îi explicase pe scurt tot ce se întâmplase, însă Jane a ținut morțiș să-i dea chiar ea toate amănuntele:

— Zăcea într-o baltă enormă de sânge, bunico... serios... pe asfalt... a fost de-a dreptul groaznic.

Însă părea ușurată. Era tot fetița de altădată.

L-au sunat și pe Grossman, iar Nanny l-a invitat pe Bob Blake să ia masa cu ei. Însă el era nerăbdător să se întoarcă acasă la nevasta lui. Trebuiau să plece la o petrecere. Așa că Bernie, Jane, Nanny și Alexander s-au așezat la masă. Iar Jane și-a amintit de lumânările pe care le aprinsese cu bunicul în vinerea dinaintea Crăciunului înainte ca mama ei să moară. Voia să o facă din nou. Aveau iarăși timp pentru toate. Aveau o viață înainte, împreună.

— Tati, mâine putem aprinde luminările.

— Ce lumânări?

O ajută să-și taie friptură și deodată înțelese, simțindu-se vinovat că nu mai respecta multe din tradițiile în care fusese crescut.

— Bineînțeles, draga mea.

Se aplecă spre ea și o sărută, în timp ce Alexander își vâra degetele în piure. Se părea că viața lor reintrase în normal. Și poate că, într-o bună zi, chiar așa va fi.

Capitolul 33

Bernie se cutremură la gândul că trebuie să se reîntoarcă la tribunal. Însă de data asta pentru a face ceva care însemna foarte mult pentru ei toți. Părinții lui veniseră și ei. Țineau în mod deosebit să fie prezenți. Bernie o adoptă pe Jane.

Toate actele erau gata, iar judecătorul, pe care Jane nu-l mai văzuse până atunci, îi zâmbi privind apoi spre întreaga familie care o însoțea: Bernie, părinții lui, Nanny, în cea mai bună uniformă a ei, albastră cu guler alb. Nu-și luase nici o zi liberă și nu purta altceva decât uniforme scrobite comandate special în Anglia. Îl ținea în brațe pe Alexander, îmbrăcat într-un costumaș de catifea, care gângurea fericit. Judecătorul îi privi solemn și le explică de ce erau acolo.

— Înțeleg că dorești să fii adoptată - spuse el privind spre Jane - și că domnul Fine este de acord și el să te adopte.

— E tatăl meu.

Judecătorul o privi confuz și se uită din nou în acte.

Bernie ar fi vrut ca adopția să fie hotărâtă de un alt judecător. Își reamintea de eșecul lui din decembrie, când custodia îi fusese acordată lui Chandler Scott, însă nimeni nu mai pomenea asta acum.

— Să vedem...

Examină hârtiile, apoi îi ceru lui Bernie să semneze și lui Grossman să le autentifice. Părinții lui Bernie semnară și ei, ca martori.

— Pot să semnez și eu? întrebă Jane.

Judecătorul ezită. Nu-i mai ceruse nimeni niciodată așa ceva.

— Nu e nevoie... Jane... Dacă vrei, poți semna și tu.

Îi zâmbi triumfătoare lui Bernie și apoi din nou judecătorului.

— Aș vrea, dacă se poate.

El dădu din cap și îi întinse o hârtie. Ea o citi și se semnă. Apoi privind în jurul lui, judecătorul declară:

— Prin puterea cu care am fost investit de către statul California, hotărăsc că Jane Elizabeth Fine este acum fiica legitimă a lui Bernard Fine, adoptată la 28 ianuarie.

Se ridică în picioare, zâmbindu-le tuturor și, în ciuda tuturor chinurilor la care-l supusese pe Bernie înainte, își dădură mâna. Bernie își ridică fetița în brațe și o sărută.

— Te iubesc, tati, îi șopti ea.

— Și eu te iubesc.

Îi zâmbi dorindu-și ca Liz să fi fost cu ei. Și dorindu-și să fi făcut toate acestea cu mult timp înainte. Ar fi reușit astfel să evite o grămadă de necazuri, însă acum era prea târziu să-și mai facă gânduri. Totul se terminase. Începea o viață nouă. Era acum fiica lui. Bunica Ruth plângea în timp ce o săruta pe Jane, iar Lou îi strânse mâna lui Bernie.

— Felicitări, fiule.

Ca și atunci când se căsătoriseră, au mers să ia masa la *Trader Vic* cu excepția lui Nanny și a lui Alexander. Și, în timp ce ceilalți comandau, Bernie își strecură mâna în mâna lui Jane și îi zâmbi. Fără vreun cuvânt, îi strecurase pe deget un inel de aur delicat cu o perlă montată în mijloc.

— E foarte frumos, tati.

Știa acum că nimeni n-o mai putea lua de lângă el. Niciodată.

— Ești foarte frumoasă, draga mea. Și ești o fată foarte, foarte curajoasă.

Se gândeau amândoi la aventura lor din Mexic. Însă totul se terminase. Se priviră gândindu-se amândoi la Liz, iar Bernie zâmbi simțind că inima i se umple de bucurie.

Jane Elizabeth Fine era copilul lui de-acum înainte.

Capitolul 34

Pentru prima oară după doi ani, Bernie preluă din nou importurile. Îi fu însă cumplit de greu să meargă din nou la Paris, Roma și Milano fără Liz. Își aducea aminte de prima lor călătorie în Europa, de cât de încântată fusese de rochiile pe care și le cumpărase, de muzeele pe care le vizitaseră, de mesele la *Fouquet,* la *Lipp* sau la *Maxim's.* Totul era diferit acum. Însă făcea o muncă care-i plăcea. Se simți mai în largul lui după ce văzu noua linie de confecții și după ce vorbi cu croitorii lui preferați. Știa cu precizie ce putea vinde cel mai bine la *Wolff's,* anul acela. Pe drumul de întoarcere s-a oprit la New York. A luat masa la *Le Veau d'Or,* împreună cu Paul Berman și i-a povestit planurile lui. Acesta admiră felul în care se ocupase Bernie de tot și de-abia aștepta ca el să se întoarcă acasă. Nu găsise încă pe nimeni potrivit să-i ia locul la magazinul din San Francisco, însă avea nevoie de el la New York.

— Ce zici, Bernard?

— E în regulă, cred.

Nu părea să-i mai pese prea mult. De-abia își vânduse vechiul apartament. Oricum devenise prea mic, deja.

— Trebuie să mă decid ce școală să urmeze Jane. Mai e timp, însă.

Nu se mai grăbea.

— Am să te anunț de îndată ce voi găsi pe cineva.

Nu era însă prea ușor. Vorbise deja cu două femei și un bărbat, însă erau destul de limitați. Nu aveau experiența lui Bernard, nici ochiul lui format. Și nu voia ca magazinul din San Francisco să se transforme într-unul banal, de provincie. De când era pe mâinile lui Bernie, le aducea cel mai mare profit, după cel din New York. Iar lui Paul Berman îi plăcea asta. Ca și consiliului de administrație.

Și-a vizitat în grabă părinții, iar mama lui i-a spus să-i trimită pe copii la ei pe timpul verii.

— Tu n-ai timp să stai cu ei ziua întreagă și se plictisesc în casă.

Știa deja fără să i se mai spună că n-aveau să se mai întoarcă la Stinson Beach. Ar fi fost prea dureros. Însă nu știa unde i-ar fi putut trimite pe copii.

— Mă mai gândesc când ajung acasă.

— Poate că lui Jane i-ar plăcea să meargă într-o tabără.

Împlinise deja nouă ani, însă lui Bernie îi era greu să se despartă de

ea. Trecuseră amândoi prin prea multe și se împlineau de-abia nouă luni de la moartea lui Liz. Lucrul care l-a șocat cel mai tare a fost faptul că mama lui i-a spus că fiica doamnei Rosenthal tocmai divorțase. Ca și când se aștepta ca el să aibă o reacție.

— De ce nu o inviți undeva?

Era furios pe mama lui. Nu avea nici un drept să se amestece în viața lui, încercând să-l arunce în brațele unei alte femei.

— De ce naiba să fac una ca asta?

— Pentru că e o fată foarte drăguță.

— Și ce?

Era furios. Lumea era plină de fete drăguțe, însă nici una nu era ca Liz. Iar el nu voia să le cunoască.

— Bernie...

Voise să-i spună asta încă de la ultima lor vizită la San Francisco.

— Trebuie să începi să mai ieși din când în când.

— O fac ori de câte ori e nevoie.

— Nu la asta mă refeream. Cu câte o fată.

Ar fi vrut să-i spună să-și vadă de treaba ei. Nu făcuse decât să redeschidă o rană veche.

— Am treizeci și nouă de ani, „fetele" nu mă interesează.

— Știi bine ce vreau să spun, dragul meu.

Însă el nu voia s-o mai asculte. Hainele lui Liz erau încă atârnate în dulap, ca întotdeauna, cu toate că parfumul nu se mai simțea acum. Îl deschidea din când în când, ca să-și aducă aminte, și câteodată, târziu în noapte, plângea copleșit de amintiri.

— Ești un bărbat tânăr. Trebuie să te gândești și la tine.

„— Nu!", ar fi vrut el să strige. Încă se mai gândea la ea.

Altfel, avea s-o piardă pentru totdeauna. Și nu era pregătit să facă asta. Nu va fi niciodată. Îi va păstra întotdeauna hainele în dulap. Îi rămăseseră copiii și amintirile. Și nu-și dorea mai mult. Iar Ruth o știa prea bine.

— Nu vreau să discut asta cu tine.

— Dar trebuie să încerci să te gândești.

Îi vorbea blând, iar el începuse s-o urască pentru că-l compătimea și pentru că încerca să-l împingă de la spate.

— Mă gândesc la ce vreau eu.

— Ce să-i spun doamnei Rosenthal? I-am spus că o vei suna pe Evelyne de îndată ce te vei întoarce.

— Spune-i că i-am pierdut numărul.

— Să nu faci pe deșteptul cu mine... Biata fată nu cunoaște pe nimeni acolo.

— Și atunci de ce s-a mutat la Los Angeles?

— Pentru că nu a știut încotro să se îndrepte.

— De ce n-a rămas la New York?

— A vrut să realizeze ceva la Hollywood. E foarte drăguță, să știi. Înainte de a se căsători a fost manechin la *Ohrbach*...

— Mamă! NU! strigase la ea și acum îi părea rău, însă nu era pregătit pentru asta.

Nu voia să se mai întâlnească cu nimeni. Niciodată.

Când s-a reîntors la San Francisco, au sărbătorit cu toții cea de-a doua aniversare a lui Alexander. Nanny i-a organizat o mică petrecere la care i-a invitat pe toți prietenii cu care se juca în parc. I-a făcut chiar și un tort în care el și-a băgat mânuțele, mânjindu-se cu cremă pe față și zâmbindu-i mulțumit lui Bernie care-l filma. Era foarte trist că Liz nu mai era acolo să-l vadă și se simți cuprins de amintiri legate de ziua în care ea îl născuse pe Alexander. Bernie fusese de față când se ivise o nouă viață, dar și atunci când unei vieți i se curmase firul. După ce îl sărută pe Alexander de „noapte bună" se întoarse în camera lui, simțindu-se mai singur decât fusese vreodată. Fără să se gândească, deschise ușile dulapului încercând să-i respire parfumul.

Pentru că nu știa ce să facă în weekend îi luă pe copii la plimbare. Jane stătea pe scaunul din față, lângă el, iar Nanny sporovăia veselă cu Alexander pe bancheta din spate. Au luat-o spre nord, spre plantațiile cu viță de vie, iar Nanny începu să le povestească despre copilăria ei petrecută la o fermă din Scoția. Treceau pe sub copacii înalți, iar Jane zâmbea ori de câte ori zărea cai, oi sau vaci.

— Ce frumos e aici, nu-i așa, tati?

— Îmi place tare mult.

Jane îi punea întrebări despre toate. Necazurile prin care trecuseră reușiseră să-i apropie și mai mult. Se priviră și își zâmbiră. Și lui Bernie îi plăcea acolo. Casele de pe marginea drumului, nu prea mari, clădite în stil victorian, erau pline de farmec. Și deodată Bernie începu să se întrebe dacă nu cumva tocmai găsiseră locul unde să-și petreacă vara care se apropia cu pași repezi.

— Ce-ai zice dacă am petrece un weekend aici? Să colindăm împrejurimile?

Îi cerea întotdeauna părerea, așa cum ar fi făcut-o și cu mama ei.

Ea era încântată de idee. Următorul weekend s-au întors. Au luat o cameră la un hotel din Oakville. Totul era perfect. Vremea era frumoasă și caldă, iarba crescuse înaltă, copacii erau imenși, iar viile erau frumoase. A doua zi au găsit casa ideală pentru a-și petrece vacanța. Clădită tot în stil victorian, nu departe de autostrada 29, urma să fie închiriată pentru câteva luni de către stăpânii ei care plecau în Franța. Jane aplauda fericită, pe când Nanny o declară drept ideală. Puteau crește și o vacă acolo.

— Și găini, tati? Și o capră?

Bernie izbucni în râs.

— Hei, hei, opriți-vă. Doar nu reclădim ferma lui McDonald. E doar

o casă de vacanță.

Bernie l-a sunat pe proprietar, s-au înțeles și, când s-au reîntors în oraș, toate păreau aranjate. Nu voia să-i trimită pe copii la New York, la mama lui. Voia să-i știe aproape. Și putea să facă naveta de la Napa, cum făcuse și de la Stinson. Drumul era ceva mai lung, însă nu cu prea mult.

— Trebuie să-ți țină loc și de tabără, îi spuse el lui Jane, zâmbindu-i.

— E în regulă. Oricum nu voiam să merg. Crezi că bunicul și bunica vor veni în vizită?

Aveau o cameră liberă, tocmai bună pentru ei.

— Sunt sigur.

Însă Ruth dezaprobă proiectele lor, chiar de la început. Casa se afla într-o zonă înăbușitoare și erau sigur șerpi. Copiii s-ar fi simțit mult mai bine în Scarsdale.

— Dar, mamă, lor le place aici. E o casă foarte frumoasă.

— Și tu ce vei face cu slujba?

— Voi face naveta. Nu-mi va lua mai mult de o oră.

— Era exact ce-ți trebuia. Când ai să devii rațional?

Ar fi vrut să-i spună din nou s-o caute pe Evelyne Rosenthal, însă se hotărî să mai aștepte. Biata Evelyne se simțea atât de singură la Los Angeles, încât se gândea să se reîntoarcă la New York. Era tocmai ce i-ar fi trebuit lui Bernie. Nu era atât de drăguță ca Liz, poate, însă era obișnuită cu copiii. Avea și ea doi: un băiat și o fată. Și, pentru că se tot gândise la ea, se decise să-i spună chiar atunci.

— Știi, am vorbit astăzi cu Linda Rosenthal. Fiica ei e încă în Los Angeles.

Lui nu-i venea să creadă. Se înfurie; însemna că doar se prefăcuse că o plăcea pe Liz.

— Ți-am mai spus că nu mă interesează.

— De ce nu? E o fată foarte drăguță. Are...

O întrerupse.

— Trebuie să închid.

Abordase un subiect dureros pentru Bernie. Lui Ruth îi păru rău pentru el.

— Mă gândeam numai...

— N-o mai face.

— Probabil că nu e momentul.

Oftă.

— Nu va fi niciodată, mamă. Nu voi mai găsi nicicând o femeie ca ea.

— Nu trebuie să gândești așa.

Îi vorbea blând; era tristă și simțea că ochii i se umplu de lacrimi.

— Ba da. Ea însemna totul pentru mine. Era tot ce-mi doream. Nu

voi mai întâlni niciodată pe cineva ca ea.

— Vei cunoaște probabil o femeie cu totul diferită de Liz, pe care o vei iubi la fel de mult.

Încerca să-i vorbească cu calm, pentru că știa cât era de sensibil.

— Te rog, ieși în lume, măcar din când în când.

El stătea tot timpul în casă, cu copiii și cu doamna Pippin.

— Nu mă mai interesează nimic, mamă, cu excepția lui Alexander și a lui Jane.

— Ei vor crește. Așa cum ai făcut-o și tu, la rândul tău.

Însă ea îl avea încă pe Lou lângă ea, și, pentru o clipă, se simți vinovată.

— Peste vreo șaisprezece ani. N-are rost să mă gândesc la asta acum.

Ea renunță să-l mai bată la cap și discutară despre casa din Napa pe care tocmai o închiriase.

— Jane ar fi vrut să vii și tu în vizită, la vară.

— Bine, bine...

Iar când o făcu, îi plăcu teribil. S-au plimbat desculțe prin iarbă și s-au odihnit în hamac, privind spre cer. Ca în copilăria lui Bernie, petrecută la Catskills, s-au plimbat pe stânci, lăsând valurile să le ude picioarele. Era locul ideal. Ruth fu obligată să recunoască asta, înainte de a pleca.

Bernie părea fericit, cum nu mai fusese demult. Ca și copiii, de altfel.

Ruth plecă să se întâlnească cu Lou, care participa la un congres al medicilor, la Hollywood. De acolo, urmau să plece cu niște prieteni în Hawaii. Îi reaminti lui Bernie de Evelyne Rosenthal, care era tot singură și tot în Los Angeles. De data aceasta, el râse de ea. Era într-o dispoziție mult mai bună, chiar dacă nu părea dispus s-o întâlnească. Cel puțin nu țipase la ea.

— Nu renunți niciodată, nu-i așa, mamă?

Ea mormăise:

— Bine, bine...

Îl sărută de rămas-bun la aeroport și-l mai privi o dată. Era tot suplu și frumos, însă părul îi încărunțise și trăsăturile i se înăspriseră. Liz murise de aproape un an și el încă o mai jelea. Singurul lucru bun era că-i dispăruse furia. Nu mai era mânios pe ea pentru că-l părăsise. Ci singur. În afara faptului că-și pierduse soția și iubita, își pierduse și cea mai bună prietenă.

— Ai grijă de tine, dragul meu, îi șopti Ruth.

— Și tu, mamă.

O îmbrățișă din nou. Deveniseră mult mai apropiați în ultimii doi ani, însă cu ce preț! În timp ce se îndrepta spre Napa, în aceeași seară, se gândi la toate... și la Liz... Tot îi mai venea greu să creadă că nu

mai era... că nu plecase undeva de unde să se mai poată întoarce.

Nanny îl aștepta. Era ora zece, iar casa era cufundată în liniște. Jane adormise cu o carte în mina.

— Alexander nu se simte bine, domnule Fine.

— Ce s-a întâmplat?

Copiii erau totul pentru el.

Nanny îl privi vinovată.

— Îl doare urechea. Cred că l-am lăsat să stea prea mult în piscină. I-am pus puțin ulei cald, dar nu i-a fost de mare folos. Dacă nu se va simți mai bine până mâine dimineață, va trebui să-l ducem la doctor.

— Nu-ți face griji.

Îi zâmbi. Era incredibil de conștiincioasă, iar el le mulțumea stelelor că o găsise.

— Se va face bine curând, Nanny. Du-te să te culci.

— Vreți un pahar de lapte cald? E bun pentru somn.

El clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

Ea remarcase că, de săptămâni, el rămânea treaz până târziu, învârtindu-se prin cameră. Cu câteva zile înainte se împlinise un an de la moartea lui Liz. Lui Bernie nu-i fusese ușor.

La patru dimineața, Alexander se trezi din somn, plângând. Bernie, care tocmai adormise; își trase grăbit halatul pe el și intră în dormitor. Nanny îl ținea în brațe și îl legăna.

— Urechea?

Ea dădu din cap.

— Să chem doctorul?

— Cred că va trebui să-l ducem la spital. Nu mai putem aștepta. Îl chinuim pe bietul copil.

Îl sărută pe frunte și pe obraz.

— Te doare rău, nu-i așa?

Alex se opri din plâns, însă nu pentru mult timp.

— Vino la tata.

Întinse brațele, iar Alex veni spre el. Avea febră și nu suportă nici cea mai mică atingere în partea dreaptă a capului. Nanny avea dreptate. Trebuiau să-l ducă la spital. Avea numele unui doctor, la care să apeleze în caz de nevoie. Se duse în dormitor să se îmbrace și să caute cartea de vizită. Era pe birou. „Doctor M. Jones” și un număr de telefon. Prin centrală, încercă să-l găsească pe doctorul Jones, însă i se spuse că era la spital, ocupându-se de o altă urgență.

— Putem merge acolo? Fiul meu suferă foarte tare.

Mai avusese și înainte probleme cu urechea, însă o injecție cu penicilină îi ajutase de fiecare dată. Împreună cu toată dragostea lui Jane, Bernie și Nanny.

— Să verific.

Centralista reveni aproape imediat.

— Vă așteaptă.

Îl îndrumă spre spital. Nanny rămase acasă, cu Jane. Îl învelise pe Alex într-o pătură și îi dăduse ursulețul să nu mai plângă.

— Nu-mi place că vă las singur, domnule Fine. Însă n-o pot lăsa pe Jane. S-ar speria dacă s-ar trezi singură în casă.

Fetița rămăsese cu spaimă în suflet, de la răpirea ei.

— Știu, Nanny. Ne întoarcem cât de repede vom putea.

Era deja patru și jumătate dimineața, iar Bernie conduse rapid spre spital. Au ajuns la cinci fără zece, iar Alexander plângea încă, în timp ce era dus spre camera de gardă. Luminile erau foarte puternice. Începură să-l doară ochii. Luă copilul în brațe și începu să-l legene. O femeie înaltă, cu păr negru, se apropie de el. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi. Părul îi era atât de negru încât, în lumina becurilor bătea în albastru. „Ca al unei indience", se gândi el. Însă avea ochi albaștri, că ai lui Jane... și ai lui Liz... Se forță să nu se mai gândească la asta și-i explică femeii că-l aștepta pe doctorul Jones.

— Eu sunt.

Îi zâmbi. Avea o voce caldă, ușor răgușită și îi strânse mâna cu putere. Se mișca într-un fel deopotrivă matern și sexy. I-l luă cu blândețe pe Alexander din brațe și îi examină urechea. În acest timp îi spunea povestioare ca să-i distragă atenția și își ridică din când în când privirea spre Bernie, ca pentru a-l liniști. Îi făcu o injecție cu penicilină. El plânse, nu prea mult, iar apoi ea îi umflă un balon și îi oferi o acadea. În timp ce Bernie îl ținea în brațe ea îi scrise o rețetă și îi dădu două pastile de codeină pe care să le ia în caz că durerea nu ceda.

— De fapt, ar trebui să i le dăm chiar acum.

Dispăru și se reîntoarse cu una din pastile sfărâmată într-o lingură. Înainte să-și dea bine seama, Alex o și înghițise. Se cuibări în brațele tatălui său și oftă. Câteva clipe mai târziu adormise. Bernie o privi admirativ.

— Mulțumesc. V-ați purtat minunat.

Pentru Bernie era un lucru foarte important. Copiii însemnau totul pentru el. Ea îi zâmbi gândindu-se că pentru prima dată văzuse și un tată care să vină cu copilul lui la spital. De obicei veneau numai mamele. Însă nu spuse nimic. Poate că era divorțat și nu avusese încotro.

— Locuiți în Oakville?

El completase deja formularul și-și trecuse și adresa.

— Nu, locuim în oraș. Stăm aici pe timpul verii.

— Sunteți din New York?

— De unde știți?

— Și eu vin din est. Din Boston. Aveți accent de newyorkez. De

când locuiți aici?

— De patru ani.

— Și eu am plecat de acasă să urmez facultatea de medicină din Stanford și nu m-am mai întors. Asta s-a întâmplat acum paisprezece ani.

Avea treizeci și șase de ani, era inteligentă și blândă, și avea în ochi o sclipire pe care el nu o mai văzuse niciodată.

— Napa e un orășel foarte frumos. Vă aștept la cabinetul meu peste o zi, două. Se află în Saint Helena.

— Ce bine că sunteți atât de aproape de noi. Când ai copii nu știi niciodată când vei avea nevoie de un doctor.

— Câți copii aveți?

Poate că acesta era motivul pentru care nu venise soția lui. Aveau probabil zece copii, iar ea rămăsese acasă cu ceilalți. Gândul o făcu să zâmbească. Avea o pacientă cu opt copii adorabili.

— Am doi. Alexander și o fetiță de nouă ani, Jane.

Părea un bărbat bun. Ochii îi străluceau când vorbea despre copii. Ei îi plăcea felul în care se mișca... barba lui... Îi dădu ultimele instrucțiuni iar el plecă cu Alex în brațe.

În timp ce se pregătea de plecare se întâlni cu o asistentă.

— Ar trebui să nu mai răspund la apelurile de noapte. Tații încep să mi se pară chiar frumoși la ora asta.

Glumea, desigur. Întotdeauna fusese foarte serioasă când era vorba de pacienții ei. Se îndreptă spre mașină, un *Austin Healy* pe care-l avea de când era studentă. Se întoarse spre casă cu copertina lăsată, cu părul în vânt, și îi făcu cu mâna lui Bernie, când trecu pe lângă el.

Lui îi plăcuse ceva la ea, însă nu putea să-și dea seama ce anume. Se simțea fericit, cum nu mai fusese demult.

Capitolul 35

Două zile mai târziu, Bernie îl duse din nou pe Alex la consultație. De data aceasta la cabinetul doctoriței, aflat într-o casă mică, însorită, de la marginea orașului. Îl împărțea cu un alt doctor, iar ea locuia chiar deasupra, la etaj. Bernie fu din nou impresionat de felul cum se purta cu copilul, și o plăcu și mai mult. De data aceasta purta un halat alb, apretat, însă atingerile îi erau la fel de blânde, ochii îi erau tot atât de calzi și strălucitori în timp ce vorbea și râdea cu Alexander și tatăl lui.

— Urechea s-a vindecat. Însă ar trebui să nu te apropii de piscină un timp, prietene.

Îi ciufuli părul lui Alex și, pentru un moment, părea mai curând mama decât doctorița lui. Inima lui Bernie tresări, însă se grăbi să-și alunge gândul din minte.

— Să-l mai aduc la consultație?

Ea clătină din cap, iar lui îl păru rău că nu-i răspunsese „da”. Era supărat pe el însuși. Ea era plăcută, inteligentă, și avusese grijă de copilul lui. Atât. Iar dacă Alex ar mai fi trebuit să vină încă o dată, putea să-l aducă Nanny. Era mai bine așa. Se trezi uitându-se la ea, la părul ei negru, strălucitor. Ochii albaștri îi aminteau atât de mult de Liz...

— Nu cred că va mai fi nevoie. Am nevoie de câteva informații, pentru fișa copilului. Câți ani spuneați că are?

Îi zâmbi, iar Bernie se strădui să pară indiferent. Ca și cum se gândea la altceva, îi evită privirea.

— Are doi ani și două luni.

— Are o stare bună de sănătate?

— Da.

— L-ați vaccinat de fiecare dată?

— Da.

— Care este medicul pediatru din oraș?

El îi dădu numele doctorului. Îi venea ușor să discute cu ea, astfel. Nici măcar nu trebuia să o privească.

— Cum se numesc ceilalți membri ai familiei? Sunteți Bernard Fine, nu-i așa? își amintea, iar el îi zâmbi.

— Da. Alex mai are o soră, Jane, de nouă ani.

— Îmi aduc aminte.

Îl privi, de parcă ar mai fi așteptat ceva.

— Și?

— Atât.

Își dorise încă unul sau doi copii cu Liz, însă nu mai avuseseră timp.

— Numele soției dumneavoastră?

Citi în ochii lui o durere adâncă și bănui că avusese parte de un divorț urât.

Însă el dădu din cap.

— Nu... nu e...

Doctorița păru surprinsă.

— Ce anume?

— Nu mai trăiește.

Șoptise cuvintele, iar ea își dădu seama deodată că-i pricinuise o mare suferință. Îi părea rău pentru el.

— Îmi pare atât de rău...

Vocea îi tremura. Se uită spre copil.

— Cel puțin, Alex era prea mic ca să înțeleagă. Însă pentru ceilalți trebuie să fi fost cumplit. Mai ales pentru fetiță. Îmi pare rău că am întrebat.

— N-aveați de unde să știți.

— Cât timp a trecut de-atunci?

Nu putea să se fi întâmplat de prea mult; Alex avea de-abia doi ani.

— A murit în iulie.

Îi era greu să mai rostească ceva. Părea distrus. Bietul om.

Ea se gândi la el toată ziua și, peste câteva zile, se întâlniră întâmplător într-un magazin. Jane sporovăia veselă, iar Alex arăta spre ceva și striga:

— Gumă, tati, gumă.

Doctorița Jones aproape că se ciocni de ei. Le zâmbi. Nu păreau deloc triști, așa cum și-i imaginase ea. Arătau chiar veseli.

— Ce mai face prietenul nostru?

Bernie o privea fericit; întâlnirea lor îi făcea plăcere.

— Se simte mult mai bine. Antibioticele și-au făcut efectul.

— Le mai ia încă, nu-i așa?

— Da. Însă și-a revenit pe deplin.

Bernie arăta bine; era îmbrăcat într-un șort și un tricou. Era un bărbat frumos. Se străduise să nu-l privească prea insistent, însă nu se putea abține. Și el remarcă același lucru la ea. Era din nou în blugi, într-un tricou roșu și cu espadrile roșii, iar părul îi era atât de curat, încât strălucea. Nu era îmbrăcată cu halatul, iar Jane nu-și dădea seama cine putea fi. Bernie le făcu cunoștință, iar Jane îi întinse mâna, suspicioasă. Nu mai pomeni nimic de ea până ajunseră în mașină.

— Cine era *aia?*

— Doctorița care l-a îngrijit pe Alex.

Vorbea destins, însă parcă avea din nou cinci ani și-i răspundea mamei lui. Îi venea să râdă; totul era atât de asemănător. Îi punea aceleași întrebări ca și Ruth.

— De ce a trebuit să-l duci la ea?

El se întreba de ce n-o plăcuse. Niciodată nu se gândise că ar fi putut fi geloasă.

— Doctorul Wallaby mi-a dat numărul ei, în caz că vreunul din voi s-ar fi îmbolnăvit. Cum s-a întâmplat cu Alex. Și mă bucur că am cunoscut-o. Ne-a așteptat la spital, în miez de noapte.

Jane mormăi ceva, dar nu mai spuse nimic. Când s-au întâlnit din nou, tot întâmplător, peste câteva săptămâni, Jane a ignorat-o complet; nici n-a salutat-o. Când au intrat în mașină, Bernie a dojenit-o.

— Ai fost foarte nepoliticoasă cu ea, să știi.

— Și ce mare scofală e de capul ei?

— E medic și s-ar putea să ai cândva nevoie de ea. Și nu ți-a făcut nimic, pentru numele lui Dumnezeu!

Era mulțumit că măcar Alex o plăcea. Scosese un strigăt de plăcere când o văzuse, iar ea se jucase cu el. Le spusese că se numea Meg. Jane refuzase acadeaua pe care i-o oferise, însă Megan se prefăcuse că nu observă.

— Încearcă să nu fii prost-crescută.

Era foarte sensibilă în ultimul timp. El se întreba dacă era din cauza faptului că era în creștere, sau pentru că-i era foarte dor de Liz. Nanny spusese că din ambele, și probabil că avea din nou dreptate.

Nu s-a mai întâlnit cu Megan până de Ziua Muncii, când a fost invitat la o petrecere. Nu mai ieșise în lume de trei ani, de când se îmbolnăvise Liz. Se simțea puțin stânjenit, deoarece nu cunoștea pe nimeni și pentru că era cam prea bine îmbrăcat. Gazda, agentul de la care închiriase casa, îi întinse ceva de băut și-l întrebă dacă nu cumva mai dorea să-și prelungească contractul. Familia, care era proprietara casei, intenționa să rămână mai mult decât plănuise la Bordeaux.

— S-ar putea, Frank.

Știa că împrejurimile trebuiau să arate superb toamna.

— Nici iernile nu sunt grele. Ți-ar prinde bine să poți veni aici din când în când. Chiria e rezonabilă.

Bernie îi zâmbi, nerăbdător să plece.

— Ne convine de minune.

— Nu-i așa că Frank tocmai ți-a vândut ceva? îl întrebă o voce familiară.

Bernie se întoarse și rămase privind la părul negru, strălucitor și la fenomenalii ei ochi albaștri. Abia acum își dădea seama cât era de bronzată. Era îmbrăcată într-o fustă albă și o bluză roșie cu volane.

Arăta foarte frumoasă. Încercă să și-o imagineze în halatul alb. Era mai inaccesibilă. Dar nu-și putea desprinde privirea de pe umerii ei rotunzi, cu pielea delicată. Încercă să o privească în ochi și nici așa nu-i era prea ușor. Ochii ei îl făceau întotdeauna să se gândească la Liz. Însă erau diferiți. Mai adânci, mai înțelepți. Era un alt gen de femeie. Iar compasiunea și blândețea o făceau să pară mai în vârstă decât era de fapt. Încercă să-și ia ochii de la ea, însă nu reuși.

— M-a convins numai să nu renunț la casă.

Ea observă că, oricât de mult ar fi încercat să zâmbească, ochii lui nu reușeau. Erau triști și parcă le transmiteau celorlalți să stea la distanță.

— Înseamnă că veți locui aici?

— Vom veni în weekend, bănuiesc. Copiilor le place teribil aici, iar Frank mi-a spus că toamna e un vis.

— Așa este. De aceea n-am mai plecat nici eu.

— Ce te-a determinat să rămâi?

— Nu știu. Pur și simplu nu mă vedeam întorcându-mă la Boston, la viața aceea rigidă.

— Da, într-adevăr, așa e la Boston.

Începu să-i povestească despre el.

— De ce locuiești acum în San Francisco și nu la New York?

— Soarta. Magazinul la care lucrez m-a trimis aici, să conduc una dintre filiale.

Zâmbi în timp ce-și aducea aminte, apoi ochii i se întunecară, pentru că-și amintise de ce rămăsese atât... din cauză că Liz era pe moarte.

— Și am rămas aici.

— Pentru totdeauna?

El clătină din cap.

— Nu cred că vom mai sta mult. Ne vom întoarce la New York la anul, probabil.

Se vedea că-i părea rău, iar el se simți deodată fericit că venise la petrecere.

— Și copiii ce zic?

— Nu știu. S-ar putea ca lui Jane să-i fie greu. Locuiește aici de când se știe, așa că s-ar putea să-i vină greu să meargă la o nouă școală și să-și facă noi prieteni.

— Se va obișnui.

Megan îl privea întrebătoare, dornică să știe mai multe. Era genul de bărbat pe care-l întâlnești o dată în viață: cald, puternic și real, dar de neatins. Iar acum știa și de ce.

— De care magazin e vorba?

— *Wolff's*.

O spusese cu modestie, ca și cum ar fi fost vorba de unul fără

importanță, iar ea izbucni în râs. Nu era de mirare că arăta așa. Avea un stil înnăscut, instinctiv; se vedea că avea de-a face cu casele de modă.

— E un magazin minunat. Merg și eu din când în când, să mă zgâiesc la lucruri. Trăind aici, n-am prea mult timp să mă gândesc la așa ceva.

— Știu.

Părea gânditor, ca și cum voia să-i împărtășească un secret profesional.

— Am dorit întotdeauna să deschid un magazin într-un loc ca acesta. Cu de toate: de la cizme de călărie la rochii de seară. Însă cu marfă foarte frumoasă, de bună calitate. Oamenii de aici n-au timp să străbată o sută de mile pentru a-și putea cumpăra o rochie, de exemplu. Însă ceva simplu și cu adevărat frumos ar fi nemaipomenit aici... nu-i așa?

Părea entuziasmat. Era o idee minunată.

— Una dintre casele acestea, victoriene, ar putea fi transformată în magazin.

Vise de negustător.

— De ce nu-ți duci visele la îndeplinire? Noi n-avem unde face cumpărături, cu excepția câtorva magazine urâte, care nici nu merită deranjul. Și aici vin o mulțime de turiști, oameni cu bani.

El își coborî privirea și dădu din cap. Se mai gândise și altădată la toate acestea.

— Nu am timp. În plus ne vom întoarce la New York destul de curând. Îmi place însă să visez.

Nu mai visase de mult. La nimic. Și la nimeni. Ea își dădea seama de asta. Îl plăcea. Era un bărbat neobișnuit.

Îi observă pager-ul prins de curea, și o întrebă de ce-l purta la ea. Deodată, discuția despre magazin i se păru frivolă. Îl interesa mult mai mult munca ei.

— Sunt de gardă patru nopți pe săptămână. Iar la cabinet am consultații șase ore pe zi. Nu prea am timp să dorm.

Observase că ea refuzase al doilea pahar cu vin. Era impresionat de conștiinciozitatea ei.

— Ducem lipsă și de doctori pe aici, nu numai de magazine. Partenerul meu și cu mine suntem singurii medici pediatri pe o distanță de douăzeci de mile. S-ar putea să nu ți se pară mult, însă suntem teribil de ocupați. Ca în noaptea aceea, la spital. Alex a fost cel de-al treilea pacient cu dureri de urechi. N-am o viață prea liniștită.

Însă nu părea prea nefericită. Era mulțumită și, evident, îi plăcea munca ei.

— Ce te-a determinat să faci medicina?

De copil știuse că el nu-i va călca pe urme tatălui lui.

— Tatăl meu e medic, îi explică ea. Obstetrică și ginecologie. Nu m-a atras. Ci pediatria. Iar fratele meu este psihiatru. Mama mea a fost infirmieră în timpul războiului. Cred că avem microbul ăsta în sânge.

Urmase *Harvard*-ul, însă nu pomeni asta. O făcea rareori. Fusese și la *Radcliffe,* apoi la *Stanford Med School* și absolvise a doua din an, ceea ce nu mai conta prea mult acum. Îi plăcea munca ei.

— Tatăl meu este doctor.

Bernie părea mulțumit că aveau ceva în comun. „Nas, gât și urechi".

— Însă pe mine nu m-a atras niciodată. Aș fi vrut să predau literatura, în New England.

Acum părea o idee prostească. Epoca în care fusese pasionat de literatura rusă părea la depărtare de secole.

— De multe ori m-am gândit că *Wolff's* m-a salvat de la ceva chiar mai cumplit decât moartea. Îmi doream pe atunci să predau într-o școală mică, dintr-un orășel amărât. Slavă Domnului că nu m-a vrut nimeni. Aș fi devenit alcoolic până acum. Râseră amândoi. Sau m-aș fi spânzurat. Mă simt mult mai bine vânzând pantofi, blănuri și pâine franțuzească.

— Așa te vezi pe tine însuți?

— Mai mult sau mai puțin.

Ochii li se întâlniră întâmplător, iar Bernie simți cum îi tresare inima.

Vorbeau cu ușurință despre orice. Câteva minute mai târziu, pager-ul începu să bâzâie. Își ceru scuze și se duse la telefon. Când se întoarse, îi spuse că era așteptată la spital.

— Sper să nu se fi întâmplat ceva rău.

Bernie părea îngrijorat, iar ea zâmbi. Era obișnuită.

— O banală lovitură la cap. Vreau totuși să-l examinez. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Bernard.

Îi întinse mâna și, pentru prima oară, el deveni conștient de parfumul ei. Era sexy și feminin, ca și ea.

— Treci pe la mine pe la magazin. Am să-ți vând niște pâine franțuzească.

Ea râse.

— Încă mai cred că ar trebui să deschizi magazinul viselor tale, aici, în Napa.

— Mi-ar place.

Însă era doar un vis. Șederea lor în California se apropia de sfârșit. Privirile li se întâlniră, iar ea se îndepărtă, cu părere de rău.

Mai rămase câteva minute, apoi plecă și el acasă, gândindu-se la Megan, întrebându-se dacă se vor mai revedea vreodată. Era surprins de cât de mult o plăcuse și de cât de frumușică arăta în bluza roșie, cu umerii dezgoliți.

Capitolul 36

O lună mai târziu, într-o sâmbătă ploioasă, Bernie ieșise în Saint Helena, la cumpărături, când se întâlni din nou cu Megan. Păru surprinsă să-l vadă. Se mai gândea la el din când în când.

— Bună. Ce mai faci?

Ochii îi străluceau ca două safire, iar el o privi cu plăcere.

— Bine... ocupat... ca de obicei. Tu ce mai faci?

— Muncesc din greu.

Însă părea fericită.

— Ce-ți fac copiii?

Era o întrebare pe care o punea tuturor părinților; de data aceasta însă chiar o interesa.

— Sunt bine.

Îi zâmbi, simțindu-se din nou ca un adolescent.

Stăteau în ploaie, iar lui îi veni deodată o idee.

— Ce-ai zice de o cafea? Te grăbești undeva?

Își amintea de pager-ul ei, de ultima dată când o întâlnise, de Ziua Muncii.

— Sunt liberă toată ziua. Mi-ar face plăcere.

Îl îndrumă spre o cafenea de pe aceeași stradă, iar el o urmă, întrebându-se de ce o invitase. Se simțea atras de ea, iar asta nu i se părea corect. N-ar fi trebuit. Ea comandă o cafea cu lapte, iar el un capuccino. O privi. Arăta splendid. Era una din acele femei care, la o primă privire, ți se par banale, iar apoi, pe parcurs, îți dai seama de trăsăturile ei armonioase, de ochii remarcabili, de tenul excepțional. Toate acestea, puse laolaltă, dau o persoană cu totul specială.

— La ce te uiți?

Îl surprinsese privind-o, și era sigură că arăta groaznic. Însă el îi zâmbi.

— Mă gândeam la cât de bine arăți, cu bentița asta roșie în păr.

Ea se îmbujoră.

— Ori ești orb, ori ești beat. Am fost cea mai înaltă fată din clasa mea. Fratele meu îmi spunea că semăn cu un stâlp de telegraf și că am dinții ca niște chei de pian.

„Și părul ca mătasea... și ochii ca safirele... și...” Bernie se străduia să-și alunge aceste gânduri din minte și să-i poată spune ceva banal.

— Frații întotdeauna spun chestii din astea, nu-i așa? Nu prea știu,

am fost singur la părinți. Însă ăsta e rolul lor.

Ea râse, amintindu-și.

— Îmi iubesc foarte mult fratele. Are șase copii.

Ea căzuse pe gânduri, iar Bernie izbucni în râs. Altă catolică. Mama lui avea să fie încântată. Și nici măcar nu era fiica doamnei Rosenthal. Era doctoriță. Mamei lui i-ar fi plăcut asta; ca și tatălui lui, de altfel. Dacă asta mai conta. Apoi își aminti că stăteau pur și simplu la o cafea, într-o după-amiază ploioasă. Atât.

— Fratele tău e catolic?

— Nu. Evanghelist. Îi plac foarte mult copiii. Soția lui spune că-și dorește doisprezece.

Iar Megan părea să-i invidieze. Ca și Bernie.

— Întotdeauna mi-au plăcut familiile mari.

O privi și se întrebă deodată cine era ea, de unde venea, dacă avea copii. Își dădu seama că știa prea puține despre ea.

— Nu ești căsătorită, nu-i așa, Megan?

— N-am avut timp pentru asta, din cauza muncii mele.

Îi plăcea ceea ce făcea, însă nu era chiar motivul pentru care era singură. Se hotărî să fie sinceră cu el. Ca și Liz, odinioară, și ea vedea în Bernie bărbatul cu care puteai discuta cinstit.

— Am fost logodită cu cineva, mult timp. Și el era tot doctor. A fost trimis în Vietnam, unde a fost ucis.

— Ce groaznic!

Era sincer. Știa mai bine ca oricine cât de greu trebuia să-i fi fost. Însă trecuse destul de mult timp de atunci. Încă-i mai era dor de Mark, însă nu ca la început. Nu se putea compara cu durerea acută pe care o mai resimțea încă Bernie, la un an după moartea lui Liz.

— Mi-a fost tare greu. Eram logodiți de patru ani, iar el aștepta ca eu să-mi iau diploma. A fost cumplit. Am vrut să-mi întrerup studiile pentru un an. Chiar mă gândisem să renunț la facultate. Însă părinții m-au ajutat. Mi-au fost alături. După absolvire, am venit aici. Poate nu crezi, dar au trecut zece ani. De atunci, n-am mai avut timp pentru nimeni.

Roși, apoi îi spuse, râzând:

— N-am vrut să spun că n-am mai ieșit cu nimeni. Însă n-a mai fost nimic serios. Ciudat, nu-i așa? Câteodată îmi pare rău că nu m-am căsătorit, că nu am copii. E cam târziu acum, însă îi am pe pacienții mei.

Îi zâmbi, însă Bernie nu era prea convins că-i erau de ajuns.

— Nu e același lucru.

— Nu, nu e. Însă îți dă satisfacții. Și nu l-am întâlnit încă pe bărbatul potrivit. Majoritatea nu admit ca femeia să dorească să facă carieră. N-are rost să mă plâng pentru că n-a fost să fie.

— Așa simt și eu. Despre Liz... soția mea... că nu voi mai întâlni

niciodată pe cineva la fel.

— Și probabil că așa va fi. Însă poate vei cunoaște pe altcineva, diferit. Trebuie numai să te simți pregătit.

— Nu sunt.

Era prima persoană căreia îi putea spune asta și se simțea ușurat.

— Nici eu n-am fost. Cu timpul, însă...

— Tu de ce nu te-ai căsătorit cu altcineva, atunci?

Cuvintele o răniră. Îl privi, serioasă.

— Nu cred că mi-am dorit asta. Eram un cuplu foarte potrivit. Și nu mi-am mai găsit niciodată perechea. Dar știi ce? Poate că m-am înșelat.

Nu recunoscuse niciodată asta, nici măcar în fața propriei ei familii.

— Am căutat întotdeauna pe cineva ca el. Și poate că cineva diferit ar fi fost mult mai potrivit. Poate că bărbatul ideal nu trebuie neapărat să fie pediatru, ca și mine, și să-și dorească un cabinet într-un orășel de provincie, ca mine. Poate că ar fi trebuit să mă mărit cu un avocat sau cu un profesor, și aș fi avut până acum șase copii.

— Nu e prea târziu, să știi.

Ea îi zâmbi și se sprijini de spătarul scaunului. Se simțea relaxată, fericită.

— M-am obișnuit așa. Am rămas fată bătrână.

— Și ești mândră de asta, râse el. Ceea ce mi-ai spus îmi e de mare ajutor. Toată lumea mă îndeamnă să ies din casă, însă eu nu mă simt în stare.

Încerca parcă să se scuze.

— Nu lăsa pe nimeni să-ți spună ce să faci, Bernard. Tu ești singurul care să știe când este momentul potrivit. Iar copiilor le va fi mai ușor dacă vor ști ce-ți dorești de fapt. Cât a trecut?

Se referea la moartea lui Liz.

— Un an.

— Ai nevoie de timp.

Privirile li se întâlniră.

— Și apoi? Ce se va întâmpla când voi descoperi că nu mai găsesc pe cineva ca ea?

— Vei învăța să iubești din nou.

Îl mângâie cu blândețe pe mână.

— Ai dreptul la dragoste.

— Iar tu? Tu nu ai acest drept?

— Poate că n-am vrut... poate că n-am fost suficient de curajoasă.

Apoi au vorbit despre cu totul altceva: Boston, New York, casa pe care o închiriase, medicul pediatru cu care ea împărțea cabinetul. Chiar și despre Nanny Pippin. Au petrecut o după-amiază foarte plăcută, iar lui i-a părut rău când ea a trebuit să plece.

Se gândi la cuvintele ei: „Poate că n-am fost suficient de

curajoasă...” și se întrebă dacă el va avea vreodată destul curaj. Se urcă în mașină și se întoarse acasă, unde copiii și Nanny îl așteptau.

Capitolul 37

Bernie era foarte ocupat în momentul în care secretara intră să-l anunțe că îl aștepta o doamnă. Totul se întâmplă o săptămână mai târziu.

— O doamnă?

Părea surprins. Nu știa cine putea fi.

— Ce doamnă?

— Nu știu.

Secretara părea la fel de surprinsă că și el. Nu prea era vizitat de femei; numai dacă erau din partea presei sau veneau de la New York, trimise de Paul Berman. Însă, în toate cazurile, își stabileau întâlniri. Iar femeia aceasta n-o făcuse. Era foarte atrăgătoare, în orice caz, observase secretara. Nu părea nici de la *Junior League,* nici a fi vreo matroană care plănuia cine știe ce eveniment caritabil. Era îmbrăcată într-un taior albastru, cu o bluză de mătase bej, cercei cu perle și pantofi cu toc înalt, tot albaștri. Avea picioare lungi, frumoase, și era foarte înaltă. Aproape la fel de înaltă ca și Bernie.

— Ai întrebat-o cine e?

Femeia nu era proastă, însă de data aceasta părea contrariată.

— A spus că a venit să cumpere pâine... I-am spus că a nimerit greșit, domnule Fine, însă a insistat să vă spun...

Izbucnind în râs, el sări de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Deschise și o văzu. Megan Jones arăta foarte șic, nici n-ai fi zis că era doctoriță. Halatul dispăruse, la fel și blugii, iar ea îi zâmbea strengărește în prag.

— Mi-ai speriat secretară, spuse el șoptit. Ce faci aici?... Știu... Ai venit să cumperi pâine...

Secretara se retrăsese discret, iar el o pofti pe Megan în birou. Îl urmă, privind în jur. Părea să fie un om important; ea era impresionată. Se așeză zâmbind pe unul din scaunele confortabile, din piele. El se sprijinea de un colț al biroului.

— Ce te aduce aici, doctore? În afara pâinii, bineînțeles.

— Îmi vizitez o fostă colegă de facultate. S-a măritat și a avut imediat un copil. Pe atunci mi se părea șocant... acum nu mai cred la fel. Tocmai l-a născut pe al cincilea și i-am promis că voi trece pe la ea. Și m-am gândit să-mi cumpăr niște haine. Plec acasă, la părinți, iar mama va izbucni precis în plâns văzându-mi garderoba. Măcar la

început să arăt bine. Oricum, cel târziu într-a treia zi, mă reîntorc cu siguranță la blugi. Însă m-am gândit să fac un efort. Cum arăt?

Părea nesigură de ea, iar el se simți mișcat.

— Arăți minunat. Foarte șic și foarte drăguță.

— Parcă aș fi dezbrăcată, fără blugi.

— Și fără halat... În mintea mea, halatul e nelipsit.

Ea zâmbi. Și ea gândea la fel. Întotdeauna și-l va aminti așa, în cămașa albastră și pantalonii albi pe care-i purtase la petrecerea de Ziua Muncii. Arăta foarte bine; la fel de bine ca și în costum, de altfel.

— Vrei să te conduc prin magazin?

Ea își dădu seama cât era de ocupat, după munții de hârtii pe care-i avea pe birou. Nu voia să-l deranjeze. Îi făcuse plăcere să-l revadă.

— Mă descurc. Am vrut numai să te văd.

— Mă bucur că ai venit.

Însă nu voia să o lase să plece atât de repede.

— La ce oră te duci la prietena ta?

— I-am spus că voi ajunge pe la patru, dacă voi reuși să-mi termin cumpărăturile până atunci.

— Vrei să mergem să bem ceva după aceea?

O privea plin de speranță. Voia să-i fie prieten... chiar mai mult decât atât... Însă nu voia... Nu știa prea bine ce voia de la ea, în afara prieteniei ei. Însă nu avea rost să-și facă griji de pe-acum. Ea păru încântată de invitația lui.

— Mi-ar face plăcere. Nu sunt nevoită să ajung la Napa înainte de ora unsprezece. Patrick îmi ține locul astăzi.

— Deci te întorci la datorie? Când dormi?

— Niciodată. Am stat trează până la ora cinci, azi-dimineață, lângă un copil de cinci luni care avea laringită. Te obișnuiești cu toate, după un timp.

El mormăi.

— Eu n-aș putea. De aceea lucrez la *Wolff's,* și nu la vreun spital, așa cum și-a dorit mama mea. Știi, ești visul oricărei mame evreice. Dacă ar fi fost sora mea, mama ar fi fost pe deplin fericită.

Ea râse.

— Și când te gândești că mama m-a implorat să nu urmez facultatea de medicină. Îmi tot spunea să mă fac asistentă, sau profesoară, sau secretară. Să-mi iau o slujbă convenabilă și să cunosc un bărbat cu care să mă mărit, mai apoi.

Bernie zâmbi la descrierea făcută.

— Sunt sigur însă că e foarte mândră de tine.

Ea îi răspunse cu modestie.

— Câteodată. Datorită fratelui meu, are și nepoți. Altfel m-ar fi înnebunit de tot până acum. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Unde ne întâlnim?

— La *L'Etoile,* la șase?

O spusese fără să gândească. Era prima oară când se ducea acolo fără Liz. Însă era un local elegant, iar ea merită tot ce era mai bun. Nu era o femeie obișnuită, o știa. Era o femeie inteligentă, prietena lui bună, și o doctoriță pricepută.

— Ne vedem acolo.

Îi zâmbi din prag.

El plecă de la birou la cinci și jumătate și ajunse la *L'Etoile* bine dispus. Îi adusese o pâine franțuzească și parfumul ei preferat, iar ea îl privi uimită când i le întinse, pe deasupra mesei.

— Ce-i asta?

Părea încântată, însă în ochi i se citea că nu avusese o zi prea grozavă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă în timp ce sorbeau din paharele cu vin.

Descoperiseră că le place la amândoi kirul și că ea își petrecuse un an în Franța, în Provence. Vorbea fluent franceza; el era impresionat.

— Nu știu... oftă.

Fusese întotdeauna sinceră cu el, iar Bernie o ascultă cu atenție.

— Mi s-a întâmplat ceva astăzi, în timp ce priveam acel copil. A fost prima dată când am simțit acea durere cumplită despre care vorbesc femeile... aceea care te face să te întrebi dacă ai făcut ceea ce trebuia în viață.

Îl privi tristă.

— Ar fi groaznic dacă n-aș avea copii, nu-i așa? N-am mai simțit asta până acum. Probabil că sunt foarte obosită după noaptea trecută.

— Nu cred că ăsta-i motivul. Copiii sunt cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Iar tu ești suficient de deșteaptă să-ți dai seama de asta. Știi ce-ți lipsește. Majoritatea femeilor nu știu.

— Și ce pot face? Să răpesc vreun copil... sau să rămân însărcinată cu măcelarul din colț?

Încerca să zâmbească, însă era tulburată.

— S-ar găsi și alți voluntari, pun pariu.

— S-ar putea. Însă nu mă grăbesc prea tare să am un copil pe care să-l cresc singură. Nici nu știu sigur dacă îmi doresc unul. Însă astăzi, când l-am ținut în brațe pe copilul prietenei mele... mi-am dat seama de miracolul pe care-l reprezintă. Ce prostie, nu-i așa? Viața mea e foarte bună, așa cum e.

El vorbi și pentru el, ca și pentru ea:

— Poate că ar putea fi și mai bună.

— Poate.

Nu părea dornică să continue discuția. Își aducea aminte de Mark și amintirea era încă dureroasă, chiar și după atâția ani. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

— Oricum, gândește-te numai la scutecele pe care nu sunt nevoită să le spăl. Mă învârt printre atâția copii, cu stetoscopul atârnat de gât. Îi iubesc însă pe toți.

Părea singură. El nu-și putea imagina viața fără Jane și Alex și se hotărî să i-o spună.

— Aveam treizeci și șapte de ani când s-a născut Alex; el este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viață.

— Și câți ani avea soția ta?

— Aproape douăzeci și nouă. Însă sunt sigur că l-ar fi dorit chiar dacă ar fi avut cu zece ani mai mult. Își dorea mulți copii.

Era păcat că nu-i avuseseră. Că nu trăise mai mult. Ca și Mark. Așa fusese să fie. Iar Bernie și Megan le supraviețuiseră.

— Am văzut mame și mai vârstnice. Mi-au fost paciente. M-am gândit întotdeauna că sunt foarte curajoase. Au făcut ce-au vrut, s-au bucurat de libertate, și-au făurit o carieră. Câteodată mă gândesc că asta le va face să fie părinți buni.

— Deci? Fă un copil.

Ea izbucni în râs.

— Le voi spune părinților mei ce m-ai sfătuit.

— Spune-le că ai binecuvântarea mea.

— Așa voi face.

— Ce fel de oameni sunt?

Fusese întotdeauna curios în privința ei. Ar fi vrut să știe mai multe despre ea.

— Părinții mei?

Păru surprinsă de întrebarea lui.

— Drăguți, cred. Tata muncește din greu, iar mama îl adoră. Fratele meu îi crede nebuni. Spune că vrea să facă avere, nu să-și piardă nopțile, asistând la nașteri. Pretinde că de aceea s-a făcut psihiatru. Însă își ia în serios profesia - ca de altfel tot ce face. E mărunțel și blond. Seamănă mult cu mama.

— Iar tu cu tatăl tău?

— Exact. Fratele meu mă striga „uriașa”. Eu îi răspundeam „piticule”, și săream amândoi la bătaie. Am crescut într-o casă frumoasă, care a aparținut bunicului meu. Unele dintre rudele mamei mele nu l-au acceptat nici acum pe tata. Faptul că este medic nu li s-a părut suficient de aristocratic. Însă lui îi place ceea ce face. Am asistat alături de ei ia o serie de nașteri. Știu câțiva copii și o mamă care, cu siguranță, n-ar fi trăit, dacă n-ar fi fost el atât de priceput.

— De ce n-ai rămas în Boston?

— Sincer? Nu mai putea suporta presiunile tuturor. Nu voiam să calc pe urmele tatei și nici să devin o soție devotată, ca mama, să am grijă de soțul și de copiii mei. Ea spunea că Mark trebuia să fie doctorul, iar eu să rămân acasă și să-i fac viața cât mai confortabilă.

Bineînțeles că nu-i nimic rău în asta, însă eu îmi doream mai mult decât atât. Ar fi vrut de fapt să mă mărit cu cineva „potrivit”, să trăiesc într-o casă ca a lor, să dau ceaiuri la care să invit prieteni ca ai lor.

Părea că numai gândul o înspăimânta.

— Nu aș fi fost eu, Bernie. Aveam nevoie de mai mult spațiu, de mai multă libertate. Să cunosc oameni noi.

— Înțeleg. Nu e mare diferență față de Scarsdale. Evreu, catolic, evanghelist, toți sfârșeau la fel. Vor să devii așa cum sunt ei. Câteodată poți, câteodată nu. Eu unul n-am putut. Dacă aș fi reușit, aș fi fost acum un medic evreu, căsătorit cu o evreică drăguță, care tocmai își face unghiile de câte ori ai nevoie de ea.

— Prietena mea cea mai bună e evreică. Este psihiatru, la Los Angeles, și a reușit să câștige o adevărată avere. Și pun pariu cu tine că nu și-a pierdut timpul făcându-și unghiile.

— E o excepție, crede-mă.

— Soția ta a fost evreică?

— Nu. Se numea Elizabeth O’Reilly.

Râse, amintindu-și.

— Credeam că mama va face un atac de cord, când a aflat.

— Așa s-a întâmplat și cu părinții mei, când fratele meu le-a prezentat-o pe soția lui. E la fel de rebelă ca și el. Franțuzoaică. Pentru mama, e sinonim cu a poza pentru reviste.

Au râs amândoi și au continuat să-și povestească întâmplări hazlii. Când Bernie s-a uitat la ceas, era deja opt. Știa că ea trebuia să se întoarcă la Napa, la ora unsprezece.

— Vrei să mâncăm aici?

Spera să ia masa împreună cu ea; nu conta unde, atâta timp cât erau împreună.

— Sau vrei să mergem undeva mai exotic, la restaurantul chinezesc?

Ea își calculă timpul:

— Intru de gardă la unsprezece, ceea ce înseamnă că trebuie să plec pe la nouă și jumătate. Putem mânca un hamburger undeva? N-aș vrea să întârzii. Patrick s-ar supăra pe mine. Soția lui e gravidă în opt luni și e foarte speriată că s-ar putea să o apuce durerile în timp ce el e cine știe unde, la vreun bolnav.

I-ar fi plăcut să mai rămână cu Bernie, însă nu putea.

— Știu un loc drăguț, nu departe de aici. Însă e cam aglomerat. Sper că nu te deranjează.

La nouă și jumătate, el a condus-o la mașină.

— Ești sigură că vei ajunge cu bine?

Era îngrijorat. Era târziu pentru un drum atât de lung, singură. Ea îi zâmbi.

— Cu toate că detest aceste referiri la statura mea, sunt nevoită să-ți spun: sunt fată mare.

El izbucni în râs. Era foarte sensibilă în privința înălțimii ei.

— M-am simțit foarte bine.

— Și eu. Era adevărat.

Îi făcea plăcere compania ei.

— Când mai veniți la Napa?

— Nu prea curând. Săptămâna viitoare plec în Europa, iar Nanny nu-i poate aduce acolo singură. Mă întorc peste trei săptămâni. Te voi căuta când mă voi întoarce; poate luăm masa împreună.

Îi veni o idee.

— Când pleci acasă, în vacanță?

— De Crăciun.

— Și noi la fel. La New York. Însă mă gândeam să petrecem Ziua Recunoștinței la Napa. Te sun când mă întorc din călătorie.

— Ai grijă de tine. Și nu munci prea mult.

— Am înțeles, doctore. Să conduci cu grijă.

Meg îi făcu cu mâna, iar el privi spre ceas, în timp ce ea se îndepărta. Era nouă și treizeci și cinci de minute. O sună de acasă, la unsprezece și un sfert. Ea îi spuse că tocmai intrase în casă.

— Voiam să fiu sigur că ai ajuns cu bine. Conduci prea repede.

— Îți faci prea multe griji.

— E genetic.

În cazul lui, era adevărat. Își făcuse griji toată viața lui. Însă asta îl făcuse să devină un perfecționist și să obțină rezultatele excelente de la *Wolff's*.

— Napa arată minunat astă-seară, Bernie. Aerul este răcoros, proaspăt, iar cerul e plin de stele. Unde te duci în călătorie?

— Paris, Londra, Milano și Roma. Merg de două ori pe an, pentru magazin. La întoarcere, trec prin New York.

— Pare amuzant.

— Este. Câteodată.

Fusese, cu Liz. Și înainte de a o cunoaște. Însă acum nu mai era așa. Era singur.

— Am petrecut o seară minunată. Îți mulțumesc, Bernie.

Vocea ei îi mai răsuna încă în urechi mult timp după ce au închis. Ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile, se îndreptă spre dulapul lui Liz și încercă să-i respire parfumul, care de-abia se mai simțea. Închise ușor ușa, cu un sentiment de vinovăție. Nu se mai gândea la Liz, ci la Megan. Și deodată, își dădu seama că, de fapt, parfumul lui Megan ar fi vrut să-l respire.

Capitolul 38

Bernie a rămas la New York mai mult decât se așteptase. În comerțul cu confecții se petrecuseră mari transformări, iar Bernie dorea să fie la curent cu toate. Era mulțumit de rezultat atunci când s-a hotărât să se întoarcă la San Francisco. Îi adusese lui Megan o eșarfă pe care o cumpărase de la *Hermes.* O găsi într-un colț al valizei lui și se hotărî să i-o dea personal. Când ajunse la ea acasă, partenerul ei îi spuse că era plecată. I-o lăsă într-o cutie, cu un bilețel pe care scria: *Pentru Megan, de la Paris. Toate gândurile mele bune. Bernie.*

Îl sună în aceeași seară, ca să-i mulțumească, iar el se bucură că-i plăcuse.

— Am găsit-o pe birou, când m-am întors. Probabil că Patrick a pus-o acolo. E foarte frumoasă, Bernie.

— Sunt fericit că-ți place. Deschidem aici un boutique al firmei, în martie.

— Minunat! Îmi plac lucrurile lor.

— Ca toată lumea, de altfel.

Îi povesti despre afacerile pe care le încheiase, iar ea se simți impresionată.

— Și eu care n-am făcut decât să mă ocup de dureri de urechi, bronșite și de o apendicită acută. Ca să nu mai amintesc de miile de tăieturi minore și de degete rupte.

Părea dezamăgită, însă el nu era de acord cu ea.

— Ai făcut lucruri pline de sens. Viața nimănui nu depinde de vreun boutique din Italia sau de croiala rochiilor franțuzești. Ceea ce faci tu e cu adevărat important.

— Așa ar trebui să fie.

Însă se simțea deprimată. Soția partenerului ei născuse o fetiță cu o săptămână în urmă, iar ea simțise aceeași strângere de inimă. Nu-i spuse lui Bernie. Nu-l cunoștea chiar atât de bine.

— Ți-au spus când te poți întoarce la New York?

— Nu încă. Nici măcar n-am avut timp să abordăm subiectul. Se petrec o grămadă de lucruri interesante în această perioadă. Vrei să luăm masa împreună mâine seară?

— Mi-ar face plăcere. Însă nevasta lui Patrick a născut, iar eu îi țin locul. Aș putea trece pe la voi între două consultații. Crezi că Jane se va supăra?

Fusese cinstită cu el. Înțelesese aversiunea fetiței și nu voia să o necăjească.

— Nu văd de ce.

Nu vedea lucrurile întocmai ca Meg.

— Nu cred că o prea încântă ideea de a mă avea prin preajmă.

— N-are de ce să-și facă probleme.

Meg nu era sigură că Bernie înțelegea. Jane apăra memoria mamei ei, ceea ce era de înțeles.

— Nu vreau să supăr pe nimeni.

— Mă vei supăra pe mine, dacă nu vii. E timpul s-o cunoști pe Nanny. Pe la ce oră să te așteptăm?

— Pe la nouă. E bine? Sau e prea devreme?

— Perfect. Luăm micul dejun împreună.

— Ne vedem mâine.

El se bucura s-o revadă. Era o femeie inteligentă și frumoasă.

Megan ajunse pe la nouă și un sfert. Bernie mai pusese un tacâm la masă, iar Jane îl privise întrebătoare.

— Pentru cine e?

— Doctorița Jones.

Se străduia să pară indiferent. Însă Nanny îl privea cu atenție. Și Jane. Ca un vultur.

— E cineva bolnav?

— Nu, nimeni. Vine la o cafea.

— De ce? Cine a invitat-o?

— De ce nu te liniștești, draga mea? E o persoană foarte drăguță. Haide, bea-ți sucul.

Jane îl privi suspicioasă. Nu mai aveau nevoie de nimeni. Aveau tot ce le trebuia. O aveau pe Nanny Pip. Alex începuse să o strige „Pip”, și așa îi rămăsese numele. Nu putea să pronunțe „Nanny Pippin”.

Megan sosi, cu un buchet de flori galbene și un surâs pentru fiecare. Bernie o prezentă lui Nanny Pip, care fu impresionată.

— *Doctoriță,* ce minunat! Domnul Fine mi-a spus că v-ați purtat foarte blând cu Alex, când l-a durut urechea.

O servi cu cafea, omletă cu șuncă și un enorm bol cu căpșuni. Jane se uita la ea, abia stăpânindu-și ura. Era furioasă că venise, că se împrietenise cu Bernie.

— Nu știu de ce te-a invitat tati la noi, spuse ea tare, în timp ce Megan lăuda mâncarea delicioasă. Nici unul din noi nu e bolnav.

Bernie rămase înmărmurit, auzind cât de nepoliticoasă era, însă Meg îi zâmbi. De parcă cuvintele fetiței n-o deranjaseră.

— Îmi place să-mi cunosc pacienții, atunci când se simt bine. Îi pot trata mai ușor atunci când se îmbolnăvesc.

— Oricum avem un alt doctor, la San Francisco.

— Jane, rosti Bernie amenințător.

Se uită la Megan, cerându-și scuze din priviri. Alex se apropie de ea.

— Brațe, spuse el. Vreau la tine în brațe.

Megan îl luă și-i întinse o căpșună, pe care el și-o îndesă în gură.

În timp ce Bernie o privea, își dădu seama că ea purta eșarfa pe care i-o dăruise. Chiar în aceeași clipă, realiză și Jane. O văzuse cu o zi înainte și-l întrebase pentru cine era. Îi răspunsese că o cumpărase pentru o prietenă. Îi adusese una și lui Nanny Pippin, cu albastru și alb, care să se asorteze la uniforma ei.

— De unde ai eșarfa aia?

Se purta de parcă Meg ar fi furat-o.

— Oh... asta... o am de mult, de la un prieten. De când am fost în Franța.

Știuse ce să-i răspundă, iar Bernie îi era recunoscător. Dar Jane părea surprinsă. Credea că Bernie era singurul care cumpără de la *Hermes*.

— Da. Am locuit un an în Provence. Ai fost și tu la Paris cu tatăl tău?

O întrebase plină de inocență, iar Bernie îi zâmbi. Știa cum să se poarte cu copiii.

— Nu, nu încă. Însă am fost la New York.

— Ce grozav! Ce ți-a plăcut cel mai mult acolo?

— *Radio City Music Hall*.

Se lăsase absorbită de discuție, însă își aminti deodată că nu o plăcea, că nu voia s-o placă și refuză să continue conversația. Răspunse monosilabic, până ce Megan plecă.

Bernie își ceru scuze în timp ce o conducea la mașină. Nu mai fusese niciodată atât de prost-crescută.

— Mă simt groaznic. E probabil geloasă.

— Să nu-ți faci probleme. E normal. Tu și cu Alex sunteți tot ce i-a rămas. Vă apără, în felul ei. Îi vine greu să vadă o altă femeie în preajma ta, chiar dacă nu e periculoasă. Să nu aduci vreo blondă sexy, că s-ar putea s-o otrăvească.

— Am să țin minte. Te-ai descurcat de minune, Meg.

— Este specialitatea mea, mai mult sau mai puțin. Tu vinzi pâine. Eu mă ocup de copii.

— Ne vedem curând, sper.

Își reaminti ce voia s-o întrebe. Ziua Recunoștinței era peste două săptămâni, iar ei nu se întorceau până atunci.

— Ce-ai zice să luăm masa împreună de Ziua Recunoștinței?

— Crezi că Jane e pregătită pentru asta? Nu trebuie să o forțezi.

— Și eu ce să fac? Să rămân singur în casă, tot restul vieții?

Parcă era un copil dezamăgit.

— Am și eu dreptul să-mi văd prietenii, nu?

— Bineînțeles. Însă nu trebuie să o forțăm. Poate ar fi mai bine dacaș veni numai la desert. E un compromis bun?

— Ai alte planuri?

Voia să știe cu cine se întâlnea. Era ocupată tot timpul. Îi venea greu să creadă că munca ei îi răpea tot timpul.

— I-am promis lui Jessica, soția lui Patrick, că o ajut. Le vin niște rude în vizită. Le pregătesc cina, apoi vin încoace. Bine?

— Și ce mai faci? Salvezi și pe cineva de la moarte, în drum spre noi?

Era uimit de câte făcea ea. Avea întotdeauna timp pentru alții. Și rareori pentru ea.

— Deci ne vedem de Ziua Recunoștinței. La desert, dacă nu poți veni mai repede.

Era dezamăgit că nu venea mai devreme și, în secret, dădea vina pe Jane. Când se întoarse în casă, Jane începu s-o vorbească de rău:

— Doamne, ce urâtă e! Nu-i așa, tati?

— Nu cred, Jane. E o fată foarte frumoasă.

— Fată? Are o sută de ani!

El îngenunche lângă ea și încercă să-i vorbească cu blândețe.

— De ce o urăști atât de mult?

— Pentru că e proastă.

— Nu este. E foarte inteligentă.

— Oricum n-o plac.

Ochii îi înotau în lacrimi.

— E doar o prietenă, draga mea. Atât.

Megan avea dreptate. Pe Jane o speria ideea că o femeie voia să facă parte din viața lor. Acum își dădea și el seama.

— Te iubesc foarte mult.

— Atunci n-o mai chema pe aici.

— De ce nu?

— Pentru că nu aveam nevoie de ea, de-aia!

Fugi în dormitorul ei și trânti ușa după ea. Bernie voia să se ducă după ea, însă Nanny Pip îl opri.

— Lăsați-o în pace, domnule Fine. Își va reveni. Trebuie să învețe că lucrurile nu stau întotdeauna cum vrea ea.

Îi zâmbi cu blândețe.

— Îmi place foarte mult de Megan.

— Și mie.

Îi era recunoscător pentru că îl încuraja.

— E o femeie frumoasă și o prietenă admirabilă. Aș fi vrut ca Jane să înțeleagă.

— Îi e teamă că vă va pierde.

Vorbise exact ca și Megan.

— Se va obișnui, însă. Încet, încet. Aveți dreptul la o altă viață

decât cea pe care o duceți acum.

Știa despre dulapul cu haine, în care și el și Jane se prefăceau din când în când că aveau ceva de căutat. Se gândea că era timpul să le scoată de acolo, însă el nu era încă pregătit pentru asta.

Capitolul 39

Megan s-a ținut de cuvânt și a venit la desert, aducând o plăcintă cu carne făcută chiar de ea. Nanny decretă că era delicioasă, însă Jane le răspunse că mâncase deja prea mult. Bernie o gustă și rămase surprins cât de bună era.

— Nici nu știi ce amuzant e.

Era îmbrăcată într-o rochie roșie, pe care și-o cumpărase de la *Wolff's*.

— Sunt cea mai proastă bucătăreasă din lume. Cafeaua făcută de mine are gust de otravă. Fratele meu mă imploră pur și simplu să nu intru în bucătărie.

— Și are dreptate, mormăi Jane.

Alex stătea în brațele lui Meg. Ea îi dădu să guste din plăcintă, însă el o scuipă.

— Vezi? Alex știe. Nu-i așa, Alex?

El dădu solemn din cap și toată lumea râse de el.

— Mama era o bucătăreasă grozavă, nu-i așa, tati?

— Așa e, draga mea.

— Făcea multe prăjituri.

Își aminti de prăjiturelele în formă de inimă, din ultima zi de școală, și simți că o podidesc lacrimile.

— Ce drăguț.

— Și era foarte frumoasă.

O privea cu ochi triști. Bernie o asculta, cu inima frântă, însă știa că ea simțea nevoia să spună toate astea.

— Era blondă, micuță și slabă.

Megan îi zâmbi lui Bernie. Se convinsese acum că el nu se simțise atras de ea pentru că semăna cu fosta lui soție. Oamenii încercau adesea să găsească o copie a celei ce-a fost, făcând ca totul să fie foarte dificil.

— N-ai să crezi, dar și mama mea e blondă și mărunțică. Iar fratele meu îi seamănă.

— Adevărat?

— Foarte adevărat. Mama îmi ajunge până aici - și îi arătă umărul. Eu semăn cu tata.

— Iar fratele tău e mai scund decât mama ta?

Jane era fascinată, iar Bernie zâmbi.

— Da. Întotdeauna l-am numit „piticul”.

— Pun pariu că te urăște pentru asta.

— Cred că da. Poate că de-aia s-a făcut psihiatru.

Nanny îi aduse o ceașcă de ceai, iar cele două femei își zâmbiră cu înțeles. Îl luă apoi pe Alex, să-i facă baie, iar Meg îi ajută pe Bernie și pe Jane să strângă masa. Până când să se întoarcă Nanny, totul era gata. Aceasta tocmai se pregătea să spună că era plăcut să ai o femeie alături, însă se gândi din nou și le mulțumi doar, cu diplomație.

Megan a mai rămas o oră, discutând cu ei în fața focului. Sună pager-ul, iar ea o lăsă pe Jane să preia mesajul. Un copil înghițise un os de curcan. I-l scoseseră, însă gâtul îi era foarte zgâriat. Înainte să-și ia rămas bun, pager-ul sună din nou. O fetiță se tăiase la mână cu un cuțit, iar rana trebuia cusută.

— Pare foarte grav, spuse Jane.

— Unele cazuri sunt într-adevăr grave. Trebuie să plec acum.

— Te reîntorci? o întrebă Bernie.

Spera ca ea s-o facă, însă voia să fie precaut, de dragul lui Jane.

— Se va face târziu. Niciodată nu termini pe cât de repede ai vrea. Doar nu vreți să vă bat la ușă pe la zece.

Lui i-ar fi făcut plăcere. Tuturor le-a părut rău că era nevoită să plece, chiar și lui Jane, dar mai ales lui Alex care veni s-o caute când își termină baia și începu să plângă când Jane îi spuse că plecase.

*

* *

Au plecat la New York, de Crăciun, fără s-o mai revadă pe Megan. Nanny i-a dus pe ambii copii la *Spărgătorul de nuci,* pentru că Bernie era foarte ocupat la magazin. Au mers împreună să-l vadă pe Moș Crăciun, la *Wolff's.* Jane, care avea aproape zece ani, nu mai credea în el, însă Alex era entuziasmat.

Bernie o sunase pe Megan înainte de plecare.

— Vacanță plăcută, îi urase el.

O merita, după cât muncise tot anul.

— Și vouă la fel. Spune-i lui Jane că o iubesc.

Îi trimisese o pălărie și o eșarfă roz, pentru călătorie, însă nu ajunseseră încă la ea. Iar lui Alex îi trimisese un Moș Crăciun drăgălaș.

— Îmi pare rău că nu ne mai putem vedea înainte de vacanță.

Mult mai rău decât își putea ea imagina. Se gândise mult la ea în ultimul timp.

— Poate că ne vom întâlni la New York, îi răspunse ea, gânditoare.

— Credeam că mergi să-ți vezi familia la Boston.

— Așa speram și eu. Însă zăpăcitul de frate-meu, împreună cu nevastă-sa pleacă la New York și au insistat să merg și eu cu ei. Una din verișoarele noastre se mărită. Face nuntă mare la *Colony Club.* Nu

prea cred că voi putea să asist la un asemenea eveniment, însă ei au insistat să vin, iar eu le-am promis că am să mă mai gândesc.

Fusese de acord să meargă numai pentru ca să-l poată vedea pe Bernie, însă acum se simțea ca o proastă. Dar Bernie era încântat.

— Mă anunți și pe mine când vii?

— Bineînțeles. Văd care e programul și apoi te sun.

În seara aceea, când s-a întors acasă, a descoperit cutia enormă cu cadourile pe care ea le trimisese, tuturor: pălăria și eșarfa pentru Jane, Moș Crăciunul lui Alex, un pulover *Pringle* pentru Nanny Pip, exact cel pe care și-i dorea, și o carte veche, frumoasă, legată în piele pentru Bernie. Într-un bilețel, ea îi scrisese că aparținuse bunicului ei, că-l ajutase să treacă prin momentele dificile ale vieții și că spera ca și lui să-i fie de folos. Le ura un an nou bun și un Crăciun fericit. În timp ce citea, Bernie se simți singur fără ea.

În timpul zborului spre New York, el a fost foarte tăcut. Chiar prea tăcut, se gândi Nanny. Își aducea aminte de Liz și de aniversarea lor.

Iar Megan se gândea la fostul ei logodnic și la Bernard, încercând să-i compare. Erau doi bărbați absolut diferiți, iar ea îi respecta pe amândoi. Însă acum îi era dor de Bernie. Așa că îl sună în aceeași seară, numai ca să-i audă vocea. Mama lui îi întinse receptorul, privindu-l îngrijorată. Se recomandase „doctor Jones”, iar ea crezuse că cineva era bolnav. Bernie îi luă receptorul din mână râzând. Urma să-i explice mai târziu, pentru că acum era nerăbdător s-o audă pe Megan.

— Cum a fost călătoria?

— Nu prea rea.

Părea fericită că-l auzea și ușor stânjenită că-l sunase ea. Se simțea însă foarte singură fără el.

— Întotdeauna am un sentiment ciudat când mă întorc acasă. Toți parcă uită că ai crescut și te tratează ca pe un copil, încercând să-ți facă ordine în viață.

El izbucni în râs, pentru că și el se simțea la fel. Își aduse aminte cât de straniu se simțiseră, el și Liz, când dormiseră în fosta lui cameră. De parcă aveau din nou paisprezece ani, iar sexul era tabu. Ar fi preferat să stea la hotel, însă n-avea rost, din cauza copiilor. Doar veniseră la bunici, în vacanță.

— Știu ce vrei să spui. Ca și cum ai face un pas înapoi în timp. Toți se așteaptă să faci exact cum îți spun ei și se supără când văd că nu vrei.

Așa se și întâmplase. La o oră după sosirea ei, tatăl ei fusese chemat să asiste la o naștere și se simțise jignit când ea refuzase să-l însoțească, motivând că era obosită. Mama o cicălea pentru că nu-și adusese cizme suficient de călduroase. Îi era greu, după cei optsprezece ani petrecuți singură.

— Fratele meu mi-a promis să mă salveze în seara asta. Dă o petrecere.

— Mai vii la nuntă?

Spera, însă nu-i spuse.

— Nu prea știu ce vor zice părinții mei. Le-am promis că-i vizitez pe ei. Am să văd ce pot face.

— Sper să nu se supere și să te lase să vii.

Părea un adolescent îngrijorat și, deodată, izbucniră amândoi în râs.

— Vezi?

— Haide, vino, măcar o zi!

Și ea își dorea să-l vadă. Se gândise la el tot timpul și îi părea rău că nu mai reușiseră să se întâlnească înainte de plecare. Însă erau foarte ocupați și aveau multe responsabilități. Să se întâlnească la New York nu era o idee rea.

— Am să văd ce pot face. Vrei să vii cu mine la nuntă?

— Ți se pare potrivit? Nu-i cunosc pe miri. O nuntă la *Colony Club* i se părea un eveniment foarte important.

— Toți or să fie atât de beți, că n-o să le mai pese cine ești. Și putem să plecăm devreme și să mergem în altă parte... La *Carlyle,* de exemplu, să-l ascultăm pe Bobby Short.

— Mi-ar plăcea.

Se simțea din nou tânăr, de parcă viața de-abia începea.

— Încearcă să vii, Meg.

— Bine. Notează-ți în calendar data de 26. Sosesc dimineața. Vom sta la *Carlyle.* Fratele meu stă întotdeauna acolo.

Mai erau numai trei zile până la aniversarea căsătoriei lui cu Liz. S-ar fi împlinit patru ani. Însă își impuse să nu se mai gândească la asta. Nu putea continua așa, să sărbătorească aniversări care nu mai existau. Își dorea să fie cu Megan. Ei i se păru ceva schimbat în tonul lui și se îngrijoră.

— Te simți bine?

— Da. Numai că, uneori, fantomele vin din nou, să mă bântuie. Mai ales în această perioadă a anului.

— Tuturor ne e greu.

Și ea trecuse prin asta, însă i se întâmplase demult. Iar apoi, existase câte cineva cu care să petreacă sărbătorile. Sau era chemată la spital.

— Ce face Jane?

— E fericită că e aici. A făcut deja planuri pentru următoarele trei săptămâni, împreună cu mama. Rămân aici încă două săptămâni toți trei: Alex, Jane și Nanny. Eu trebuie să mă întorc la San Francisco pe 30; am o ședință importantă.

— Treci și pe la Napa?

— S-ar putea.

Urmă o lungă tăcere. Se gândeau amândoi la același lucru. Ea îi promise că-l va căuta spre sfârșitul săptămânii.

El a fost însă cel care a sunat-o. Era Crăciunul. Tatăl ei a răspuns și a strigat-o. Ea a venit într-un suflet la telefon.

— Crăciun fericit, Meg.

— Și ție.

Se bucura să-l audă, însă în jurul ei era mult zgomot, iar cineva o striga.

— Am nimerit prost?

— Nu. Tocmai plecăm la biserică. Pot să te sun eu?

L-a căutat câteva minute mai târziu și au stat de vorbă. Copiii erau în camera lor și se jucau cu cadourile. Majoritatea le primiseră de *Chanuka,* însă Ruth nu voia să-i dezamăgească, așa că Moș Crăciun venise și în casa lor. Bernie se amuza. Copil fiind, dacă ar fi vrut să sărbătorească Crăciunul, și-ar fi îngrozit părinții. Însă cu nepoții, lucrurile nu mai stăteau la fel.

— Cine a fost la telefon? îl întrebă mama lui, privindu-l naivă.

— O prietenă.

Începeau din nou jocul atât de familiar.

— O cunosc?

— Nu cred, mamă.

— Cum o cheamă?

— Megan Jones.

Îl privi, pe jumătate bucuroasă, că-și făcuse o prietenă, pe jumătate furioasă, pentru că n-o chema Rachel Schwartz. Iarăși una din alea. Însă era mulțumită. Îl căuta o femeie. Revenise la viață.

— Cum se întâmplă că nu reușești să cunoști nici o evreică?

— Probabil din cauză că nu mai merg la Templu.

— Ea cum e?

— Evanghelistă.

Își amintea ca și Ruth de scena de la *La Côte Basque.*

— Oh. E ceva serios?

El se grăbi să nege, iar ea se miră.

— Nu. Suntem doar prieteni.

— Te sună destul de des.

— M-a căutat doar de două ori.

Ea știa că și el o făcuse, dar nu mai spuse nimic.

— E drăguță? Îi plac copiii?

— E medic pediatru, dacă asta îți spune ceva.

— Doctoriță?... Bineînțeles... Doctor Jones... De ce nu mi-ai spus mai demult?

— Nu m-ai întrebat.

— Cum ziceai că o cheamă?

Acum era sigur că urma să-l pună pe tatăl lui s-o verifice.

— Megan Jones. A absolvit la *Harvard* și a făcut medicina la *Stanford.* Nu e nevoie să-l mai pui pe tata să se intereseze.

— Cum poți să spui una ca asta?

Se prefăcea jignită, însă era de fapt doar impresionată. I-ar fi plăcut ca el să fi fost doctor, iar ea să fi lucrat la *Wolff's.*

— Cum arată?

— E plină de negi și îi lipsesc câțiva dinții.

Mama lui râse. Era prima oară, în aproape patruzeci de ani, că râdeau împreună.

— Și când îmi vei face și mie cunoștință cu această frumusețe răpitoare?

— Stai pe aproape.

— Chiar e ceva serios? îl întrebă din nou, iar el dădu înapoi.

Nu era încă pregătit pentru o discuție serioasă, iar ei erau doar prieteni.

— Nu.

Ea învățase ceva în toți acești ani. Știa când să se retragă. Nu comentă deloc când Meg îl sună din nou, în aceeași seară, ca să-i spună la ce oră va ajunge la *Carlyle,* a doua zi dimineață. Mergeau împreună la nuntă. Mama lui rămase uimită văzând că el ieșea. Și, mai ales, fu impresionată de limuzină care-l aștepta afară.

— E mașina ei?

Vorbea în șoaptă.

— Ce fel de doctor era? După patruzeci de ani de practică la New York, Lou nu-și putea permite o asemenea limuzină. Nu că și-ar fi dorit una, însă totuși...

Bernie zâmbi.

— Nu, mamă. E a mea. Eu am închiriat-o...

— Oh.

Era dezamăgită, însă nu prea tare. Era foarte mândră de el și-l urmări cu privirea pe după perdea. Oftă, ca pentru sine și când se întoarse de la geam, o văzu pe Nanny Pippin, care-o privea.

— Voiam numai... să știu că e bine... E tare frig afară...

Încerca să găsească o explicație.

— E un om bun, doamnă Fine.

Cuvintele o atinseră pe Ruth drept în inimă. Se uită în jur, să fie sigură că nu era nimeni prin preajmă, apoi se apropie de Nanny Pip.

— Cum e?

— E o femeie de treabă. Și foarte inteligentă.

— E frumoasă?

— Da.

Erau o pereche foarte potrivită, însă Nanny nu voia ca Ruth să intre la idei.

N-aveau nici un motiv să creadă că între cei doi era ceva serios.
— E o fată bună, doamnă Fine. Poate că se va înfiripa ceva între ei.
Nu era însă o promisiune.

Capitolul 40

Drumul era greu, din cauza zăpezii, și a durat mai mult decât se așteptase el. Așezat în spate, pe bancheta confortabilă, se gândea la ea. I se părea o veșnicie de când n-o mai văzuse. Se bucura s-o întâlnească. Mai ales într-o împrejurare ca aceea. Totul era nou, diferit. Îi plăcea viața simplă, liniștită pe care o ducea ea și faptul că muncea din greu. Însă descoperise mult mai mult decât atât: familia ei din Boston, fratele „nebun", cum îl alinta ea, rudele pe care le descria amuzant. Dar, mai ales, ceea ce simțea pentru ea. Respect, admirație. Și mai mult decât atât: o atracție fizică pe care n-o mai putea nega, indiferent cât de vinovat se simțea.

Bernie ieși din mașină și intră în holul elegant. Întrebă de ea. Recepționerul, care avea o garoafă roșie la butonieră, îi răspunse:

— Doctorița Jones stă la camera patru sute doisprezece.

Luă liftul până la etajul patru, apoi la dreapta, cum i se spusese. De-abia aștepta s-o vadă. Când îi deschise, el simți că i se tăie răsuflarea. Era îmbrăcată într-o rochie de seară din satin albastru, care se asorta perfect cu ochii ei. Avea un colier cu safire și cercei asortați. Bijuteriile fuseseră ale bunicii ei, însă nu ele l-au impresionat. S-au îmbrățișat, însă n-au avut timp să-și spună prea multe pentru că fratele ei năvăli, cântând un cântec deocheat și arătând exact cum i-l descrisese Meg. Samuel Jones era blond, frumos, elegant, cu trăsături delicate, miniaturale, cu excepția gurii, a glasului și a simțului umorului. Îi strânse cu putere mâna lui Bernie și-l avertiză să nu mănânce niciodată ceva gătit de sora lui. Îi turnă lui Bernie un whisky în timp ce-l sfătuia nici să nu danseze cu ea vreodată. O clipă mai târziu apăru și cumnata ei, cu părul roșu ca focul, îmbrăcată într-o rochie verde de satin, având un colier de smaralde mari la gât. Când erai lângă ei, parcă erai prins într-un vârtej și de-abia atunci când au rămas singuri în limuzină, în drum spre biserică, el a putut s-o privească pe îndelete.

— Arăți splendid, Megan.

— Și tu.

Costumul de seară îi venea de minune.

El se hotărî să-i spună ceea ce simțea.

— Mi-a fost tare dor de tine. Îmi doream tot timpul să fiu la Napa, să-ți pot vorbi, să mergem la plimbare... sau să mâncăm un hamburger

la *Olive Oyl*.

— Și să renunți la grandoarea de aici? îl necăji ea zâmbindu-i.

— Cred că preferi viața simplă, din Napa Valley. Ai avut dreptate să pleci din Boston.

Aproape că-i părea rău că venise la New York. Nu-l mai atrăgea ca altădată. Își dorea să se întoarcă în California unde vremea era blândă iar oamenii erau politicoși, unde știa că o va găsi pe Meg în blugi și halatul alb, apretat.

Ea îl înțelegea perfect și de-abia aștepta să se întoarcă înapoi. Urma să petreacă revelionul la Napa. Era de gardă în locul lui Patrick, care îi ținuse locul de Crăciun. Ajunseseră amândoi la concluzia că aveau nevoie de un alt treilea medic.

Au intrat ținându-se de mână în biserica Saint James. Ea nu arătase nicicând mai drăguță, iar el era mândru să fie cu ea. După ceremonie, a făcut cunoștință cu verii ei și a stat de vorbă cu fratele ei și cu soția lui pe care i-a plăcut foarte mult. Se trezi gândindu-se cât de diferită era ea de Liz. Avea o familie care o iubea mult și de care era foarte legată, spre deosebire de biata Liz care fusese întotdeauna singură pe lume.

A dansat cu cumnata lui Meg și, ce era mai important, a dansat cu Meg. Până la două dimineața, când au plecat la barul *Bemelmans* unde au rămas până la patru și jumătate povestindu-și, amintindu-și, cunoscându-se mai bine. Se făcuse aproape șase dimineața când s-a întors acasă în Scarsdale, iar a doua zi au luat masa de prânz împreună. Bernie avusese o ședință care durase toată dimineața și era obosit după noaptea trecută, însă se simțea fericit. Ea era foarte drăguță, îmbrăcată într-o rochie roșie de lână. S-au întâlnit din întâmplare cu fratele ei, care era mahmur. Așa că, au luat masa toți patru iar când el și Marie-Ange au urcat în cameră au rămas în sfârșit singuri. Amândoi de-abia așteptau să se întoarcă în Napa Valley.

— De ce nu-ți deschizi un magazin acolo, Bernie?

Ochii îi străluceau, se vedea cât de tare o încânta ideea.

— Cum aș putea, Meg? Este un proiect care îți ia foarte mult timp.

— Însă tu îi cunoști pe oamenii care te pot ajuta. Ai putea să-l conduci și de la San Francisco sau chiar de la New York, odată ce l-ai pus pe picioare.

El dădu din cap zâmbind. Ea nu înțelegea cât de multă muncă era necesară.

— Nu cred.

— De ce nu încerci măcar?

— Am să mă mai gândesc.

Îl interesau însă mai mult planurile lor pentru Anul Nou. Hotărâseră să-l petreacă împreună, chiar dată ea era de gardă. El îi promisese să vină la Oakville pe 30 decembrie, de îndată ce își va fi

terminat ședințele. După prânz, ea și-a făcut bagajele și s-a reîntors la Boston. El s-a întâlnit cu Paul Berman și și-a mai petrecut două zile împreună cu părinții și copiii lui. Două zile mai târziu, era în avionul de San Francisco, nerăbdător s-o revadă pe Megan. Când a ajuns și-a dat seama cât de goală era casa lui, ca și viața și inima lui. Nu era sigur dacă îi era dor de Megan sau de Liz și se simțea vinovat. La unsprezece noaptea telefonul sună. Era Megan, iar el era foarte fericit că-i aude vocea.

— Te simți bine, Bernie? îl întreba foarte des asta, iar el se simți înduioșat.

— Acum, da.

Era sincer cu ea. Casa e atât de goală fără Jane și Alex.

Ea îi povesti despre cazurile pe care le avusese în ultimul timp, făcându-l să-și amintească de tatăl lui. Și pomeni din nou de magazin. Insista că are o prietenă care ar fi putut să se ocupe de el.

— O cheamă Philippa Winterturn. O să-ți placă. Era plină de entuziasm.

— Doamne, Meg ce nume are!

— Știu, însă i se potrivește de minune. Are ochii verzi și mai mult stil decât oricine altcineva. N-am întâlnit întâmplător astăzi. A lucrat la *Women's Wear* și la *Bendel's*. E fantastică, iar acum e liberă. Dacă vrei, vă fac cunoștință.

Ea voia ca el să deschidă acel magazin. Știa cât de tare îl va încânta ideea.

— Bine, bine, am să mă mai gândesc.

Era preocupat de alte lucruri acum, dintre care pe primul loc era Anul Nou. Au hotărât să ia cina împreună, la el acasă. Ea avea să cumpere tot ce era nevoie și urmau să pregătească masa împreună. Cu puțin noroc, nu o va chema nimeni până la ora douăsprezece. Când a închis, a rămas uitându-se la dulapul lui Liz. Însă de data asta nu i-a mai deschis ușa. Nu voia să se mai apropie de el. O părăsea încet, încet. Trebuia să o facă. Indiferent cât de greu îi era.

Capitolul 41

A ajuns la Napa la ora șase și s-a oprit pe acasă să se schimbe. Voia să scape de hainele de oraș, să îmbrace ceva confortabil. A plecat într-un suflet să o ia de la cabinet, cu inima tresărindu-i de nerăbdare. Ea i-a deschis ușa și fără să se mai stea pe gânduri, el a luat-o în brațe.

— Puțină decență, vă rog, doamnă doctor, o necăji partenerul ei.

Observase că Megan era foarte fericită în ultimul timp, iar acum știa și de ce. Bănuia că se întâlniseră și la New York, cu toate că ea nu-i povestise niciodată.

Au plecat toți trei de la cabinet. Bernie încărcă alimentele în mașină iar ei îi povesti despre ce făcuse în timpul zilei. El glumi cu ea spunându-i că nu era prea ocupată. Văzuse într-o singură zi patruzeci și unu de pacienți.

Ajunși acasă au făcut friptură și salată *Caesar*. Chiar când terminau de mâncat, pager-ul începu să sune iar ea se uită spre Bernie, cerându-și scuze din priviri.

— Îmi pare rău, știam eu că o să se întâmple așa.

— Și eu. Nu-ți face probleme, doar sunt prietenul tău.

Ea se întoarse de la telefon câteva minute mai târziu.

— Unul din pacienții mei, un adolescent, s-a îmbătat și s-a încuiat în baie.

Se așeză cu un oftat și îi zâmbi, mulțumindu-i astfel pentru cana de cafea pe care el i-o întinsese.

— De ce n-au chemat pompierii?

— I-au chemat, însă el a leșinat și s-a lovit la cap, iar părinții lui vor să se asigure că n-a pățit nimic. Au impresia că și-a fracturat nasul.

— O, Doamne, îi zâmbi. Ce-ai zice să mă iei drept șofer astă-seară?

Nu voia s-o lase să conducă în noaptea de Anul Nou.

— Mi-ar plăcea, Bernie.

— Termină-ți cafeaua. Până atunci, strâng eu masa.

Au plecat câteva minute mai târziu cu BMW-ul lui.

— Ce plăcut e aici, murmură ea fericită.

Au ascultat muzică tot drumul. Toate aveau un aer festiv, chiar dacă ea era nevoită să lucreze.

— Doctor Jones... Doctor Jones... Sunteți așteptată la urgență.

Odată ajunși la spital, Bernie se așeză pe un scaun și-și luă un vraf de reviste pe genunchi. Ea îi promisese să se întoarcă cât de curând. O

făcu o jumătate de oră mai târziu.

— Gata?

Ea dădu din cap și-și scoase halatul.

— A fost ușor. Nici nu-și fracturase nasul, nici nu se lovise prea tare. Și-a făcut însă un cucui și se va simți groaznic mâine dimineață. Băuse deja o sticlă întreagă de rom până să-l găsească părinții lui.

— Am făcut și eu odată așa ceva. Eram în liceu. Rom și tequila. Când m-am trezit, am crezut că sufăr de o tumoare a creierului.

Ea izbucni în râs.

— Și mie mi s-a întâmplat la fel. Cu *Margarita,* la *Harvard.* Cineva a dat o petrecere în stil mexican și la un moment dat mi-am dat seama că nu mă mai pot ține pe picioare. Se pare că am făcut de toate numai că n-am ieșit în stradă dezbrăcată. Câteodată mă simt de parcă aș avea o sută de ani, amintindu-mi de ce făceam atunci.

Când au ajuns din nou acasă, el a aprins focul în șemineu, din camera de zi, iar ea a pus de cafea. Era un mod ciudat de a-ți petrece noaptea Anului Nou, însă erau amândoi fericiți.

— Mă bucur că ai venit, Bernie. Simțeam nevoia să te văd.

— Și eu. Eram al naibii de singur în casa de la oraș. Îmi pare bine că îmi petrec Anul Nou aici. Cu cineva la care țin foarte mult.

Era prevăzător în privința cuvintelor pe care le folosea, iar ea îl înțelese.

— Mă gândisem să rămân aici toată săptămâna, cât sunt copiii plecați.

— Minunat.

Ea părea entuziasmată, însă pager-ul sună din nou. De data asta însă era vorba de un copil de cinci ani care avea febră, iar ea n-a trebuit să mai plece nicăieri. A dat instrucțiuni prin telefon și le-a spus părinților că-i așteptă a doua zi de dimineață la cabinetul ei.

— Cum reziști așa? Trebuie să fie epuizant.

Însă știa cât de mult și iubea ea meseria.

— Te sacrifici pentru alții, Megan.

Într-un fel era căsătorită cu profesia ei. Și, în timp ce o privea, ceva straniu se întâmplă. Ca și cum ar fi făcut cel mai natural lucru din lume, o luă în brațe și o sărută îndelung.

— Bernie?...

Nu știa prea bine ce urma sau de ce. Era sigură de un singur lucru: că îl iubea.

— Ar trebui să-ți spun că-mi pare rău?

O privi în ochi cu tandrețe și o sărută din nou, fără să mai aștepte ca ea să-i răspundă.

— De ce să-ți pară rău?

Se simțea ametită; el o luă din nou în brațe și o strânse la pieptul lui. Nu se mai putea opri. O dorea de prea mult timp. Deodată se trase

de lângă ea și se ridică, stânjenit că ea îi vedea umflătura din pantaloni.

— Îmi pare rău, Meg.

Respiră adânc și se îndreptă spre fereastră, încercând să-și amintească de Liz. Însă nu reuși și intră în panică. Se întoarse spre Meg cu privirea unui copil pierdut. Ea venise lângă el.

— Nu-i nimic, Bernie. Nu-i nimic...

El o luă din nou în brațe și o ținu strâns dorind să-i simtă căldura trupului.

— Nu știu ce altceva mai simt, Meg... Știu numai că te iubesc.

— Și eu te iubesc... Și sunt prietena ta...

El știa că era adevărat. Începu să o mângâie pe sâni, pe abdomenul plat. Îi desfăcu fermoarul blugilor și începu să o mângâie cu blândețe. Ea închise ochii, gemând ușor în timp ce el o purta în brațe spre canapea. Au rămas acolo, în fața focului, descoperindu-și unul altuia trupul. Ea avea pielea albă, delicată, sâni mici și tari. S-au dezbrăcat de restul de haine sărutându-se cu patimă. El o pătrunse strigând de dorință, iar ea se agăță de el, simțind cum se înalță amândoi spre cer, revenind înapoi pe pământ. Au rămas tăcuți câtva timp, cu ochii închiși. El o mângâia, iar ea se gândea cât de mult îl iubea.

— Îți mulțumesc, îi șopti el.

Știa cât de mult îi dăruise, și ce nevoie disperată avea de ea. De dragostea, de căldura și de ajutorul ei.

— Nu spune asta... Te iubesc...

El deschise ochii și o privi.

— Nu credeam că voi mai spune asta vreodată. Te iubesc.

Se simțea ușurat, împăcat, în siguranță. Era cu ea. Meg îi zâmbi și îl strânse în brațe ca pe un copil. El adormi.

Capitolul 42

Erau amândoi înțepeniți când s-au trezit a doua zi. Lui Megan îi era frig. Însă erau amândoi fericiți. Venise Anul Nou, iar Bernie o necăji întrebând-o cum a petrecut.

El a pus de cafea, iar ea, găsindu-i un halat vechi, l-a îmbrăcat și l-a urmat în bucătărie. Părul îi era ciufulit și era frumoasă așa cum stătea, cu coatele pe masă, cu bărbia sprijinită în mâini.

— Ești un bărbat frumos, să știi.

Era cel mai sexy bărbat cu care se culcase ea vreodată. Și nu simțise pentru nimeni ce simțise pentru el. Știa însă că e în pericol să-și frângă inima. El nu-și revenise încă după moartea soției lui și urma să se mute la New York peste câteva luni. I-o spusese chiar el.

— La ce te gândești? Pari teribil de serioasă, fată frumoasă.

— Mă gândeam la cât de rău o să-mi pară când te vei întoarce la New York.

Voia să fie sinceră cu el. Trebuia să fie. De-a lungul anilor, supraviețuise tuturor tragediilor, însă rănile nu se vindecaseră în întregime.

— Ce ciudat. Nu-mi mai doresc atât de tare să mă întorc acolo. Hai să nu ne mai gândim la asta.

— Oricum va fi dureros.

Îi zâmbi.

— Însă îmi imaginez că merită.

El ar fi făcut orice pentru ea. Era surprinsă să constate cât de mult o iubea.

— M-am gândit că ești minunat chiar din noaptea în care ai venit la spital cu Alex. I-am spus chiar și asistentei... Însă credeam că ești însurat. Și mi-am ținut singură o predică, în drum spre casă, despre faptul că nu am voie să mă încurc cu vreunul din pacienții mei. Serios!

— Ce mai predică! Nu ți-a fost de prea mare folos aseară.

Ea roși iar el se așeză lângă ea, dorind-o din nou, pentru totdeauna. Îi desfăcu ușor halatul; acesta căzu pe podea în timp ce el o ducea în camera lui. Au făcut dragoste în patul lui, de data asta. Ea a făcut apoi un duș, insistând că trebuia să se îmbrace și să-și vadă pacienții internați în spital, împreună cu Patrick.

— Vin și eu cu tine.

— Chiar vrei?

Îi plăcea să-l aibă lângă ea, să-și împartă viața cu el. Era însă foarte periculos. Mai devreme sau mai târziu el va fi nevoit să o părăsească.

— Nu pot sta departe de tine, Meg.

O pierduse o dată pe femeia pe care o iubise și nu mai putea suporta gândul că o putea pierde și pe ea.

— Bine.

Au fost nedespărțiți întregul weekend, au mâncat și au dormit împreună, s-au plimbat și au râs, au făcut dragoste de trei, patru ori de zi. El era un bărbat înfometat de dragoste, de sex și de afecțiune și nu se mai sătura de ea. Întreaga săptămână care a urmat el pleca devreme de la birou și venea să o ia de la cabinet, aducându-i cadouri. Se simțea ca în primele zile cu Liz, dar totul era diferit acum. Știau amândoi că nu va dura. Într-o bună zi el va trebui să se întoarcă la New York și totul se va sfârși.

În ultima lor noapte împreună, înaintea întoarcerii copiilor, el a deschis o sticlă de șampanie *Louis Roederer,* iar ea a pregătit masa. Patrick era de gardă iar ei și-au petrecut seara unul în brațele celuilalt.

— Nu pot să te părăsesc.

Fuseseră împreună zece zile, iar acum se simțea nefericit. Lucrurile nu vor mai fi la fel când vor veni copiii acasă. Mai ales Jane. Era mare deja și nu mai putea fi păcălită, iar ei nu mai puteau dormi împreună. Ar fi putut să meargă undeva sau să rămână la ea acasă peste noapte și să se întoarcă dimineața la șase, înainte de a se trezi copiii.

— O să-mi lipsești tare mult, Meg.

— Dar nu plec nicăieri. Voi fi aici. Te voi aștepta.

Îl iubea profund, mai mult decât îi putea spune. Nu avea nici un drept să se agațe de el; își jurase chiar să n-o facă.

— Ne vedem în weekend, dragostea mea.

Dar totul se schimbase. O știau amândoi. El îi promisese să o sune seara, după ce se culcau copiii. Însă în timp ce stătea să-i aștepte la aeroport, se simțea ca și cum ar fi pierdut pe cineva drag. Ar fi vrut să se întoarcă la ea.

Când s-au întors acasă, el a avut o revelație. Căuta ceva. O cutie cu fotografii vechi cu bunicul și bunica. Jane voia să le facă un album pe care să-l dăruiască, iar el deschise dulapul lui Liz. I se păru că ea era acolo și că îi reproșa ceea ce făcuse cu Megan. Se simțea de parcă ar fi trădat-o, așa că trânti ușa și ieși din cameră fără să mai caute fotografiile. Nu mai putea privi în acel dulap.

— Nu le-am găsit.

Pălise. Ce făcuse oare? Ce-i făcuse lui Liz? O uitase? Păcătuise. Și era sigur că Dumnezeu îl va pedepsi.

— Știu sigur că ai fotografiile acelea, insistă Jane. Așa mi-a spus bunica.

— Nu le mai am, strigă el. Nu știe ce vorbește.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Nimic.

— Ba s-a întâmplat ceva. Nu te simți bine?

El se întoarse spre ea, cu ochii în lacrimi. Ea îl privi înspăimântată și se aruncă în brațele lui.

— Îmi pare rău, draga mea. Mi-a fost atât de dor de voi.

Nu era sigur dacă îi cerea scuze lui Jane sau lui Liz. După ce s-au culcat copiii a sunat-o pe Megan. Își dorea să poată fi cu ea.

— Te simți bine, iubitule?

Avea o voce stranie, știuse că se va întâmpla așa. Că se va simți vinovat.

— Da.

Însă nu părea deloc așa.

— Poți să-mi spui ce ți s-a întâmplat?

Îl cunoștea deja prea bine.

— Parcă ai fi mama.

— Oh, oh...

Ea zâmbi însă nu insistă.

— Bine, bine.

Se hotărâse să-i spună totul.

— Mă simt cumplit de vinovat. Am deschis astăzi dulapul lui Liz și mi s-a părut că ea e încă aici...

Nu știa ce altceva să mai spună, însă Megan înțelesese.

— Hainele ei mai sunt încă acolo?

— Da...

Se simțea stânjenit.

— Cred că...

— Nu trebuie să te scuzi, Bernie. A făcut parte din viața ta.

Era prima persoană care spunea asta, iar el simți că o iubește și mai mult.

— Te iubesc. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de mult timp. Sper să nu te înnebunesc.

— O faci. Însă nu așa cum crezi tu.

Roși.

— Ci într-un mod plăcut.

El zâmbi. Se simțea din nou norocos.

— Ce facem în weekend?

Își făcuseră un plan. El urma să-și petreacă noaptea de vineri la ea și să revină acasă în zori. Așa au făcut. Și sâmbăta la fel. Iar miercurea viitoare i-a spus lui Jane că trebuia să plece la Los Angeles pentru afaceri. Săptămâna următoare a lipsit două nopți. Numai Nanny Pip știa adevărul. Nu-i spusese cu cine era. Îi dăduse numai numărul, spunându-i stânjenit să-l folosească numai în caz de urgență, dacă se întâmpla ceva cu copiii. Ea nu scosese nici un cuvânt și nu păruse

deloc șocată. Totul i se părea normal. El bănuia că ea știa despre cine era vorba.

În weekend-uri mergeau la Napa iar Megan trecea din când în când pe la ei. O învățăpe Jane să-i facă un adăpost unei păsări care căzuse din cuibul ei și îl luă pe Alex cu ea la plimbare. Jane începuse să-și revină.

— Cum se face că o placi atât de mult, tati? îl întrebă ea într-o zi în timp ce strângeau amândoi masa.

— Pentru că este o femeie drăguță, inteligentă și bună. O astfel de persoană este foarte greu de găsit.

El însă găsise. Chiar de două ori. Era un bărbat norocos.

— O iubești?

El își ținu răsuflarea, nesigur de răspuns. Voia să fie sincer cu ea.

— Poate.

— Sigur? La fel de mult cât o iubeai pe mami?

Părea șocată, furioasă.

— Nu, nu încă. Nu ne cunoaștem de prea mult timp.

Jane dădu din cap. Vorbea serios. Însă ea n-o mai ura pe Megan. Se purta frumos cu ei, iar când Bernie a trebuit să plece în Europa, în aprilie, Jane a întrebat-o dacă ar vrea să-i primească la ea în weekend. Ea acceptă.

— Chiar vrei să vină la tine? Aș putea să o trimit și pe Nanny cu ei.

— Ar fi minunat.

Casa ei era mică, însă ea putea dormi pe canapea, așa că Nanny s-a instalat în camera ei, iar cei doi copii în birou. Bernie s-a întors acasă chiar în ziua în care Alexander împlinea trei ani. L-au sărbătorit cu toții, apoi au ieșit la plimbare numai ei doi.

— S-a întâmplat ceva la New York?

Îl privea îngrijorată.

— Ești foarte tăcut.

— Se pare că Berman mi-a găsit un înlocuitor. Ce să fac, Meg? Nu vreau să te părăsesc.

Îi fusese cumplit de dor de ea cât fusese în Europa.

— Mult mai mult decât și-ar fi închipuit.

— Vom vedea atunci când va fi cazul.

În noaptea aceea au făcut dragoste ca și cum n-ar mai fi existat o a doua zi. Două săptămâni mai târziu, el veni special la ea să-i spună ultimele noutăți. Presupusul lui înlocuitor refuzase postul. Semnase un nou contract cu magazinul la care lucrase înainte. Era salvat. Adusese cu el o sticlă de șampanie și au ieșit seara la *Auberge du Soleil* să sărbătorească evenimentul. S-au simțit minunat. El trebuia să fie înapoi a doua zi de dimineață la opt, însă ea insistă că voia să-i arate ceva. Îl conduse la o căsuță frumoasă, situată între vii, chiar la autostradă.

— E foarte frumoasă. A cui este?

O privea admirativ iar ea îi zâmbi.

— A aparținut bătrânei doamne Moses. A murit când tu erai în Europa. Avea nouăzeci și unu de ani iar casa este în perfectă stare.

— O cumperi?

— Nu. Am o idee mai bună.

— Care?

Se uita la ceas. Trebuia să plece neapărat la ședință.

— Ce-ai zice să-ți deschizi magazinul aici?

— Oh, Meg, nu pot.

— De ce nu? Lasă-mă măcar să ți-o prezint pe Phillippa.

— Draga mea...

Nu voia să o dezamăgească.

— N-am nevoie numai de cineva care să-l conducă. Am nevoie de un arhitect, de...

— De mai ce? Tu le știi pe toate. Iar arhitecți sunt o mulțime. Haide Bernie, măcar gândește-te la asta.

— Bine. Acum trebuie să plec. Mă întorc sâmbătă.

Mai erau două zile până atunci. Viața lor se învârtea parcă în jurul zilelor petrecute împreună.

— Iei masa cu Phillippa?

— Bine, bine.

Râse și o ciupi de fund. Apoi urcă în mașină și îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărta. Ea spera să reușească. Știa că el își dorea foarte mult asta. Și voia să-l ajute să-și împlinească visul. Și poate, cu puțin noroc... va rămâne în California.

Capitolul 43

Phillippa Winterturn avea cel mai ciudat nume și cea mai frumoasă față pe care le văzuse el vreodată. Avea aproape cincizeci de ani, era grizonată și era expertă în meseria ei. Condusese un magazin la Palm Beach, un lanț de magazine în Long Island, lucrase la *Women's Wear Daily* și la *Vogue.* Crease chiar și îmbrăcăminte pentru copii.

Megan îi asculta discutând. Nici măcar nu le-a păsat că ea a trebuit să se întoarcă la cabinet, să pună o mână în ghips. Când s-a întors ei încă mai stăteau de vorbă. La sfârșitul mesei, ochii lui Bernie străluceau, Phillippa știa exact ce voia să facă și de-abia aștepta. Nu avea banii necesari, însă Bernie era sigur că se va descurca cu un împrumut de la bancă și un mic ajutor din partea părinților lui. Însă trebuia totuși să se reîntoarcă la New York, mai devreme sau mai târziu.

Când l-a sunat Paul, Bernie părea distant și distras. Era din nou chinuit de amintiri. Liz îi revenea adesea în minte. Bernie și-a petrecut întreaga vară în magazinul din San Francisco. Însă era numai cu trupul acolo. Inima și mintea lui erau în altă parte. În Napa, cu Megan, la casa pe care își dorea s-o cumpere, la magazinul pe care-și dorea să-l deschidă. Megan simțea că se întâmpla ceva cu el. Era calmă și tăcută, nu-i punea întrebări. Era o femeie remarcabilă. Însă acum Bernie începuse să-și facă gânduri și în privința lor.

Trăiau împreună de șapte luni și, mai devreme sau mai târziu, trebuiau să înfrunte realitatea. Îi plăcea să fie cu Megan, să facă cu ea plimbări lungi, să vorbească până târziu în noapte și chiar să o însoțească la spital când era chemată la vreo urgență. Se purta minunat cu copiii lui. Alexander era înnebunit după ea, ca și Jane și Nanny Pippin. Părea să fie perechea lui ideală... Însă își amintea mereu de Liz. Încerca să nu le compare; erau două femei complet diferite. Când Jane încerca s-o facă, Megan o oprea întotdeauna spunându-i: „Mămica ta a fost o femeie foarte foarte specială”, iar fetița se simțea dintr-odată mai bine. Îi cunoștea foarte bine pe copii, ca și pe Bernie. Lui nici nu-i mai plăcea să locuiască în oraș; ceva din casă îl deprima. Nu-și mai aducea aminte de lucrurile frumoase, ci numai de boala lui Liz, de moartea ei. Îi venea greu să se mai gândească la ea.

În august, părinții lui au venit în vizită. Bernie și copiii locuiau la

Napa pe durata verii, în aceeași casă pe care o închiriaseră și anul trecut. Bunicii au luat-o pe Jane într-o excursie, iar când s-au întors Bernie le-a făcut cunoștință cu Megan. Mama lui o privi cercetătoare, însă nu găsi nici un motiv de dezaprobare. Chiar o plăcu.

— Deci tu ești doctorița?

O spusese aproape cu mândrie. Au plecat la plimbare prin oraș numai ei trei, pentru că Bernie era la serviciu. Lou nu putea rămâne decât câteva zile pentru că trebuia să plece la San Diego, la un congres medical. Însă Ruth rămase în Napa cu copiii. Era însă foarte îngrijorată pentru fiul ei. Simțea că, în ciuda relației cu Megan, el încă o mai plângea pe Liz. Au discutat despre asta într-una din zile pe când luau masa împreună la *Saint George*. Ruth simțea că poate discuta deschis cu această femeie pe care o plăcuse foarte mult.

— Nu mai este cel de altădată.

O spusese cu tristețe, ca și cum s-ar fi întrebat dacă își va reveni vreodată. În unele privințe, era chiar mai bine. Devenise mai sensibil, se maturizase, pierduse bucuria de a trăi, odată cu moartea lui Liz.

— Are nevoie de timp, doamnă Fine.

Trecuseră deja doi ani, iar el de-abia acum începea să se vindece. Iar acum avea de luat câteva hotărâri importante, dureroase chiar. Megan sau Liz, San Francisco sau New York, magazinul lui sau *Wolff's?* Se simțea hărțuit iar Megan îl înțelegea.

— E foarte tăcut.

— Trece printr-o perioadă grea. Cred că încearcă să se hotărască dacă e bine sau nu să uite.

— Ce să uite?

— Iluzia că ea va reveni vreodată. Ca și Jane, respingându-mă pe mine are senzația că Liz se va mai întoarce.

— Dar asta nu le poate face bine nici unuia dintre ei.

— Este o reacție normală.

Nu-i mai povesti despre visul lui Bernie de a-și deschide un magazin în Napa Valley.

— Bernie este pe punctul de a lua câteva decizii foarte importante. Se va simți mai bine atunci când se va hotărî.

— Sper.

N-o întrebă dacă una dintre ele era legată de căsătoria lor. Au stat de vorbă mult timp, iar Ruth se simțea mult mai bine când Megan a condus-o acasă.

— Îmi place fata asta, îi spuse ea lui Bernie în aceeași seară. Este inteligentă, sensibilă și blândă. Și te iubește.

Pentru prima oară în viața lui, văzu că îi era teamă să nu-l supere. Îi zâmbi.

— E o femeie minunată.

— Și ce-ai de gând să faci?

Își privi mama în ochi apoi oftă.

— Ea nu se poate muta la New York, mamă. Iar *Wolff's* nu mă vor ține aici o veșnicie.

— Dar nu te poți căsători cu magazinul, Bernard.

— M-am gândit și eu la asta.

— Și?

El oftă din nou.

— Îi datorez foarte multe lui Paul Berman.

— Nu într-atât încât să renunți la fericirea ta sau a copiilor tăi. Din punctul meu de vedere, el îți este dator. Ai făcut atâtea pentru acest magazin.

— Nu e chiar atât de simplu, mamă.

— Ar trebui să fie, dragul meu. Ar trebui să te mai gândești.

— Bine.

Îi zâmbi și o sărută pe obraz șoptindu-i:

— Îți mulțumesc.

Trei zile mai târziu plecă la San Diego să se întâlnească cu Lou. Lui Bernie îi păru rău văzând-o că pleacă. Chiar și lui Megan îi lipsea.

— E o femeie minunată, Bernie.

El îi zâmbi femeii de care era atât de îndrăgostit.

— Și ea a spus același lucru despre tine, Meg.

— O respect. Te iubește foarte mult.

El era fericit să știe că se plăceau. Și se simțea bine alături de ea. Nu era niciodată obosită de compania lui, petreceau ore întregi împreună, ori de câte ori puteau, stând de vorbă și făcând dragoste.

— Mă simt de parcă nu te-aș fi văzut de săptămâni întregi, îi șopti el.

O dorea; atingerea pielii ei îl înfiora. Au făcut dragoste îndelung. Au fost întrerupți de telefonul care sună. Ea era de gardă; îi ținea locul lui Patrick. Ea se trase de lângă el cu părere de rău și încercă să se ridice din pat.

— Iubitule, trebuie...

— Numai de data asta... Dacă nu te găsesc pe tine, or să sune la Patrick.

— Și dacă nu dau de el?

Îl iubea, însă era foarte conștiincioasă.

— Aici doctor Jones.

Își recăpătase vocea de profesionistă.

— Unde?... De cât timp?... Cât de des?... Băgați-o la reanimare și găsiți repede un anestezist. Unul bun. Vin imediat.

Închise telefonul și se întoarse spre el. Trebuia să-i spună.

— Ce s-a întâmplat?

— Dragul meu... Bernie...

Începu să plângă iar el își dădu seama pe loc că se întâmplase ceva

rău cuiva apropiat iui.

— E vorba de Jane. Se plimba cu bicicleta și a fost lovită de o mașină.

În timp ce vorbea se îmbrăca. El o privea ca și cum n-ar fi înțeles-o. Nu-i venea să creadă. Dumnezeu nu-l putea lovi a doua oară. Nu putea fi atât de nedrept.

— Ce s-a întâmplat? La naiba, Megan, spune-mi!

— Nu știu încă. S-a lovit la cap. Medicul chirurg e pe drum. Are o mână și un picior rupte și un șold zdrobit. Și s-ar părea că are și ceva la coloană. Nu sunt siguri încă.

— Oh, Doamne...

Își acoperi fața cu mâinile, însă ea îi întinse blugii și alergă să-i aducă pantofii.

— Nu trebuie să te lași înfrânt. Trebuie să ajungem la ea cât mai repede. Poate că nu e chiar atât de grav.

Era groaznic. S-ar fi putut ca Jane să nu mai poată merge niciodată. Iar dacă-i fusese afectat creierul, era un dezastru.

— Sau poate că e chiar mai rău, nu-i așa? Ar putea să moară sau să rămână infirmă pentru tot restul vieții.

— Nu.

Îl împingea spre ușă.

— Nu pot să cred una ca asta... Haide...

În timp ce ea conducea, el rămăsese cu privirea ațintită înainte.

— Bernie, vorbește.

— Știi de ce s-a întâmplat asta?

Arăta de parcă Jane ar fi murit deja.

— De ce?

Depășise nouăzeci de mile la oră. Infirmiera de la reanimare îi comunicase tensiunea fetei. Era cât pe-aci să moară.

— Pentru că noi doi eram în pat unul lângă celălalt. Mă pedepsește Dumnezeu.

Ea simți că nu-și mai poate stăpâni plânsul și apăsă și mai tare pe accelerație.

— Făceam dragoste. Dumnezeu nu te poate pedepsi pentru asta.

— Ba da. Nu trebuia s-o trădez pe Liz...

Începuse să suspine iar ea îi vorbi tot drumul până la spital, încercând să-l scoată din starea de șoc în care intrase. Când au ajuns în parcare, ea l-a avertizat:

— De îndată ce oprim, eu voi ieși în fugă din mașină. Tu parchează-o și vino înăuntru. Am să-ți spun ce este cu Jane de îndată ce voi afla. Roagă-te pentru ea, Bernie. Roagă-te. Te iubesc.

Când se întoarse, douăzeci de minute mai târziu, era îmbrăcată într-un halat verde chirurgical, avea mănuși și o bucată de tifon în dreptul gurii.

— Medicul ortoped se ocupă acum de ea. Și trebuie să sosească cu elicopterul doi chirurgi pediatri.

Ea îi chemase, de la San Francisco.

— Nu va rezista, nu-i așa, Meg?

Îi telefonase lui Nanny, însă suspina atât de tare încât aceasta nu putuse să înțeleagă nimic. Îl sfătuise să încerce să se adune și-i spusese că așteaptă telefonul lui. Nu voia să-l sperie pe Alexander, aducându-l la spital.

— Ba da. Și dacă suntem foarte, foarte norocoși, Jane va merge din nou.

Elicopterele aterizară douăzeci și minute mai târziu iar cei doi chirurgi intrară grăbiți în sala de operație. Totul era pregătit iar Megan îi asistă. Sosise și un neurochirurg, pentru orice eventualitate, însă lovitura de la cap nu era atât de gravă precum crezuseră inițial. Problemă mare o constituia coloana vertebrală.

Operația a durat patru ore, iar Bernie era în pragul isteriei când Megan ieși din sală.

— Se va face bine, dragul meu... Se va face bine...

O zi mai târziu, știau cu siguranță că ea va putea să meargă din nou. Avea nevoie de timp și de un tratament complicat, însă avea să meargă din nou, să se joace și să danseze. Când Jane se trezi, îi zâmbi lui Bernie, apoi privi spre Megan.

— Cum te simți, draga mea? o întrebă Meg cu blândețe.

— Mă doare, se plânse ea.

— O să-ți treacă.

Megan și Bernie au sunat-o pe Ruth și i-au spus cele întâmplate. Erau îngroziți. Însă Megan i-a dat lui Lou toate detaliile iar acesta se simți ușurat.

— A fost foarte norocoasă. Se pare că ai făcut ceea ce trebuia.

— Mulțumesc.

Complimentul lui valora foarte mult pentru ea. Apoi au plecat amândoi să mănânce câte un hamburger și să facă planurile pentru următoarele luni. Jane urma să rămână în spital cel puțin șase săptămâni, apoi va umbla câteva luni într-un cărucior cu rotile. Nu putea urca treptele din casa lor din San Francisco, așa că trebuiau să rămână la Napa. Lui nu-i displăcu ideea, însă din cu totul alte motive.

— Trebuie să-ți cer iertare, Megan. Mă simt atât de vinovat... N- am avut dreptate.

— Nu-i nimic, îi șopti ea.

Înțelegea.

— Câteodată mă simt vinovat că te iubesc atât de mult... Ca și cum n-ar trebui să fac asta... Ca și cum ar trebui să-i fiu încă credincios ei. Însă ea nu mai este... Iar eu pe tine te iubesc.

— Știu. Și știu că te simți vinovat. Nu trebuie. Într-o zi îți vei da

seama că totul a trecut.

Își dădu seama deodată că așa se și întâmplase. Nu se mai simțea vinovat pentru că o iubea pe Megan. Indiferent de cât de mult timp aveau să mai rămână lucrurile lui Liz în dulap. Ea nu mai era.

Capitolul 44

Poliția a cercetat accidentul. Femeii care conducea mașina i s-a făcut chiar și un test al sângelui. Însă nu se punea problema excesului de alcool. Vina era a lui Jane. Ea era încă în spital, revenindu-și după operație.

— De ce nu ne întoarcem la San Francisco?

Era dezamăgită că nu se mai ducea la școală și că nu se mai putea întâlni cu prietenii ei.

— Pentru că nu poți urca treptele, draga mea. Și nici Nanny nu se poate descurca cu căruciorul pe scări. Dacă rămânem aici, măcar poți ieși afară.

— Vine și bunica Ruth?

— Dacă vrei...

Megan își petrecea majoritatea orelor libere cu ea. Erau mai apropiate ca niciodată. Jane n-o mai dușmănea, iar Bernie nu se mai simțea vinovat. A doua zi de dimineață primi un telefon de la Paul Berman.

— Felicitări, Bernard.

Urmă o pauză, iar Bernie își ținu respirația.

— Vreau să-ți dau o veste. Trei, de fapt. Ies la pensie peste o lună, iar consiliul te-a ales în locul meu. Și tocmai am angajat-o pe Joan Madison să-ți ia locul la San Francisco. Ajunge acolo peste două săptămâni. Poți să-ți faci bagajele până atunci?

Bernie simți că inima i se oprește în loc. Două săptămâni? Și să-și ia rămas-bun de la Megan? Cum ar fi putut? Iar pe Jane n-o putea scoate din spital câteva luni de-aici încolo. Simți un junghi în inimă. Poate că era în pragul unui atac de cord. Asta ar fi simplificat foarte mult lucrurile. Dar el nu asta voia. Nu căuta o soluție simplă. Știa exact ce își dorea.

— Ar fi trebuit să-ți spun demult, Paul. Și dacă aș fi știut că ai de gând să te retragi, aș fi făcut-o. Nu pot accepta.

— Nu poți?

Paul Berman părea consternat.

— Ce vrei să spui? Te-ai pregătit aproape douăzeci de ani pentru postul ăsta.

— Știu. Dar s-au schimbat foarte multe de când a murit Liz. Nu vreau să părăsesc California.

„Sau pe Megan... sau visul nostru..."

— Ți-a oferit altcineva o slujbă mai bine plătită? *Neiman-Marcus? I. Magnin?*

Nu și-l imagina pe Bernie plecând în altă parte. Dar poate că îi făcuseră o ofertă extraordinară.

— Știi bine că nu ți-aș face una ca asta, Paul. Sunt loial ție și magazinului. Însă vreau să fac ceva în acest oraș. Ceva ce nu pot face în altă parte.

— Nu-mi imaginez ce, pentru numele lui Dumnezeu. New York-ul este inima afacerii noastre.

— Vreau să-mi încep propria afacere, Paul.

— Ce fel de afacere?

— Un magazin. Aici, în Napa Valley.

Se simțea deja liber în timp ce pronunța cuvintele; de parcă tensiunea în care trăise în ultimele luni dispăruse.

— Bineînțeles că nu voi intra în competiție cu voi, însă vreau să fac ceva special.

— Ai început deja?

— Nu. Trebuia să mă decid în privința slujbei de la *Wolff's*.

— De ce nu le faci pe amândouă?

Berman era disperat.

— Deschide-ți un magazin acolo și găsește pe cineva să-l conducă. Iar tu vino aici și ocupă-ți locul pe care-l meriți la *Wolff"s*.

— La asta am visat de ani de zile, Paul, dar acum nu mi se mai pare potrivit. Trebuie să rămân aici. Știu sigur că am luat o hotărâre bună.

— Vei produce un șoc consiliului.

— Îmi pare rău, Paul. Știu că te pun într-o situație delicată.

Zâmbi.

— Se pare că nu te poți retrage încă. Oricum erai prea tânăr să faci o prostie ca asta.

— Corpul meu nu e de acord cu tine. Mai ales în dimineața asta.

— Îmi pare rău, Paul.

Chiar îi părea, însă era și foarte fericit. Rămase în birou mult timp, gândindu-se în liniște. Cea care îl înlocuia urma să vină peste două săptămâni. După toți acești ani petrecuți la *Wolff's* era liber... Liber să-și deschidă propriul magazin. Însă avea altceva de făcut mai întâi.

Casa era cufundată în liniște. El încă se mai aștepta să o găsească acolo, zâmbindu-i pe când ieșea din bucătărie, dându-și părul blond pe spate. Însă ea nu mai era. Totul se terminase. Plecase luându-i cu ea și visurile. Dar venise timpul să viseze din nou, să-și făurească o altă viață. Luă niște cutii mari și le duse în dormitor. Se așeză o clipă pe pat, apoi se ridică brusc. Trebuia să o facă înainte de a-și aminti din nou de ea.

Nici măcar nu a mai scos lucrurile de pe umerașe. Le-a aruncat

grămadă în cutii, laolaltă cu pantofii, puloverele și gențile. A păstrat numai rochia frumoasă cu care mersese la operă și cea de mireasă, gândindu-se că lui Jane îi va face plăcere să le poarte cândva. O oră mai târziu, cărase toate lucrurile în mașină și se reîntorsese în casă pentru ultima oară. Avea de gând s-o vândă. Liz nu mai era și fără ea își pierduse farmecul. Ea dăduse farmec întregii lor vieți. Închise ușor ușa de la dulap. Rămăseseră înăuntru numai cele două rochii. Restul era gol. Ea nu mai avea acum nevoie de haine. Se odihnea în pace în inima lui, unde o va purta întotdeauna. Aruncă o ultimă privire spre casa tăcută și ieși afară, în soare.

Parcă și magazinul arăta altfel acum. Nu mai era al lui. *Wolff's* îi aparținea lui Paul Berman și consiliului de la New York. Știa că îi va fi greu să-i părăsească, însă se simțea pregătit.

Capitolul 45

În ziua aceea Bernie a plecat devreme de la birou. Avea o mulțime de lucruri de făcut. Stabilise o întâlnire cu un agent imobiliar pentru ora șase și a trebuit să conducă nebunește ca să ajungă la timp. Întârziase deja douăzeci de minute, însă agentul îl aștepta încă. Ca și casa pe care i-o arătase Megan cu câteva luni înainte. Îi scăzuse chiar și prețul.

— Veți locui acolo cu familia dumneavoastră?

— Nu chiar.

Trebuia să obțină mai întâi permisul de a utiliza casa în scopuri comerciale și nu avea de gând să intre în amănunte. La ora șapte terminaseră tranzacția. Formă numărul lui Megan, sperând ca ea să fie de gardă și nu Patrick. Ceru cu doctorița Jones, însă vocea de la celălalt capăt al firului îl informă că Meg era în sala de operații, însă i se putea transmite un mesaj prin pager. Trebuia numai să-și dea numele lui, al copilului, vârsta acestuia și problema pe care o avea. S-a recomandat drept Smith, cu un băiețel pe nume George, de nouă ani, care își rupsese mâna.

— Aș putea s-o găsesc la camera de gardă? Băiețelul meu suferă cumplit.

Se simțea mizerabil că trebuia să recurgă la așa ceva, însă o făcea pentru o cauză nobilă. Se grăbi să ajungă la spital.

— Bună. Tocmai așteptam un pacient.

— Pun pariu că știu pe cine.

— N-ai de unde să-l știi. E nou. Nici măcar eu nu l-am întâlnit vreodată.

Bernie se aplecă spre ea și îl șopti la ureche:

— Domnul Smith?

— Da... Cum do...

Roși.

— Bernie! Mă păcălești?

Era prima oară când făcea asta.

— Te referi la micuțul George și la mâna lui ruptă?

— Bernie! îl amenință glumind, cu degetul. Ții minte povestea cu băiețelul care striga „lupul”?

— Nu mai lucrez la *Wolff's*.

— Cum?

Îl privea neîncrezătoare.

— *Cum?*

— Mi-am dat demisia astăzi.

Părea încântat.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Da.

Râse.

— Paul Berman mi-a oferit postul lui. Vrea să iasă la pensie.

— Vorbești serios? De ce n-ai acceptat? Doar pentru asta ai muncit toată viața.

— Așa mi-a spus și el.

Căuta ceva în buzunar, zâmbindu-i strengărește.

— Dar de ce? De ce n-ai...

O privi în ochi.

— I-am spus că-mi deschid propriul magazin la Napa Valley.

— Vorbești serios sau ai înnebunit, Bernie Fine?

— Amândouă. Avem tot timpul să discutăm despre asta. Acum vreau să-ți arăt ceva.

Îl alesese cu multă grijă, i-l întinse. Era frumos ambalat.

— Ce-i asta?

— Un păianjen negru și urât. Ai grijă când deschizi cutia.

Ea îndepărtă cu mâini tremurânde ambalajul, descoperind o cutie îmbrăcată în catifea, având inscripționată emblema unui bijutier renumit.

— Ce-i asta, Bernie?

El se apropie de ea și-i mângâie părul negru, mătăsos, șoptindu-i:

— Acesta, dragostea mea, este începutul unei noi vieți.

Îi deschise cutia, iar ea exclamă surprinsă, văzând smaraldul înconjurat de diamante. Era un inel foarte frumos. N-ar fi vrut să-i cumpere un inel asemănător cu al lui Liz. Începea o nouă viață.

— Te iubesc. Vrei să te măriți cu mine, Meg?

— De ce faci toate astea? Renunți la slujbă... mă ceri în căsătorie... te hotărăști să deschizi un nou magazin. Nu poți lua atâtea hotărâri într-o singură după-amiază. E o nebunie.

— Mă gândesc demult la toate astea. O știi prea bine. A venit momentul să acționez.

— Iar Jane?

— Ce-i cu ea? întrebă Bernie uimit.

— Nu crezi că ar trebui să o întrebăm pe ea mai întâi?

— Trebuie să se familiarizeze cu gândul.

După o discuție de zece minute, Bernie fu de acord că trebuia să poarte o discuție cu Jane. Se temea însă să n-o ia prea repede.

— Bună.

Îi zâmbi nervos, iar ea simți imediat că se întâmplase ceva. Privi

spre Megan care avea lacrimi în ochi.

— Ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Vrem însă să-ți cerem sfatul. Megan și cu mine vrem să ne căsătorim, draga mea. Am vrut să te întrebăm ce părere ai.

Urmă o tăcere lungă, apăsătoare. Jane îi privi pe amândoi, apoi le zâmbi.

— Și m-ați întrebat pe mine mai întâi? Extraordinar!

Nici măcar mama ei nu făcuse asta. Însă nu-i spuse lui Bernie.

— Ei, ce zici?

— Cred că este în regulă...

Îi zâmbi lui Megan.

— Nu, de fapt cred că ar fi chiar drăguț. Îi cumperi un inel, tati?

— Tocmai am făcut-o.

Scoase inelul lui Megan din buzunar.

— Însă ea n-a vrut să-l primească înainte de a-ți cere părerea.

— Și faceți o nuntă mare?

Megan izbucni în râs.

— Nici măcar nu ne-am gândit la asta. S-au întâmplat atâtea azi...

— Asta cam așa e.

El îi spuse lui Jane că pleca de la *Wolff's.* Apoi le dădu la amândouă vestea că a cumpărat acea casă.

— Vorbești serios, tati? Deschizi magazinul și ne mutăm la Napa?

Jane bătea din palme entuziasmată.

— Bineînțeles. I-am găsit chiar și un nume în timp ce veneam încoace. Mă gândeam la voi amândouă, la Alexander, la toate lucrurile bune care mi s-au întâmplat în ultimul timp... Așa mi-a venit ideea. Am să-l numesc *Dragoste renăscută*[2]. Ce ziceți?

— Îmi place.

Lui Jane nici nu-i mai păsa că era încă în spital.

— Pot să-ți fiu domnișoară de onoare la nuntă, Meg?

Bernie își sărută mireasa.

— Te iubesc, Megan Jones.

— Și eu vă iubesc, pe toți trei, îi șopti ea.

Dragoste renăscută este un nume frumos... Se potrivea de minune cu tot ce li se întâmplase de când o cunoscuseră pe Meg.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Capitolul 45

Observații

[←1]

Felicitări! Noroc!.

[←2]

”Fine Things” – denumirea în original în limba engleză, denumire care este aceeași cu cea a romanului publicat în 1987 de Bantam Dell.